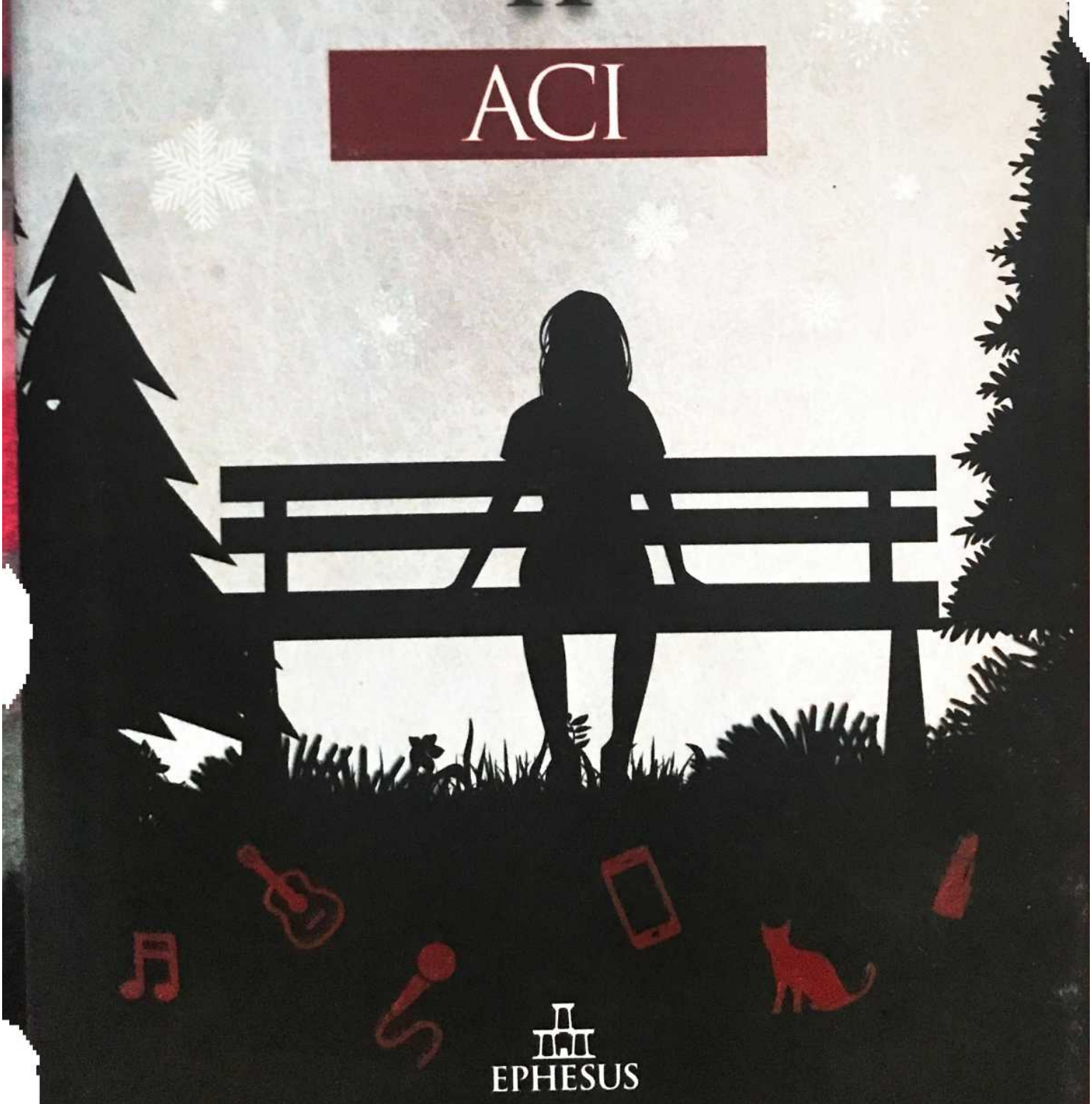
ZEYNEP SEY

SOLUCAN II

ACI

EPHESUS

ZEYNEP SEY

SOLUCAN - II

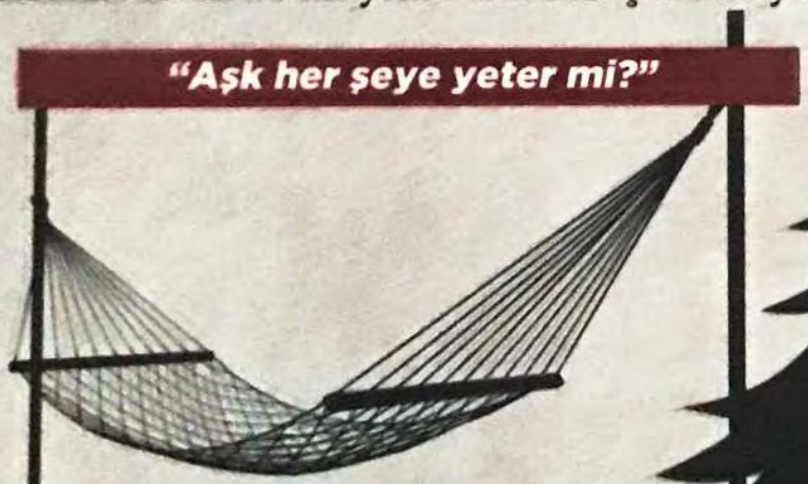
ACI

Nehir, her şeye rağmen âşık olduğu Kıvanç'ta, aradığı umudu bulmuştu. Ancak çok geçmeden yine olayların tam orta yerinde kalakaldı. Kaçmayı, kovalamayı, hatta kaçırılmayı öğrenirken, ne çok sevdiğinin farkında bile olmadığı birini kaybetti.

Tüm bu yaşadıkları onu, hayatın içine saklanmış sıkıntının, acının ve gözyaşının anlamını kavramak zorunda bıraktı.

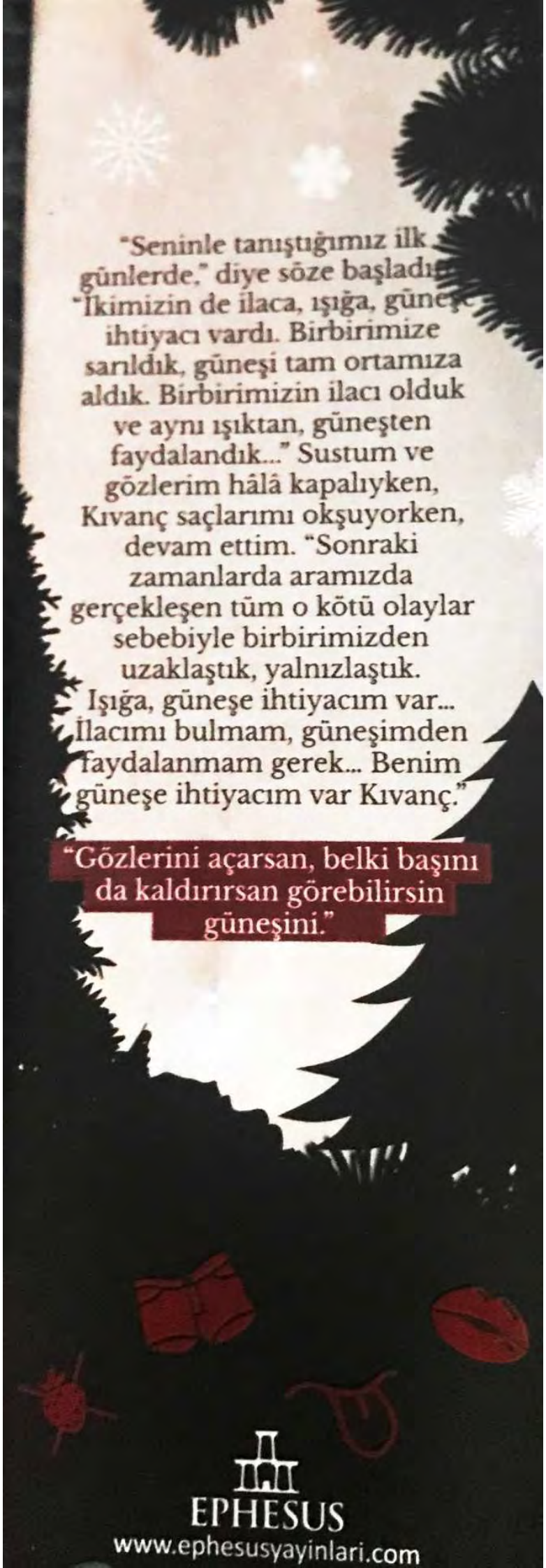
Bazen komik, bazen hüzünlü bir hikâyenin başkahramanı olan Nehir, nam-ı diğer Solucan, hem kendine hem de hayata bu sefer şu soruyu sordu.

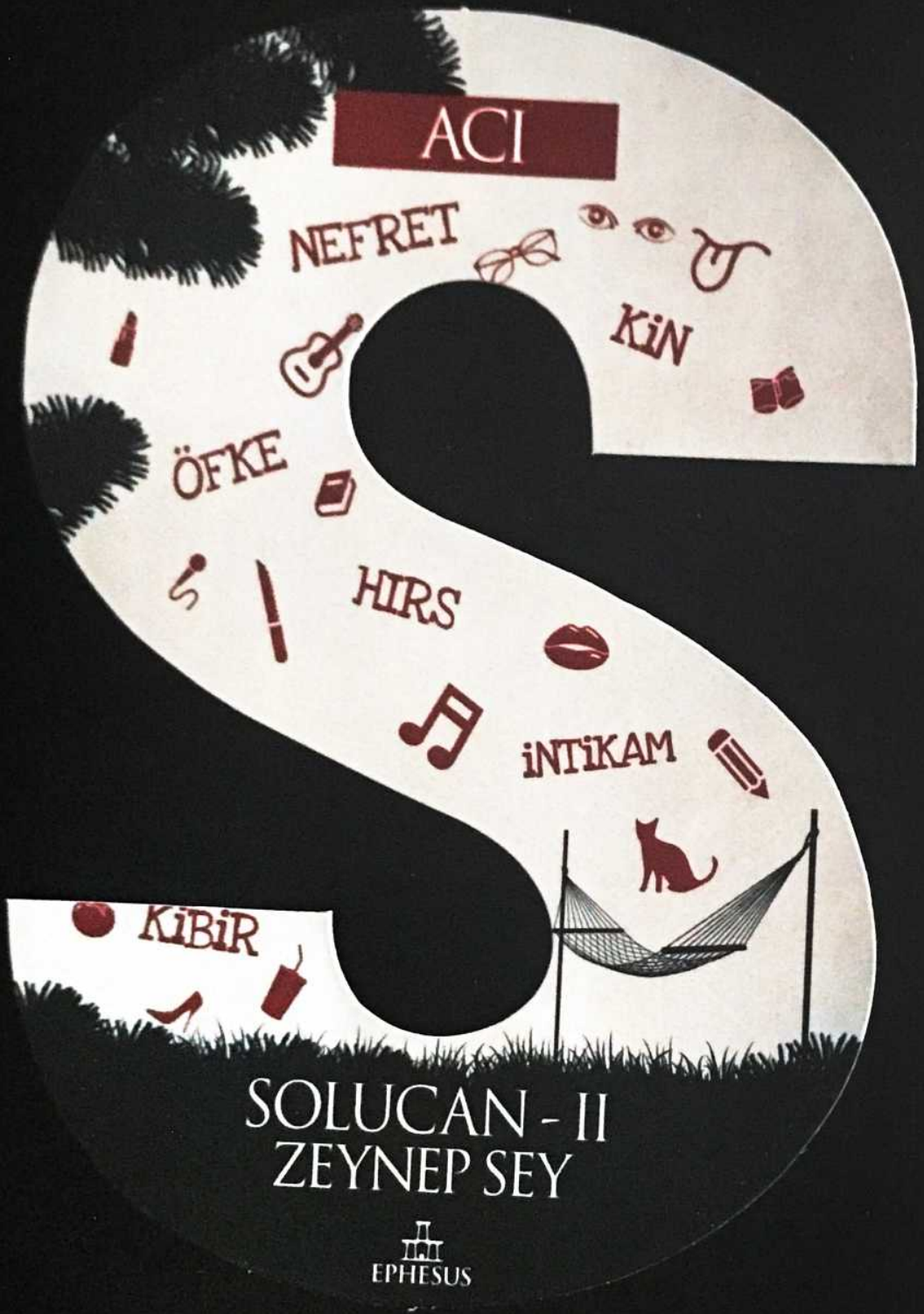
"Aşk her şeye yeter mi?"

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232364

"Seninle tanıştığımız ilk günlerde," diye söze başladım. "İkimizin de ilaca, ışığa, güneşe ihtiyacı vardı. Birbirimize sarıldık, güneşi tam ortamıza aldık. Birbirimizin ilacı olduk ve aynı ışıktan, güneşten faydalandık..." Sustum ve gözlerim hâlâ kapalıyken, Kıvanç saçlarımı okşuyorken, devam ettim. "Sonraki zamanlarda aramızda gerçekleşen tüm o kötü olaylar sebebiyle birbirimizden uzaklaştık, yalnızlaştık. Işığa, güneşe ihtiyacım var... İlacımı bulmam, güneşimden faydalanmam gerek... Benim güneşe ihtiyacım var Kıvanç."
"Gözlerini açarsan, belki başını da kaldırırsan görebilirsin güneşini."
EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

SOLUCAN - II

ZEYNEP SEY

EPHESUS

SOLUCAN
II
ACI

ZEYNEP SEY

EPHESUS®

Umudu acıya karışmış olan herkese...

1

Sevgili 2060'daki kendim,

Umarım yaşıyorsundur çünkü şu anda dünyanın en işsiz insanın yapabileceği bir şeyi yapıyorum ve eğer yaşamıyorsan bunu boşu boşuna yapmış olacağım.

2060'daki kendime, yani sana, şimdiye dek yaşadıklarımdan bahsetmek ve az da olsa akıl vermek istiyorum. Evet, altmış küsur yaşındaki birine akıl vermek saygısızlık sayılabilir ama nasihat verdiğim kişinin kendim olduğunu düşününce öyle değilmiş gibi geliyor. Neyse, şimdi sana biraz senden bahsedeceğim.

Yani kendimim diye demiyorum ama cidden iyi bir kızımdır. Bi' kere gerçekten güzelimdir. Şaka şaka... Yani güzelim ama gerçekten güzel değilim. O nasıl oluyor, diye sorma... Cevabını ben de bilmiyorum. Ee, ben bilmiyorsam sen de bilmiyorsun demektir çünkü sen bensin ve bu mektubu yazarken on yedi yaşındasın.

İleride evlenirsen, torun torba sahibi olursan ve sana, "On yedi yaşındayken nasıldın?" diye sorarlarsa, onlara bu mektubu gösterip, "İşte bu kadar işsizdim!" de... Yaptığım şeyin gerçekten gereksiz olduğunu biliyorum fakat sen busun işte, gereksiz işlerle uğraşmaktan hoşlanan bir kız...

Ayrıca biraz önce, "İleride evlenirsen..." diye başladım söze, oraya dikkat çekmek istiyorum. Kendine bu mektubu yazdığın sıralarda, Kıvanç Ouran adında birine âşıksın. Onunla yaşamak, yaşlanmak ve ölmek istiyorsun fakat bu Kıvanç Ouran adındaki şahsiyet maalesef ki sana âşık değil... Bu mektubu okuduğun sırada onunla evli misindir, birlikte misindir, yoksa hiç görüşmüyor musundur; duruma dair hiçbir fikrim yok. Belki sana âşık olmuştur ve

senin ısrarlarına dayanamayarak seninle evlenmeyi kabul etmiştir. Belki sana âşık olmuştur fakat bir süre sonra ayrılmışsınızdır. Belki sana âşık olmamıştır ve seni hayatından çıkarmıştır. Belki ölmüştür ya da ölmüşsündür. Belkilerle yaşamaya gerek yok. Bu mektubumu ikinizi beraber, mutlu ve âşık hayal ederek yazacağım.

... ama şimdi düşündüm de... Yaşıyor olup da bunak bir yaşlı olma ihtimalin de var. Bu yüzden mektubumu, geçmişini unutan yaşlı Nehir Nine'ye yazıyormuşum gibi düşünerek yazacağım. Başlıyorum!

Adın Nehir ve soyadın Aksoy... Soyadından nefret ettiğin kadar hiçbir şeyden nefret etmiyorsun çünkü ailenle arandaki engelin tek sebebi soyadın. Baban Kaan Aksoy ve annen Göksu Aksoy'un, doğumundan bu yana olmasa da uzun bir süredir seninle ilgilenmiyor oluşlarının sebebi yalnızca bu. İşlerinde en iyisi olmak çabası içinde, daha çok para ve saygınlık kazanmak için seni yokmuş gibi kabul eden ve sana sevgi göstermeyen ailenle arandaki tek engel bu... Onlara kızgınsın, hem de çok fakat elinden hiçbir şey gelmiyor. On yedi yaşındasın ve babanın senin saçlarını en son ne zaman okşadığını hatırlamıyorsun. On yedi yaşındasın ve annenin sana içtenlikle en son ne zaman, "İyi misin?" diye sorduğunu da hatırlamıyorsun. Bu senin canını acıtıyor çünkü arkadaşlarınınki kadar ilgili ebeveynlere sahip değilsin. En yakın arkadaşlarından biri olan Irmak'ın annesi Ebru Kayahan gibi bir annen yok; annen sana sıradan bir anne gibi davranmıyor. En yakın arkadaşlarından biri olan Deniz'in babası Barlas Soykan gibi bir baban yok; tüm o yoğun işlerinden vakit bulup ders notlarını kontrol etmiyor. Abin olarak gördüğün Batu'nun annesi Mesude Doğan gibi bir annen yok; sana sen ders çalışırken yiyecek veya içecek bir şeyler getirmiyor. Henüz yeni tanışmış olsan da yakın arkadaşların arasına girmiş olan Cem'in annesi Cemre Derin gibi bir annen de yok; arkadaşlarınla oturup sohbet etmiyor. Senin annen ve baban sana karşı ilgisiz ve aslında doğruyu söylemek gerekirse onlar

seni sevmiyorlar. Onlara karşı herhangi bir hatan mı oldu; bu yüzden mi senden uzaklaştılar bilmiyorum... Mesela, Ushan'ın annesinin ondan korkmasının ve uzaklaşmasının bir sebebi var fakat seninkilerin yok. Kıvanç'ın babasının Kıvanç'tan nefret edip ondan uzaklaşmasının bir sebebi var fakat seninkilerin yok. Damla'nın annesinin Damla'yı bırakıp gitmesinin ve ondan uzaklaşmasın bir sebebi var fakat seninkilerin lanet olsun ki yok!

Umudu olan, acılarıyla güzel bir kızsın. Hep bekliyorsun. Annenin bir gece ansızın odana gelip sana iyi geceler öpücüğünü vereceğini hayal ediyorsun. Babanın bir akşam ansızın odana gelip seni dışarı çıkarmayı teklif edeceğini hayal ediyorsun. Aptalsın. Umudun var ama maalesef Kıvanç'ın da dediği gibi sen gerçekten de aptal bir kızsın.

İsimlerini okuduğun kişilerin kim olduğunu sana tek tek açıklamak isterdim fakat biraz sonra en yakın arkadaşlarından olan Irmak gelecek ve onunla küçük bir operasyon düzenleyeceksiniz. Eğer Irmak böyle bir mektup yazdığını görürse, önce seninle dalga geçer, sonra bunu Deniz'e söyler, sonra Deniz seninle dalga geçer ve sonra da seni tımarhaneye falan kapattırırlar sanırım. Bu yüzden Irmak gelmeden önce son satırlarımı yazacağım ve sonra mektubumu kimsenin bulamayacağı bir yere, yani yastığımın altına koyacağım.

Sana sadece tek bir konuda akıl vermek istiyorum. Umudun ve acılarınla kazandığın bu aşkı kaybetme çünkü o, sahip olabileceğin en güzel ve özel şey...

Ölmüş olabilirsin, yaşıyor olabilirsin, bunamış bir ihtiyar olabilirsin, yalnız olabilirsin fakat onu unutmuş olamazsın.

Tek bir kelime, üç hece...

Hayatını bir anda değiştiren, Kıvanç ve seni "biz" yapabilen ve Kıvanç'ın ağzından duyduğunda, iltifat olarak algıladığın o lakap...

"Solucan".

2

Sol kaşını hafifçe kaldırarak, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sorduğunda, sırıtarak başımı salladım.

"Peki ya sen?" diye sormasının hemen ardından, aynı onun gibi sol kaşımı hafifçe kaldırıp, "Bunu yapmak istemediğine emin misin?" diye bir sorup, bir nevi onu taklit etmiş oldum.

Alaylı bir homurtudan sonra, "Asla!" dedi ve başını şiddetle iki yana sallayarak, "Asla yapmayacağım." diye devam etti.

Omuz silkip, "Asla asla deme." dedim ve aynadaki yansımama baktım.

"Kıyafetlerini çaldığımızı fark edince, Deniz bize çok kızacak, bunun farkında mısın?" diye sorduğunda, tekrar ona döndüm.

"Öyleyse biz de Deniz fark etmeden önce kıyafetlerini yerine bırakırız olur biter." dedim ve ardından yatağımın üstüne fırlattığım kıyafetlerimi elime alarak devam ettim. "Hemen giyinip geleceğim."

Kapımı açıp ardımdan kapattıktan sonra banyoma girdim. Külotum hariç üzerimdeki her şeyden kurtulduktan sonra beyaz, uzun sargı bezini elime aldım. Aynanın tam karşısına geçip az da olsa zorlanarak memelerime sargı bezini doladım. Aynaya karşı yan durup sargı bezinin duruşuna baktıktan hemen sonra Deniz'in lacivert tişörtünü üzerime geçirdim ve kot pantolonunu giyindiğim sırada memelerimin neredeyse hiç belli olmadığının farkına varmıştım. Deniz'in pantolonunu da giydikten sonra kendime serseri bir hava katmak

istediğimden, kırmızı kareli gömleğini de üzerime geçirdim ve gömleğinin düğmelerini iliklemedim. Saçlarımı tepemde toplayıp topuz yaparak, kel gösteren peruğu kafama geçirdim. Derin bir nefes alıp siyah renkteki erkek peruğunu da kafama taktıktan sonra lavabonun mobilya tezgâhının üzerinde duran siyah kaş kalemini elime aldım. Tezgâha doğru eğilip kaşlarımı siyaha boyamaya başladım.

Kıvanç'la tanıştığım ilk günden beri onun diğer insanlara yanında ben yokken nasıl davrandığını her zaman merak etmişimdir. Bunu öğrenebilmek için onlarca yol varken, tuttum, en zorunu seçtim çünkü bu yol, zor olduğu kadar eğlenceli de olacağa benziyordu. Kıvanç'ın, erkek kılığına giren halimi tanıyabileceğini hiç sanmıyordum. Zeki bir çocuktu fakat o kadar da zeki olduğunu düşünmüyordum. Parkta bana o soruyu sormasının üzerinden tam bir hafta geçmişti ve şu son bir haftada aramız gerçekten çok iyiydi. Her ne kadar bana o soruyu sormasından sonra heyecandan bayılıp sorusuna cevap verememiş olsam da aramız çok iyiden bile daha çok iyiydi.

Aynadaki yansımama baktım. Eğer beni tanırsa ve onu test etmek istediğim için erkek kılığına girdiğimi anlarsa, aramız bozulabilirdi. Irmak'ın da dediği gibi, bunu yapmak istediğimden gerçekten emin miydim?

"Nehir!"

Irmak'ın seslenişini duyduğumda, başımı salladım. Emindim ve yapacaktım.

Kirli sepetinin üzerindeki kemeri alıp taktıktan sonra aynadaki yansımama son bir kez baktım ve ardından banyodan ayrıldım.

Odama girdiğimde, Irmak'ın bakışları elindeki telefonundaydı. Bir süre hiç sesimi çıkarmadım ve beni fark etmesini bekledim. Sonunda dayanamayarak yapmacık bir öksürükle kendimi belli ettiğimde, Irmak başını telefonundan kaldırıp

bana baktı. Önce şaşkın şaşkın baktı ve hemen ardından kahkahalarla gülmeye başladı.

"Ne diye gülüyorsun lan?" diye sorup, odamın içindeki boy aynasına döndüm. Tamam, komik görünüyordum fakat kahkahalarla gülmesini gerektirecek kadar da komik göründüğümü düşünmüyordum.

"O kaşlarının hali ne Nehir?" diye sormadan önce, kahkahasını önlemek amacıyla eliyle ağzını kapatmıştı. Kaşlarımın siyahlığına bakarken sırıttım.

"Erkeğe benzememiş miyim?" diye sorarak ona döndüm.

"Benzemişsin, hatta öyle ki bir an Ozan'ı falan boş verip gönlümü sana kaptıracaktım."

"Yok artık!" derken, gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. Yüzündeki alaycı ifadeyle karşılaştığımda ise gözlerimi devirdim.

"Nehir bak, bir daha soracağım. Bunu yapmak istediğine gerçekten emin misin?"

Irmak'ın sorusunu bir an bile tereddüt etmeyip başımı hızlı bir şekilde sallayarak onayladım.

"Evet çünkü merak ediyorum."

"Senin için tehlikeli olabilir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Benim için endişelenmeyi kes ve malzemeleri gönder gülüm!" derken, sesimin kalın çıkması için epey çaba sarf etmiştim.

"O ses götünden mi çıktı biraz önce?" diye sorarken çantasını kurcalıyordu.

Sorusuna cevap olarak güldüm ve çantasından çıkardığı çakıyı havaya kaldırınca, birkaç adımda yanına vararak elinden aldım. Hiçbir şey sormadım veya söylemedim, o da gerek duymamış olmalıydı ki dikkatini tekrar çantasına verdi ve sonra elime bir sigara paketi tutuşturdu.

"Unutma, Belalı İsmail'sin sen." diye hatırlattı.

Başımı salladıktan sonra, "Malzemeleri nasıl buldun?" diye sorunca, pişkince güldü.

"Ozan'dan ödünç aldım."

Bıçağı sağ cebime, sigara paketini ise sol cebime koyduktan sonra omuzlarımı geriye doğru attım ve "Çıkalım mı gülüm?" diye sordum. Sesim sandığımdan daha kalın çıkmıştı.

"Götünden çıkan sesini bana karşı kullanma." dedi Irmak, iğrenircesine. Hemen sonra, "Sesi hallettik de yürüyüşü halledebilecek miyiz, bir bakalım... Yürü." diye devam etti.

Bacaklarımı hafifçe aralayıp omuzlarımı tekrar geriye doğru attıktan sonra odanın içinde volta atmaya başladım. Omuzlarım hafiften ağrımaya başlamış olsa da Irmak yorum yapana dek onları normal haline getirmedim ve odamda volta atmaya devam ettim.

"Sen sonradan mı kız oldun?" diye fazlasıyla ciddi bir ifadeyle sorduğu soru kahkaha atmama sebep olurken, sorusuna cevap vermek yerine artık çıkabileceğimizi söyledim.

Odamdan çıkıp, basamakları inmeye başladığımızda, "Sence Kıvanç beni tanır mı?" diye sordum. Takındığı umursamaz yüz ifadesiyle birlikte dilini şaklatınca, "Emin misin? Tanırsa fena rezil olurum." dedim.

"Biraz önce aynaya bakarken ne kadar da çirkin, itici ve ne olduğu belirsiz bir erkeğe dönüşmüş olduğunu fark edemedin mi?" diye sorduğunda, sorusu her ne kadar hakaret içerikli olsa da onu umursamadım ve kapıyı açarak benden önce onun evden çıkmasına izin verdim.

Irmak evden çıktıktan hemen sonra ben de çıktım ve ardımdan kapıyı kapattığımda, "Irmak Hanım?" diye sorarcasına konuşan Salim amcaya döndüm. Bakışları, bir benim, bir de Irmak'ın üzerinde gidip gelirken, beni tanımadığını anladım ve bu kahkaha atmama sebep oldu.

"Salim amca, beni tanımadın mı?" diye gülerek sorduğumda, önce kaşlarını çattı, ardından gözlerini kocaman açtı.

"Nehir Hanım, siz... Nasıl?"

Salim amca şaşkın şaşkın bana bakmaya devam ederken, Irmak'ın kıkırdadığını duymuştum.

"Nasılını boş ver Salim amca!" dedikten hemen sonra gülümseyerek, "Bizi Bordo Caddesi'ne götürebilir misin?" diye sordum.

Salim amca, çok da kısa sayılmayacak bir süre boyunca bana aynı şekilde bakmaya devam etti, ardından titreyip kendine geldi ve başını onaylarcasına salladı. Birlikte otomobilin yanına geldiğimizde, Irmak ve ben arka koltuğa, Salim amca ise şoför koltuğuna geçip oturdu. Salim amca otomobilin motorunu çalıştırırken, Bordo Caddesi'ne neden gitmek istediğimizi sorunca, onun aileme rapor verdiğini bildiğimden, gerçeği söylemek yerine arkadaşlarla orada buluşacağımızı söyledim.

Irmak bana doğru eğilip fısıltıyla, "Şu İnci meselesini ne yapacağız?" diye sorduğunda, gözlerimi büyüterek ona döndüm.

"Vicdan azabı mı çekiyorsun?" diye sorarken, küçük dilimi yutmak üzereydim.

"Ondan değil de... Yani sonuçta kıza değişme fikrini biz verdik. Kusarak zayıflama fikri onun olabilir ama değişim fikri bize aitti. Kısacası şu an bu halde olmasının sorumlusu biziz. Bu yüzden, ne bileyim..."

"Buna vicdan azabı çekmek deniyor."

"Ne haltsa işte!"

"Bir yolunu bulacağız." dedim fakat nasıl yapacağımıza dair en ufak bir fikrim dahi yoktu. İnci'yle o günden beri hiç konuşmamıştık ama aldığım haberlere göre zayıfladığı halde düzenli olarak kusmaya devam ediyordu.

"Geldik."

Salim amca otomobili durdurduğunda, derin bir nefes aldım ve kafama geçirdiğim erkek peruğunu elimle şöyle bir düzelttim.

"Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?" diye fısıltıyla sordu Irmak, yüzünde endişenin kırıntılarını vardı.

"Evet, sen Ozan'la buluş." dedikten sonra Salim amcaya kapıyı açmasını istediğimi söyledim. Salim amca otomobilden indiğinde, "Bir saat sonra beni ara, açmazsam, Ozan'la birlikte Bordo'ya gelin." diye fısıltıyla konuştum.

Salim amca kapımı açtığında, Irmak çatık kaşlarına rağmen başını onaylarcasına salladı. Ona gülümsedikten sonra otomobilden indim ve Salim amcanın ardımdan kapıyı kapatmasını bekledim. Kapıyı kapattığında, Irmak'ı istediği yere götürmesini rica ettim; ricam üzerine Salim amca da herhangi bir şey sormadan veya söylemeden başını salladı ve sonra tekrar otomobile yöneldi.

Bordo'nun girişine tereddüt ederek baktıktan sonra omuzlarımı hafifçe geriye atıp bacaklarımı aralayarak yürümeye başladım. Her zaman caddenin girişinde ayakta dikilen kel adam neyse ki bu sefer yoktu da sorunsuz bir şekilde caddeye girebilmiştim. Caddenin ışıltılı girişinden, yine aynı ışıltıya sahip olan sokaklarından geçtim ve Dolap Bar'ın olduğu sokağa girdim. Deniz'in yürüyüşünü taklit ettiğim onca yolun sonunda Dolap Bar'a girdiğimde, ilk kez ne yapacağımı bilerek yürümeye devam ettim.

Lakabının Gay Boy olduğunu hatırladığım çocuğun yanına varıp dirseğimi tezgâha koyduktan sonra erkek gibi çıkarmaya çalıştığım sesimle, "Pişt, yavru? Bana bak." dedim.

Çocuk bana döndükten sonra dudaklarına samimi bir gülümseme davet ederek, "Selam, ben Gay Boy." diyerek sıkmam için elini uzattı.

Uzattığı elini sıkmayıp, "Kıvanç diye bir çocuk varmış, nerede bulabilirim onu?" diye sorunca, bozularak elini kendine doğru çekti.

Bakışlarını benden alıp bir süre barda gezdirdikten sonra sol elini kaldırıp işaret parmağıyla, "Şuradaki kızıl saçlı kızı görüyor musun?" diye sorarak birini işaret ettiğinde, hafifçe başımı salladım. "Ona sor, seni Kıvanç'a götürecektir." diye devam edince, başımı tekrar salladım ve söylediği kıza doğru yürümeye başladım.

Kızın yanına varana dek onun Kıvanç'la ne alakası olabileceğini düşünüp durdum. Kızın yanına vardığımda ise merakıma ilk kez engel olup bu konu hakkında ona hiçbir şey sormadım ve direkt olarak konuya giriş yapmak için kızın omzunu hafifçe dürttüm.

Kız zarif bir hareketle vücudunu benden yana çevirirken, "Kıvanç'ı nereden bulabilirim, gülüm?" diye sordum. Gülüm, diyerek iyi mi etmiştim yoksa kötü mü etmiştim, hiçbir fikrim yoktu.

Kırmızı rujlu dudaklarını büzerek sağ elini omzuma koyup, "Neden onu arıyorsun?" diye sordu.

"Sana ne kızım?" diye çirkef bir şekilde çıkıştıktan sonra sesimin erkek gibi çıkmadığını fark ettim ve öksürdüm. "Gay Boy senin beni Kıvanç'a götürebileceğini söylemişti."

Kız bir süre şüpheyle bana baktı, ben de o süre zarfında keskin bir cesaretle ona baktım. Başını sallayıp, "Beni takip et." dediğinde, umarım başıma bir şey gelmez, diye dua ederek kızı takip etmeye başladım.

Mavi ışıklarla donatılmış koridoru beraber yürürken, yanımızdan sarhoş bedenlerin geçip gittiğini gördüm. Meraklı gözlerle etrafıma bakındığımda, nihayet mavi bir girişten içeriye girdik. Kız adım atmayı kesip sol elinin işaret parmağıyla çoktan görmüş olduğum Kıvanç'ı işaret ederek, "Bak, işte orada."

deyince, oldukça rahat bir tavırla, "Sağ olasın gülüm!" diyerek omuzlarımı geriye attım ve derin bir nefes aldım.

Kız, sol omzunu silkip bulunduğumuz yerden çıkmak için arkasını dönünce, tüm dikkatimi Kıvanç'a verdim. Kıvanç'ın dikkati ise elinde tuttuğu sigarasındaydı ve etrafındaki insanların varlığından bihaber gibiydi. Kısa bir anlığına kalbim ezilircesine sıkıştı ve aklımdakileri yapmaktan vazgeçeceğimi sandım. Hemen sonra artık yapsam da hiçbir şey kaybetmeyeceğimi fark edip kararlı adımlarla Kıvanç ve yanındakilerin masasına doğru yürümeye başladım. Deniz'in kararlı yürüyüşünü taklit ettiğim o kısacık anın sonunda, Kıvanç'ın tam karşısında dikildiğimde, masadaki esmer çocuk beni fark etti ve boş bakışlarını bana dikti. Yuvarlak masanın etrafında soldan sağa doğru sırasıyla esmer bir çocuk, sarışın bir kız, Kıvanç, esmer bir kız, kumral bir kız ve kumral bir çocuk oturmuştu. Hepsinin ilgisi farklı şeyler üzerindeyken, esmer çocuğun ilgisi garip bir şekilde masaya yaklaştığım andan itibaren bana çevrilmişti.

Öksürüp sesimin kalın çıkması için dua ettikten sonra, "Selam, size katılabilir miyim?" diye sordum.

Duam kabul olmuş, sesim şimdiye dek çıktığından daha kalın çıkmıştı ve esmer çocuktan sonra dikkatini çektiğim sarışın kız da bana merakla bakmaya başlamıştı.

Kısa bir süre sonra, "Neden?" diye ağzını yayarak sordu sarışın kız.

Kaplumbağa deden, demek istedim fakat sadece, "Buralarda yeniyim." diyebildim.

"Yeniysen yenisin, bundan bize ne?" diye yine ağzını yayarak sordu sarışın kız.

Tamam, beni öylece masalarına kabul etmeyeceklerini biliyordum fakat yine de böyle bir tepkiyle karşılaşmayı da hiç

beklememiştim. Öfkelenerek, "Katılabilir miyim, katılamaz mıyım?" diye sordum.

Sarışın kız bakışlarını Kıvanç'a çevirdiğinde, Kıvanç da bakışlarını bana çevirdi. Kaşlarını çatıp beni baştan aşağı süzdükten sonra umursamazca omuzlarını silkti. Bundan cesaret almış olan esmer çocuk, "Katılabilirsin." diyerek, bana, onlara katılabilmem için izin verdi.

Çekingen olmamaya çalışarak, kumral çocuk ile esmer çocuğun arasındaki boş tabureye oturdum. Çok kısa bir süre sonra hepsi dikkatini bana verdiğinde, Kıvanç'ın bana attığı umursamaz bakışlara olabildiğince boş bakışlarla karşılık vermeye çalışıyordum. Uzun bir süre boyunca masadakilerin dikkatinin bende kaldığını fark edince, yerimde rahatsızca kıpırdandım ve bakışlarımı teker teker hepsinin üzerinde gezdirdim.

Boğazımı temizledikten sonra, "Neden bana öyle bakıyorsunuz?" diye sordum.

Bakışlarım tekrar Kıvanç'ı bulduğunda, başını salladı ve "Doğru söylüyor. İşinize bakın, ona değil." dedi. Kıvanç'ın emrinden sonra esmer çocuk ve sarışın kız öpüşmeye, kumral çocuk ve kumral kız ise gülerek sohbet etmeye başladı. Belli ki onların iş anlayışı bunlardan ibaretti.

Kıvanç'ın hemen yanındaki taburede oturan esmer kız, elini onun omzuna koyunca, gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. Kıvanç'ın bakışları ise sertleşmişti.

Beni tanımış mıydı? Beni tanıdığı için mi onların ilgisini üzerimden çekmişti? Peki, eğer tanımışsa neden esmer kızın elini omzuna koymasına izin vermişti? Tanımamış olsa bile nasıl olur da o kızın elini omzuna koymasına izin verebilirdi?

Kıvanç, başka bir sigara yakmak için kızdan uzaklaştığında, kız az da olsa bozularak masadaki çerez tabağına uzandı ve ben de Kıvanç'ın yanında oturan sarışın kızın, öpüştüğü

esmer çocuğun kucağına oturmaya çalışmasını seyrettim. Esmer çocuk ve sarışın kız başka bir boyuta geçirdikleri bedensel temaslarını sürdürmeye devam ederlerken, yanımda oturan kumral çocuğun bana baktığını fark edip, dikkatimi çiftten alarak ona çevirdim.

"Adın ne senin?" diye sorduğunda, biraz önceki gülüştüğü kumral kız da bana bakmaya başladı.

"İsmail." dedim ve Kıvanç'ın bakışlarının üzerimde toplandığını hissettim. "Belalı İsmail." diyerek kendimi düzelttiğimde, kumral çocuk ve kız kahkaha attı.

Onların bu gereksiz tepkisine boş bakışlarımla karşılık verirken, Kıvanç'ın gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissettiğim için ona döndüm. İki parmağının arasındaki sigara dalı, güzel dudaklarının arasındaki yerini aldığında, iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Ben galiba Kıvanç'ın bakışına, duruşuna, sigara içişine, hatta oturuşuna bile hayrandım.

"Dolap'a ilk kez mi geliyorsun Belalı İsmail?" diye alaycı bir ifadeyle sordu kumral çocuk.

Kıvanç'a hayranlıkla bakan gözlerimi öfkeyle doldurarak kumral çocuğa dönüp, "Evet." dedim.

"Neden daha önce hiç gelmedin?" diye sormaya devam etti.

Sorusunu gereksiz bulduğumdan, geçiştirmek amacıyla, "Bilmem." diyerek cevapladım. Şu an aynı masayı paylaştığımız bu kişiler, Kıvanç'ın arkadaşları mıydı, yoksa öylesine kişiler miydi, merak ediyordum.

"Peki, şimdi neden geldin?" diye sordu kumral kız ve tam o anda Kıvanç'ın bakışlarını tekrar üzerimde hissettim.

"Bir arkadaşım, burada aradığım şeyi bulabileceğimi söylemişti." dediğimde, kendime hayret ettim.

Hiç bozuntuya vermeden ya da duraksamadan konuşmaya devam edebiliyordum. Sırf bu yüzden ayağa kalkıp kendimi alkışlamak istedim fakat eğer şimdi yaparsam, oldukça

mantıksız olacağı için daha sonra yapmaya karar vererek oturmaya devam ettim.

"Ne arıyorsun?" diye sordu, sarışın kıza dokunmayı kesen esmer çocuk. İşte şimdi, masadakilerin tüm dikkati yine bendeydi.

Elimi kendime yelpaze yaparak, "Sıcak mı oldu ne?" diye sordum ve esmer çocuk sorusunu cevaplamak istemediğimi anlayarak güldü; sarışın kıza dokunmaya devam etti.

Masadakilerin üzerimdeki dikkatleri tamamen dağıldığında, kendi dikkatimi tamamen Kıvanç'a vermiştim. Buraya yanında ben yokken diğer insanlara karşı nasıl davrandığını merak ederek gelmiş ve nihayetinde görmüştüm. Anladığım kadarıyla, Kıvanç herkese karşı umursamaz, soğuk ve uzaktı. Burada daha fazla bulunmama gerek olmadığını anladığımda, zaten epey süredir oturduğumun da farkına varmıştım.

Tam gitmek için oturduğum yerden kalkacaktım ki "O, kızlardan hoşlanır." dediğini duydum kumral kızın.

Birkaç dakikadır gözümü hiç ayırmadan Kıvanç'ı izlediğim için kızın beni gay sandığını anladım fakat bunu umursamadım ve tam o anda fikrim değişti. Belki de Kıvanç'ın ben yanında yokken diğer insanlara karşı tam olarak nasıl davrandığını henüz öğrenememiştim.

"Ne tür kızlardan hoşlanır?" diye sordum.

Kıvanç'ın bakışları bende değildi, barın içini yüksek sesli yabancı bir müzik doldururken, aynı zamanda fısıltıyla konuştuğumuz için Kıvanç'ın bizi duyması da neredeyse imkânsızdı.

"İşini iyi yapabilen kızlardan." dedikten sonra göz kırpınca, kızın ağzının ortasına bir tane vurmak istedim. Neyse ki bir daha herhangi bir kızı kıskançlıktan dövmeyeceğime dair Kıvanç'a söz verdiğim aklıma geldi de öyle bir şey yapmadım.

"Peki, ne sıklıkla o işi yapıyor?"

Dudaklarını bükerek, "Uzun zamandır onu odalarda göremiyoruz." deyince, hafifçe kaşlarımı çattım. Odalar da neyin nesiydi?

"Hadi biz odalara..." deyip oturdukları tabureden kalkan çifte bakışlarımı çevirdim. Sarışın kız, esmer çocuğun beline sarılmıştı ve oldukça sarmaş dolaş bir halde oturdukları yerden kalkmaya çalışıyorlardı. Nihayet kalkmayı becerebildiklerinde, "Abi, biz kaçıyoruz." diye Kıvanç'a hitaben konuşunca, Kıvanç hafifçe başını salladı.

Etrafımı seyrettiğim kısa bir sürenin sonunda tüm dikkatimi tekrar Kıvanç'a vermek için bakışlarımı ona çevirdim ve karşılaştığım manzara bedenimin buz kesmesine sebep oldu. Kıvanç'ın sırtı bana dönük olduğu için, yüzünü gömdüğü kızın boynuna tam olarak ne yaptığını göremiyordum. Kızın gözleri kapalı ve dudakları hafifçe aralıktı.

İçimde tarifi imkânsız bir sinir dalgası ile kıskançlık gezinmeye başladı, oturduğum yerden ani bir hareketle kalktım. Ani kalkışım sebebiyle dizim masaya çarptı ve masa sallanınca Kıvanç'ın da dikkatini çekmiş oldum. Kaşlarını çatarak bana baktığı o kısacık anda beni tanıdığını sandım fakat bir şey söylememeye devam edince, tanımadığını anlayarak koşar adımlarla masadan uzaklaştım.

Mavi ışıkları ardımda bıraktığım ve yeşil ışıklarla aydınlatılan koridora girdiğim o saniyelerde, ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Kıvanç o gün, o parkta, bana söz vermişti. Benim dışımda başka hiçbir kıza dokunmayacaktı ama biraz önceki esmer kızın boynuna yüzünü gömdüğüne göre belli ki sözünü tutmuyordu. Kıvanç'ın sözlerini tutan biri olduğunu düşünüyordum ama anlaşılıyor ki öyle değildi.

"Hey!"

Duyduğum tanıdık sesten sonra adım atmayı kesip öylece bekledim. Kıvanç, sol omzumdan hafifçe tutarak beni kendisine doğru çevirdikten sonra, "Burası odaların olduğu

yer... Biriyle randevun mu vardı?" diye sorunca, başımı şiddetle iki yana salladım.

"Benimle olmasını ister misin?" diye sorduğunda, bedenimin buz dolu bir havuza atıldığını hissettim. Neden bahsediyordu ki şimdi? "Benden hoşlandığını görebiliyorum, ben de senden hoşlandım. Ne dersin? Odalara geçelim mi?" diye devam etti.

O, kaşlarını hafifçe kaldırarak bana bakmayı sürdürürken, bedenimin kaskatı kesildiğini hissettim. Beni tanıdığı için mi böyle davranıyordu, yoksa teklifinde gayet ciddi miydi? Bir dakika... Eğer ciddiyse, Kıvanç erkeklerden de mi hoşlanıyordu?

Öksürüp, "Ben..." dedim ve sustum.

"Birazdan Çekmece'de buluşalım." deyip, bana arkasını döndü ve geldiği mavi ışıklı koridora yöneldi.

Farkına vardığım gerçekle gözlerim kocaman olurken, sağ elimle ağzımı kapattım.

Kıvanç biseksüeldi!

--

Dudaklarım titriyor, yürümek zor geliyordu. Ne olacaksa olsun, diye düşünerek Çekmece'ye doğru aldığım yol bitmek bilmezken, zihnimdeki soru havuzu da bir türlü boşalamıyordu.

Birkaç aydır tanıdığım ve âşık olduğum Kıvanç, aslında bir biseksüel miydi? Hayır, tabii ki onu yargılamak veya sorgulamak bana düşmezdi ama merak ettiğim şey ben onu şimdiye dek kızlardan kıskanıp ona asılan kızları döverken, şimdi bir de onu erkeklerden kıskanıp ona asılan erkekleri de mi dövecektim? Kızları dövmek kolaydı da kaslı ve epey güçlü erkeklere gücüm yetebilir miydi ki?

Kırmızı ışıklandırmalarla aydınlatılan koridoru aşıp Kıvanç'ın kaldığı odanın kapısının önüne geldiğimde, derin bir nefes alarak kapıyı yumrukladım. Ona sinirliydim. Hem bana verdiği sözü tutmadığı hem daha önceden bana biseksüel olduğunu

söylememiş olduğu, bu da yetmezmiş gibi beni benimle aldattığı için ona çok sinirliydim! Teknik olarak henüz aldattığı söylenemezdi ama eğer kapıyı açarsa aldatacağı aşikârdı.

... ve kapıyı açtı.

Ne diyeceğimi bilemeyerek alt dudağımı ısırdığımda, sol eliyle işaret ederek içeriye girmemi istedi. Bakışlarımı ayakkabılarıma çevirip içeriye girdikten sonra birkaç adım daha atıp öylece durdum.

Kaç kızın başına böyle bir şey gelirdi ki? Kaç kızın sevdiği çocuk, onu erkek kılığına girmiş olan kendisiyle aldatırdı ki?

"Yatağa geç." diye emir verdiğinde, sertçe yutkundum ve dediğini yapmak için adım atmaya devam ettim.

Neden? Neden hâlâ gitmemiştim? Neden buradaydım ve neden emrini yerine getiriyordum?

Sorularıma herhangi bir cevap bulamazken, beyaz yatağa oturdum ve öfkeyle parıldayan gözlerimi ona diktim.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Gerçekten mi?" diye sordum, sandığımın aksine sesim oldukça kalın çıkmıştı.

"Ne gerçekten mi?" diyerek soruma soru ile karşılık verdi.

"Gerçekten biseksüel misin?" diye sormadan önce, bunu az da olsa düşünmem gerekirdi fakat ben tabii ki de her zamanki gibi hiç düşünmeden konuşmuştum.

Bir süre soruma cevap vermedi, yüzümü anlamsız bakışlarıyla taradı ve sonrasında hafifçe başını salladı. Bu, onun beni onayladığı anlamına gelirken, ben şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereydim. Küçük dilimi yuttuğumu sandığım sırada bir anda bana doğru hızlı adımlarla geldi ve omuzlarımdan tutarak beni sertçe yatağa yatırdıktan sonra üzerime çıktı. Ona itiraz etmek veya onu durdurmak için hiçbir şey yapmadım. Hayal kırıklığım ölçülemeyecek kadar büyüktü ve ben onların altında ezilmiştim.

Kıvanç biraz önce beni yatağa yatırdığı kadar hızlı hareket ederek, gömleğimle tişörtümü bir çırpıda kafamdan sıyırıp odanın bir kenarına attı ve muzip bir bakışla memelerime sardığım sargı bezine bakarak, "Burada ne varmış böyle?" diye sordu.

Sağ cebime elimi sokup cebimdeki çakıyı çıkardıktan sonra sivri ucunu Kıvanç'ın karnına dokundurarak, "Peki ya, burada ne varmış böyle?" diye sordum.

Sırıttı, ardından kahkaha attı ve kendini yatağın diğer tarafına atarak kahkahasına devam etti. Bir başka zaman olsa yanımda kahkahalarla güldüğü için oldukça heyecanlı bir şekilde onu izleyebilirdim fakat şimdi hayır, asla böyle bir şey yapamazdım.

Bağırarak, "Komik mi?" diye sorarken, aynı anda uzandığım yerden de kalktım. Başını sallayıp, kahkaha atmaya devam edince, elimdeki bıçağı ona doğru salladım.

"Sen gerçekten... Gerçekten aptal bir Solucan'sın." dediğinde, kaşlarımı öfkeyle çattım.

"Bu bıçak var ya bu bıçak..." dedim ve bıçağı ona doğru savurdum; hızlı savurmuştum, kaçmamış olsaydı derisini yüzmüş olacaktım. "Bu bıçakla doğrayacağım lan seni!" diye öfkeyle bağırdığımda, o da uzandığı yerden kalktı.

Deniz gibi konuşmuştum. Belki de onun kıyafetlerini giydiğim için psikolojik olarak etkilenmiş olabilirdim. Ayağımdaki ayakkabılar da Deniz'indi ve oldukça büyük olduğu için attığım her adımda ayakkabılar ayağımdan çıkacakmış gibi oluyordu. Zaten sinirliydim, ayakkabılar yüzünden daha da çok sinirleniyordum.

"Nasıl yaparsın bunu?" diye öfkeyle soludum.

"Sakinleş." dediğinde, başımı hiddetle iki yana salladım.

"Sakinleşemem... Seni öldüreceğim!" deyip ona doğru bir adım attığımda, kılını bile kıpırdatmadan doğrudan bana bakmayı sürdürdü.

"Her şeyin farkındaydım."

"Ne?" diye sordum, kaşlarım hafifçe çatılmıştı.

"Senin sen olduğunun farkındaydım." dediğinde, sinirle gözlerimi yumdum.

"Benim ben olduğumun farkında olmana rağmen, nasıl olur da o kızla öylesine yakın bir temasta bulunabilirsin?"

Öfkeyle, "Solucan!" diye bağırıp, "Aptal mısın, aptal rolü mü yapıyorsun?" diye sorduğunda, sorusunu ciddiye alıp cevabını bulabilmek için bir müddet düşündüm.

Cevabı bulamadığımda ise aynı onun gibi öfkeyle, "Bana bağırma!" diye bağırdım.

"Bana emir verme." diye tıslayarak konuştuğunda, sinirinin az da olsa geçmiş olduğunu fark ettim. "Neden bu kılığa girdin?" diye sorduğundaysa dalga geçeceğini bildiğim halde dürüstçe nedenini söyledim.

Hemen ardından, "Peki ya sen?" diye sordum. "Sen neden bana ve sözüne rağmen o kızla yakınlaştın?"

"Yakınlaşma falan yok." diyerek kestirip attığında, kaşlarımı çattım. "Aptal oyununa belki son verirsin diye numara yaptım." deyip devam ettiğinde, başımı onu anladığımı göstermek istercesine bir aşağı bir yukarı salladım.

"Beni benimle aldatmak üzere olman da aptal oyunuma son vermem içindi öyleyse?" diye sorduğumda, biraz önce benim yaptığım gibi başını bir aşağı bir yukarı salladı. "Biseksüel olman?" diye sorarcasına konuştum.

"Anlamadım?" diye sorup, tek kaşını havaya kaldırdı.

"Biseksüel olduğunu neden daha önceden bana söylemedin?" diye daha açıklayıcı bir şekilde sorduğumda, alaycı bir gülüş belirdi suratında.

"Biseksüel falan değilim." diyerek suratındaki alaycı gülüşü korumaya devam ettiğinde, fark ettiğim gerçek ile dudaklarım şaşkınca aralandı.

"Sen şaka mı yaptın?"

3

On koyun atladı... On bir koyun atladı... On ikinci koyun atlamak üzereyken bayılma tehlikesi geçirince, on üçüncü koyun on ikinci koyuna yardım etmek amacıyla koşmaya başladı. Bunun sebebi, on üçüncü koyunun, on ikinci koyunun abisi olmasıydı. Ah, hayır! Anlaşılan uyuyabilmek için çitten atlayan koyunları saymak, kitaplarda ya da filmlerde olan saçmalıklarından ibaretti çünkü ben yaklaşık on beş dakikadır zihnimde yaklaşık yüz tane koyunu çitten atlattırmıştım fakat illaki bir noktadan sonra aptal bir koyun bayılıyordu ve ben de saymaya tekrar başlamak zorunda kalıyordum.

Koyunlarım bile aptaldı!

Sakinleşmeyi dilerken gözlerimi araladım, tarih öğretmenimizi dikkatle dinleyen ve oturduğum sıranın sağ kısmında oturan Deniz'e baktım. Tarih derslerini dinlemek bana işkence gibi gelirdi, bu yüzden hiç dinlemezdim fakat Deniz hem tarihin kendisini hem de derslerini sevdiğinden dikkatle dinlerdi. Ben ise her tarih dersinde sıramda önce aşırı derecede sıkılıp sonra uyuyakalırdım. Sebebi belirsiz, bu sefer bir türlü uyuyamamıştım.

"Hocam!" diye bağıran Cem'e bakmak için başımı masamdan kaldırdım ve arkamı döndüm. Sağ elini kaldırmış, öğretmenimizin dikkatini kendisine vermesini bekliyordu.

Öğretmen elindeki kitabı masaya bırakıp, derin bir nefes aldıktan sonra, "Efendim, Cemciğim?" diye sordu.

Yılbaşı gecesinde yanan okulumuzun tadilatı sebebiyle, müdürümüz yangının ertesi gününde tadilat bitene kadar dersleri iptal etmişti. Ülkedeki diğer öğrenciler bitmesine bir hafta kalmış olan yarıyıl tatillerinin keyfini çıkarırken, tadilatı biten okulumuzda artık ders anlatılabileceğine inanan müdürümüz bizi okula çağırmıştı ve biz de 2 Şubat'ın sabahında, sanki okul gerçekten de varmış gibi okulumuza gelerek öğretmenlerimizin hevesle anlattıklarını dinlemeye başlamıştık.

Birkaç gün öncesinde, Deniz'in ısrarları sonucunda, Cem, müdürümüz Tugay Öğretmen'le konuşmuş ve kaydını bizim sınıfa aldırmıştı. Onunla aynı sınıfı paylaşmak eğlenceliydi çünkü ortak ilk dersimizden bu yana girdiğimiz her dersin on dakika sonrasında, öğretmenine saçma sapan bir soru sorup dersin kaynamasına sebep oluyordu. Öğretmenler, Cem'in bu tür davranışlarına alışkın olduğundan, artık çoğu zaman ona söz hakkı vermiyor, verseler bile onun sorularını hiç umursamadan derslerini anlatmaya devam ediyorlardı.

Cem, öğretmenin yanıtının ardından, oldukça ciddi bir tavırla, "Bir keresinde annem bana, ölünün arkasından konuşmak günahtır, demişti." dedi ve sonrasında ayağa kalktı. "Şu anda resmen bir ölünün arkasından konuşuyoruz!" diye devam edip, başını şiddetle iki yana salladı. "Ben daha fazla bu günaha ortak olmak istemiyorum ve izninizle sınıfı terk ediyorum." dedikten sonra robotumsu adımlarla sınıfı terk etti.

Öğretmen, arkasından dilini şaklatırken, Deniz kaşlarını çatıp, "Yemin ediyorum salak bu çocuk." dedi ve sonrasında öğretmenimiz, Cem'in sınıfı terk etmesini hiç umursamayarak dersi anlatmaya devam etti. Ben de başımı tekrar masama koydum ve o günü düşünmeye başladım.

Kıvanç'a, "Sen şaka mı yaptın?" diye hayret ederek sorduğumda, yüzünün sert mimikleriyle, "Ben şaka yapmam." demişti.

"Pekâlâ, şaka yapmayan çocuk, bu yaptığın şeyin adı nedir? Öğrenebilir miyim?"

"Henüz Türk Dil Kurumu'nun sözlüğünde buna uygun bir kelime bulunmuyor." diye cevap verdiğinde, iki kaşımı da havaya kaldırmıştım ve o da buna karşılık olarak omuz silkmişti.

Uzun bir sürenin ardından, "Neden yaptın?" diye sormuştum.

Kestirip atmak istercesine, "Önemi yok." demişti ve dünden beri hiç konuşmamıştık.

Onu bugün okulda görememiştim. Aslına bakılırsa, Batu'yu da bugün görememiştim. Son sınıflar ikinci dönem daha sıkı bir çalışma programına alınmışlardı, belki de onları görememem bu yüzdendi.

Teneffüs zilinin melodik sesini duyar duymaz, başımı alelacele masamdan kaldırdım ve Irmak'a çevirdim. Irmak'ın, kitabının kapağını kapattığını görünce, sıramdan kalktım ve ona doğru ilerledim. Yanındaki boş sıraya oturduğumda, bana bakmamaya çalıştığının farkına vardım.

"Hiç boşuna ben yokmuşum gibi davranma, bu konuşma önünde sonunda yapılacak!" diye sahte bir öfkeyle konuştuğumda, gözlerini devirerek bana çevirdi.

Dün ben Çekmece'de yaklaşık iki saat geçirmiştim ve tembihlememe rağmen Irmak beni bir kez olsun aramamıştı. Evime sağ salim döndükten sonra hem hesap sormak hem de olan biteni anlatmak için onu aramıştım fakat aramalarımı cevaplamamıştı. Bugünse onu sorguya çekmemem için ilk derse on dakika geç gelmişti fakat o sorgu illaki yapılacaktı.

"Ozan'la-" diye başladığında, "Başlarım Ozan'ına!" diye bağırdım.

Irmak ani tepkim karşısında gözlerini irileştirirken, arkamda Deniz'in varlığını hissettim. Kısa bir anlığına dikkatimi Irmak'tan alıp sınıfa çevirdiğimde, sınıfta sadece Deniz, Cem, ben ve Irmak'ın kalmış olduğunu gördüm.

Dikkatimi Irmak'a tekrar vererek, "Yeter." dedim. "Vallahi yeter, bunu ben bile yapmam."

"Neden bahsediyor?" diye sordu Deniz'in yanına henüz gelmiş olan Cem.

"Şundan bahsediyorum ki Irmak hanımefendi Ozan beyefendiyle sevgili olduğundan beri kendisini hayattan soyutlamış durumda!"

"Ya saçmalama..."

"Bitirmedim." diye sertçe konuştuktan sonra, "Bizimle buluştuğunda Ozan'la mesajlaşıyorsun, bizimle buluşmadığında Ozan'la buluşuyorsun, Ozan'la veya bizimle buluşmadığında da Ozan'la görüntülü konuşuyorsun. Irmak, sen iyi misin? Nerede eski Irmak? Arkadaş her zaman sevgiliden önce gelir, diyen ve sevgililerini zerre umursamayan Irmak nerede?" diye sordum.

"Âşık mı oldun kız sen?" diye sordu Cem.

Ses tonu benimkinin aksine oldukça neşeli çıkmıştı.

"Cem, sus!" dedi Deniz ve Cem sustu.

"Âşık falan olmadım." dedi Irmak.

"Tamam, sevgilin arkadaşlarından önce gelebilir, buna bir şey diyemeyiz ama nasıl olur da sevgilini hayatının merkezine koyabilirsin?" diye hayret edercesine sordum.

"Ozan'ı hayatımın merkezine falan koymadım."

"Evet, koydun."

"Sen yapmıyor musun?" diye sorarken, bedenini bana çevirmişti ve ses tonunda bana meydan okuduğunu düşünmeme sebep olan bir tını gizliydi.

"Hayır." diye net bir şekilde konuştum.

"Kıvanç'ı hayatının merkezine koymuyor musun?" diye aynı anlama gelen soruyu bu sefer farklı kelimeler kullanarak sorduğunda, sol kaşımı hafifçe kaldırdım.

"Az önce, hayır, demedi mi, yoksa ben mi yanlış duydum?" diye sordu Cem ve Deniz onun karın boşluğuna dirseğini geçirdi.

Irmak, "Deniz, bizi yalnız bırakır mısınız?" diye sorunca, Deniz başını salladı ve peşinden Cem'i de sürükleyerek sınıftan ayrıldı.

Sınıfta sadece Irmak ve ben kaldığımızda, zihnime milyon tane soru düştü. Haklı olabilir miydi? Ben gerçekten de Kıvanç'ı hayatımın merkezine mi koymuştum?

"Koydun." dedi Irmak ve sonra, "Kıvanç için girmediğin kılık, düşmediğin durum kalmadı." diye de ekledi.

Başımı şiddetle iki yana salladım. "Yanılıyorsun."

"Yanıldığım falan yok Nehir, bana-"

"Dinlemeyeceğim." diyerek oturduğum sıradan kalktım ve kendi sırama geçip başımı masama koydum çünkü eğer dinleseydim, gerçeklerin farkına varabilirdim.

İstemiyordum. Kıvanç'ın büyüsüne henüz yeni kapılmışken, bunun olmasını istemiyordum.

--

Sol elimle Cem'in omzunu dürterek, "Cem, uyan." derken, bir yandan da esniyor ve boştaki sağ elimle ağzımı kapatıyordum.

Cem, dürtmemin ardından ilk birkaç saniye kaşlarını çatıp mırın kırın etse de sonrasında gözlerini aralayıp oflayarak uzandığı sıradan kalktı. İlk beş dersimizin ikisi boş ve üçü de sözel dersler olunca, Cem'le ben uyumaya karar vermiştik. Ben dördüncü dersin ortalarına doğru uyuyabilmiştim ve uyumadan hemen önce Deniz'in hiçbir şey yazmayan tahtaya dikkatle baktığını görmüştüm. Beşinci ders bitmişti, önce ben uyanmıştım sonra ise Cem uyanmıştı ve uyanmamın hemen ardından, Deniz'in hâlâ hiçbir şey yazmayan tahtaya dikkatle bakmakta olduğunu görmüştüm. Tahtada herhangi

bir şey açık değildi, hiçbir şey yazmıyordu, boş beyazlıktan başka hiçbir şey yoktu ama Deniz yine de sanki bir filmi izliyormuşçasına dikkatle boş tahtaya bakmaya devam ediyordu.

"Tren gideli çok oldu Deniz!" dedim ve Cem'in yanından ayrılıp Deniz'in yanına gittim. Omzundan dürtmek yerine onu kafasından dürtmeye başladım. Kafasına beşinci kez dokunmamın ardından gözlerini yavaşça bana çevirdi.

"Bitti mi okul?" diye sorduğunda, iki kaşımı da hafifçe kaldırdım.

"Ne diyorsun oğlum sen? Karneleri bile aldık!" diye alayla konuşan Cem, kolunu omzuma attığında, gözlerimi devirdim.

"Ee, daha ne bekliyoruz? Eve gitsek ya..." deyip ayağa kalktığında, omzundan tutarak oturmasını istedim.

Şaşkın bir şekilde oturduğunda, Cem'e işaret verdim. Ben yanına iliştim, Cem de önüne oturdu. Bizim ardımızdan da Irmak geldi ve Cem'in yanındaki boş sıraya oturdu. Irmak'la birbirimize karşı az da olsa kırgındık, bu yüzden ikimiz de göz teması kurmaktan kaçındık.

"Neyin var?" diye sordum. Kaşlarını çatıp önce bana sonra da sırasıyla Cem'e ve Irmak'a baktı.

Tam o sırada sınıfın kapısı gürültüyle açıldı ve içeriye Batu girdi. "Ay, Batuş!" diye neşeyle konuşsam da aklıma Deniz'in durgunluğu gelince yapmacık bir öksürük takınıp onu yanımıza davet ettim.

Batu, Deniz'in yanına bir sandalye çekip bacaklarını aralayarak oturduktan sonra tek kaşını kaldırarak bana bakmaya başladı. Gözlerimle Deniz'i işaret edince, anladığını belirtircesine kafasını salladı ve Deniz'e anlatmasını emretti.

Deniz, anlatmak istemediğini kanıtlarcasına ofladı fakat sonra, "Bir kız var." diye söze başlayınca, hepimiz tüm dikkatimizi Deniz'e verdik çünkü Deniz herhangi bir kızı sorun

edecek bir çocuk değildi. Bir kızı sorun ettiğine göre, bu kız herhangi bir kız olmamalıydı.

Deniz susup konuşmayınca, Batuhan onun omzuna elini koyup, "Ayarlarız koçum!.. Bu dünyada sana bakmayacak kız mı var? Baksana şu surata, gözlere, dudaklara, saçlara, kaslara-" derken, Irmak onun sözünü keserek, "Batu, gay misin?" diye sordu.

"Ne alakası var kızım!" diye öfkeyle soludu Batu. Ben kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine kenetlerken, Deniz'in belli belirsiz gülümsediğini gördüm. Irmak ciddiyetle sorusunun cevabını beklerken, Cem de sırıtmıştı.

"... ama bu sefer farklı, bu kız farklı..."

Cem, "Üç gözü mü var?" diye sorunca, Irmak gözlerini devirdi, Batu ve Deniz ise tepkisiz kaldı.

Ben de "Nasıl farklı?" diye sorarak, kızı detaylı bir şekilde anlatmasını istedim.

"Benden dört yaş büyük..."

Deniz'in on yedi yaşında olduğunu düşünecek olursak, bahsettiği kız yirmi bir yaşında olmalıydı. Matematiğim ve kendimle gurur duyduktan sonra başımı iki yana salladım.

"O kızdan sana hayır yok."

"Boş ver sen o kızı..."

"Ablan yaşında lan!"

Irmak, ben ve Cem sırasıyla yorum yaparken, Batu sessizliğini korumuştu. Zaten genelde hep böyle olurdu. Biz aklımıza gelen ilk şeyi hemen söyler, uygular ve kötü sonuçlarına katlanırdık ama Batu detaylı bir şekilde düşünerek mantıklı bir karar verdikten sonra kararını uygulardı ve kötü sonuç diye bir şey elde etmezdi.

"Haklısınız. Öyle ama... Ne bileyim abi, bu kız diğerlerinden farklı gibi..."

Irmak tek kaşını kaldırdıktan sonra, "Diğerleri?" diye sorarcasına konuştu.

"Anlamıyorsunuz... Ben popülerliğime âşığım. Popülerliğimle henüz sevişememişken, bir kıza âşık olamam. Bunu popülerliğime yapamam!" diye sitemkâr bir şekilde itiraf ederek bizi şaşkınlık havuzuna itmiş oldu.

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu Irmak ve bir anda ben de bunu çok merak ettiğimi fark ettim.

"Şu Bordo Caddesi'nin yanındaki kafe var ya, işte Cemlerle orada buluşacaktık. Caddenin bir alt sokağında taksiden indim, kendi kendime şarkı mırıldanarak yürüyordum. Sonra bir ses duydum. Biri ağlıyordu ve kızdı."

"Eh, kız olunca koşup baktın sen de tabii ki..." diye araya giren Cem, gülümsememe neden olurken, Deniz onu hiç umursamadan devam etti.

"Sesin geldiği yönü bulana kadar canım çıktı. Neyse, uzun uğraşlarımın sonucunda bir baktım, çöp konteynırlarının hemen yanında, duvara sırtını yaslamış, bacaklarını kendine çekmiş ve başını dizlerinin üzerine koymuş hıçkırarak ağlayan bir kız var. Aslında doğam gereği hiç umursamadan geçip gitmem gerekiyordu ama nedense o an bunu yapmadım ve kızın yanına gittim."

"Ne doğası be? Güzel kız görünce dibin düşüyor senin, kız güzeldi ve sen de bu yüzden gittin, değil mi?" diye sordu Cem.

"Lan manyak mısın? Daha az önce başını dizlerinin üzerine koyduğunu söylemedim mi? Kızın yüzünü görmedim ki!"

"Bacaklarını gördün mü? Bacakları güzelse, iş tamamdır..."

"Anlatmıyorum arkadaş!" diye öfkeyle konuştu Deniz fakat Batu, "Nazlanma da anlat." deyince, başını sallayıp anlatmaya devam etti.

"Kıza yaklaşıp derdini sordum. Ulan sormaz olaydım. Kız, beni yalnız bırak, diye bağırmasın mı?"

"Bağırmasın..."

"Cem, vallahi ağzına bir tane çakacağım, o olacak şimdi... Lan bir kes sesini!" diyen Batu'dan sonra Cem dudaklarını büzerek sustu.

"Neyse, sonra ben, bir derdin varsa anlatabilirsin bana, dedim."

Irmak, "Üzerinde ne vardı?" diye sorunca, Deniz kısa bir anlığına duraksadı.

"Siyah kot şort ve siyah sutyen..."

"Bu kadar mı?"

"Bu kadar." deyip, tepki vermemiz için sustuğunda, hiçbirimiz bir şey söylemedik veya farklı bir yüz ifadesi takınmadık. "Devam ediyorum?"

Irmak önce başını sallayıp sonra da "Et." diyerek onay verince, Deniz de anlatmaya devam etti.

"Ben öyle deyince, bu bana küfretti. Sonra ben, ne diye küfrediyorsun, diye sorarak olası bir tartışma yarattım. Sonra bana, farklı dünyaların insanları olayına inanır mısın, diye sordu. Ben de doğal olarak, tabii, dedim ve o da güldü. Ne alakası olduğunu sordum; biz farklı dünyaların insanlarıyız, dedi. Kızla bu konuyu konuşmam için herhangi bir ilişkimizin veya samimiyetimizin olması gerekmez mi?"

Deniz'in ciddiyetle sorduğu soruya cevap beklediğini fark edince, "Evet." diye cevapladım.

"Hah işte." dediğinde, anlatmaya devam etmek için herhangi birimizden bir onay beklediğini anladım ve hafifçe gülümsedim. "Kız farklı dünyalardan girip hayatın ne kadar kötü olduğundan çıktı. Bir ara baktım, yanına oturmuşum ve neredeyse bileklerimi keseceğim. Dedim n'oluyoruz?"

"İyi demişsin." diyen Cem'in ardından, Deniz onu umursamayarak anlatmaya devam etti.

"Kalk gidelim, dedim. İnat etti, kalkmam, diye... Neyse sonra zor bela bunu oturduğu yerden kaldırdım. Evini sordum, bir kere iyilik yapasım tuttu ya, yaptığım işi tam yapayım dedim. Bordo Caddesi'nde bir sokağa götürdü beni; sonra yürüdük yürüdük ve bir evin önünde durduk. Garipsemedim, ben artık gidiyorum, dedim. Tuttu kolumdan..."

"Oha, neden?" diye sorarak araya girdiğimde, dördü de bakışlarını bana çevirdi.

"Kesmeseydin, şu anda öğrenmiş olacaktık." dedi Batu.

"Ha..." dedikten sonra, "Devam et o zaman." diye ekledim.

"Neyse, tuttu kolumdan ve bana, umudum olur musun, diye sordu." Kızın Deniz'e sorduğu soruyu duyunca gülmeye başladım çünkü kız bana kendimi hatırlatmıştı. Ben gülünce, ortada gülünecek hiçbir şey olmadığı için dördü de bakışlarını yine bana çevirdi. Omuz silktim ve bakışlarımı tekrar Deniz'e diktim. "Ben daha ilk sorusuna cevap verememişken, beni de dünyana alır mısın, diye sordu."

"On dakika sonra zil çalacak, hızlan." diye emir veren Batu'dan sonra, Deniz başını salladı ve devam etti.

"Baktım kızın evine gireceği yok, başıma bela olacak gibi, alırım alırım hadi evine gir, dedim."

"Öküz!" dedi Irmak ve her ne kadar ona katıldığımı belli etmek istesem de aramızda saçma bir küslük olduğu için sessizliğimi korudum.

"Sonra bu bana, sen de gelir misin, diye sordu. Abi kız çok güzel, ee ben de bu tarz bir teklifi reddedecek bir erkek değilim, tabii, dedim ve eve girdik." Sırıttı. "... ama görmeniz lazım, kız resmen ayakta uyuyor, durumu vahim... Yatak odasını bulup onu yatağa yatırdım. Normalde kızın üzerindekileri çıkarmam lazım ya hani, kızın zaten üzerinde bir şey olmadığı için öyle bir şey yapmama gerek kalmadı. Neyse, üzerine yorganı falan örttüm, topuklama vakti, diye

düşünürken, bu sefer de hop, bu gece yanımda uyur musun, diye sordu." Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kız uyuyana kadar yanında uzanayım, diye düşünerek yanına uzandım. Başladı anlatmaya..."

"Neyi?" diye sordu Cem.

"Yok bu yirmi bir yaşındaymış da on dokuz yaşından beri Bordo Caddesi'nde takılırmış da falan da filanmış..."

"Ee sonra ne oldu?" diye merakla sordum.

"Sonra... Anlatmaya devam ederken uyuyakaldı. Ben de birkaç saat onu izledim ve sonra telefon numaramı not bırakarak evinden ayrıldım."

"Peki dert ettiğin şey tam olarak ne?" diye sordu Batu.

"Kız beni aramadı."

Oldukça sıradan ve soğuk bir ses tonuyla, "Yani?" diye sordu Irmak.

"Yani mi? Ne demek yani? Kızım, kız beni aramadı, diyorum. Resmen aramadı. Ben Deniz Soykan'ım. Barlas Soykan'ın oğlu, Soykan Koleji'nin en popüler erkeği... Numaramı verdiğim halde beni nasıl aramaz?"

"Anlaşıldı, kız bunun egosunu zedelemiş, bu da kızı kafaya takmış."

"Aynen öyle." diyerek Irmak'a katıldı Deniz, hemen sonrasındaysa, "Ya, yok, hayır..." diyerek sağ elini ve başını şiddetle iki yana salladı. "Kız çok güzel ve garip bir şekilde beni kendisine çekiyor, bu yüzden..."

"Ya... Tabii..." dedi Irmak ve tam o anda zilin sesini duyduk.

"Hadi, ben kaçar." diyerek ayaklanan Batu'ya gülümseyerek el salladım. Batu sınıftan çıkmak amacıyla bize arkasını döndüğünde, Cem ve Irmak da oturdukları sıradan kalktılar.

"Ben de önemli bir şey sanmıştım... Resmen yemek yemeye gitmedik, bu salağın egosunun nasıl zedelendiğini dinledik."

diye söylenerek yanımızdan geçen Irmak'a yüzünü ekşiterek bakan Deniz'e döndüm.

"Kız çok mu güzeldi?" diye sorduğumda, çok istediği oyuncağa bir türlü kavuşamamış olan küçük bir çocuk gibi hüzünle bana bakmaya başladı.

"Siyah, uzun ve dalgalı saçları vardı. Siyaha yakın gözleri, hokka bir burnu, biçimli kaşları, dolgun dudakları, mankenlere taş çıkartacak bir vücudu... Kız çok güzeldi be Nehir'im!.."

"Adı?" diye sordum.

"Anlamadım?"

"Adı neydi, adı?"

Hafifçe gülümsedi. "Elif." dedi ve o anda Deniz'in yüzünde, şu ana dek hiç görmediğim sıcacık bir gülümsemenin var olduğunu gördüm. "Elif Kara..."

--

Son dersin de bittiğini duyuran zil sesinden sonra çantamı kaptığım gibi sınıftan ayrıldım. Normalde Irmak'la beraber sınıftan çıkardık fakat öğle arasından sonra Irmak yüzüme bile bakmayınca, asıl onun yüzüne bakmaması gereken kişinin kendimin olduğunu fark ederek ben de ona tavır almıştım ve onu beklemeden sınıftan ayrılmıştım.

Okulun ana çıkış kapısının önünde durup Batu'yu beklemeye başladığımda, heyecandan ellerimin titrediğini fark etmiştim. Kıvanç'la tüm gün bir kez bile karşılaşmamıştık ve bu garip bir şekilde benim için sorun olmamıştı. Çıkışta onu bekleyebilir, beş dakika bile olsa onunla muhabbet edebilirdim fakat şimdi daha önemli bir işim vardı. Batu'yla hallet-mem gereken önemli bir iş...

Beklemek istemeyip çantamdan telefonumu çıkardım ve rehberden adını girip aramaya bastım.

"Efendim, Nehir?" diyerek aramamı cevaplandırdığında, hiç vakit kaybetmeden, "Neredesin?" diye sordum.

"Okuldan çıkıyorum." dediğinde, kaşlarımı çatarak etrafımı gözlemeye başladım. Batu'yu gördüğümde, telefonu kapatıp ona doğru koşar adımlarla ilerledim. Yanına vardığımda, henüz beni görmemiş olmasına rağmen, "Bana Damla'nın ev adresi lazım!" diye konuştum.

"Ne?" diye sorarak bana döndüğünde, söylediğim şeyi tekrarladım. Bu sefer de "Ne diye lazım?" diye sordu.

"Ya lazım işte!"

"Ne bağırıyorsun kızım?" diye sakin bir şekilde sorduğunda, sözde bir soru sorduğunu bildiğimden cevaplama gereği duymadım.

"Verecek misin şu adresi?"

"Veririm vermesine de... Senin Damla'yla işin ne, onu söyle bana?"

"Özel bir mesele." dediğimde, aslında çok da özel olmadığının farkındaydım.

Kıvanç'la etik olmayan bir ilişki yaşadığı halde, neden birkaç gün önce aramızı düzelttiğini sormak istiyordum. Sonuçta Kıvanç'la etik olmayan bir ilişki yaşamışlardı ve Kıvanç ile benim ilişkimin bozulması onu hiç ilgilendirmiyor olmalıydı ama ilgilendirmişti ve ilişkimizin tekrar rayına oturması onun sayesinde olmuştu. Bunu yapma nedenini merak ediyordum ve bunu er ya da geç öğrenmeliydim.

"Kızı dövmezsin, değil mi?" diye sorduğunda, şirince sırıttım.

"Ben hiç öyle bir şey yapar mıyım?" diye sorduğumda, başını onaylamazcasına salladı.

"Ya, tabii canım... Seni sinir eden kızları sen hiç dövmezsin, tabii ki..."

"Dövmeyeceğim, hadi ver." dedikten sonra şirin şirin sırıtmaya devam ettim.

Zor da olsa Batu'dan Damla'nın ev adresini aldım ve Salim amcadan beni o adrese götürmesini istedim. Kırk dakikalık bir yolculuğun ardından, Damla'nın gösterişli, iki katlı evinin önünde durduğumuzda, Salim amcadan gitmesini istedim. Salim amca gittikten sonra evin giriş kapısındaki zile bastım. Kısa bir bekleyişin ardından kapıyı hafifçe toplu bir kadın açtı.

"Buyurun?" diye sorduğunda, gülümsedim.

"Ben Damla'yı görmeye gelmiştim de..."

"Damla Hanım şu anda dışarıda."

Hayal kırıklığıyla, "Ya..." diye konuştum.

"İsterseniz içeri gelip bekleyin."

"Yok, burada beklerim ben. Ne zaman geleceğini söylemiş miydi?"

"Hayır, maalesef söylemedi."

"Peki, o halde, ben bekliyorum, yani burada..." dediğimde, kadın anlayışla başını salladı ve kapıyı kapatarak beni benimle baş başa bıraktı.

Sonrasında tam üç saat boyunca Damla'yı bekledim. Üçüncü saatin sonunda bir anda yağmur bastırdı ve ne yapacağımı bilemeyerek bir o yana bir bu yana yürümeye başladım. Batu'dan Damla'yı aramasını isteyebilirdim fakat eğer onunla bir telefon konuşması yaparsa, canının acıyacağını biliyordum, bu yüzden istemedim. Öte yandan zile tekrar basarak kadından Damla'yı aramasını da isteyebilirdim fakat tam üç saat boyunca artık aklımda ne vardı bilemiyorum ama bunu da yapmamıştım. Kadından bunu istemeli miyim istememeli miyim, diye yarım saat düşündükten sonra yağmurdan dolayı sırılsıklam olduğumun farkına vararak pes ettim ve Salim amcayı arayıp beni almasını istedim.

Salim amca yarım saat sonra geldi ve ben o yarım saat boyunca kaçacak delik aradım. Çatısı olan herhangi bir yere

gireyim dedim, bulamadım. Çantam kafamda, iki ileri bir geri adım atarak yarım saat sürekli dolandım evin önünde. Otomobile bindiğimde, Salim amcadan klimayı açmasını istedim ve klimayı açtıktan sonra bile tir tir titrediğimi gördüm. Eve varmamız kırk beş dakikamızı alırken, o kırk beş dakikada az da olsa kendime gelmiş gibiydim.

Eve vardığımızdaysa, Salim amcaya teşekkür edip koşar adımlarla odama çıktım. Üzerimdekilerden çabucak kurtulup, kalın gri eşofmanlarımı giydikten sonra saçlarıma turuncu havlumu sarıp yatağıma girdim. Hiçbir şey düşünmediğim, yorgun bedenimin dinleneceği bir uyku dileyerek gözlerimi kapattım.

4

Ense kökümdeki ağrıyı, boğazımdaki bana acı veren kuruluğu ve göğüs kafesimle bacaklarımın üzerindeki ağırlığı fark ederek, gözlerimi açmak için kendimle bir savaş içerisine girdim. Kılıç, silah ya da bomba... Kullanabileceğim ne varsa hepsini kullandım fakat savaştan galip çıkamadım. Pes edip ellerimi havaya kaldıracağım sırada burnuma bir koku doldu. Tanıdık bir koku...

"Kıvanç?" diye sorarcasına mırıldandıktan sonra mırıldanırken dudaklarımın acımış olmasını çatlamış olabileceğine verdim.

"Uyu." diye emir verdiğinde, sesindeki gerçekliği yakalamaya çalıştım.

Gözlerimi kırpıştırarak açabildiğimde, göğsümün üzerinde Kıvanç'ın sağ kolunun, bacaklarımın üzerinde ise sağ bacağının olduğunu gördüm. Başımı hafifçe sağ omzuma doğru çevirerek ona baktım. Gözlerini kapatmıştı ve yüzü yüzüme oldukça yakın durduğundan, nefesi sağ yanağıma çarpıyordu. Pekâlâ... Güzel bir rüyadaydım. Kıvanç'ın bu saatte, üstelik ben istemeden benim yanımda, hatta yatağımda olması ancak şimdiki gibi rüyalarımda olurdu. Çekmece'de yaşadığımız olaydan sonra böyle bir şeyi asla yapmayacağını biliyordum, bu yüzden rüya gördüğümden emindim.

"Ne zaman geldin?" diye sordum, rüya da olsa Kıvanç'ın yanımda bana sarılıyor bir şekilde uzanıyor olmasının tadını çıkartmalıydım.

"İki dakika olmuştur ya da olmamıştır."

"Seni çok özledim." dedim. Gördüğüm rüyaları benim bilinçaltımın yönettiğini sanıyordum. Bilinçaltım benim kadar aptal değilse, bu sözden sonra Kıvanç'a, "Ben de seni özledim." dedirtmeliydi.

Kıvanç derin bir nefes alarak, "Uyu Solucan!" deyince, bilinçaltımın da en az benim kadar aptal olduğunu anladım.

"Üşüyorum." diye mırıldandığımda, kolunu ve bacağını benden ayırdı ve ayağa kalkıp dolabıma yöneldi. Gözlerimi kapattım ve boğazımdaki kuruluk yüzünden iki kez öksürdüm. Vücudumun donduğunu, yüzümün ise yandığını hissedebiliyordum.

Bir anda üzerimde ağırlık hissedince, gözlerimi araladım ve Kıvanç'ın üzerime örttüğü yorgana baktım. Benim bir şey söylememi beklemeden bana sırtını dönerek, tekrar yatağın içine geçince, kaşlarımı çattım. Neden bana sarılmamıştı ki?

"Hâlâ üşüyorum." dedim, bir çocuk gibi nazlı bir edayla.

"Bana ne." diye sert bir ses tonuyla konuştuğunda, alt dudağım istemsizce büküldü.

"Bana sarılır mısın?" diye sorduğumda, inat etmek veya beni terslemek yerine bana doğru döndü. Gözleri öfkeyle parıldıyordu ve doğrudan benim gözlerime bakıyordu.

"Şu anda bir şey fark ettim, gerçekten önemli bir şey..." dediğinde, çatık kaşlarımı mümkünmüş gibi daha da çattım. "Ölüm kalım meselesi olabilecek kadar önemli..."

Son söylediği cümleden sonra merakla, "Ne?" diye sordum.

"Günlerdir öpüşmüyoruz." dediğinde, gözlerimi devirme isteğiyle boğuştum. Gerçekten ölüm kalım meselesi olabilecek kadar önemli gördüğü şey bu muydu? Rüya da olsa Kıvanç'tan bahsediyorsak, evet, olabilirdi.

"Bir ara hallederiz, dert etme." dedikten sonra hafifçe gülümsedim.

"Neden şimdi halletmiyoruz?" diye sorarken, aynı benim gibi hafifçe gülümsemişti ve bu benim donup kalmama sebep olmuştu.

Ben bir şey söylemeden, hatta gözlerimi bile kırpmadan ona bakmayı sürdürünce, sağ elini hafifçe kaldırıp yanağımın üzerine koydu. Hemen sonra, "Ateşin var." dedi ve kaşlarını çatarak sağ elini alnıma koydu. "Aptal kız, yanıyorsun!"

"Ne yanması? Donuyorum be!" dedim ama sözlerime biraz olsun aldırmayarak üzerimdeki örtüleri kaldırdı. Ben yorganı kendime çektikçe o da kendisine çekti. Bir ara aniden bırakıp onun yere düşmesini sağlamak istedim fakat kıyamadığımdan yapmadım.

"Bıraksana kızım!" dediğinde, başımı onaylarcasına salladım ve yavaşça bıraktım. "Kalk, ölüp başıma kalacaksın."

Söylediğini yapıp yatağımdan çıkınca, daha çok üşüdüğümü fark ettim ve kollarımı bedenime sardım. Öfkeyle bana bakmaya devam edip, bedenime sardığım sol kolumu sertçe tutarak beni sürüklemeye başladı. Mavi kapımı açıp beni banyoma doğru ittirdiğinde, burnundan soluduğunu fark etmiştim. Beni duşakabinin içine sokana dek amacının ne olduğunu anlamamıştım.

Duşakabinin içine soktuktan sonra, "Soyun." diye oldukça rahat bir tavırla konuştuğunda, önce gözlerimi irileştirip, sonra başımı şiddetle iki yana salladım. "Solucan, soyun!"

"Hayır!"

"Pekâlâ, keyfin bilir." dedikten sonra bana doğru uzattığı elleriyle tişörtümü alt kısımdan tuttu ve tek hamlede kafamdan çıkarmaya çalıştı ama çıkaramadı çünkü o bunu yapmaya çalışırken, ben kollarımı iki yana açıp çırpınmaya başlamıştım.

Kısa bir süre sonra ise Kıvanç'ın hareketsizce durup, benim delirmişçesine çırpınmamı seyrettiğini gördüm, kendimce utandım. Başını onaylamazcasına salladıktan sonra fıskiyeye

uzandı. Musluğu çevirip fıskiyeyi üzerime doğrulttuğunda, çığlık atmadan edemedim. Hayvan! Resmen buz gibi suyun altında ıslanmama sebep olmuştu.

"Manyak mısın?" diye bağırarak sorduğumda, sorumu ciddiye alıp cevaplamak yerine soğuk suyu başımdan aşağı akıtmaya devam etti.

Neden bunu yaptığına bir türlü anlam veremiyordum. Üşüyen insanı soğuk suyla yıkamak ne derece mantıklıydı? Bekle... Yıkamak mı demiştim?

Kollarımı çaprazlayarak göğüslerimi kapatıp, "Ay, yeter!" diye bağırdım.

Alaycı bir ifadeyle, "Her şeyi gördüm, boşuna kapatma." diyerek beni utandırmaya çalıştı fakat başarılı olamadı çünkü giyinik olduğumun farkındaydım.

Birkaç saniye daha soğuk suyu üzerime tuttu, ardından musluğu kapatıp fıskiyeyi yerine taktıktan sonra bana arkasını dönerek banyodan ayrıldı. Zor bela kabinden çıkıp titreyerek havluma uzandım. O sırada içeriye girip kirli sepetimin üzerine birkaç parça bıraktı ve giyinmemi emrettikten sonra banyomdan tekrar çıktı. Önce banyomun kapısını kilitleyip sonra da çabucak getirdiği kıyafetleri üzerime geçirdim.

Bir an önce yorganımın altına girmek istediğim için saçlarımı da aynı çabuklukla kuruttum ve odama döndüm. Kıvanç'ı yatağımda uyuyor bir halde bulmayı beklerken, odanın içinde volta attığını görünce şaşırmadan edemedim. Odaya girdiğim gibi, yanıma yaklaştı ve sağ elini kaldırıp alnıma koydu.

"Yatağa gir." deyip alnımdaki elini çekince, söylediğini yapıp yatağıma girdim ve yatağımın sol tarafına doğru kaydım.

Biraz sonra o da yatağımın boş olan sağ tarafına geldi ve sandığımın aksine, uzanmayıp oturdu. Ne yapacağını merakla beklerken, komodinimin üzerindeki daha önce fark etmediğim

kabın içinden beyaz bezi alıp suyunu sıktıktan sonra alnıma koydu. Muhtemelen ben banyodayken hazırlamıştı.

"Bunların yapılması gerektiğini nereden biliyorsun?" diye sorduğumda, cevap vermeyip öylece gözlerime baktı. Rüyada bile neden böylesine tuhaf davranıyordu ki?

Oldukça ciddi bir tavırla, "İlk kez hasta olmuyorsun, değil mi?" diye sorduğunda, "İnsanım ben." diyerek, söylediğini alaya almaya çalıştım. Boğazımdaki kuruluk yüzünden üst üste üç kez öksürürken, kaşlarını çattığını görmüştüm.

"Sık sık hasta olmam. Küçüklüğümden bu yana bu şekilde hasta olunca, genelde odamda tek başıma oturup iyileşmeyi beklerim. Salim amcanın birkaç kez beni hastaneye götürdüğünü hatırlıyorum ama dediğim gibi genelde odamda tek başıma oturup iyileşmeyi-"

Ansızın bana doğru eğilerek, dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Soruyu soran da verdiğim cevaptan sıkılıp konuşmamı yarıda kesmeme sebep olan da kendisiydi. Kıvanç bu gece biraz sinir bozucu, biraz da tuhaftı.

"Rüya..." diyerek dudaklarımı ondan ayırdım. Pekâlâ, bu yüzdendi... Rüya olduğu içindi.

Başparmağıyla dudaklarımı sildikten sonra yanıma uzandı ve kolunu bedenime sardı. Üşüyordum fakat biraz sonra yatağın içinin sıcak olacağını ve ısınacağımı bildiğim için sesimi çıkarmamayı seçmiştim. Alnımdaki bez düşmesin diye ona yandan bir bakış attığımda, gözlerinin kapalı olduğunu görerek hayal kırıklığı ile ona bakmayı kestim.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum.

"Evet, var. Sesini kes ve uyu!" diye sertçe cevapladığında, üst üste iki kez öksürdüm.

"Başka..." deyip, bir kez daha öksürdükten sonra, "Başka bir şey yok mu?" diye sordum.

Sorumu cevaplamadı ve odanın içini rahatsız edici bir sessizlik kapladı. Sessizlik, Kıvanç'ın kokusu ve de sıcaklık beni mayıştırırken, uykunun kollarına hapsolmadan önce, Kıvanç'ın, "İyi uykular Solucan!" dediğini duydum.

--

Öksürerek, yattığım yerden doğruldum ve öksürmeyi kestiğimde, derin nefesler alıp vererek kendime gelmeye çalıştım. Boğazım acıyordu ve burnumun tıkandığını hissedebiliyordum. Hayatımda en nefret ettiğim şey, burnumun tıkanık olmasıydı. Boğazımın şişliğine dayanabilirdim, sesimin kısılmasını umursamayabilirdim ama burun tıkanıklığı ve akması? İşte buna tahammül etmem mümkün değildi!

Gözlerimi odamın içinde gezdirdim ve nasıl bir anda böylesine ağır bir şekilde hasta olabildiğimi düşündüm. Şubat ayının başındaydık. Herhangi bir virüs kapmış olabilirdim ve dün akşamki yağmurdan dolayı da virüs kendini göstermiş olabilirdi.

Gözlerimi kapatarak tekrar yatağıma yattım. Sağıma doğru döndükten sonra bir anda zihnime düşen anı ile gözlerimi irice açtım. Komodinimin üzerine baktığımda, dünkü kabın orada olmadığını görünce, hayal kırıklığı ile gözlerimi tekrar kapattım. Zaten rüya olduğundan emin değil miydim? Neden hayal kırıklığına uğramıştım ki? Yine de... Gözlerimi tekrar araladım ve yorganı hafifçe kaldırarak üzerimdeki kıyafetlerime baktım.

Dün gece Kıvanç'ın giymem için verdiği kıyafetler şu anda üzerimdeydi.

Zihnimin bulanmamasını istediğim için ani bir kararla yatağımdan çıktım ve çalışma masamın üzerinde duran telefonumu alıp Kıvanç'ı aradım. Çaldı, çaldı ve çaldı... Aramamı cevaplamadığı ve beni sinir ettiği o birkaç dakikanın

sonunda, bunu umursamamaya çalışarak telefonumu masamın üzerine bıraktım ve banyoma yöneldim.

Banyomda işim bittikten sonra midemin yandığının farkına vararak, odamdan ayrıldım ve basamaklardan inmeye başladım. İkişer üçer ineyim derken, ayarı kaçırdım ve son dört basamakta yuvarlandım. Yuvarlanırken evin içinde büyük bir gürültü çıkınca, yalnızca on saniye sonra başımda dört kişi belirdi. Ecrin teyze ve isimlerini bilmediğim üç çalışan daha...

Ecrin teyze beni düştüğüm yerden kaldırmaya çalışırken, endişeyle, "Nehir, iyi misin?" diye sorunca, hafifçe başımı salladım. Rahatlamış bir yüz ifadesi takındıktan sonra sağ elini alnıma koydu. "Çok şükür, ateşin düşmüş..."

"Sen ateşimin olduğunu nereden biliyorsun?" diye şaşkınca sordum. Bekle... Hayır, olamaz! Dün gece benimle uyuyan Ecrin teyze miydi? Ne? Ben Ecrin teyzeyle mi öpüşmüştüm?

"Arkadaşın söyledi." dediğinde, bu sefer de ben rahatlamış bir yüz ifadesi takındım. Arkadaşım mı söylemişti? Yani dün gece yaşanılanlar bir rüya değil miydi?

"Şu an burada mı?" diye heyecanla sordum.

"Kahvaltı yapıyor." diye gülümseyerek cevapladığında, hiçbir şey söylemeden mutfağa geçtim.

Kıvanç'ı, mutfak masasının başköşesinde oturmuş, çayını yudumlarken bulduğumda, gülümsemeden edemedim. Dün gece yaşanılanlar rüya değildi. Kıvanç gerçekten gelmiş, ateşim çıktığı için endişelenmiş ve ateşimi düşürmek için çabalamıştı. Kıvanç'ın bunları yapacak biri olmadığını bildiğimden, yaptıkları beni hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti çünkü bunları yapmış olması, beni umursadığı anlamına geliyordu.

Kıvanç'ın hemen sağındaki sandalyeyi çekip oturduktan sonra dirseğimi masaya, çenemi de avuç içime yaslayarak onu seyretmeye başladım. Ecrin teyze kolumun hemen önüne taze

sıkılmış portakal suyumu koyup mutfaktan ayrılıncaya dek ise o şekilde durmaya da devam ettim.

En sonunda bundan rahatsız olmuş olmalı ki "Ne var?" diyerek bana baktı.

"İyiyim ben." dedim laf sokarcasına. "Hani halimi hatırımı falan sordun ya... Cevap vereyim dedim."

Herhangi bir yorumda bulunmayıp kahvaltısını yapmaya devam edince, ben de daha fazla saçmalamamak için portakal suyumdan bir yudum aldıktan hemen sonra kahvaltımı yapmaya başladım.

--

Kahvaltıdan sonra Kıvanç işinin olduğunu söyleyip gitmişti ve ben de dinlenip iyileşmek için odama çıkmıştım. Uykuya dalacağım sırada telefonumun melodisi ile kendimi uykunun kollarından sıyırmış ve komodinimin üzerindeki telefonuma uzanmıştım. Arayan Deniz'di. Acilen benimle dertleşmesi gerektiğini söylemiş, ardından kendisini zorla evime davet ettirmişti ve ben de yaklaşık yirmi dakikadır odamdan içeriye girmesini ya da benimle herhangi bir şekilde iletişime geçmesini bekliyordum. Komodinimin üzerine bıraktığım telefonumu Deniz'i aramak için elime aldığımda, ekranda Ushan'ın adının yazdığını gördüm.

"Efendim?" diyerek aramayı cevaplandırdıktan sonra başımı yastığıma koydum.

"Nasılsın?" diye sorduğunda, artık ondan korkmuyor olduğumu kendime hatırlattım.

"İyiyim, sen nasılsın? Uzun zamandır ortalıklarda gözükmüyorsun?"

"Evet, halletmem gereken işlerim vardı..."

"... ve?" diye sorarcasına konuştum.

"Halledemedim." dediğinde, sesinin tonundan sırıttığını anlamıştım.

"Dert etme ya, şimdi halledilmezse de sonradan halledilir." dedikten sonra yüzümü buruşturarak kendi kendime, ben ne diyorum ya, diye sordum.

"Neredesin sen?"

"Evimdeyim, neden ki?"

"Yakınlarındayım, gelsem, yüz yüze konuşsak?" diye sorduğunda, ilk başta tereddüt etsem de sonradan önemli bir şeyi konuşacağını düşünerek kabul ettim.

Aramayı sonlandırdık ve ben de Deniz'i kaldığım yerden beklemeye devam ettim. On dakika üç saniye sonra Deniz yalpalayarak odamdan içeriye girdi. Gözlerimi devirerek uzandığım yatağımdan doğruldum ve bağdaş kurarak oturduktan sonra sırtımı yatağımın başlığına yasladım.

"Ah be Nehir!.." diyerek yatağımın ayakucuna bağdaş kurarak oturdu.

"Anlat bakalım." dedim. "Neymiş, bizim hiçbir şeyi kafasına takmayan Deniz'imizin derdi?"

"Dert mi değil mi onu da bilmiyorum ki..." dediğinde, kaşlarımı biraz kaldırdım.

"Elif meselesi mi?" diye sordum.

Hafifçe başını sallayarak, "Elif meselesi." dedi. "Şu yaşıma kadar bir kez bile annem yanımda yok diye üzülmedim ben ama şimdi, keşke annem olsa da bana akıl verse, diye düşünüp üzülüyorum."

"Anneye ne gerek var?" diye sordum. "Ben sana akıl veririm."

"Elif eskortmuş..." diyerek pat diye konuya girdi ve ben de istemsizce, "Ne kortmuş?" diye sordum.

Gözlerini yumup tekrar açtıktan sonra biraz önceki söylediği cümleyi tekrarladı. Söylediği cümlenin anlamını idrak edebildiğimde, gözlerim irileşti ve dudaklarım hafifçe aralandı. Deniz yıllardır el üstünde tutulan, birçok kızın hayran

olduğu, gözde ve popüler bir çocuktu. Kalbini akranlarındaki hiçbir kıza kaptırmamışken, yirmi bir yaşındaki bir eskorta mı kaptırmıştı?

"Onu yargılamayacaksın, değil mi?" diye sorduğunda, başımı iki yana salladım. "Irmak yargılar çünkü." diye devam ettiğinde, her ne kadar haklı olsa da onu onaylamadım.

Irmak ön yargılı biriydi fakat bu konu hakkında da fikri olur muydu; emin değildim.

"Neden?" diye sordum. "Neden fahişelik yapıyormuş?"

"Fahişelik değil." dedikten sonra, "Eskortluk." diyerek düzeltti sözümü.

"Ne farkı var ki? İkisi de aynı yolun yolcusu değil mi?"

"Nehir!" diyerek uyarıcı bir tonla konuştu.

"Hayır, hayır, gerçekten merak ettim. İkisi arasındaki fark ne?"

"Eskortlar daha kültürlü oluyormuş, yani Elif bana bu kadarını söyledi. Bir de şey dedi bana..." deyip sustuğunda, tek kaşımı kaldırdım. "Bücür..." diye devam ettiğinde, ilk başta kendimi tutsam da birkaç saniye sonra kahkaha atmaya başladım.

Deniz'in yüzünü astığını fark ettiğimde ise elimle ağzımı kapatarak kahkahamı önlemeyi denedim. "Kusura bakma." diye konuştuğumda, elim ağzımın üzerinde olduğu için sesim boğuk çıkmıştı.

"Nehir, ben Elif'i istiyorum..." diye oldukça ciddi ve net bir şekilde konuşunca, ben de ciddi bir ruh haline büründüm. "Hem de çok istiyorum."

Deniz'in şimdiki hali, aynı küçük bir çocuğun şımarık bir tavırla elindeki oyuncağın bir üst modelini istemesine benziyordu. Bu hali bana komik gelse de ciddi ruh halimden ödün vermeyerek, "Ne şekilde?" diye sordum.

"Abla olarak istemediğim kesin." dedikten sonra gözlerini devirdi. "Kız resmen, bana abla de, dedi, inanabiliyor musun?"

"İnanabiliyorum, neden inanamayayım?"

"Nehir!.." diye yine uyardı. "Sence şu anda dalga geçmeni kaldırabilecek durumdayım? Ben... Deniz Soykan... İlk kez bir kızı istiyorum ulan!"

"Denizciğim, bu hayatta her istediğini elde edemezsin."

"Babam gibi konuşma lan!" diye söylendikten sonra oturduğu yerden kalktı. "Kalk, gidip şu kızı bana alalım."

"Saçma sapan konuşma, otur önce bir plan yapalım."

"Olmaz!" deyip, başını iki yanında sallamaya başladı. "Hemen şimdi istiyorum!"

"Kız in mi cin mi bilmiyoruz. Sadece adını, yaşını ve eskort olduğunu biliyoruz." diye hatırlattığımda, başını iki yanında sallamaya devam etti.

"İstiyorum, istiyorum, istiyorum..."

Deniz'in iflah olmayacağını ve bu işin içine girdiğim takdirde çok eğleneceğimi bildiğimden, başımı sallayarak oturduğum yerden kalktım. Üzerimi değiştireceğimi söyleyerek, onu odamda yalnız bıraktım ve kıyafet odama yöneldim.

On ya da on beş dakika sonra üzerime geçirdiğim lacivert kazağım ve siyah pantolonumla odama girdim. Deniz'i odamda volta atarken bulduğumda, dudaklarımı konuşmak için aralayacaktım ki Ushan'ı görünce duraksadım.

"Selam." diyerek başını hafifçe sallayınca, mahcup bir ifadeyle gülümseyerek selamına karşılık verdim.

"Şey biz Deniz'le-"

Deniz volta atmaya devam ederken, "Biliyor. Tanıştık ve anlattım, o da yardım edecek." diyerek sözümü kesince, Ushan'a şüpheyle bakmaya başladım. Gülümsediğinde, herhangi bir sorunun olmadığını anlayarak rahatladım ve dolabımdan siyah deri ceketimi çıkarıp üzerime geçirdim.

"Ben hazırım." deyip, saçlarımı elimle şöyle bir düzelttikten sonra, "Gidip alalım şu kızı." diye devam ettim.

5

"Bücür?" diye şaşkınca konuşan kızı, aynı şaşkınlık ile incelemeye başladım.

Saçları en az gece kadar siyah, gözleri ise saçlarının siyahlığına yakın derecede kahverengiydi. Üzerinde kırmızı, straplez, oldukça dar ve kısa bir elbise, ayaklarında ise topuklu siyah bir rugan ayakkabı vardı. Duru bir güzelliği vardı fakat gözlerindeki duygu, tuhaf bir şekilde korkutucuydu.

Bizi içeriye davet ettiğinde, üçümüz de hiç konuşmadan eve girdik. Evin salonunda dördümüz de ayakta dikilirken, ilk konuşan ben oldum.

"Ee... Daha daha nasılsınız?"

Üçü de dönüp boş boş bana bakınca, Deniz'e anlamlı olmasını umduğum bakışlarımdan birini attım. Deniz, görücüsü gelen gelin adayları gibi çekingen durmaya devam ediyordu ve ben kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Elif, siyah tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne atınca, bundan cesaret alarak Ushan ve ben karşısındaki üçlü koltuğa oturduk. Deniz, Ushan ve benim aramıza oturup kafasını eğince, hafifçe gülümsedim.

"Efendim, sebebi ziyaretimiz..." diye söze başlayan Ushan, kahkaha atmama sebep olurken, Deniz sol bacağımı çimdikleyince öksürerek kahkaha atmayı kestim.

"Şu kız kim Ushan?" diye sordu Elif ve ben Elif'in beni sormasındansa Ushan'ı tanıyor olmasını umursayarak nereden tanıyor olabileceğini düşünmeye başladım.

"Adı Nehir, Deniz'in anne-" derken, Deniz, başını öfkeyle Ushan'a çevirince, "Deniz'in yakın arkadaşı..." diye devam etti.

Düşünceli bir yüz ifadesi takınan Elif, "Nehir..." diyerek gözlerini odanın içinde çevirdikten sonra, "Soyadın ne Nehir?" diye sordu.

"Aksoy?" diye sorarcasına konuştuğumda, "Sen Nehir Aksoy musun?" diye büyük bir şaşkınlıkla sordu.

Başımı salladığımda, dudakları hafifçe kıvrılırken, alaycı bir ifadeyle, "Ee, sen hâlâ yaşıyorsun?" diye sorar gibi konuşunca, kaşlarımı çattım.

"Neden yaşamayayım ki?"

"Caddeye elini kolunu sallayarak girebilmen takdir edilesi doğrusu..." deyip kışkırtıcı bir gülümsemeyle bana bakmaya devam etti. Eve girdiğim ilk zaman kızı sevdiğim için kendime kızarken, zaten çatık olan kaşlarımı daha da çattım.

"Ne geveliyorsun Elif?" diye sordu Ushan.

"Umut Güven diyorum." dedi Elif, alaycı bir tonla. "Birkaç saat önce Nehir'i yakalamaları için adamlarına emir verdi."

"Neden öyle bir emir verdi ki?" diye sordum.

Elif rahat bir tavırla, "Tatlım, ben nereden bilebilirim?" diye sorunca, tatlım diyen o ağza bir tane vurmak istedim.

Bu yüzden de "Emir verdiğini biliyorsun ama!" diye öfkeyle parladım.

"Sakin ol." diye gülerek konuştuktan sonra, "Emir verme ânına şahit oldum, o kadar..." diye devam etti.

"Sana neden inanalım?" diye sordum. Elif ise buna karşılık sadece omzunu silkmekle yetindi.

"Yalan söylemez." dedi Ushan, hafifçe eğilerek yüzüne baktım. "Yalan söylemesi için hiçbir nedeni yok." diye devam edince, beyin hücrelerim teker teker endişe havuzuna atlamaya başladı.

"O halde..." diye söze başlayıp devamını getirmediğimde, Ushan başını sallayıp bir anda ayağa kalktı.

"Deniz!" dedi. Deniz'in gözleri de ilgisi de oturduğumuzdan beri ayakkabılarındaydı ve bu yüzden Ushan onu omuzlarından tutup sarsana kadar ilgisini bize veremedi. "Ben Nehir'i caddeden çıkartacağım, sen burada Elif'le kal, tamam mı?"

"Neden?" diye sordu Deniz, belli ki biraz önce konuştuklarımızı dinlememişti. Ushan ona kısa bir açıklama yapınca, Deniz, "Olmaz, ben de geleceğim!" diye tutturdu.

Ushan ve Deniz bu konu hakkında tartışmaya başladıklarında, "Benim bir fikrim var." dedi Elif ve üçümüzün de bakışlarının odağı oldu.

--

Siyah peruğunu da başıma geçirdikten sonra aynada kendime şöyle bir baktım.

Belalı İsmail adlı çalışmam çok da başarılı olmuş sayılmazdı fakat Gece Saçlı Elif adlı çalışmamın başarılı olabileceğini düşünüyordum. Elif'in fikri, onun ben, benim de o olmamdı. Sarı peruk ve oldukça spor kıyafetlerle caddede dolaşacak, Umut Güven'in adamlarını oyalayacaktı. Ben de siyah peruk ve oldukça şık bir elbiseyle caddeden güvenle ayrılabilecektim. Plan buydu ama ne kadar güvenilirdi, bilemiyordum.

"E hadi be kızım, seni mi bekleyeceğiz tüm gece?" diye soran Deniz'e öfkelenerek, banyonun kapısını açtım ve ayaklarımı yere vurarak salona ilerledim.

Bir süre şaşkınca bana baktılar ve ilk konuşan, "Beklediğimden daha iyi." diyen Elif oldu.

Deniz, "Çok daha iyi." diyerek ona katıldı.

"Çok çok daha iyi." dediğinde Ushan, sesinin tonunda büyülenmiş bir âşığın kırıntıları vardı.

"Mal mısınız lan siz?" diye bağırarak sordum. "Caddeden sağ salim kurtulmam için kılık değiştirdim, puan vermeniz için değil!"

Deniz burun kıvırarak, "Daha puanlamaya geçmemiştik." diye homurdandı.

"Nehir haklı, tamam." diyerek ayaklandı Ushan ve hemen ardından, "Hazırsanız, çıkalım o halde." diye de ekledi.

"Telefonumu koyacak cebim ya da çantam yok."

"Deniz'e ver." dedi Ushan ve Deniz bir şey söylememiş olsa da telefonumu ona uzattım. Hiçbir şey demeden telefonumu aldığında, kaşlarımı hafifçe çattım.

Elif, "Ben hazırım." dedikten sonra zarif adımlar atarak Ushan'ın yanına vardı ve sonra sol elini Ushan'ın omzuna koydu.

Bakışlarım Deniz'i buldu, yüzünde bariz bir hüzün geziyordu. Başka bir zaman olsa durumu kurtarmak için ve de Deniz'in yüzündeki hüznü gidermek için türlü türlü şeyler denerdim ama beni tam olarak neyin beklediğini bilmediğimizden dolayı hızlı davranmamız ve bir an önce bu caddeden ayrılmamız gerekiyordu.

Ushan ve Elif birlikte evden ayrıldıktan sonra bile Deniz'in öylece dikildiğini görünce, sol elimi onun sağ eliyle birleştirdim ve onu da peşimden sürükleyerek evden ayrıldım. Kapıyı ardımızdan kapattıktan sonra bir yandan peruğumun düşmemesi için özen gösterirken, diğer taraftan ayağımdaki topuklulardan dolayı zor da olsa yürümeye çalıştım. Deniz hemen yanımda sus pus adım atarken, yüzündeki hüznün bir an olsun kaybolmadığını görünce derin bir nefes aldım.

"N'apalım be Deniz, kader..." dediğimde, yüzü bir anda öfkenin esiri oldu. Hüzünlenmektense öfke duymak daha iyidir, diye düşündüm ve hafifçe gülümsedim.

"Şu Umut Güven denen adamın, ben gelmişini geçmişini, hatta yedi ceddini-"

"Şşt..." diyerek sözünü kestim. "Sen küfür etmezsin." diye devam ettim.

"Göreyim, diyecektim ki zaten." dedi.

"Adımlarımızı hızlandırsak mı?" diye sorduğumda, beni onayladı ve daha hızlı adımlar atmaya başladık.

Neyden, kimden ve tam olarak neden kaçıyorduk? Hiçbir fikrim yoktu ama Ushan bile endişeye kapılmışsa, kaçmamın en doğrusu olduğunu düşünüyordum.

"Deniz!" deyip başımı kaldırdığımda, bakışlarım başka bir noktaya takıldı. Ushan'ın koluna girmiş olan Elif'i hedef almış olan bir adama... "Elif'i öldürecek!"

Deniz, başını hızla baktığım yöne çevirdi, hemen ardından tek kelime etmeden hatta gözünü bir kez olsun kırpmadan o adama doğru koşmaya başladı. Deniz'in bu aptalca hareketini yadırgamadım çünkü aynısı Kıvanç'a olsa ben de böyle yapardım, yani gayet normal bir şeydi. Bekle... Ne?

"Deniz, dur!" diye bağırıp, ben de ona doğru koşmaya başladım. Bundan sonrası bir anda gelişti.

Ayağımdaki topuklunun Allah belasını versin çünkü koşmaya devam ederken onun yüzünden sağ ayağımı burkarak yere düştüm. Ayağımın acısı sebebiyle ağlamak için yüzümü buruşturduğum sırada ise "Özür dilerim, affet beni." diye duyduğum sesten sonra burnumun bir bezle kapatılması ve gözlerimin kararması bir oldu.

6

"Kız nefes alıyor ama bence öldü..."

Yavaş yavaş kendime gelirken, gözlerimi aralamaya çalıştım fakat başarısız oldum.

"Ya abi, ben cidden fena sıkıldım. Gelip beni alın buradan, bu kızın uyanacağı yok ki kaçsın..."

Ansızın zihnime birkaç görüntü düştü. Kılık değiştirişim, Deniz'le caddede yürüyüşümüz, Deniz'in koşuşu ve gözlerimin kararması...

"Cidden mi?" diye fısıldayarak, gözlerimi araladım.

"Dur dur, uyandı!" diyerek telefonu kapattı.

"Cidden, kaçıracak kimseyi bulamayıp beni mi kaçırdınız?" diye fısıldayarak sorup, gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım.

Sonrasında, sırıtarak bana bakan ve biraz önceki sesin sahibini gördüm. Gay Boy'u...

"Ay, sonunda uyandın." diye neşeyle konuştan sonra, "Canım cidden fena sıkılıyordu." diye devam ederek, ayaklarımın ucuna bağdaş kurup oturdu.

Büyük bir salonun ortasında, tahta bir sandalyeye bağlı bir şekilde oturtulmuştum. Salondaki mobilyalar antika gibi duruyordu ve duvarlar ahşaptan yapılmıştı. Odanın kendine has ağır bir kokusu vardı ve şöminede yanan odunların çıkardığı sesler, sanki romantik bir filmin başrolündeymişim gibi hissettiriyordu. Yani bağlı olmam dışında tabii...

Tüm bunların yanı sıra, ayaklarımın hemen ucunda bağdaş kurarak, dirseklerini dizlerine ve çenesini de avuç içlerine

yaslayarak oturan ve bana pişkince sırıtarak bakan Gay Boy gerçeği vardı.

"Lan manyak!" diye söze başladım. "Kaçıracak başka adam mı bulamadın da beni kaçırdın?" diye öfkeyle devam ettim.

"Seni kaçırdığım için özür dilerim ama emir büyük yerdendi." deyince, şaşkınca ona bakakaldım. Söylediği cümlede beni şaşırtan tek nokta, beni kaçırdığı için benden özür dilemiş olmasıydı. Yani sonuçta kim kaçırdığı kişiden özür dilemek gibi bir davranışta bulunurdu ki?

"Özür dilemene gerek yok da yani şimdi..."

"Aç mısın?" diye sordu, cevaplamak için dudaklarımı aralayacağım sırada, "Valla ben çok açım." diye devam etti.

"Biraz." dediğimde, oturduğu yerden kalktı.

"Ben hemen ikimize de güzel bir yemek yapıp gelirim."

Gözümün önüne düşen saçlarımı çekmek için elimi kaldırmak istedim fakat bağlı olduğum için yapamadım ve tam o anda olayın ciddiyetinin farkına vararak, öfkeyle, "Beni, kim, neden kaçırmanı istedi?" diye bağırarak sordum.

Benim aksime, oldukça sakin bir tavırla, "Umut Güven." diye sorumu cevaplayarak, hemen ardından omuz silkip, "Sebebini bilmiyorum." diye devam etti.

Umut Güven beni neden kaçırtmıştı? Kaçırtmışsa bile bunu neden Gay Boy'a yaptırmıştı? Koskoca cadde sahibinin benimle ne derdi olabilirdi? Hayır, derdi varsa bile bunu karşılıklı oturup portakal suyu içerek halledemez miydik? Halledemeyecek kadar büyük bir meseleyse bile kaçırtmak da neyin nesiydi?

"Baksana." dedim, aklımda herhangi bir plan yokken. Salondan çıkmak üzereyken, topuklarının üzerinde bana doğru döndü. Sertçe burnumu çektim, "Burnum akıyor..." diye çocuksu bir hüzünle konuştum.

Sol kaşını kaldırarak, "Yani?" diye sorarcasına konuştu.

"Burnumu siler misin?"

Yüzünü buruşturarak, başını şiddetle iki yana sallarken, "Asla." dedi.

"Öyleyse beni çöz, ben de burnumu silebileyim." diyerek, oltaya bir yem attım.

Gay Boy tahmin ettiğim kadarıyla saf biriydi, bu yüzden oltadaki yemi yutması çok da güç olmayacaktı.

Başını iki yana sallayarak, "Olmaz, çözmem... Burnunu da silmem." dedi. Tam ağzımı bir şey söylemek için açmışken, "Sümüğünü ye, bana ne." dedi ve omuz silkerek salondan ayrıldı.

"Buraya gel!" diye bağırıp, "Kaçmayacağım, söz veriyorum!" diye devam ettim. Tam bağırmaya devam edecektim ki bir anda koşarak salona geri dönünce, sustum.

"Gerçekten mi?" diye sorunca, hafifçe kaşlarımı çattım.

"Ne gerçekten mi?"

"Gerçekten seni çözersem kaçmayacak mısın?"

"Evet?" diye sorarcasına konuştum ve sonrasında bana doğru adım attı.

Ben şaşkınlıkla onu izlerken, o yanıma gelip beni çözdü. Sözümü çiğnemeyeceğime gerçekten inanmış olmalı ki beni çözdükten sonra cebinden çıkardığı peçeteyi gülümseyerek bana uzattı.

Şaşkın bakışlarımla, bir onun gülümseyen suratına, bir de bana uzattığı peçeteye baktım. Burnumun gerçekten akmak üzere olduğunu hissedince ise uzattığı peçeteyi teşekkür ederek aldım. Hiç çekinmeden burnumu sesli bir şekilde sümkürmeye başladığımda, Gay Boy'un suratını ekşittiğini görmüştüm ve sonrasındaysa aklıma hain planlar gelmişti.

Burnumun içindeki bütün sümükleri peçeteye hapsettiğime emin olduğumda, peçeteyi yavaşça burnumdan uzaklaştırıp, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye fısıldadım.

Cevap vermek için dudaklarını aralayınca, karnına doğru sert bir tekme savurup elimdeki sümüklü peçeteyi ağzına soktum ve yerimden kalktığım gibi koşmaya başladım. Peşimden gelmedi çünkü duyduğum seslere göre o an kusmakla meşguldü.

Evin içinde koşturmaya başladım. Dış kapıyı ve bahçeye açılan mutfak kapısını kilitlemişti, bununla da yetinmeyip camların önü tahtalarla kaplanmıştı. Üst kata çıkıp camdan aşağı atlamayı düşünmüş olsam da bunu yapmadım ve tekrar mutfağa koştum. Çekmeceleri karıştırdım, gördüğüm döner bıçağını hiç düşünmeden kaptım ve tekrar büyük salona döndüm.

Odaya girdiğimde, burnuma keskin ve kötü bir koku doldu. Gay Boy, ona tekme attığım yerde kusmuş ve o yerin birkaç adım ilerisinde bacaklarını kendine çekerek oturmuştu.

"Bana bak." diye öfkeyle soludum. "Eğer beni bırakmazsan... Seni bıçaklarım!"

"Kaçmayacağına dair söz vermiştin." dedi hıçkırıklarının arasından. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, söz verdiğim an zihnime düştü. Sözümü tutmayıp kaçtığım için mi ağlıyordu? "Seni bırakırsam, beni öldürürler."

"Beni bırakmazsan da beni öldürürler."

Kafasını şiddetle iki yanında salladı. "Seni öldürmeyecekler." dedi ve burnunu sertçe çekti. "Bana söz verdiler."

Kaşlarımı çatarak, "Saf mısın sen?" diye sordum. "Sana verilen tüm sözlere neden inanıyorsun?"

Soruma cevap vermek yerine oturduğu yerden kalktı. Bana doğru bir adım attığında, döner bıçağını işaret ettim. Hafifçe gülümsediğinde, "Bana dokunursan seni bıçaklarım." dedim.

"Bıçaklasana." dedi meydan okurcasına. Hemen ardından başını hafifçe eğerek, "Başaramadım... Verilen emri layığıyla yerine getiremedim... Beni öldürecekler. Artık git, serbestsin." dediğinde, kaşlarımı çattım.

Hemen ardından, elimdeki döner bıçağını koltuğun üzerine doğru fırlattım ve salonun ortasındaki sandalyeyi salonun girişine koyduktan sonra üzerine oturdum. Gay Boy şaşkınca ne yaptığımı izlerken, ona beni bağlamasını istediğimi söyledim. İsteğimi yerine getirip beni bağladıktan sonra hemen karşımda şaşkınca dikilmeye devam etti.

"Ne yani?" diye sordu. "Şimdi sen kaçmayacak mısın?"

"Hayır." dedim, pişman olacağımı bile bile. "Kaçmayacağım."

"Seni elimden kaçırmak üzere olduğumu kimseye söylemezsin, değil mi?" diye saf saf sorduğunda, gülümseyerek başımı salladım.

Sonra ne mi oldu? Gay Boy, salondaki kendi kusmuğunu temizledi, ardından beni çözdü ve önce yemek yiyip sonra patlamış mısır yiyerek film izledik ve tam iki saat boyunca da dertleştik.

"Ee..." dedim, tabaktan bir tane çekirdek daha alırken. "O olaydan sonra babanı hiç görmedin mi?"

İki parmağının arasındaki çekirdeği dişlerinin arasına koyup çitledikten sonra, "Hayır." dedi. Kabuğunu çöp tabağına atarken, "Dedim ya, gay olduğumu öğrendikten sonra beni evden kovdu. Birkaç gün sokakta uyudum, sonra Bordo Caddesi'nde işe girdim. Zaten sonra da Umut Güven'le tanıştım." diye devam etti. "Sonra?" diye sorup bir çekirdek daha almak için tabağa uzandım.

"Sonra..." derken, gözlerini tavana dikmişti. "Beni sevdiğini ve artık beni kendisinin koruyacağını söyledi. Yıllardır bana o bakıyor, koruyor. Bu yüzden ona borçluyum ve benden ne isterse yapmalıyım. Vefasız biri değilim."

Adını anımsadığım anda, "Selman!" dedim. "Beni öldürmeni isterse? Beni öldürmeni isterse de yapar mısın?"

Sustu, sertçe yutkundum. Elbette ki yapardı. Henüz on altı yaşında olan Selman'ı, sırf gay olduğu için evden kovan babasından sonra onu koruyan, bakan ve hatta seven bu adamın isteğini gerçekleştirmemesi için bir nedeni yoktu ki... Dört yıldır özgürce ve huzurla yaşayabilmesi Umut Güven'in sayesindeydi. Onun yerinde ben olsaydım, ben de Umut Güven'in benden istediği her şeyi yapardım. Bu yüzden Selman'ı suçlayamazdım.

Konuyu dağıtmak amacıyla, "Saat kaç?" diye sordum.

Kaşlarını çatsa da sorgulamadı, cebinden telefonunu çıkardı ve ekranını bana çevirdi. Ekrandaki saate baktım.

00.13

"Bugün benim doğum günüm." dedim ve hafifçe gülümsedim.

Şaşkınlıkla ekrana baktıktan sonra, "6 Şubat mı?" diye sordu. Gülümseyerek başımı salladım. "Çok üzgünüm." dedikten sonra, "Doğum gününde seni kaçırmak istemezdim. Doğum gününü burada, yalnız başına geçireceğin için çok üzgünüm Nehir!" diye devam etti.

Önemi yok dercesine omuz silktikten sonra, "Sence Kıvanç beni kurtarmaya gelir mi?" diye sordum.

"Gelir tabii, gelmeyip de ne yapacak?" diye konuşunca, dişlerimi göstererek güldüm.

"Ya var ya, benim doğum günümün ne zaman olduğundan bile haberi yoktur bunun." diye hayıflandım Kıvanç'ı kastederek. "Hayvanın hiçbir şeyi umursadığı yok ki!"

"Öyledir, öyledir." dedi ve hemen ardından, "Kıvanç hayvanın tekidir." diye devam etti.

Öfkeyle Selman'a bakarak, "Ona sadece ben hayvan diyebilirim." dedim.

"Peki, peki." dedikten sonra parmaklarının arasındaki çekirdeği dişlerinin arasına koydu ve çitledi.

Bir süre ikimiz de hiç konuşmadan çekirdek çitledik. Düşündüm. Arkadaşlarımı, ailemi, aşkımı... Saatler olmuştu ve hâlâ beni kurtarmaya gelen bir Allah'ın kulu çıkmamıştı. Belki de... Belki de sahteydi her şey?

Dudaklarımın yandığını hissetmeye başladığımda, "Selman!" dedim.

"He." dediğinde, dudaklarımı yaladım ve cevabını merak ettiğim soruyu sorup sormamak konusunda düştüğüm tereddütten kurtulmaya çalıştım.

"Annemi arayabilir miyim?" diye sordum, düştüğüm tereddütten kurtulamadığım halde.

"... ama-"

"Kaçırıldığımı söylemeyeceğim, yemin ederim." dediğimde, tek kaşını şüpheyle kaldırdı. "Selman lütfen, belki de bugün yaşadığım son gündür. Doğum günümün hatırına annemle konuşmak istiyorum, lütfen..."

"Of, tamam." dedi ve cebinden telefonunu çıkardı.

Gerçekten saf ve temiz kalpli biriydi. Anneme, kaçırıldığımı söylemeyecektim fakat pekâlâ da kaçırıldığımı fark ettiklerinde biraz sonra kullanacağım telefonun sinyalinden yerimi bulabileceklerdi.

Telefonu uzattığında, vakit kaybetmeden elinden aldım ve ezbere bildiğim numarayı tuşladım. Numara aranırken, dudaklarımı bir kez daha yaladım.

"Efendim?" diyerek telefonu açan annemin sesini duyduğumda, söyleyeceklerim bir anda zihnimden uçup gitti.

Uzun bir süre sonra, "Anne!.." diye fısıldadım ve sustum. O da sustu ve bir süre her zamanki yaptığımız şeyi yaparak sustuk. "Sana söylemek istediğim bir şey var..."

"Nehir, saatin ne kadar geç olduğunun farkında mısın?" diye öfkeyle soluduğunda, gözlerimi yumdum.

"Bilirsin, seni ve babamı gerçekten çok seviyorum. Küçüklüğümden bu yana bana ilgi göstermemeniz, beni sevmemeniz hiçbir zaman benim sizi sevmeme engel olmadı. Ben hiçbir zaman diğer çocuklar gibi olamadım ama yine de sizden nefret etmedim ve sizi hep sevdim." Gözlerimi açtım ve yaşlarla dolmuş gözleriyle bana bakan Selman'a baktım.

"... çünkü sen benim annemsin ve o da benim babam... İnsan annesini ve babasını sevmeli, değil mi?" diye sorduğumda, Selman sanki ona sormuşum gibi başını salladı.

"Ben hep bekledim... Bir gün illaki normal bir aile oluruz diye bekledim. Olmadık, olamadık... Anne, ben seni her şeyinle sevdim. Acımasızlığınla bile sevdim seni ben... Seninle uyumak için ağladığımda, beni ittirdiğinde bile sevdim seni ... ama ne var biliyor musun?" diye sordum ve derin bir nefes aldım.

"Ben az önce bir şeyi fark ettim anne! Bu dünyadaki hiçbir sevgi gerçek değilmiş. Aile, arkadaş, dost, sevgili... Hiçbirinin sevgisi gerçek sevgi değil, herkesin sevgisi çıkarlarının uğrunaymış..."

Selman şaşkınca bana bakmaya başladığında, sağ gözümden bir yaş çeneme doğru yavaşça süzüldü.

"Ben yalnızım, ben kalabalığın içinde yalnızım." dedim ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Anne ama aslında ne var biliyor musun? Ben artık beni doğurduğun için senden nefret ediyorum." dedim ve aramayı sonlandırarak telefonu Selman'a uzattım.

Gözyaşları içinde telefonunu aldı ve cebine koydu. Selman'ın ağladığı, benim ise ağlamamak için kendimi zorladığım dakikaların ardından, kapının hiddetle çalındığını duyduk.

7

Kıvanç'tan

"Neden?" diye öfkeyle bağırdı. Gözümü bile kırpmadan, öfkenin hâkimiyet kazandığı suratını seyretmeye devam ettim. "Neden lan? Neden?"

"Selen!.."

"Sus!" diye bağırıp, elindeki tahta sopayı havaya kaldırdı. "Sus Allah'ın belası, sus!"

Söylediğini yapıp daha öncekilerde olduğu gibi sustum ve sonra bakışlarımı Selen'den ayırarak Bora'ya çevirdim.

Ağlıyordu; küçücük eliyle ağzını kapatmış, hıçkırarak ağlıyordu. Sol elini bana doğru uzatmıştı, bu sefer benim onu kurtarmamı değil de kendisinin beni kurtarabilmesini istiyordu. Yapamayacağını bildiğinden ağlıyordu ve ağlıyor olmasının, annesini daha çok sinirlendireceğini bildiğinden, elliyle ağzını kapatmıştı.

Bora... Annesi tarafından dövüldüğü, aşağılandığı halde, annesinden nefret edemeyecek kadar güzel bir kalbe sahip olan çocuk...

"Neden yürüyemiyor?" diye bağırıp başını Bora'ya çevirdi. Bora ise aniden üzerindeki örtüyü başına kadar çekti çünkü annesinin kendisinin ağladığını görmesini istemiyordu. "Lanet olası bu aptal çocuk, neden yürüyemiyor?"

"Selen!"

Başını bana çevirerek, "Sen yürüyebiliyorsun, konuşabiliyorsun ama o ne yürüyebiliyor ne de konuşabiliyor. Neden?"

diye sakince konuştuktan sonra, "Neden Kıvanç, neden?" diye evi inleten bir bağırışla sordu.

Babam sekizinci yaş günümden iki gün sonra, "Artık senin de bir annen olacak." demişti. Babam bana sekiz yıl boyunca hem annelik hem de babalık yapmıştı, onun sayesinde hiçbir zaman anne eksikliği hissetmemiştim fakat o gün, o sözü söyleyince, çok kısa bir anlığına anne eksikliğini hissetmiştim. Önce sevindim, benimle annem olmadığı için alay eden çocuklara gününü gösterebilecektim. Sonra merak ettim; babamın annem olması için getireceği kadın, beni, arkadaşlarımın annelerinin arkadaşlarımı sevdiği kadar çok sevecek miydi?

"Ya beni döverse?" diye sormuştum. Ya beni sevmez ve döverse?

"Olur mu öyle şey!" diye inandırıcı bir cümle kurduğunda, gülümsemiştim. "Seni çok sevecek..." Sevmedi.

Birkaç gün sonra evimize bir kadın gelmiş, babam gülümseyerek, "Bak, annen!" demişti. Ne yapacağımı bilememiştim. Kadın gülümsüyordu, güzeldi ve ona sarılmam için kollarını açmıştı ama annemmiş gibi hissettirmemişti. Yine de hiçbir şey dememiş, koşup kollarının arasına bırakmıştım kendimi. Ona anne diye hitap etmemi istemişti, öyle yapmıştım ama içimden ona anne demek hiç gelmemişti. Bir yıl sonra Bora doğmuştu. Bora'nın adını ben koymuştum, bu hakkı bana vermişlerdi. İlk aylar dördümüz için de çok güzel geçmişti.

Sonra... Önce Bora'nın yürüyemediğini öğrenmiştik ve daha sonra da konuşamadığını...

Bir anda her şey değişmişti. Selen öfkeli, kıskanç ve bencil bir kadına dönüşmüştü. Beni ne zaman görse ağlamaya başlar olmuştu. Babam ise eve pek gelmemeye başlamış, dolayısıyla da sadece benimle değil, Selen ve Bora'yla da ilgilenmez olmuştu. İş bu hale gelince, Selen çıldırmıştı. Bora'nın yürüyememesinin suçlusu olarak babamı görüyordu. Bora'nın babasının benim de babam olduğunun üzerinde durup, benim

sağlığımı sorgular olmuştu. Selen'in babama olan suçlamaları, bana olan öfkesi ve Bora'ya olan acıma duygusu... İlk birkaç yıl böyle geçmişti, daha sonraki yıllarda, Bora'nın artık kendisine yük olduğunu düşünmeye başlayan Selen, onu aşağılamaya ve dövmeye başlamıştı. Babam, yılın dörtte üçünü yurt dışında geçirdiği için evdeki olaylardan hep bihaberdi. Selen'in Bora'yı dövdüğünü gördüğüm ilk gün, koşa koşa telefona sarılıp babamı aramıştım. Açmamıştı ve bana geri dönmemişti de... Selen, Bora'yı ne zaman dövmeye kalksa, onu engellemeye çalışmıştım ve bir süre sonra artık Bora yerine beni dövmeye başlamıştı. Babama defalarca kez ulaşmayı denemiş, başarılı olamamıştım. Aylar sonra babam nihayet eve gelmişti. Hiç çekinmeden babama her şeyi anlatmıştım. Selen'in asla öyle bir şey yapmayacağını söylemişti. Yemin etmiş, bağırmıştım, inanmamıştı. Beni başından atmaya çalışmıştı, ısrarcı olmuş ve onu Bora'nın odasına çıkarmıştım.

"Annen seni veya Kıvanç'ı hiç dövdü mü oğlum?" diye sormuştu babam; Bora, başını iki yana sallamıştı ve sonra babam, Selen'e iftira attığım gerekçesiyle bana tokat atmıştı.

Selen paragöz bir kadın, babamsa yıllar önce sekreterliğini yapan bu paragöz kadına âşık olan bir adamdı. Babam bana inanmamıştı ve Selen birkaç ayda bir girdiği sinir krizlerinde, oyuncağı olarak beni kullanmaya devam etmişti. Bora o gün babamın sorduğu soruya doğru cevabı vermemişti çünkü eğer verseydi, Selen'in bu evden gideceğini biliyordu.

Bora o kadar masum bir çocuktu ki annesinin yaptığı onca şey, annesine olan sevgisini azaltmıyordu. Her defasında beni dövmemesi için annesine yalvarsa da Selen onu dinlemiyordu ve ben de tüm bu işkencelere sırf Bora için katlanıyordum. Aslında Selen'i bir şekilde bu evden göndertebilir ya da öldürtebilirdim fakat eğer bunlardan birini yapsaydım, hem Bora'nın tüm umutlarını kırmış olacaktım hem de Bora benden nefret edecekti; bu yüzden yapamazdım.

"Bana cevap ver!" diye bağırdığında, kendimi anılardan çekip kurtardım.

Bakışlarım Bora'dayken, "Başlayacak mısın?" diye sessizce sordum.

"Odana geç." diye emir verince, yanaklarımın içini ısırarak ellerimi yumruk yaptım ve Bora'ya buruk bir şekilde gülümsedikten sonra kendi odama geçtim.

Saniyeler sonra odama girdi ve ardından odamın kapısını kilitledi. Sıkı sıkıya tuttuğu tahta sopayla bana doğru ilerlemeye başladı. Gözümü dahi kırpmadan, ondan gelecek herhangi bir hamleyi bekledim. Bir zamanlar içimden gelmediği halde anne diye seslendiğim kadından gelecek herhangi bir hamleyi...

"Sadece sen kusursuzsun, değil mi?" diye sordu, ardından sırıttı. "Neren kusursuz?" diye sorup, vücudumu incelemeye başladı. "Mesela, buran mı?" diye sorduktan sonra kaldırdığı sopayı kalça kemiğime doğru savurdu.

Çığlık atmadım, inlemedim veya herhangi bir ses çıkarmadım. Gözümü dahi kırpmadan, öylece ona bakmaya devam ettim. "Yoksa buran mı?" diye sorduktan sonra bu sefer sopayı sırtıma doğru savurdu.

Acımıştı fakat yine de gururuma yediremediğimden herhangi bir tepki vermemiştim. Benim acı çeker gibi bir yüz ifadesi takınmamam veya ses çıkarmamam onu daha çok sinirlendiriyordu, bunu biliyordum.

Yine öyle oldu, daha çok sinirlenerek, "Yoksa buran mı?" diye bağırarak sordu ve bu sefer de sopayı dizlerimin arkasına doğru savurdu.

Diz kapaklarımın üzerine, yere yığıldım; kollarım iki yanımda sallandı, bakışlarım Selen'den ayrılarak duvara kaydı. Bunları hak ediyor muydum? Bunları hak edecek ne yapmıştım?

Var gücünü kullanarak attığı çığlığıyla sırtıma birkaç kez vurdu. En son darbesi kafatasıma oldu ve zaten ondan sonra da bayıldım.

Bilincim açıldığında, kendimi karanlıkta ve çıplak zeminde öylece uzanırken buldum. Vücudumun her noktası ayrı ayrı ağrıyorken doğrulmaya çalıştım. Duvarlara tutunarak ilerlerken, hayallerimin paramparça oluşunu seyrettim. Bu odada kurduğum mavi hayallerimin nasıl siyaha bulandığını, attığım çığlıkları, Selen'e veya babama olan yalvarışlarımı, bu işkenceden kurtulmak için ettiğim dualarımı, acımı...

Başımı şiddetle iki yana sallarken, yalpalayarak yatağıma yöneldim. Ağır hareketlerle yatağa girdikten sonra başımdaki ağrıya rağmen gözlerimi kapattım ve bir an önce uyumayı diledim.

--

"Kıvanç Bey!"

Duyduğum beşinci seslenişten sonra, "Ne var lan, ne var?" diye bağırarak sordum.

"Arkadaşlarınız dışarıda sizi bekliyorlar!"

İki elimi de yumruk yaparak öfkeyle yatağımdan doğruldum. Güçlü ve sert adımlar atarak odamın kapısının önüne geldikten sonra kapıyı hızla açıp sarışın kadına öfkeyle baktım.

"Kıvanç Bey, arkadaşlarınız dışarıda sizi bekliyorlar." diye bu sefer daha kısık bir sesle tekrarladığında, öfkemi az da olsa kontrol altına alarak, "Kim?" diye sordum.

"Ozan Bey ve Damla Hanım." dediğinde, gözlerimi yumup tekrar açtım.

"Gerçekten mi? Ozan ve Damla için mi çıkardın tüm bu tantanayı?"

"... ama Kıvanç Bey, Damla Hanım gerçekten çok önemli olduğunu söyledi..."

Dilimi şaklattıktan sonra, "Biraz beklemelerini söyle." dedim ve kapıyı suratına kapattım.

Üzerimdeki tişörtü çıkardıktan sonra pantolonumdan da kurtuldum ve odamdaki boy aynasının karşısına geçtim. Hafifçe dönerek, sırtıma baktım. Kızarmıştı fakat henüz morarmamıştı. Döndüğüm zaman sırtıma krem sürmeyi aklımın bir köşesine not ederek, dolabımdan siyah tişört ile pantolonumu aldım ve hızlıca üzerime geçirdim. Siyah deri ceketimi de aldıktan sonra ne zaman yere düştüğünü bilmediğim telefonumu da aldım ve odamdan ayrıldım.

Basamakları hızlıca inerken, telefonumdaki cevapsız aramalara baktım. Ozan, Damla, Batu ve tanımadığım birkaç numara beni birçok defa aramıştı. Damla'dan gelen yirmi mesajın birini bile okumayarak hepsini sildikten sonra son basamağı inerken telefonumu cebime attım.

Odanın kapısı önüne geldiğimde, sarışın kadın kapıyı açtı ve ben de her zaman takındığım alaycı ama sahte ifademi yüzüme takınarak, "Gecenin bu saatinde beni özlediğiniz için gelmiş olamazsınız herhâlde?" diye sordum.

Damla'nın suratındaki endişe, alaycılığımı kaybetmeme sebep olurken, "Kıvanç!.." dedi Damla ve sonra sustu.

İkisi de herhangi bir şey söylememeye devam edince, öfkelenerek, "Yine mi arabalarımdan birini patlattınız?" diye sordum.

"Nehir'i kaçırmışlar." dedi Ozan pat diye ve Damla gözlerini büyüterek ona baktı, ben ise herhangi bir tepki vermedim. "Böyle bildiğin basbayağı kaçırmışlar..."

"Ozan!" diye tıslayarak konuştu Damla, ben ise tepkisiz kalmaya devam ettim.

"Umut Güven, Nehir'i kaçırtmış."

Ozan'ı ciddiye almamaya devam ederken, "Şakanıza sıçayım lan sizin." dedim.

"Nehir birkaç saattir Umut Güven'in elinde." dedi Damla ve hemen ardından devam etti. "Sana ulaşmaya çalıştık ama başaramadık. Bir saattir kapının önünde bekliyoruz ve..."

"Gidelim." dedikten sonra ardımdan kapıyı kapatıp basamaklardan indim.

"Ben motorla giderim, sen Damla'yla git, olur mu?" diye sordu Ozan, başımı sallamakla yetindim.

Ozan, dediği gibi motoruna bindiğinde, Damla ve ben de benim otomobilime bindik. Damla emniyet kemerini bağladığında, eğer Nehir olsaydı, Kıvançcığım, emniyet kemerini takar mısın diye sorar, düşüncesini aklımdan geçirerek, ben de emniyet kemerimi bağladım. Motoru çalıştırdığımda, Damla'nın bacaklarını sallıyor olduğunu fark ettim.

"Söyle." diye sakin bir şekilde konuştum, Damla ne zaman bir şey söylemek istese ama söyleyemese bacaklarını sallardı.

"Şey..." dedikten sonra bacaklarını sallamayı kesti. "Bugün Nehir'in doğum günüymüş..."

Al bir de buradan yak... Onu Umut Güven'in elinden kurtardığımda, "Doğum günüme böyle girdiğime inanamıyorum!" diyerek hayıflanacaktı ve ben de onu dinleyerek öfkelenecektim.

"Umut Güven'in kaçırttığından emin miyiz?" diye sordum çünkü eğer değilsek direkt ona gitmemiz hem saçma hem de vakit kaybı olurdu.

"Bordo Caddesi bununla çalkalanıyor."

Otomobili sürmeye devam ederken, cebimden telefonumu çıkardım ve rehberden adını bulduktan sonra aramaya bastım. Üçüncü çalışta aramamı gülerek açtığında, kaşlarımı çatmadan edemedim.

"Kıvanç, Kıvanç, Kıvanç!.." dedikten sonra kahkaha attı ve "Hayatta her zaman bir şeyler için geç kalmak zorunda mısın?" diye sordu.

"Geç kaldığım bir şey yok." diye cevap verdim.

"Belki vardır ve belki de yoktur, kim bilir?"

"Bir şeyler duydum, umarım-"

"Doğru." diyerek kestirip attı.

"Neden?" diye sorduğumda, seslice güldü. Bakışlarımı Damla'ya çevirdim.

"Bilmem hatırlar mısın ama sana her şeyimi elimden aldığın zaman, her şeyini elinden alacağımı söylemiştim." dediğinde, neyden bahsettiğini anlayamadım.

Umut Güven'in her şeyi kimdi? Benim her şeyim kimdi?

Geçmişi düşündüm, son bir yılda olan biten her şeyi... Hazel'ın ölümünden sonra yaşadıklarımı ve Umut Güven'in, kendi öz kızının ölümüne sebep olmama rağmen polislere yalan söyleyerek beni suçsuz göstermiş olmasını düşündüm. Hazel'ın ölümünün suçlusu bendim ve normal şartlar altında benim şu anda hapiste olmam gerekiyordu ama Umut Güven polislere yalan söyleyerek beni korumuştu. O zamanlar bunu neden yaptığını anlayamasam da şimdilerde yavaş yavaş anlıyordum. İstediği şey fiziksel bir acı değil; ruhsal bir acıydı.

Otomobili aniden durdurup, "Nehir benim her şeyim değil." dedim.

"İnkâr etmenin artık kimseye bir faydası dokunmayacak oğlum, bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu, bana eskisi gibi oğlum diye seslenmiş olması dikkatimi dağıtmış olsa da konuşmaya devam ettim.

"İnkâr etmiyorum Umut amca! Ben hâlâ senin kızını, senin uyuşturucu bataklığına soktuğun kızını seviyorum." dedim ve bana irileştirmiş olduğu gözleriyle bakan Damla'dan bakışlarımı ayırdım. Sustu, hiçbir şey söylemedi ve uzunca bir süre sessizliğini korudu. Bundan cesaret alarak, "Ben hâlâ Hazel'a âşığım. Ona olan aşkımı Nehir gibi basit kızlar bitiremez. Nehir'e istediğini yapabilirsin. İster bağırsaklarını çıkar,

ister bedenini ateşe ver. Nehir benim umurumda bile değil. Beni anlıyor musun?" diye konuştum.

Bir şey söylemek yerine aramayı sonlandırınca, öfkeyle bağırarak direksiyona vurdum.

"Kıvanç, sakin ol!" diye emreden Damla'ya dönünce, "Bana emir verme!" diye bağırdım.

Sağ elini yavaşça kaldırıp sol yanağıma dokununca, irkilsem de geri çekilmedim. Acı bir gülümseme ile bana bakarken, "Hazel'a hâlâ âşık mısın Kıvanç?" diye sordu. Bir şey söylemedim, bakışlarımı kaçırdım. "Nehir senin için basit bir kız mı Kıvanç?" diye sorduğunda ise bakışlarımı tekrar ona çevirdim.

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır, değil." dedim.

Gülümsemesi yüzünde yayılırken, yanağımdaki elini çekip, "Peki, neden öyle söyledin?" diye sordu.

Bakışlarımı kaçırdım, başımı hafifçe eğdim. "Ben sadece... Bırakması için... İnanır diye... İnanır ve bırakır diye..."

"Kıvanç!.." diye seslendiğinde, bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Hazel'a eskisi kadar çok mu âşıksın?"

Hazel tuhaf bir kızdı. Âşık olduğu karanlığa sahip olmak için, sahip olduğu diğer her şeyi karanlığa bulayacak kadar umursamaz, bencil, kendini beğenmiş, açgözlü ve şımarıktı. Hazel kötü bir kızdı ama onu tanıyan herkes onu çok severdi. Eğlenmesini, eğlendirmesini ve kendisini sevdirmeyi iyi bilir, tabiri caizse insanların kendisine tapmasını isterdi. İnsanları oyuncağı olarak görür, kullanır ve işi bittiğindeyse onları bir kenara atardı. Bana bir keresinde, "En sevdiğim oyuncağım sensin." demişti. Öylesine tuhaf bir kızdı ki bu cümleyi başka birinden duysaydım hakaret olarak algılayabilirdim ama ondan duyunca iltifat olarak algılamış ve hatta kendimi değerli hissetmiştim. Tuhaftı, güzeldi ve ona âşıktım.

Onu kaybedeli bir yıl oluyordu. Sadece ona değil, insanlara karşı bir şeyler hissetmeyi bırakalı bir yıl oluyordu. Ona hâlâ âşık mıydım? Bilmiyordum. Onu unutmadığımı biliyordum. Birkaç yıldır taparcasına sevdiğim kızı, sadece bir yılda unutabilmem nasıl mümkün olabilirdi ki? Onu unutmamıştım fakat ona karşı olan hislerimin ilk günkü gibi olmadığının farkındaydım.

"Hayır." dedim dürüstçe. "Eskisi kadar değil."

"Nehir'e bir şans vermelisin. Onu tanımıyorum ama seni eski sen yapabileceği bariz... Buna, onu kullanmak ya da başka bir şey de, fark etmez. Kız sana âşık ve senden biraz olsun ilgi bekliyor."

"Ona herhangi bir şans verebilmem için onu kanlı canlı bir şekilde Umut Güven'in elinden kurtarmam gerekiyor."

"E o halde ne duruyoruz?" diye gülümseyerek sorduğunda, başımı salladım ve yeniden motoru çalıştırdım.

8

Selman kapıyı açmak için odadan çıkacakken, beni bağlaması gerektiğini ona hatırlatarak salonun ortasındaki sandalyeye oturdum, o da hızlı davranarak beni sandalyeye bağladı ve sonra kapıyı açmak için salondan ayrıldı. Birkaç dakika sonra salona Selman ve bir adam girince, çatık kaşlarımla adamı süzmeye başladım.

"Kızı çöz." dedi adam ve Selman ile birlikte birbirimize şaşkınca bakakaldık.

"Nasıl yani?" diye sordu Selman, o da aynı benim gibi duyduğuna inanamıyormuşçasına duruyordu.

"Sana, kızı çöz, dedim!"

Selman yerinde sıçradıktan sonra bana doğru yöneldi ve titreyen elleriyle beni çözdü. Olan biteni anlamaya çalışan adama beni verirken, "Onu öldürmeyeceksiniz, değil mi?" diye sordu. Tabii ki öldüreceklerdi.

Adam ne Selman'a cevap verdi ne de bana herhangi bir açıklamada bulundu. Kolumdan sertçe çekeleyerek beni önce salondan sonra da evden çıkardı ve otomobilin arka koltuğuna bindirip, kendisi de şoför koltuğuna oturdu. Otomobili çalıştırdığında, keşke adam binmeden önce kaçsaydım, diye düşünmüş olsam da artık yapabilecek bir şeyim yoktu.

"Bana ne yapacaksınız?" diye sordum, cevap vermedi.

Bir süre umutla cevabını bekledim ve sonra cevap vermeyeceğini fark edince, kaçma planları kurmaya başladım. Otomobilden atlamayı bile düşündüm ama hızdan dolayı yemedi.

Kaçma planları kurduğum ve kaçamadığım bir saatin sonunda tanıdık bir sokağa girince, âdeta gözlerim büyüdü.

Adam otomobili evimin önünde durdurduğunda, ne yapacağımı bilemez bir halde, bir adama, bir de evime baktım.

"Hadi in, özgürsün." dedi ve kapının kilidini açtı.

"Ne?" diye şaşkınca sordum.

Ne yani, Gay Boy o kadar zahmete boşuna mı girmişti? Hayır, bari birini kaçırtıyorsun, iki zarar ver, bir şey yap... Demek ki neymiş? Umut Güven sadece göz korkutabilen bir adammış.

"İnsene kızım, işim gücüm var, sabaha kadar seni bekleyemem."

Çirkefçe cevap verip tartışma yaratmak istesem de sustum ve otomobilden indikten koşmaya başladım. Evimin kapısının önüne geldikten sonra korumalara selam verdim. Korumalar şaşkınca beni süzünce, üzerimde hâlâ Elif'in kıyafetlerinin olduğunu anımsadım. Kapıyı açmaları için bir şey söylemek üzereyken, nihayet biri harekete geçti ve kapıyı açtı.

Eve girdiğimde, odama çıkmak için direkt olarak basamaklara yöneldim. Sonuçta eve neden gecenin dördünde geldiğimi açıklamam gereken bir ebeveyne sahip değildim. Odama girdiğimde, üzerimi değiştirip kendimi yatağıma atmamı planlıyordum, ta ki küçük mavi koltuğumda oturan annemi görene kadar...

"Anne?" diye şaşkınca konuşup ona doğru bir adım attığımda, beni fark ederek oturduğu yerden kalktı.

Hızlı adımlarla yanıma gelip, kollarını bana sarmadan hemen önce, "Kızım!" diye konuşmuştu, ben ise şaşkınlıktan, onun sarılışına karşılık veremedim.

Kısa bir süre sonra geri çekilip gülümseyerek bana baktığında, kaşlarımı çatarak, "İyi misin anne?" diye sordum; bir anda bana sarılması hayra alamet değildi.

"İyiyim, seni bekledim. Geldiğine göre gidebilirim." dedikten sonra uzanıp sol yanağıma küçük bir buse kondurdu. "İyi geceler kızım!"

... ve sonra gitti.

Neden bekledi? Neden sarıldı? Neden gitti?

Hiçbir soruma cevap vermeden öylece gitti. Ben de bu konu hakkında düşünmek yerine üzerimdekilerden kurtulmak için kıyafet odama yöneldim. Üzerimdekilerden kurtulup yüzümü yıkadıktan sonra saçlarımı taradım ve pijamalarımı giyinip odama tekrar döndüm. Komodinimin üzerindeki müzik çalarımı aldıktan sonra ise yatağıma girdim. Kulaklığın tekini kulağıma taktıktan sonra başımı yastığıma koydum ve yorganımı kafamın üzerine örttüm.

İnanması güç geliyordu. Saatlerdir ortalıklarda yoktum, Deniz'in veya Ushan'ın kaçırılmış olduğumu bilmemesi imkânsızdı fakat bunlara rağmen kimse beni merak edip de ortalığı ayağa kaldırmamıştı.

Deniz, Elif'in peşinden koştuktan sonra bana bakmak için arkasını dönmemiş miydi? Dönmemişse bile Ushan yokluğumu hiç mi fark etmemişti? Etmemişse bile peki ya diğerleri? Irmak, Cem, Batu? Peki ya Kıvanç? Neden kimse beni merak etmemiş veya yokluğumu anlamamıştı? Tahminen on saattir ortalıklarda yoktum, son on saattir hiç mi kimse yokluğumu fark etmemişti? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Abartıyor muydum, yoksa ben gerçekten de kalabalığın içindeki yalnız mıydım?

"Yalnızlık." diye fısıldadı kulağımdaki Cem Adrian. *"Saklandığın o küçük delikte buluyor seni..."*

Yaşlı gözlerim kapanırken, "Yalnızlık." diye fısıldadım. "Öldürüyor beni..."

--

"Bu nasıl derin bir uykudur arkadaş!"

"Deniz, sus!"

"Irmak, bağırma!"

"Batu-"

"Ne var Cem?"

"Herkes başkasının adını söyleyince ben de şey yapayım dedim..."

Homurdanarak gözlerimi açtım, yattığım yerden doğrularak oturur pozisyona geçtim ve esnerken, "Ne bu gürültü sabah sabah ya?" diye söylendim.

"Sabah sabah mı?" diye sordu Deniz. "Saat beş oldu lan, beş!"

"Uykum var benim." diye nazlandım.

Abartılı bir heyecanla, "Dün kaçırılmışsın." dedi Cem.

Heyecanını bozmamak için hevesle başımı sallayarak, "Aynen ya, ne güzel kaçırıldım ben öyle." diyerek dalga geçtim.

Cem, kaşlarını çatarak Batu'ya dönüp, "Az önce bana laf mı soktu, ne yaptı?" diye sordu.

"Fena..." dedi Batu.

"Dün hepimizi çok korkuttun Nehir!" dedi Deniz ciddiyetle, ardından, "Bir daha kaçırılma falan olmasın, sakın ha." diye işi dalgaya vurarak devam etti.

"Kaçırıldığımı nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Bu hâlâ uyanamamış, belli..." diyerek dalga geçmeye devam etti Deniz.

Irmak, yatağımın ayakucuna oturduktan sonra, "Deniz geri zekâlısı çok sevdiği Elifciğine koştuğu sırada biri seni bayıltmış." diyerek söze başladı.

Batu mavi koltuğuma kurulurken, "Ushan bunu görmüş ve seni kurtarmak için koşmaya başlamış." diye Irmak'ın sözünü devam ettirdi.

Batu susunca, Cem kendini yine eksik hissetmiş olmalı ki yatağımın ayakucunda oturan Irmak'ın yanına oturduktan sonra Batu'nun sözünü, "Sonra başka bir adam Ushan'ın kafasına demirle vurmuş ve Ushan bayılmış." diyerek devam ettirdi.

Cem'in sözünü bir başkasının devam ettirmesine izin vermeden, "Ne?" diye şaşkınca soludum. "Ushan öldü mü?"

"Hayır, kız, o hiç ölür mü!" diye alay edercesine çıkıştı Deniz.

"Şu olayı yalnızca biriniz adam gibi anlatabilir misiniz?" diye sordum.

"Ben anlatayım." dedi Irmak ve hepsi susunca anlatmaya başladı. "Deniz, çok sevdiği Elifciğini kurtardıktan bir süre sonra senin yokluğunu fark etmiş. Sonra bakmış ki Ushan yerde baygın bir şekilde yatıyor. Hemen Ushan'ın yanına koşmuş. Bakmış bunun uyanacağı yok, telaşa kapılmış ve Batu'yu aramış. Batu, Bordo'ya varana kadar da ben ve Cem'i aramış. Sanki biz oraya gelip ne yapabileceksek... Dördümüz toplaşana dek Ushan ayılmış ve hemen tanıdık birkaç kişiyi arayıp Nehir'i bulmalarını söylemiş. Hepimiz Bordo'da toplanınca, polise mi gitsek, yoksa kendimiz mi halletmeye çalışsak, temalı bir tartışmaya girdik. Yarım saatin sonunda Kaan amcaya haber vermeye karar verdik."

"Yuh." diyerek araya girdim. "Yarım saat boyunca boş boş tartıştınız mı?"

Omuz silkti ve anlatmaya devam etti. "Cem ve Batu'yu Ushan'la Bordo'da bıraktık ve Deniz'le birlikte evinize geldik. Kapıyı bize Ecrin teyze açtı. Kaan amca ve Göksu teyze ile görüşmek istediğimizi söyledik, ikisinin de toplantıda olduğunu belirtip yarım saat beklememiz gerektiğini söyledi. Bekleme salonuna geçtik ve beklemeye başladık. Yarım saat sonra falan Göksu teyze ve Kaan amca geldiler, henüz içeriye gireli otuz saniye falan olmuşken, Deniz, olayı pat diye anlattı."

"Yeterince zaman kaybetmiştik." diye araya girdi Deniz ve Irmak ona öfkeyle baktıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Annenler inanmadılar. Hani küçükken biz annenlere senin kaçırılmanla ilgili bir şaka yapmıştık ya, işte yine şaka sanıp inanmadılar ve sonra..." diye devam eden Irmak'ı dinlemeyi bıraktım.

Nasıl inanmazlardı? Tamam, küçükken onların ilgisini çekebilmek için türlü türlü şeyler yapmıştım ve evet, bir defasında Irmaklara aileme kaçırıldığımı söylemelerini isteyip, beş saat boyunca okulda öğretmen masasının altında oturmuştum ama yine de... Kaçırıldığıma nasıl inanmazlardı? Büyümüştüm ve sırf ilgilerini çekebilmek için o tarz şeyleri yapmayı bırakalı yıllar oluyordu. Umut Güven beni serbest bıraktırmayıp öldürtseydi, ailem ölümümden sonra mı kaçırıldığıma inanacaktı?

Başımı iki yana sallayarak dikkatimi hâlâ konuşan Irmak'a verdim. "İşte sonra Kıvançlar Bordo'ya gelmiş-"

"Ne?" diyerek araya girdim. "Kıvanç mı?"

"Sen beni dinlemiyor musun?" diye öfkeyle sordu.

"Kıvanç'ın kaçırıldığımdan haberi var mıydı?"

"Dinlemiyormuş." dedi Deniz. Irmak, kucağımdaki yastığı Deniz'e fırlattı.

"Aradık fakat ulaşamadık. Ozan ve Damla'yı evine bakmaları için yolladım. Onlar da ancak iki saat sonra ulaşabilmişler." diye açıkladı Batuhan ve zihnimde milyon tane soruya sebep oldu.

Neden ulaşamamışlardı? Ulaştıklarında tepkisi ne olmuştu? Kaçırıldığım için endişelenmiş miydi?

"Biz seni Bordo'nun sokaklarında aradık, Kıvanç da Umut Güven'in etrafında... Aramalarımız boşuna çıktı ve sonra Kıvanç'tan, Umut Güven'in seni serbest bıraktığına dair bir mesaj aldık. Batu, yorulmuşsundur diye sabah yanına gelmemizin

daha doğru olacağını söyledi. Saat dokuzdan beri uyanmanı bekliyoruz ve-"

"Öküz gibi uyudun." diyerek Irmak'ın sözünü kesti Deniz.

Irmak'sa yine onu hiç umursamayarak, "Doğum günün kutlu olsun Sümüklü!" diyerek kollarını açtı ve ona sarılmamı bekledi.

Bir anda konuyu böylesine farklı bir yöne çekmesini beklemediğim için ilk birkaç saniye suratına bön bön baktım ve sonra kendimi kollarının arasına bıraktım.

"Tamam, çekil, sıra bende." dedi Deniz ve Irmak'ı ittirdikten sonra kollarını bana sardı. "İyi ki doğmuşsun kardeşim!"

Cem, "Yaa..." deyip, "Ben de ben de!" dedikten sonra Deniz'i itti ve üzerime atladı. Bağırarak, "İyi ki fırlamışsın, bebek!" diye konuştuğunda, az kalsın sarılışından dolayı boğulacaktım ki zor durumda olduğumu anlayan Batu onu kendine doğru çekti ve beni kurtarmış oldu.

Cem geri çekilince, Batu gülümseyerek bana sarıldı ve "İyi ki varsın." dedi.

"Aaa, az kalsın unutuyordum, bir saat sonra da partin var."

Batu'dan kendimi ayırdım ve şaşkınca Irmak'a baktım. Dişlerini göstererek gülümsedi ve ardından omuz silkti. Sadece bir saat sonra doğum günü partim vardı ve ben bunu yeni mi öğreniyordum?

--

Sırıtarak kendi etrafımda bir kez daha döndüm. Irmak bu halime karşılık gözlerini devirirken, Batu gülümsemekle yetindi. Deniz ve Cem kendi aralarında maç muhabbetine daldığından, benimle ilgilenmiyorlardı fakat bu çok da sorun edeceğim bir şey değildi.

"Yakıştı mı?" diye sorduktan sonra, "Bak yakışmadıysa söyleyin." diye oldukça endişeli bir şekilde devam ettim.

"Yakıştı, yakıştı." dedi Batu gülerek.

"Yakışmış da..." dedi Deniz, büyük ihtimalle girdikleri maç muhabbetine ara vermişlerdi. "Ya sizce de bu elbise gelinliğe benzemiyor mu?" diye devam ederek sorunca, Irmak elindeki tarağı ona doğru attı. Deniz kendisine doğru hızla gelen tarağı görünce eğildi ve tarak, Cem'in kafasına çarparak yere düştü.

Cem, inleyerek kafasını tuttu ve yüzünü buruştururken, "Benim suçum neydi ya?" diye sordu.

Deniz, "Cem'in suçu ne?" diye sorduktan sonra kahkahalara boğuldu. Batu, Irmak ve ben ise Cem ile Deniz'i kendi haline bırakarak, benimle ilgilenmeye devam ettik.

Irmak, parti organize etmeye bayılan bir kız olduğundan, doğum günü partimi organize etme görevini ona vermişler ama o benden gizli nasıl yapacağını bilememiş ve sonra Ozan'dan açılan konuşmamızı bilerek tartışmaya çevirmiş, benimle konuşmadığı sıralarda da doğum günümün organizasyonu için uğraşmış. Partiyi evimin bahçesinde yapacakmışız ve tahminen okulun yarısı gelecekmiş. Böyle büyük çaplı bir partiye gerek olmadığını, en azından benim gerek duymadığımı hepsi bilse de büyük çaplı bir parti planlamışlar, hatta öğretmenlerimizi bile davet etmişler.

"Ya o değil de hakikaten öğretmenlerimizin doğum günü partimde işi ne?"

"Ben çağırdım." dedi Cem ve böylelikle bakışlarımın ona çevrilmesine sebep oldu. "Düşünsenize, onları hiçbir öğrenci kendi doğum günü partisine davet etmiyor ve bence bu çok üzücü... Ben de azıcık mutlu olsunlar diye onları doğum günü partime davet ettim."

"Cem, bu benim doğum günü partim, seninki değil?" diye sorarcasına konuştum.

"Amaan..." dedi umursamazca. "Sen veya ben... Ne fark eder canım?"

Başımı onaylamazcasına salladıktan sonra bakışlarımı tekrar boy aynamdaki yansımama çevirdim. Üzerimde, Irmak'ın hediyesi olan beyaz, straplez, belden aşağısı kabarık ve üstünde beyaz çiçekler olan bir elbise vardı. Üzerime tam oturmuştu ve olduğumun aksine oldukça masum görünmeme sebep olmuştu. Ayaklarımda ise Batu'nun hediyesi olan beyaz topuklu ayakkabılarım vardı.

"Davetliler gelmek üzeredir, biz çıkalım artık." dedi Irmak ve kendisine aynada son bir kez baktıktan sonra Cem ile Deniz'i de peşinde sürükleyerek odamdan ayrıldı.

"Batuş!.." dedim, aynadaki yansımama bakmaya devam ederken.

"Efendim?"

"Sence..." dedim ve kısa bir anlığına duraksadıktan sonra, "Kıvanç da partime gelir mi?" diye sordum.

Dilini şaklatıp, "Kıvanç partileri sevmez." dedi.

Umursamamaya çalışarak gülümsedim ve "Öyleyse, hadi gidelim." dedim.

Oturduğu koltuğumdan kalkıp yanıma geldikten sonra girmem için sağ kolunu işaret etti, tam koluna girecekken kapımın tıklatılması ile bakışlarımı açık olan kapıma çevirdim.

Şaşkınlıkla, "Anne?" diye konuştum. Kapının pervazında ellerini arkasına saklamış, gülümseyerek dikiliyordu.

"Batuhancığım, Nehir ile beni iki dakikalığına yalnız bırakabilir misin?"

"Tabii." dedi Batu ve bana kısa bir bakış attıktan sonra odamdan ayrıldı.

Annem, Batu'nun ardından içeriye girip kendi ardından da kapıyı kapatınca, sessizce yutkundum. Bu hiç de hayra alamet değildi. Olmadık zamanlarda odama gelmez, gelse bile yalnız kalmak istemezdi. Hiç beklemediğim bu anda, gülümseyerek bana bakan annemle kendi odamda yalnız başıma

kalınca, ister istemez gerilmiştim. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum fakat neden bir anda böyle bir şey yaptığına da anlam verememiştim.

"Çok güzel olmuşsun." diye fısıldadı. Gülümsüyordu.

Oldukça soğuk bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim." dedim. Şaşkınlığımı hâlâ üzerimden atamamıştım.

"... ama..." dedi çekingen bir tavırla. Kısa bir anlığına beni baştan aşağı süzdükten sonra, "Bir şey eksik." diye devam etti. Podyuma çıkmayacağım anne, demek istesem de dilimin ucuna gelen kelimeleri ısırarak yuttum.

Bana doğru birkaç adım attıktan sonra arkamı dönmemi söyleyince, dediğini yaptım ve yavaşça arkama dönüp boy aynamdaki yansımamla karşı karşıya geldim. Hemen arkamda durup aynadaki yansımamıza gülümseyerek baktıktan sonra saçlarımı kaldırmamı söyledi. Elinde tuttuğu zinciri zarif bir şekilde boynuma takarken, tek yaptığım, şaşkınlıkla onun aynadaki yansımasını izlemekti.

Zinciri taktıktan sonra saçlarımı kendince şöyle bir düzeltti ve omuzlarımdan sıkıca tutarak aynadaki yansımamıza gülümseyerek bakmaya devam etti. Başımı hafifçe eğip zincirin ucuna baktım. Melek kanatlarından biri kolyenin ucunda, aşağı doğru bakıyordu ve içi pırlantalarla doldurulmuştu.

Tuttuğu omuzlarımı kendine doğru çevirdikten sonra daha önce fark etmediğim, boynundaki kolyesini gösterdi. Gülümsemeye devam ederek, "Bendeki sol, sendeki ise sağ kanadı." diye açıkladı.

Annemle ortak bir kolyeyi paylaşmak beni inanılmaz derecede mutlu ederken, dudaklarımın arasından sadece kuru bir teşekkür çıktı. Uzanıp, sağ yanağıma küçük bir buse kondurduktan sonra, "Seni seviyorum." diye fısıldadı ve ardından bir şey söylememi beklemeden odamdan ayrıldı.

Ben ne mi yaptım? Önce annemin arkasından mal gibi bakakaldım ve olan biteni idrak edebilince de sevinç dansımı yapmaya başladım.

--

Kendi doğum günüme geç kalmış olmama rağmen oldukça rahat ve neşeli bir şekilde yürümeye devam ediyordum.

Irmak'ın söylenmelerini kulak ardı ederken, bahçedeki kalabalığa bakıp, "Su gelmemiştir, değil mi?" diye sordum.

Kalabalığa epey yaklaştığımız sırada, Irmak sıkıca tuttuğu bileğimi bırakarak, "Mal mısın Nehir, Su Almanya'ya gitti ya?" diye sorarcasına kızdı bana.

"Aman, ne bileyim... Doğum günümü sırf bana gıcıklık olsun diye mahvetmek için ta Almanya'dan kalkıp Türkiye'ye gelebilir diye düşündüm."

"Endişelenme, bu kadar işsiz ve gereksizce bir işi ancak sen yaparsın."

"Haklısın." dedim ve yüzüme büyük bir gülümseme davet ederek yürümeye devam ettim.

Tek sıra haline girmiş olan öğretmenlerimi görünce, "Yok artık." diye fısıldadım ve tam o anda Cem yanımda beliriverdi.

"Bence bana teşekkür etmelisin." dedikten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sonuçta hangi öğrencinin, doğum günü partisine okuduğu okuldaki tüm öğretmenler gider ve ona hediye verir ki?"

"Cem!.."

"Bedavadan bir sürü hediyen oldu kızım, kötü mü?" diye sorduktan sonra kulağıma doğru eğilerek, "Öğretmenlerimizi partine ben davet ettiğime göre hediyelerin yarısını da ben alabilirim, değil mi?" diye fısıldayarak sordu.

Irmak, Cem'in kolundan sertçe tutarak onu benden uzaklaştırdığında, yüzümdeki gülümsemeyi kaybetmeden hemen önce, sıraya girmiş olan tüm öğretmenlerimi görmek istedim.

Saydığıma göre doğum günüme tam on dokuz tane öğretmen gelmişti ve bunlardan yalnızca dokuz tanesi benim dersime giriyordu. Bu kadar çok öğretmenin doğum günü partime gelmiş olmasını, Deniz bedava pasta ve içeceğe yorarken, Batu nezakete yordu. Öğretmenleri ardımda bıraktıktan sonra ilk olarak sınıf arkadaşlarımla selamlaştım ve hepsinin doğum günü kutlamalarını gülümseyerek karşıladım.

"Allah aşkına, bu kızı bu partiye kim davet etti?" diye soran Deniz'e döndükten sonra yüzünü buruşturmasına sebep olan kızı merak ederek bakışlarımı onun baktığı yere çevirdim.

Etrafına utangaç bakışlar atarken, elindeki hediye paketini sıkı sıkıya tutmuş ve yalnız başına olan İnci'yi gördüğümde, Deniz'in sorduğu sorunun cevabını ben de merak ettim. Okulun müzik katını yakan kişi İnci'ydi, her ne kadar ortada bir kanıt olmasa da onun yaptığına emindik. Ne yüzle benim doğum günü partime, üstelik elinde bana almış olduğu bir hediye paketiyle gelebilmişti?

"Valla ben çağırmadım." dedi Cem ve böylelikle bakışlarımın Irmak'a çevrilmesine sebep oldu.

"Bana hiç bakma." dediğinde, bakışlarımı Batu'yu aramak için etrafımda gezdirdim.

"Batu nerede?" diye sorduğum sırada, önümde iki kız belirdi.

"Doğum günün kutlu olsun Nehir!" diyen esmer kıza gülümseyerek teşekkür ettiğimde, sarışın kız sessiz kaldı ve teşekkürümün ardından ikisi de gitti.

"Batu, pastayı kontrol etmeye gitmişti." diyen Deniz'e bakmak yerine bakışlarımı tekrar İnci'ye çevirdim.

Kısa bir anlığına düşünmenin ardından, Batu'nun İnci'yi doğum günü partime davet etmesinin imkânsız ve saçma olacağını fark ettim. Çok büyük bir olasılıkla, İnci doğum günü

partimi, aynı yılbaşı partisini mahvettiği gibi mahvetmek için davetsiz bir şekilde buraya gelmişti.

Öfkelendim ve kimseye bir şey söylemeden, adımlarımı İnci'ye yönelttim ve sadece birkaç saniye sonra, "Nehir!" diye bağıran Deniz, olası bir kavga çıkartacağımı anlamış olmalı ki koşar adımlarla peşimden geldi.

Deniz'e öfkeyle bakarak, "Sakın durdurmaya çalışma." dedim ve bakışlarını bana çevirmiş olan İnci'nin hemen önünde durdurdum adımlarımı. "Sen ne yüzle benim doğum günü partime gelirsin?"

Biraz önce bana eski İnci'yi andıran tavırlarını bırakıp kışkırtıcı bir gülümseme eşliğinde, "Sakin ol Nehirciğim!" dedi.

Deniz'e dönerek, "Ben bu kızı döverim." dedim.

"Onu biliyoruz zaten canım." dedi İnci sakin bir tavırla. Sakinliği beni delirtirken, bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Omuz silkerek, "Sonuçta burnumu kıran sendin, değil mi?" diye sordu.

"İnci, bak..." dedim uyarıcı bir ses tonuyla. "Bu benim doğum günü partim ve ben partimin mahvolmasını istemiyorum. Eğer partimin mahvolmasına sebep olursan, seni-"

"Doğum günü partini mahvetmeyeceğim Nehir!" diyerek sözümü kestiğinde, kaşlarımı hafifçe çattım.

"O zaman partimde ne işin var?"

Güldü ve ardından ciddileşerek, "Doğum gününü kutlamak istedim." dedikten sonra yavaş hareketlerle ayağa kalktı. Kısa bir anlığına onu inceledim. Üzerinde, en az dudaklarına sürdüğü ruj kadar kırmızı bir elbise vardı. Yılbaşı partisinde de kırmızı bir elbise giydiğini anımsadığımda, en sevdiği rengin kırmızı olabileceğini düşündüm fakat sonra odasındaki neredeyse her eşyanın pembe olduğunu hatırlayıp kaşlarımı hafifçe çattım.

"Yılbaşında da kırmızı giymiştin." dedikten sonra kaşlarımı çatarak, "Bu sefer de evimi mi yakacaksın aşüfte?" diye sordum.

"Paranoyaya bağladı kız." dedi İnci gülerek ve böylelikle Deniz'in kolumdan tutarak beni sürüklemeye başlamasına sebep oldu.

"Ya bıraksana beni." dedim ve kolumu Deniz'den kurtarmaya çalıştım.

"İnci haklı, cidden paranoyaya bağladın." diyen Deniz, beni Irmak ve Cem'in yanına getirdiğinde, ona öfkeyle bakmaya başladım. Tam dudaklarımı aralayıp ona bir şeyler söyleyecektim ki kolunu omzuma atarak, "Her şey hazır." diyen Batu, buna engel oldu.

"Öyleyse artık pasta yiyebilir miyiz?" diye sordu Cem ve Irmak gözlerini devirdi.

Sonrasında pasta geldi, doğum günü şarkısı söylendi ve mumu üflediğimde alkış tufanı koptu. Kendimi ruhen pek iyi hissetmediğim için belki de hayatımın en kötü doğum gününü geçirmiş oldum. Akşama doğru öğretmenlerimiz partiden bana veda ederek ayrıldılar ve sonrasında sadece öğrenciler kalınca daha rahat davranmaya başladık. İnci, sandığımın aksine doğum günü partimi mahvetmek için en ufak bir şey bile yapmadı. Hep aynı yerde oturdu ve bakışlarını etrafındaki insanlarda gezdirdi. Geceye doğru hediye merasimi başladığında ise hediyesini verip partiden ayrıldı. O an ona haksızlık etmiş olabileceğimi düşündüm fakat sonra asansörde Kıvanç'la geçirdiğimiz o korku dolu anlar aklıma gelince, bu düşünceden hemen kurtuldum. Kıvanç'ın gelmediği doğum günü partim sona erdiğinde, tüm davetliler gitmiş, geriye sadece bizim tayfa kalmıştı.

Batu, uykusunun çok olduğunu söylediğinde, ona her şey için teşekkür ettim ve o da diğerleri gibi partimden ayrıldı. Irmak, Cem ve Deniz ile yaklaşık olarak yirmi dakika daha

havuz başında oturup muhabbet ettik ve gece yarısına doğru onlar da partimden ayrılınca, yine yalnız başıma kaldım.

--

"Uyan..."

İnsanlar, uyuyan bir insanı ya dürterek ya bağırarak ya da yüzüne su dökerek uyandırırdı. Kıvanç beni, "Uyan." diye seslenerek uyandırıyordu ve garip bir şekilde ses tonu ne kadar normal çıkmış ve uykum ağır olsa da uyanabiliyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve yorgun bakışlarıyla bana bakan Kıvanç'a diktim. Bakışları yorgun bakıyor, yüzü solgun duruyordu. Bunun sebebini her ne kadar çok fazla merak etmiş olsam da konuşmak yerine sadece ona bakmaya devam ettim.

"Yana kay, uzanacağım."

Söylediğini yapıp yatağın diğer ucuna kaydım. Rüya mı görüyordum, yoksa ateşlendiğim gecedeki gibi gerçekten yanımda mıydı, emin değildim. Herhangi başka bir şey söylemeden, üzerimdeki örtüyü kaldırarak, yatağıma girdi ve örtüyü kendi üzerine de örttü.

"Eğer istersen üzerindekileri çıkarabilirsin."

Başını iki yanında sallayıp sol omzunun üzerine yatarak bana doğru dönünce, ben de aynı şekilde sağ omzumun üzerine yatarak ona döndüm. Sağ elini saçlarımın arasında gezdirmeye başladı.

"Sana bir şey yaptılar mı?" diye sorduğunda, başımı yavaşça iki yana salladım. "Emin misin? Eğer bir şey yaptılarsa veya seni tehdit ettilerse-"

Başımı iki yana sallamaya devam ederken, "Bir şey yapmadılar." diyerek sözünü kestim.

"Neden böylesin?"

Kaşlarımı havaya kaldırarak, "Nasılım?" diye sordum.

"Cem Adrian dinlemişsin, yorganın altındasın ve ağlayarak uyumuşsun."

Söylediği cümle, huzurun ta kendisi değil miydi?

"Bir şeyim yok."

Klasik yalan. Bir şeyim yok benim... İyiyim ya ben, iyiyim...

"Nehir, üstelemeyeceğim. Bir şey varsa, söyle. Sen böyle biri değilsin, ne oldu?"

Gözlerimin yandığını hissettim, sanki bunu sormasını bekliyormuşum gibi, "Ben... Sanırım beceremedim. Hayata aşkla tutunmaya çalıştım ama olmadı Kıvanç! Yetmedi." diyerek asıl sorunumu dile getirdim.

"Nasıl yani?"

"Aile, aşk, dostluk, para, dersler... Bunların hiçbirine tutunamadım. Benim yaşamak için bir sebebim olmalı... Ben, yaşamak istiyorum." diyerek, başımı göğsüne doğru yaklaştırdım ve sağ koluyla bedenimi sarmaladı.

"Yaşamak için bir sebep aramamalısın, sebeplerle yaşanmaz. Eğer illaki bir sebebim olmalı diyorsan, kaderinin nasıl sonlanacağını merak ederek yaşa. Sebebin bu olsun."

Sakin bir tınıyla sarf ettiği cümleler, her zamanki gibi mantığıma yatmıştı. Kısa bir sessizliğin ardından, gerçekleri duymaktan korkarak, "Sen neden böylesin?" diye sordum.

Beni taklit edercesine, "Nasılım?" diye sorduğunda, gözlerimi gözlerine sabitledim.

"Aşkı, sevgiyi ve mutluluğu unutmuşsun. Kızgın ve bir o kadar kırgınsın. Tuhafsın ama çok güzelsin. Gülmeyi kendine yasaklamışsın fakat aslında gülmeyi en çok sen seviyorsun. Eğlenmeyi en iyi sen biliyorsun ama eğlenmemeyi tercih ediyorsun. Bilerek, isteyerek kendini harap ediyorsun. Kıvanç!.. Neden böylesin?"

"Ben..." diye söze başladı fakat sustu. Saçlarımın arasında gezdirdiği elini durdurdu ve o da benim yaptığım gibi gözlerini gözlerime sabitledi.

"Sadece Hazel yüzünden olmuş olamaz." dedim yarasını deşeceğimi bilmeme rağmen. "Başka bir sebebi olmalı..."

"Bir değil, birçok sebebi var."

Kaşlarımı hafifçe çatarak, "Bana anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordum. Hemen sonra zihnimde sorular belirdi.

Neden anlatsın? Sen kimsin ki sana anlatsın?

"Ben şu ana kadar Batu hariç hiç kimseye derdimi anlatmadım." diye itiraf ettiğinde, şaşırmadan edemedim.

Derdini anlatabileceği yaşayan bir annesi veya ilgili bir babası yoktu evet ama Hazel, Ozan veya Damla'ya neden anlatmamış, yalnızca Batu'ya anlatmıştı ki?

"Hiç kimseye mi?" diye şaşırarak sordum.

"Hiç kimseye." diye üzerine bastırarak söyledikten sonra gözlerime sabitlediği gözlerini dudaklarıma çevirdi.

"Neden?" diye sorduğumda, dudaklarımdaki gözlerini tekrar gözlerime çevirdi ve sabitledi.

"... çünkü güvenmedim."

"Batu'ya nasıl güvendin?"

"... çünkü bana güvendi." dedi ve o an anladım.

Batu, Kıvanç'a gerçekten güvenmişti ve Batu'nun saf güveninden dolayı Kıvanç da Batu'ya güvenebilmişti. Belki diğerleri de Kıvanç'a çok güvenmiş ve onunla her türlü dertlerini paylaşmışlardı fakat onların güvenleri Batu'nunki kadar güçlü ve saf değildi.

"... ve sen onun o güvenine rağmen Batu'ya ihanet ettin."

"Bu konuyu açmak istediğine gerçekten emin misin?" diye sorduğunda, eğer konuyu açarsam herhangi bir tartışmanın yaratılacağını ve tadımızın bozulacağını kastettiğini anlamıştım.

"Ben sana güveniyorum, güvenime ne kadar inanıyorsun veya-"

"Anlatacağım..." diyerek sözümü kestiğinde, kaşlarımı daha da çatarak anlamadığımı belirtmek istedim. "Derdimi sana anlatacağım." diye devam ettiğinde ise çatık kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Merakla ona bakarken, "Ciddi misin?" diye sordum.

"Evet..." dedikten sonra, "... çünkü beni en güzel seven de bana en güzel güvenen de sensin bu hayatta." diye devam etti.

... ve sonra anlattı.

Yüzüme bakarak anlatamayacağını söyleyip, bana arkasını döndü ve ona sarılmamı bekledikten sonra anlatmaya başladı. Babasının üzerine çok fazla düştüğü, istediği her şeyi elde edebildiği ve dolayısıyla hayatın zorluklarıyla hiç karşılaşamadığı o güzel çocukluğunu anlattı. Sırf annesi hayatta olmadığı için onunla dalga geçen sınıf arkadaşlarını, henüz ilkokuldayken babasının eve getirdiği ve ona yeni annen diyerek tanıttığı kadını anlattı. Yeni annesinden olan kardeşini, kadının hem kendi öz oğlunu hem de onu nasıl aşağıladığını ve dövdüğünü anlattı. Hazel'la nasıl tanıştığını, ona nasıl âşık olduğunu, onu nasıl kaybettiğini anlattı. Hazel'ın ardından yaşadıklarını ve benimle tanıştığı sırada hissettiği duyguları anlattı. O anlattı ve ben de sessizce ağladım.

İnsanlar o kadar acımasız ve bencil varlıklardı ki her insanın başına gelebilecek dertlere sahip olan Kıvanç'ın, dertlerinden dolayı kendini eksik ve ezik hissetmesine, gerçekten güvenemediği kimseye dertlerini anlatamamasına sebep olmuşlardı. Bana anlatırken bile sırf utandığı için arkasını dönmüş ve öyle anlatmıştı.

Burnumu çektikten sonra, "En son ne zaman ağladın Kıvanç?" diye sordum.

Doğduğundan beri pek az ağladığını ve bunu bir tür savunma mekanizması olarak kullandığını söylemişti fakat bu bana göre yanlıştı çünkü ağlamak rahatlatır ve kişinin kendisini güçlü hissetmesine sebep olurdu.

"26 Ocak 2014" diyerek sorumu cevapladığında, hafızamı kısa bir anlığına yokladım. "Hazel'ın öldüğü gün..."

Sertçe yutkunduktan sonra konuyu değiştirmek amacıyla, "Yüzünü bana döner misin?" diye rica edince, ilk başta ne bir şey söyledi ne de tepki verdi. Beni huzursuz eden kısa bir sessizliğin ardından ise yavaşça bedenini bana doğru çevirdi ve böylelikle yüzünü bana dönmüş oldu. "Yüzüme bakar mısın?" diye sordum çünkü gözleri yüzüme bakmaktan kaçınıyor gibiydi.

Bir süre sonra gözlerini benden kaçırmaktan vazgeçti ve gözlerime sabitledi. Hiçbir duygunun barınmadığı kahverenginin en eşsiz tonuna sahip olan gözlerine, kısa bir anlığına baktıktan sonra hafifçe gülümseyerek, "Seni seviyorum." diye fısıldadım.

"Öpüşseydik daha etkili olabilirdi, bunu biliyorsun, değil mi?" diye sorduğunda, gözlerimi kısarak ona baktım ve o da bunun üzerine dişlerini göstererek güldü, beni kollarının arasına alarak kendisine doğru çekti.

Birbirimize iyi geceler veya iyi uykular dilememiş olsak da daha fazla konuşmayacağımızı ve artık uyuyacağımızı anladığımdan, gözlerimi kapattım fakat kısa bir süre sonra, "Aslında... Annen harika bir kadın." diyerek gözlerimi açmama sebep oldu.

"Bunu da nereden çıkardın?" diye şaşırarak sorduğumda, derin bir nefes aldı ve kısa bir süre sonra bıraktı.

"Seni doğuran bir kadından bahsediyoruz. Gerçekten harika bir kadın olmalı." dedi ve bu gözlerimi irice büyütmeme sebep oldu.

Bekle... Kıvanç bugünün benim doğum günüm olduğunu nereden biliyordu?

"Doğum gününün bitmesine saniyeler kaldı Solucan!" diye fısıldadıktan sonra, "İyi ki varsın." diye devam etti.

9

Doğum günümün ve dolayısıyla da Umut Güven tarafından kaçırtılışımın üzerinden tam yirmi gün geçmişti. Beni herhangi bir sabah programına çıkartıp, "Umut Güven tarafından kaçırtılışınızın üzerinden tam yirmi gün geçti, bu yirmi gün içinde hayatınızda ne gibi değişiklikler oldu?" diye sorsalardı, "Bi' bok olmadı." derdim çünkü olmamıştı. Daha doğrusu doğum günümün son dakikalarında Kıvanç hakkında Batu hariç kimsenin bilmediği şeyleri öğrenmem dışında önemli hiçbir şey olmamıştı.

Doğum günümden sonraki günlerde Umut Güven'den ses çıkmamış ve etrafımdaki herkes –ben de dâhil– sanki hiç kaçırtılmamışım gibi davranınca, o gün yaşanılanlar unutulmuştu. Zaten sonra ilk sınavlarımız başlamıştı ve herkes kendini sınavlarına vermişti. Kıvanç'la görüşmeyeli ya da konuşmayalı kısacası iletişim kurmayalı tam dört gün oluyordu ve ben dört gündür onunla nasıl hiç iletişim kurmadan durabildiğime inanamıyordum. Bir de şöyle bir şey vardı; insan bir kez kaçırıldığında ve kendisini öylesine bir aksiyonun içinde bulduğunda, kendini tekrar sıradan hayatının içinde bulunca boşluğa düşüyordu. Eh, tabii ki tekrar kaçırılmak gibi bir isteğim yoktu fakat yine de insan bir ay boyunca hiç mi önemli bir şey yaşamazdı?

Deniz'in, üniversite sınavı yaklaşan Batu'nun kafası dağılsın diye organize ettiği gündeydik ve tam yarım saattir görevlinin istediğimiz şarkıları bulabilmesini bekliyorduk. Deniz bildiğim kadarıyla karaoke bara yalnızca beni, Irmak'ı, Batu'yu ve

Cem'i davet etmişti. Irmak, Ozan'ı; Ozan, Kıvanç'ı; Kıvanç da Damla'yı davet edince, Deniz'in düşündüğünün aksine karaoke bara girmek, Batu için hiç de moral verici olmamıştı. Ozan veya Kıvanç'tan rahatsızlık duymuyordu belki ama bakışlarına bakılacak olursa Damla'dan kesinlikle rahatsız oluyordu.

"Daha ne kadar sürecek bu?" diye hayıflanarak sordu Damla.

"Sadece üç dakika." diye oldukça sakin bir şekilde cevap verdi görevli.

Irmak, aptal âşıklar gibi, "Biz Ozan'la birlikte şarkı söylemek istiyoruz." deyince, Ozan da sırıtarak başını salladı ve onların bu tavrı beni istemsizce gülümsetti.

Barın kırmızı koltuğunda sırasıyla Deniz, ben, Cem ve Batu oturmuştuk; mor koltuğunda ise sırasıyla Kıvanç, Damla, Ozan ve Irmak oturmuştu. Kıvanç'ın bakışları benim üzerimde, Damla'nın bakışları ise Batu'nun üzerindeydi. Ben Kıvanç'ın bakışlarından rahatsız olduğum için kendi bakışlarımı odanın içinde veya her birinde gezdirip duruyordum ve Batu'nun bakışları da direkt olarak birbirine kenetlediği ellerindeydi, bir an olsun Damla'ya çevrilmiyordu.

Görevlinin yanımızdan ayrılmasından sonra heyecanla oturduğu yerden kalkan Deniz, eline mikrofonu aldı ve mikrofona birkaç kez vurarak ses kontrolü yaptıktan sonra, "İlk ben söyleyeceğim." dedi.

Bunun üzerine Batu, "Allah aşkına sen şarkı söyleme!" dedi.

"Sana ne lan!" dedi Deniz ve omuz silktikten hemen sonra söyleyeceği şarkıyı seçti. Söyleyeceği şarkının adını henüz okuyamamışken müzik bir anda başlayınca, Deniz de sözlerini okumaya başladı.

"İncinsen de sözün düzünü diyciğem,
İncinsen de sözün düzünü diyciğem,
Acayip hayvanlara benziyirsen,
Acayip hayvanlara benziyirsen..."

Deniz'in söylediği sözlere karşılık olarak, Cem ve ben kahkahalarla gülerken, Irmak ile Batu yüzünü buruşturmuştu. Kıvanç cep telefonuyla ilgileniyorken, Damla şaşkınlıkla Deniz'e bakıyor ve Ozan ise Irmak'la ilgileniyor gibiydi.

Batu, "Sus ulan, sus!" diye bağırırken, Deniz onu duymamış gibi yaparak şarkının sözlerine devam etti.

"Devlere hortlaklara benziyirsen,
Acayip hayvanlara benziyirsen..."

Batu, Deniz'in elindeki mikrofonu almak için ayaklandığında, onu kimse durdurmadı ve Cem'in, "Sanırım kulaklarım kanıyor." demesiyle, Batu'nun Deniz'in elindeki mikrofonu alması bir oldu.

Batu şarkıyı durduğunda, şarkının isminin hemen yanında Hüseyin Turan adının yazdığını gördüm. Deniz'in, "Resmen sesimi kıskandınız." diye söylenerek tekrar benim yanıma gelip oturmasının ardından ise Irmak ve Ozan ayaklandı ve Irmak, Batu'nun elinden mikrofonu kapar gibi alarak gülümsedi.

"Deniz'in kanattığı kulaklarına merhem olacağız Cemciğim!" diyerek, ekrana döndü ve Ozan'la birlikte MFÖ'nün Güllerin İçinden şarkısını seçtiler.

Müzik başladığında, Ozan kolunu Irmak'ın omzuna attı ve sonra Irmak sağ eliyle, Ozan ise sol eliyle mikrofonu tuttu.

"Güllerin içinden canım,
Koşarak koşarak gel bana, gel...
O güzel gözlerini canım,
Süzerek süzerek gel bana, gel...
Bu küskün yüzün gayrı gülsün canım,
Gülerek gülerek gel bana, gel..."

Sustular ve birbirlerine gülümseyerek baktılar. Bir anda aklıma gelen fikirle, Cemlere işaret verdim; Irmak ile Ozan, *"Ahh..."* kısmının ilkini söylerken, biz de ikincisi için hazırlandık ve ikincisi geldiğinde hep birlikte söyledik.

"Güllerin içinden canım,
Koşarak koşarak gel bana, gel...
O güzel gözlerini canım,
Süzerek süzerek gel bana, gel...
Bu küskün yüzün gayrı gülsün canım,
Gülerek gülerek gel bana, gel...
Dayanamadım gayrı döndüm canım,
Diyerek diyerek gel bana, gel..."

Tekrar gelen o *"Ahh..."* kısmını hep beraber söyledik ve şarkı bittiğinde, Kıvanç ile Deniz hariç hepimiz Irmak ile Ozan'ı alkışlarken, Irmak kollarını Ozan'ın gövdesine sararak, biraz önceki oturdukları yere yöneldi.

Sıradaki şarkıyı kimin söyleyeceği hakkında konuşmaya başladığımızda, Damla'nın çekingen bir tavırla, "Ben söyleyebilir miyim?" diye sorması, hepimizin tuhaf bir sessizliğe bürünmesine sebep oldu.

Sessizlikten her zaman sıkılmış olan Deniz yine sıkılınca, âdeta intikam almak istercesine, "Söyle yenge!.." dedi ve sonra sırıtarak Batu'ya döndü.

Batu, Deniz'e kötü kötü bakmaya başladığında, Damla oturduğu yerden oldukça zarif bir şekilde kalktı ve Irmakların mikrofonu bıraktığı yere yöneldi. Mikrofonu eline aldıktan sonra ekrana döndü ve söylemek istediği şarkıyı yani Pera'nın Suç Benim şarkısını seçtikten sonra tekrar bizlere döndü. Şarkının müziği başladığında, bakışlarımı Kıvanç'a çevirdim. Bana bakıyordu ve bu beni oldukça mutlu etti çünkü eğer tam olarak şu anda Damla'ya bakıyor olsaydı, kıskançlıktan ne yapacağımı bilemezdim.

"Bu ten değil ki sen,
Bu gözler, bu saçlar senin değil...
Neden buradayım ben?
Bu duvar, bu yer evim değil."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Sesi nasıl bu kadar güzel olabilirdi?

"Bu ses, bu nefes,
Bu gece ateşten bir kafes içindeyim.
Yanıyorum,
Gözyaşım bile söndüremez."

Sesi gerçekten güzeldi. Bakışları ise doğrudan Batuhan'daydı.

"Bu son olsun istersen,
Dönmeyelim bir daha başa.
Suçun büyüğü bende,
Ne olursun beni bağışla..."

Şarkının sözlerini direkt olarak Batuhan'a söylediğini ve sözlerin, ikilinin arasındaki ilişkiye epey uyduğunu fark ettim.

"Sakınırken incittim seni,
Severken aldattım hata benim.
Sarhoştum diyemem, yalan,
Her şeyin farkındayım.
Suç benim..."

Neredeyse gülecektim. Böyle mi özür diliyordu gerçekten? İlişkilerine uygun bir şarkıyı bulup herkesin içinde söyleyince, Batu'nun onu affedeceğini mi düşünmüştü?

"Yasak, yollar tuzak,
Günahsa, öyle kalsın bırak.
Bu ızdırap ateş gibi yakar beni.
Uzanıp tut ellerimi desem,
Boyun eğsem,
Esip geçen zamanı çevirebilsem geriye,
Sil baştan gözlerini yaştan kurtarabilsem..."

Damla'yı dinlemeyi bıraktım ve bakışlarımı Batuhan'a çevirdim. Doğrudan Damla'ya bakıyordu fakat ne hissettiğini anlamak gerçekten güçtü, bu yüzden ben de anlayamadım. Damla şarkısını bitirdiğinde, Batu, Deniz, Kıvanç ve ben hariç

diğerleri Damla'yı alkışlarken, Damla gülümseyerek teşekkür etti ve yine aynı zariflikle biraz önce oturduğu yere yöneldi.

"Ee, arkadaşlar!.. Şarkı söylemek için davetiye mi bekliyorsunuz?" diye sordu Deniz ve herkes birbirine bakmaya başladı.

Batu'nun şarkı söylemeyeceğini biliyordum çünkü Batu'nun şu ana kadar bir kez bile şarkı söylediğini duymamıştım. Cem'in çoktan sahneye atlayıp saçma sapan hareketler yaparak şarkı söylemesi gerekiyordu fakat şimdiye dek yapmadığına göre havasında değildi ve belli ki bu yüzden de bugün şarkı söylemeyecekti. Damla'nın sesini duyduktan sonra hevesim kaçtığı için ben de söylemeyecektim.

"Kıvanç söylesin." diye hiç düşünmeden konuştum ve tüm gözlerin odağı Kıvanç oldu.

Sertleşen bakışları üzerimdeyken, "Canım isteseydi söylerdim." dedi Kıvanç.

"Senin canının isteğine göre değil bu işler." diye ona kafa tutarcasına konuştuğumda, bu sefer tüm gözlerin odağı ben oldum.

Kıvanç'a kafa tutarcasına konuşmuş olduğum için herkesin bana baktığını sansam da Cem'in kulağıma eğilerek, "Zorlasam, ben bile bu kadar saçma bir cümle söyleyemezdim." demesiyle, asıl sebebi anladım.

"Biri söyleyene kadar rastgele bir şarkı açsak, olmaz mı?" diye soran Damla'ya gözlerimi kısarak baktım.

Bu kız neden hem güzel hem de akıllıydı?

Cem, Damla'nın fikrini beğenmiş olmalı ki kimsenin onaylamasını beklemeden ayağa kalktı ve ekrana yöneldi. Kısa bir süre sonra Türkçe olmadığını düşündüğüm bir şarkıyı açtı ve sağ elini bana doğru uzattı. Ne demeye çalıştığını ilk başta anlayamadım ve uzattığı eline bön bön baktım. Biraz sonra anladığımda ise mahcupça gülümsedim ve ayağa kalktım.

Sözsüz müzik çalmaya devam ederken, ellerimi Cem'in omzuna koydum ve o da ellerini belimdeki yerine koydu. Olduğumuz yerde dans etmeye başladığımızda, Cem, kulağıma doğru eğilerek, "Seninkini kızdırmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır." diye kesin ve net bir şekilde konuştum.

Gözlerini devirerek benden uzaklaştıktan sonra hayal kırıklığıyla, "Nerede eğlenceli ve çılgın Nehir?" diye sordu.

Tek kaşımı kaldırarak, "Çılgın mı?" diye sordum.

"Çılgın Nehir." dedi ve başını hafifçe salladı.

Gözlerimi kısıp, aynı zamanda sırıtarak, "Çılgın Nehir, Kıvanç'ı coşturuyor." dedim.

Kıvanç'ı kızdırmak ne fayda sağlardı bilmiyordum fakat Cem beni fena gaza getirmişti ve zihnim Kıvanç'ı kızdırabilecek eylemleri aramaya başlamıştı. Henüz ne yapacağıma karar verememiş olsam da alnımı Cem'in sağ omzuna yasladım ve dans etmeye öyle devam ettim.

"Arkadaşlar, sanırım Nehir'le sevgili olacağız." dedi Cem ve ben ağzı açık kalakaldım çünkü böylesine çocuksu bir kızdırma tekniğini kullanacağını hiç düşünmemiştim.

Beni daha çok şaşırtan şey ise böylesine çocuksu bir kızdırma tekniğini ciddiye alıp kızan ve bu sebepten ötürü de Cem'e yumruk atarak beni karaoke bardan çıkaran Kıvanç'tı. Şaşkınlıktan bir şey diyemediğim birkaç dakikanın ardından alışveriş merkezinden çıktığımızı fark ettiğimde, tuttuğu bileğimi ondan kurtarmaya çalıştım.

"Kıvanç!" diye bağırıp, bileğimi kendime doğru çektim ve ne yazık ki başarılı olamadım.

Tek kelime bile etmeden beni alışveriş merkezinin otoparkına sürükledi ve otomobilinin yanına getirdikten sonra ön sağ koltuğuna oturtup kapısını sertçe kapattı.

Otomobili çalıştırmadı ve bir süre ikimiz de suskunluğumuzu koruyarak öylece oturduk. Kıvanç'ın tek bir noktaya

dakikalardır bakıyor olması beni rahatsız etmeye başlamışken, dayanamadım ve "Kıvanç, neyin var?" diye sordum.

Ben beklenti dolu bakışlarla ona bakarken, dudaklarını hafifçe aralayarak, "Sen benim gözümde nesin Nehir?" diye sordu.

Kaşlarımı çatarak, "İnsan?" diye sorarcasına cevapladım.

Dilini şaklatıp, "Sen benim gözümde bir insan değilsin Nehir!" dedi. Cümlesini hakaret olarak algılayıp, öfkelenerek tavrımı ortaya koyacaktım ki "Sen bir solucansın." diye devam edince, yapamadım. "Sana kim Solucan diye sesleniyor? Ben... Sen kimin Solucan'ısın? Benim..." Bakışlarını benden kısa bir anlığına kaçırdıktan sonra, "O halde neden benim solucanımmışsın gibi davranmıyorsun?" diye sordu.

"Nasıl yani?" diye sordum çünkü biraz önce söylediği şeylerden hiçbir şey anlamamıştım.

"Eğer gerçekten benim Solucan'ımsan, benim Solucan'ım gibi davranacaksın."

"Açık konuşur musun?"

"Benim dışımda hiçbir erkekle samimi olmayacaksın. Şort, kısa veya dar elbiseler giymeyeceksin. Ben sana git desem dahi gitmeyeceksin, sus desem dahi susmayacaksın. Hep yanımda olacaksın ve beni hep seveceksin."

Ciddiyetle söylediği sözleri bitirdiğinde, alaycı bir ifadeyle, "Altını da ben temizleyeyim, tam olsun. Ne dersin?" diye sorduğumda, daha fazla öfkelendiğini gördüm ve alaycılığı bir kenara bırakarak, "Bunları neden yapmalıyım?" diye sordum.

"... çünkü ben öyle istiyorum."

Kaşlarım çatılırken, "Peki ya bunları yapmazsam?" diye sorduğumda, başını iki yana salladı.

"O zaman, beni unutursun."

Onsuz bir hayat düşünmeye çalıştım ve kendimi yalnızca kocaman, siyah bir boşluğun tam ortasında bulabilince,

korkuyla büyüttüm gözlerimi. Ben ona öylesine bağlanmıştım ki artık onsuz bir hayat düşünemiyor olmuştum.

Biraz önce sıraladığı kurallarını, daha öncekilerde olduğu gibi aradan zaman geçince yumuşatacağından emin olduğumdan, "Tamam." diyerek kabullendim.

Madem onu seviyordum, madem onun yanında olabilmemin tek yolu bu idi, öyleyse daha sonra yumuşatacağından emin olduğum kurallarını kabullenmekten başka ne yapabilirdim ki?

Verdiğim cevap onu zerre kadar şaşırtmamış olmalıydı ki yalnızca başını salladı ve sonra otomobili çalıştırarak uzun sürecek olan yolculuğumuzu başlatmış oldu.

10

Sınıfıma girdiğimde, Cem'i, Deniz'in maket zekâ küpüyle uğraşırken, sırasında tek başına oturur halde buldum ve ses çıkarmayarak kendi sırama doğru adım atmaya devam ettim. Yürürken ayakkabılarımın çıkardığı seslere rağmen bakışlarını bir an olsun elindeki maket zekâ küpünden ayırmayınca, bir sıkıntısı olduğunu anlayarak kendi sırama oturmak yerine onun sırasına oturmaya karar verdim.

Yanına otururken, "Cem?" diye sorarcasına konuştuğumda, yerinden sıçrayarak dikkatini bana verdi.

"Nehir!" dedi ve buruk bir gülümseme takındı.

"İyi misin?" diye sorduktan sonra dün akşam Kıvanç'ın Cem'e yumruk attığı aklıma gelince, "Kıvanç adına senden çok özür dilerim." dedim.

"Niye?" diye sorunca, hafifçe kaşlarımı çatarak, "Sana yumruk atmıştı ya hani?" dedim.

"Haa..." dedi sondaki harfi uzatarak. "Ben onu unutmuşum bile..."

Gülerek, "Unuttuğunu fark ettim." dedikten sonra ciddileşerek, "Peki, konu bu değilse, ne? Neyin var?" diye sordum.

"Sanırım âşık oldum." demesiyle kahkahayı patlatmam bir oldu.

Cem Derin'in âşık olması; hayır onu da geçtim, aşk acısı çekmesi mümkün olabilir miydi ki? Hımm... Şu anki bakışlarını dikkate alacak olursak, evet, olabilirdi.

"Kime? Nerede ve ne zaman?" diye sorgularcasına aklımdakileri sıraladığımda, dudaklarını ıslattı.

"Günaydın güzel kızlar ve diğerleri!" diye bağırarak sınıfa giren Deniz, Cem ve benim dikkatimi çektikten kısa bir süre sonra, "Sınıfta kimse yokmuş." diye devam etti.

"Biz neyiz, karekökünü aldığımın çocuğu!" diye öfkelenerek sınıfa adımını atan Batu, Cem'i güldürürken beni de güldürmüştü.

Batu ve Cem, olası küçük bir tartışmaya gireceklerken, Cem'i işaret ederek, "Mevzu var." dedim ve onlar da tartışmaya girmek yerine hemen önümüzdeki sıraya kurulmayı tercih etti.

Deniz, Cem'in masasının üstündeki maket zekâ küpünü görünce, gözlerini kocaman açarak, "Zekâ küpümle mi oynadın lan sen?" diye sordu.

"Belki birazcık, ucundan..."

"Senin ben-"

Batu, uyarırcasına "Deniz!.." diyerek araya girince, Deniz susmak zorunda kaldı.

"Cem âşık olmuş." diyerek bombayı sınıfın orta yerine attım ve patlamasını bekledim. Batu'nun gözleri büyürken, Deniz'in kahkaha sesleri sınıfı doldurdu ve ardından Deniz dalga geçmek amacıyla birkaç söz söyleyince, Cem öfkeyle Deniz'e bakmaya başladı.

"Ya, bu dalga geçecekse ben oynamıyorum ya." dedi Cem ve sonra herhangi bir oyun oynamadığımızı fark etmiş olmalı ki "Yani anlatmıyorum." diyerek düzeltti.

"Tamam, tamam, anlat..." dedi Deniz ve Cem de sanki bunu bekliyormuş gibi, dudaklarını ıslatarak anlatmaya başladı.

"İki gün önce Tiyatro Kulübü'nde dersim vardı. Her zamanki gibi dersin ortasında espri yaptım ve hoca beni dışarıya attı. Alışkın olduğum için buna çok takılmadım ve kulüp

sınıfının kapısının önünde dersin bitmesini beklemeye başladım. Bir ara canım çok sıkılınca, bari dans edeyim diye düşündüm. Kollarımı pat diye iki yana açarken, aynı zamanda da zıpladım; zıplamaz olaydım... Hemen arkamdan yaklaşarak yanımdan geçmek üzere olan kıza kolum çarptı ve kızın kafası amele sümüğü gibi duvara yapıştı."

Deniz kahkaha attığında, Batu sol dirseğini Deniz'in karnına geçirdi ve ben de Cem'in benzetmesine gülmemek için kendimle savaş vermeye başladım.

"Kızın elinde kahve varmış, kafası duvara çarparken kahvesi de kendi üzerine dökülmüş. Kızın bu hale geldiğini görünce, olay yerinden tüyecektim ki kızın güzelliğini fark edip donup kaldım. Kızı görmeniz lazım, âdeta kuğu gibi..."

"Sana pas vermediyse bana ayarlayalım mı?" diye sordu Deniz. Cem de bunun üzerine önündeki maket zekâ küpünü Deniz'in kafasına attı.

"Neyse, kız önce bir çığlık attı, sonra kafasını tuttu, sonra da gözüme yumruğunu geçirdi."

"Âdeta kuğu gibi olduğundan emin misin?" diye sordu Batu.

"Kuğu sandım, panter çıktı..."

"Âşık olacağın kızın attığı yumruğu-"

Kaşlarımı çatarak, "Deniz!" dedim. Deniz umursamazca omuz silkince, "Sonra ne oldu?" diye sorarak Cem'e döndüm.

"Gözümü revirde açtım."

"Çok büyük geçmiş olsun." dedi Batu.

"Ee, bir daha kızı görmedin mi?" diye şaşırarak sordum. Olay iki gün önce bizim okulda yaşandıysa, illaki bir kez daha karşılaşmış olmaları gerekiyordu.

Cem, yüzündeki hüzünle beraber başını iki yana sallayınca, Deniz ayaklanıp, "Kalk, gidip şu kızı bulalım." dedi.

Cem şaşkınca, "Harbi mi?" diye sorunca, Deniz'in, tabii ki hayır, salak mısın, diye soracağını sandım fakat öyle yapmayarak başını salladı.

"Şu an sanki kızı bulmuşum gibi çok mutlu oldum." diyerek ayaklandı Cem ve sırıtarak üçümüze de baktıktan sonra, "Mutluluğumun şerefine bir espri patlatmak istiyorum." dedi.

Deniz, kulaklarını kapattıktan sonra, "Bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum." deyip koşar adımlarla sınıfı terk etti.

Cem, serçe parmağını havaya kaldırıp, "Bakın, serçe uçuyor." diyerek sallamaya başladığında, ilk başta söylemek istediği şeyi anlamadım fakat anlayınca sırıtmadan edemedim. Sağ elinin dört parmağıyla boğazını kaşırmış gibi yaparken, "Boğazda yürüyorum." deyince, bu sefer hemen anladım ve kıkırdadım.

Batu, yere düşen maket zekâ küpünü Cem'in kafasına atınca, Cem yüzünü buruşturarak, "Küstüm ve acıdı!" dedikten sonra olası bir başka nesne atışından koşarak kaçtı.

Batu dilini şaklatıp, "Gereksiz bu çocuk ya..." dedikten kısa süre sonra bir anda, "Dört gün önce Damla çağırdı beni." diye söze başladı. "Ben de-"

"Ne yaptı, ne yaptı?" diyerek sözünü kestim.

Bir yıldır konuşmayan onlardı, bir anda bunu normal karşılamamı beklemiyordu herhâlde?

"Aradı beni, ağlıyordu. Gelmemi istediğini söyledi, ben de önemli bir şey olduğunu düşünerek kabul ettim."

Dirseğimi masadan çekip sırtımı dikleştirerek, "Yuh be!" dedim ve başımı sallamaya başladım. "Damla olayını öğrendikten sonra gelişmeleri bana aktarırsın sanmıştım ama..." Dilimi üç kez şaklattım. "Yazıklar olsun be!"

Kıvanç sayesinde tesadüfen de olsa öğrenmiş olduğum Damla olayında herhangi bir gelişme olursa, Batu'nun bana anlatacağını sanmıştım fakat belli ki unuttuğum bir şey vardı.

Batu bizimle sırlarını pek paylaşmazdı, Damla olayını onunla tanıştıktan bir yıl sonra Kıvanç sayesinde öğrenmiş olmam da bunun kanıtıydı.

"Aktarıyorum ya işte." dediğinde, "Ay, evet, doğru." dedim ve devam etmesini rica ettim.

"Hani biz bazı kızlar için dalgasına babasının prensesi deriz ya, hah, işte o kızlarından biridir Damla... Âdeta babasına âşıktır. Küçüklüğünden bu yana, babası Damla'nın bir dediğini iki etmemiştir. Sorgulamadan, kırmadan, Damla ne isterse alır veya yapar. Mükemmel bir babadır ama bu mükemmelliğini bozan bir huyu var. O da uyuşturucu..."

"Kullanıyor mu?"

"Hayır, satıyor." dediğinde, kaşlarımı hafifçe çattım. "Damla'nın annesi, babasının gençlere uyuşturucu satıp onların hayatlarını mahvetmesine daha fazla göz yumamadığı için onu polise şikâyet etmiş. Adam önceden tedbirli olduğu için, polis her ne kadar dosya üzerinde çalışsa da herhangi bir şey bulamamış ve kendisini polise şikâyet eden karısıyla daha fazla aynı çatı altında yaşamak istemeyince de karısını boşamış. Damla küçüklüğünden bu yana annesini pek sevmezmiş çünkü babasının annesini daha çok sevdiğine inanır ve annesini kıskanırmış. Dedim ya, âdeta babasına âşıktır..."

Küçük bir kız çocuğunu gözleri önüne getiren Batu burukça gülümseyince, ben de gülümsedim. Her ne kadar Damla'yı sevmeyip onu kötü bir kız olarak görsem de bu çocuksu düşüncesi beni gülümsetmişti.

"Annesinin maddi durumu iyi olmadığı için mahkeme Damla'yı babasına vermiş. O günden sonra Damla, babasının kendisiyle daha çok ilgileneceğini düşünmüş ve öyle de olmuş. Gerçek olamayacak kadar mükemmel bir baba–kız ilişkileri varmış..."

Batu anlatmaya devam etti fakat kalbimin sızısı kulaklarımda bir uğultu oluşmasına sebep olunca, onu duyamadım. Damla'yı kıskanıyordum. Güzeldi, yetenekliydi ve tüm bunlar yetmezmiş gibi babası onu seviyor ve onunla ilgileniyordu.

Batu omzuma hafifçe dokunarak, "Beni dinlemiyor musun sen?" diye sorunca, başımı iki yana sallayarak, "Dinliyorum tabii, devam et sen." dedim.

"İşte babası hapse girince-"

"Ne?" diyerek araya girdim. "Babası hapse mi girdi?"

"Dinlemiyormuşsun işte." diye alınmış gibi konuştuktan sonra, "Beş gün önce babasını tutuklamışlar, tahmin edileceği üzere uyuşturucu kaçakçılığından." diye devam edince, bir anda içimde Damla'ya karşı acıma duygusu oluştu.

"Seni de teselli bulmak için mi aramış?"

"Öyle de denebilir." deyip omuz silktiğinde, ne konuştuklarını anlatmayacağını anlayarak, konuyu değiştirmek istedim.

"Dün biz gittikten sonra ne yaptınız?"

Bir anda güldü, gülerken gözlerinin etrafında oluşan o çizgiler belirginleşti ve "Cem camışı mikrofonu ağzının içine sokarak şarkı söyleyince, diğerlerinin şarkı söyleyesi gelmedi ve ayrıldık." dedi.

Yorum yapmak için dudaklarımı araladığım sırada zil çalınca, Batu aceleyle yerinden kalkıp alnıma küçük bir buse kondurduktan sonra sınıfı terk etti.

Gün boyunca ne Kıvanç'ı ne de Irmak'ı gördüm çünkü ikisi de okula gelmemişti. Kıvanç'ın gelmeme sebebini bildiğim için onu merak etmedim fakat Irmak'ınkini bilmediğim gibi telefonlarımı da açmıyor oluşu merakımı harekete geçirdi ve okul çıkışı evine gittim.

Evin kapısını açan Ebru teyzenin yanaklarını sıkarak, "Irmak odasında mı Ebru teyzem?" diye sorduğumda, gülerek,

"Deli kız seni, evet, odasında." deyince, koşar adımlarla basamakları tırmanmaya başladım.

Irmak'ın kapısının önüne geldiğimde, hiç duraksamadım ve odaya yine fişek gibi girerek onu korkutmak istedim. Kapıyı aniden açarak fişek gibi odaya dalınca, hızımı ayarlayamadığımdan yere düştüm. Düştüğüm yerden, yatağının üzerinde bağdaş kurarak ve ağlayarak oturan Irmak'a bakarken, kaşlarımı çatamadan edememiştim. Kalktıktan ve odanın kapısını kapattıktan sonra yavaş adımlarla Irmak'ın yanına varıp tam karşısına oturdum.

Hiçbir şey söylemeden gözlerini gözlerime dikti ve hıçkırarak ağlamaya devam etti. Ne oldu, diye sormadım. Suskunluğumu koruyarak, kollarımı iki yana açtım ve sarılmasını bekledim. Çok geçmeden kollarımın arasındaki yerini buldu ve sarsılarak ağlamaya devam etti. Irmak kolay kolay ağlayan bir kız değildi. Ne olmuştu da böylesine sarsılarak ağlıyordu? Merak ediyordum fakat şimdi sormamın zamanı olmadığını da biliyordum.

"Beni terk etti." diye hıçkırıklarının arasında konuştuğunda, zamanı olduğuna karar vererek ne olduğunu sordum. "Ben hayatımda Ozan kadar geri zekâlı bir insan görmedim, gerçekten bu kadar geri zekâlı olmayı nasıl başarabiliyor, anlamış değilim... Birbirimize benziyoruz diye beni terk etti, inanabiliyor musun?"

"Fiziksel olarak mı?" diye sorduğumda, kollarımın arasından sıyrıldı ve komodinin üzerindeki peçete kutusuna uzandı.

"Hayır, karakter olarak." dedi ve eline aldığı peçete kutusundan bir tane peçete çıkardıktan sonra sümkürdü.

"Baştan anlatsana sen şu olayı." dediğimde, sümkürdüğü peçeteyi yerdeki diğer peçetelerin yanına attı ve bir diğer peçeteyi kutudan çıkarırken anlatmaya başladı.

"Dün Kıvanç seni karaoke bardan apar topar çıkardıktan sonra biz de çok kalmadık ve dağıldık. Ozan Bordo'ya gitmesi gerektiğini söyledi, ben de sinemaya gidelim diye tutturdum. Önemli işleri olduğunu söyledi. Ben de eğer Bordo'ya giderse, ondan ayrılacağımı söyledim."

"Niye, salak mısın?" diye düz bir sesle konuştuğumda, burnunu bir kez daha sümkürdü ve peçeteyi diğerlerinin yanına attıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Ayrılmak için düzgün bir bahane bulamadın mı, diye sordu. Şaka yaptım, dedim. Sonra bu başladı konuşmaya... Yok, ben bencilmişim de; hep kendimi düşünüyormuşum da; yok, ben onu kullanıyormuşum da; aslında sevmiyormuşum da falan filan..."

"Harika giden bir ilişki nasıl bozulur, diye sormuşlar ve siz de yanıtlamışsınız resmen." dememle, tekrar hıçkırarak ağlamaya başlaması bir oldu.

Sonraki bir saat boyunca Irmak'ı teselli ettim. Barışacaklarından emin olduğum için boş yere ağladığını söyledim. Bir süre sonra bana hak vererek ağlamayı kesti. Onlarda kalmayı teklif ettiğimde ise kız gecesi yapmaya karar verdik. Pijamalarımızı giydik ve koltuklarımıza kurulduk ki tam o sırada telefonum çaldı. Arayan kişinin ismini gördüğümde, aramayı cevaplandırmak istemedim fakat Irmak'ın saçmaladığımı söylemesi üzerine cevaplandırdım.

"Nehir?" diye sorarcasına adımı söylediğinde, "Efendim, Ushan?" diye konuştum.

"Bulaşabilir miyiz?"

"Ushan!.."

"Söylemem gereken bir şey var, lütfen..."

"Şimdi mi buluşmak istiyorsun?" diye şaşkınca sordum.

"Biliyorum, geç oldu ama söylemem gereken bir şey var."

"Şu an Irmakların evindeyim." dedikten sonra bakışlarımı Irmak'a çevirdim; Irmak başını sallayınca, "Eğer önemli ve acilse, istersen gel." diye devam ettim.

"Geleceğim. Konum atar mısın?"

"Tabii." dedikten sonra aramayı sonlandırdım ve konum attım.

"Bu çocuk sana âşık mı?" diye sordu Irmak.

Gülerek, "Yok canım, ne alaka?" diye konuştum çünkü Ushan'ın hâlâ Ezgi'ye âşık olduğunu biliyordum.

Yarım saat sonra Ushan'ın telefonumu çaldırmasıyla geldiğini anlayarak aşağı kata indim. Kapıyı açtığımda onu karşımda görünce, bir anlığına korkmuş olsam da gülümsedim ve bahçeye geçebileceğimizi söyledim. Hiçbir şey söylemeyip başını salladı ve yavaş adımlarla Irmakların bahçesindeki çardağa geçtik.

Konuşmayıp öylece yüzüme baktığı birkaç dakikanın ardından, "Bir sorun mu var?" diye sordum.

Bakışlarını kaçırıp, "Aslında var." diye mırıldandı.

Sol kaşımı hafifçe kaldırıp, "Anlat." dedim.

Bir anda ayaklanıp, "Ayağa kalkar mısın?" diye sorduğunda, şaşırsam da herhangi bir şey söylemedim ve dediğini yaptım. "Sana bir kez sarılabilir miyim?"

Böyle bir soruyu ondan hiç beklemediğim için ne diyeceğimi bilemeyerek sustum ve o da cevabımı beklemeyerek bana aniden sarıldı. Kollarım havada, ne yapmam gerektiğini düşünüyorken, "Bir kez, lütfen..." dediğini duydum. "Kıvanç'a sarıldığın gibi bana da sarıl."

Kollarımı korkarcasına onun bedenine sardığımda, bu işin altında herhangi kötü bir işin çıkıp çıkmayacağını düşünüyordum. Kıvanç'la sevgili değildik fakat eğer Ushan'la sarıldığımı görseydi, bana gerçekten çok kızardı. Cem'le dans etmem bile onu öfkelendirmişse, Ushan'la sarılmam onu epeyce

öfkelendirirdi. Bu yüzden, "Bu kadar yetmez mi?" diye sorarak, sarılmayı kesmek istediğimi belirttim.

Birkaç saniye daha bana sıkıca sarılı kaldıktan sonra yavaşça kollarını benden ayırdı ve derin bir nefes aldıktan sonra, "Sorun sensin Nehir!" diye itiraf etti.

"Ben ne alaka be?" diyerek, olası bir duygusal konuşmanın içine etmiş olsam da Ushan'ın gözlerindeki ifade değişmedi.

"Sorun ikinci defa Ezgi'ye ihanet ederek sana karşı hoşlanmamın da ötesinde hisler besliyor olmam..."

Hafifçe havaya kalkan kaşlarımla beraber bir adım geriye attım ve başımı iki yana sallayarak, "Olmayacağını biliyorsun." dedim.

"Biliyorum ama bekliyorum."

"Bekleme Ushan, ben-"

"Nehir!.." diyerek sözümü kesti. "Ben beklerim. Sorun değil ama artık bil. Seni seviyorum."

11

Bugün kendime sordum,
Neden dünüm böyle durgun?
Bedenim yorgun, tenim solgun,
Kalbim şu sıra fazla suskun.

Bitmiyor ki kendimle sorgum,
Sen ne zaman her şeyim oldun?
Hadi cevap ver, neden sustun?
Sen solum, sonum ve sonsuzumsun.

Kalemi defterimin hemen yanına bıraktıktan sonra, "Hayvan!.." diye tıslarcasına konuştum.

Yaklaşık on gündür Kıvanç'la hiç konuşamamıştım, beni ne aramış ne de sormuştu. Ben de kendimce gurur yapmıştım ve onun bana davrandığı gibi davranmayı tercih ederek, onu ne aramış ne de sormuştum.

Pekâlâ, sorma kısmı yalandı.

Batu ile Kıvanç'ın hâlâ konuşmadığını bildiğim için birkaç gün arayla da olsa Kıvanç'ı Ozan'a sormuştum ve Ozan'dan aldığım haberlere göre Kıvanç bir süredir okula gelmiyordu. Hayatı gayet normal bir şekilde devam ediyordu, iyiydi, herkesle arası oldukça iyiydi fakat garip bir şekilde sanki benimle konuşmaktan kaçıyor gibiydi. Kıvanç'la yaptığımız ilk anlaşmaya göre ben ona âşık olduktan sonra görüşmeyi kesecektik fakat Kıvanç'ın isteği üzerine kesmeyip üstüne bir de yeni bir anlaşma yapmıştık. Yeni anlaşmamıza göre de onun bana âşık olmasını sağlayacaktık fakat Kıvanç böyle davranarak hem kendisine hem de bana hiç ama hiç yardımcı olmuyordu. Ne Batu ne Irmak ne de ben onun ne yapmaya çalıştığını anlıyorduk.

Bunun dışında, tam üç gün önce hayatımın akışını değiştiren bir haber almıştım. Irmak'tan öğrendiğime göre, İnci kusarak zayıflama işini abartmış ve artık kendisine engel olamamaya başlamıştı. Yediği veya içtiği ne varsa istemeden de olsa artık kusuyor ve bu durumun sağlığı açısından gerçekten çok kötü olduğunu bilmesine rağmen ailesine durumu söylemiyordu.

İnci'nin aylardır kusarak zayıflamaya çalıştığını bizzat kendisinden öğrenmiştim fakat onca kiloyu verdikten ve okulumuza döndükten sonra hâlâ kusmaya devam edeceğini tahmin dahi etmemiştim. Irmak'ın araştırmalarına göre, İnci birkaç ay daha yediği ve içtiği her şeyi kusmaya devam ederse, vücudu gitgide güçsüz düşecek ve günün birinde ölecekti. İnci'ye her ne kadar çok kızgın olsam da onun bu durumda olmasının sebeplerinden biri de ben olduğum için ona durumunun ciddiyetini anlatmış ve ailesine her şeyi anlatmasını, tedavi olması gerektiğini söylemiştim. İnci'nin yaptığı tek şey ise "Bu benim hayatım, siz karışamazsınız!" diye bağırmak olmuştu. Suçlu hissediyor muydum? Fazlasıyla ama onu yaşatmak ya

da sağlığının bozulmamasını sağlamak için elimden ne gelebilirdi, hiçbir fikrim yoktu.

Kapımın tıklatıldığını duyduğumda, defterimi aceleyle çekmeceme koyup, "Gir!" dedim.

İçeri giren Ecrin teyze, dudaklarını hafifçe aralayıp, "Kıvanç geldi, aşağıda seni bekliyor." deyince, gözlerimi irileştiremeden edemedim.

Acaba içimden ona ettiğim hayıflanmaları duymuştu da bana acıyarak beni görmeye mi gelmişti?

"Hemen geliyorum." dedim ve sandalyemi geriye ittirerek kalktım.

Boy aynamın karşısına geçip kendime şöyle bir baktıktan sonra koşar adımlarla basamakları inerek, kapının hemen önünde beklemekten sıkılmış olan Kıvanç'ın karşısında durdum.

"Hoş geldin!" dedim gülümseyerek.

"Hazırlan, gidiyoruz."

Kaşlarımı çatarak, "Nereye?" diye sordum. Soruma cevap vermek yerine, "Acele et." dedi.

Sırf onu özlediğim için daha fazla sorgulamadan başımı salladım ve basamakları koşar adımlarla çıktım. Odama girdiğimde, direkt olarak kıyafet odama yöneldim ve Kıvanç'ın uyarılarını dikkate alarak onun kızmayacağı bir kombin yapıp çabucak giyindim. Ayaklarıma siyah spor ayakkabılarımı geçirdikten sonra banyoma yöneldim, saçlarımı tarayarak salaş bir örgü yaptıktan sonra ise odamdaki telefonumu da alarak tekrar basamakları koşar adımlarla indim.

"Ben hazırım!" diye neşeyle konuştuğumda, gözlerini devirdi ve hiçbir şey söylemeden evden ayrıldı.

Ecrin teyzeye, gece gelemeyebileceğimi söyledikten sonra ben de Kıvanç'ın ardından evimden ayrıldım.

Çoktan şoför koltuğuna kurulmuş olan Kıvanç'ın otomobiline bindikten sonra emniyet kemerimi taktım ve beklentiyle ona baktım. Bu sefer ne söylendi ne de gözlerini devirdi, hiçbir tepki vermeden emniyet kemerini taktı ve sonra da motoru çalıştırdı.

"Kıvanç!" dedim ve ardından dişlerimi göstererek gülerken, "Senin yanında olduğumda çok kıvançlıyım." dedim. Söylediğim cümleye karşılık bir şey söylemesini bekledim fakat söylemedi. Sonra ise anlamamış olabileceğini düşünerek açıklamak amacıyla, "Hani kıvanç kelimesinin anlamı sevinç ya... Ben senin yanında olduğumda çok sevinçliyim, kıvançlıyım falan?" diye konuştum.

Yüzündeki hiçbir kas oynamayınca, ciddi anlamda bozularak somurttum ve önüme döndüm. İkimizin de hiç konuşmadığı uzun bir yolculuğun ardından, otomobili, bana oldukça tanıdık gelen bir evin önünde durdurunca ise somurtmayı keserek, merakla bir eve, bir de ona bakmaya başladım.

"İn."

Normalden daha sert ve umursamaz davranıyordu. Neler döndüğünü sormak istedim fakat çoktan otomobilden inmiş ve benim kapımı açmış olan onun, tutmam için uzattığı elini görünce, dilimin tutulduğunu düşünerek soramadım. Kıvanç Vuran, tutmam için bana elini mi uzatmıştı? Sözümü kesinlikle geri alıyorum. Normalden daha sert ve umursamaz değil; tuhaf davranıyordu.

Sıkılmış olmalı ki daha fazla elini tutmam için beklemedi ve bana doğru uzanarak elimi kendi elinin içine aldıktan sonra yürümeye ve böylelikle beni de peşinden sürüklemeye başladı. Neyse ki her ne kadar çok şaşırmış olsam da aptalca bir şey söylemedim veya o beni sürüklerken tökezleyip yere düşmedim.

Evin kapısının önüne vardığımızda elimi tutmayı bırakınca, kendimi bir anlığına boşluğa düşmüş gibi hissettim.

Kapının anahtar kilidine cebinden çıkardığı anahtarı sokup kilidi açtıktan sonra anahtarı tekrar cebine koydu ve tekrar elimi tutarak, diğer eliyle de kapıyı itti.

Adım atarak içeri girmeye başladığında, beni de yine peşinden sürüklemeye devam etmişti. Dağ evinin içindeki gösterişli eşyaları incelemeye koyulduğum saniyelerin ardından, adımlarını durdurdu; eş zamanlı olarak benimkinin de durmasına sebep oldu.

"Birkaç aydır kimse uğramadığı için ev tozlanmıştı, dün temizlettirdim." diye bir açıklama yaptığında, kaşlarımı çatarak ona döndüm.

"Neden?" diye sorduğumda, o da kaşlarını çatarak, "Tozlu bir evde bir gece geçirmek istemeyeceğini düşünmüştüm." diye cevap verdi.

Kıvanç, nadir anlarda beni düşünerek hareket ederdi. Biraz önce tam da bu olmuş, beni yine epey şaşırtmıştı.

Şaşkınlığımı üzerimden biraz olsun atabildiğimde, "Buraya neden geldik?" diye sordum.

"Canım istedi." diyerek oldukça sakin bir şekilde cevapladıktan sonra, "Canım seninle baş başa olmak istedi." diye devam edince, kalbim tekledi.

"Son bir aydır bir elin parmağını geçmeyecek kadar az konuştuğumuzu biliyor muydun?" diye sorduğumda, kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Bunu sorun ediyor muydun?" diye sordu ve ben kendimi herhangi yüksek bir yerden aşağıya atmak istedim.

Nasıl bu kadar umursamaz davranabiliyordu?

"Bu soruyu sormadığını farz ederek hayatıma devam etmek istiyorum." dedim ve büyük koltuğa kendimi attım.

"Böyle söylediğine göre büyük bir sorunmuş. Hımm, pekâlâ..." deyip, yanımdaki boşluğa oturdu ve iyice bir

yayıldıktan sonra, "O zaman baş başa geçireceğimiz önümüzdeki iki günü, son bir ayın telafisi olarak sayabilirsin." dedi.

"Özür nihayetinde mi?"

"Ben özür dilemem." diye katı bir şekilde karşı çıkınca, gözlerimi devirdim.

"Öyleyse bir şartım var."

Kaşlarını hafifçe çatarak, "Neymiş?" diye sordu. Yüzünde, bundan hiç memnun olmadığını belirten bir ifade oluşmuştu.

Dişlerimi göstererek gülümsedim, "Önümüzdeki iki günü romantik âşıklar gibi geçireceğiz!" dedikten sonra beklentiyle ona baktım.

Birkaç saniyelik düşünmenin ardından, "Kabul." deyince, neşeyle ellerimi çırptım ve uzanıp dudaklarına küçük bir buse bıraktım.

Dudaklarını yalayıp, "Hem romantik hem de şehvetli âşıklar gibi geçirsek, olmaz mı?" diye muzipçe sorunca, yapmacık bir şekilde sırıtarak, başımı iki yana salladım.

Kaşlarımı kaldırıp indirirken, "Olmaz." dedim ve hemen ardından konuyu değiştirmek amacıyla şirince gülümseyerek, "Birlikte pasta yapalım mı?" diye sordum.

Kaşlarını hafifçe çatarak gözlerime bakmayı sürdürdü; bu hareketi, bana, teklifimi kabul etmeyeceğini düşündürürken, "Evde malzeme yok." deyince, teklifimi bir nevi kabul ettiği için yine şaşırmadan edemedim.

"Malzeme almaya çıkamaz mıyız?" diye sordum çünkü romantik âşıkların yemek veya pasta yapmak gibi eylemlerde bulunduğunu biliyor ve onları kıskandığım için ben de bunu yapmak istiyordum.

"Çıkarım." dediğinde, ilk başta emin olamasam da daha sonra yüzündeki ciddi ifadeyi görünce, doğru duyduğumdan emin oldum, neşeyle ayaklandım ve bir adım attıktan sonra biraz önceki söylediği kelimeyi zihnimde tekrarladım.

"Neden birlikte çıkmıyoruz?"

"... çünkü benim canım öyle istiyor." dediğinde, her ne kadar onunla bu konu hakkında bir gün boyunca tartışabileceğimi bilsem de bir şey söylemedim çünkü eğer tartışsaydık, sadece ikimiz değil, malzeme almaya o da çıkmazdı ve böylelikle malzeme olmadığı için pasta yapamazdık.

"İyi madem." dedim ve Kıvanç oturduğu yerden kalkınca, koltuğa uzandım. Gözlerimi kapatırken, "Ben uyuyacağım, sen gelince şey yaparsın beni..." dedim.

"Hıhı." dedi alay edercesine. "Şey yaparım seni..."

--

Çıkan sesler bilincimin açılmasına sebep olurken, önce nerede olduğumu idrak ettim ve ardından da uzandığım koltuktan bir anda kalktım. Kıvanç'ın marketten dönmüş olduğunu anladığımda, koşar adımlarla mutfağa girdim ve Kıvanç'ın mutfak masasının üzerinde duran poşetlerdeki malzemeleri teker teker çıkarıp yerleştirmesini seyretmeye başladım.

Kısa bir süre sonra, "Kıvanç!" diye seslendim, mırıltı ile karşılık verince, "Neden böyle davranıyorsun?" diye sordum.

Elindeki kek kalıbını tezgâhın üzerine bırakırken, "Nasıl?" diye sorarak, sorumu anlamadığını belli edince, daha açık nasıl sorabileceğimi düşündüm.

"Benim sana kızacağım veya senin yüzünden üzüleceğim herhangi bir şey mi yaptın?"

"Nereden çıkardın bunu?" diye umursamaz bir edayla sordu ve buzdolabını açtı.

"Bana çok iyi davranıyorsun, yani sanki bir hata yapmışsın da kendini suçlu hissediyormuşsun gibi..."

Buzdolabından çıkardığı süt şişesinin kapağını açarken, "Kötü davranınca suçluyorsun, iyi davranınca da altında bir şey arıyorsun. İyi misin kızım sen?" diye ses tonuna biraz da olsa öfke katarak konuşunca, kaşlarımı hafifçe çattım.

"... ama sence de tuhaf değil mi? Tamam, dengesizin teki olduğunu hepimiz biliyoruz ama ne bileyim... İlk tanıştığımız zamanlarda çok sert ve kötüydün, sonra bir anda iyi oldun, sonra yine çok umursamaz ve kötü oldun, şimdi de fazla iyisin."

"Bunları hangi tarihlerde yaptığımı da biliyor musun?" diye alay edercesine sorduğunda, susmayı tercih ettim çünkü biliyordum ve ona bunu söylersem benimle çok dalga geçerdi.

Kendi kendime, "Belki de benim kuruntumdur." deyip, oturduğum sandalyeden kalktıktan sonra, "Ben bu fazla iyi olan Kıvanç'ı da seviyorum, merak etme sen." dedim ve ellerimi çırparak, "Hadi işe koyulalım!" diye devam ettim; ama tabii ki her şey söyleyince veya isteyince olmuyor. Yemek yapmayı beceremeyen ben, pasta yapmayı da beceremedim ve üstüne bir de mutfağı berbat ettim. Kıvanç hiçbir şekilde kremanın çırpılmasına yardım etmezken, kendi çabalarımla mikseri elimde tutmaya çalıştım ve tutamayınca, duvarlar krema ile süslendi.

Kıvanç, "Beceriksiz Solucan!" diyerek elimden mikseri aldı ve etrafı güzelce temizledikten sonra başka bir krema paketini açıp çırpmaya başladı. Nasıl bu kadar iyi çırpabildiğini aklım almazken, işaret parmağıma bulaşmış olan kremayı yalayarak temizledim.

"Keşke şunu kendi parmağın yerine başka yerlere de uygulayabilsen..."

Mikserin çıkardığı sese rağmen söylediği şeyi duydum ve tek bir yorumda dahi bulunmayıp olay yerini terk ederek ellerimi yıkamak için banyonun yolunu tuttum.

Ellerimi yıkayıp mutfağa döndüğümde, Kıvanç'ın pastayı çoktan yaptığına şahit olmuştum. Pastayı birlikte yapmamıştık ve romantik bir an da yaşamamıştık fakat Kıvanç'ın bunu kabul etmesinin bile benim için özel bir şey olduğu ve bunları yapamamış olmamızın sebebi ben olduğum için sesimi çıkarmadım.

Birlikte tezgâhtaki bulaşıkları yıkayıp dizdikten sonra pastanın sosunun biraz olsun soğumasını beklemek için masaya geçtik.

Sağ dirseğini masaya dayayıp çenesini de avuç içine yasladıktan sonra beni izlemeye başladı ve ben de bunu fark ettiğimde, ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma bakınmaya başladım.

Birkaç dakika boyunca beni öylece izledi ve ben de ondan bakışlarımı kaçırmaya çalıştım. En sonunda buna dayanamayarak, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordum.

"... çünkü güzelsin." diye dürüstçe cevap verdiğinde, bir kez daha kalbim tekledi.

"Teşekkürler, sen de güzelsin." diye karşılık verip, hemen sonra ne söylediğimi fark edince, dudaklarım hafifçe aralandı ve Kıvanç da bunun üzerine kahkaha attı. Konuyu değiştirmek ve daha fazla utanmamak için, "Pastayı yesek mi artık?" diye sordum ve cevap vermesine fırsat vermeden, oturduğum yerden kalkarak buzdolabına yöneldim.

Pastayı dolaptan alıp, Kıvanç'ın hemen önüne koyduktan ve çekmeceden bir tane bıçak ve iki tane çatal aldıktan sonra onun yanına oturdum ve "Yarışalım mı?" diye sordum.

Kaşlarını çatarak, "Ne yarışı?" diye sorunca, pastayı ortadan ikiye böldüm ve kaşlarımı havaya kaldırıp indirirken, "Pastayı kim daha önce bitirirse, yarışı!" dedim.

"Benim bu tarz şeyleri yapan biri olmadığımı biliyorsun."

"E sen romantik âşık gibi davranan biri de değilsin ki... Hadi ama Kıvanç, oyunbozanlık etme." deyince kısa bir anlığına kaşlarını çatarak düşündü ve ardından yine beni şaşırtarak kabul etti.

Üçten geriye sayarak, on iki kişilik pastayı hunharca yemeye başladık. Düşündüğümün aksine, kendimize ayırdığımız birer koca dilimi ilk bitiren o oldu. Pastadan geriye kalan

son küçük parçayı da çatalıma batırıp ağzıma attıktan sonra çiğnerken, sırtımı sandalyenin sırtlık kısmına yasladım.

Kıvanç, sağ elinde tuttuğu içi kola dolu olan bardağı dudaklarına götürüp kolasından yudum alırken, "Çok lezzetliydi ama midem bulanmaya başladı." diye itiraf ettim.

"Benim de." dediğinde, Kıvanç'tan ilk kez insancıl bir tepki alabildiğimi fark ettim.

Koca pastanın yarısını bitirmiştim ve midem fena halde bulanıyordu. Kusabilme ihtimalim çok fazlaydı fakat merak ettiğim tek şey Kıvanç'ın kusup kusmayacağıydı.

"Kalk hadi." dedi ve kendisi ayaklandıktan sonra elini uzattı.

Bu sefer hiç şaşkınlık yaşamadan, uzattığı elini tuttum ve beni mutfaktan çıkarıp salona kadar sürüklemesine izin verdim.

Salona geldiğimizde, elimi bıraktı ve şömineye yöneldi. Şöminenin hemen yanında bulunan odun parçalarını şöminenin içine attıktan sonra yaktı. Odun parçaları çıkardıkları çatırtı sesleri ile yanarken, şöminenin hemen karşısındaki siyah televizyon koltuğuna uzandı ve ben de ne yapacağımı bilemeyerek salonun girişinde dikilmeye devam ettim.

"Gelmeyecek misin?" diye sorduğunda, cevap vermek yerine birkaç adımda yanına vardım ve ona meraklı gözlerle bakmaya başladığımda, "Otursana." diye teklif etti.

Televizyon koltuğu zaten tek kişilikti ve Kıvanç az da olsa iri yapılı olunca, tüm koltuğu kaplamıştı; yani kısacası, Kıvanç'ın oturduğu ve oturmamı teklif ettiği koltukta bana oturulacak yer kalmamıştı.

Bakışlarımı diğer koltuklarda gezdirirken, aniden sol elimden tuttu ve beni kendisine doğru çekti; bu hareketi hiç beklemediğim bir anda yapınca, dengemi kaybederek kucağına düştüm. Kaşlarımı çatarak ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalıştım ve anladığımda ise Kıvanç'la yaşayabileceğimiz en

ve belki de tek romantik anımızın bu olacağına karar vererek beceriksizce kucağında uzanmaya çalıştım.

Sol kolunu kaldırıp daha rahat uzanmamı sağladıktan sonra sağ kolunu uzatarak koltuğun hemen yanında, yerde, bulunan battaniyeyi aldı ve üzerimize örttü. Kıvanç'ın hemen üzerinde, sırtım onun göğsüne değecek şekilde uzanmıştım ve çok zayıf olmadığım düşünülecek olursa, onun şu anda rahat olduğunu sanmıyordum.

Üzerimizdeki battaniyeye kısa bir anlığına baktıktan sonra, "Tüm bunları daha önceden planlamıştın zaten, değil mi?" diye sordum. Ben istesem de istemesem de romantik âşıklar gibi iki gün geçireceğimize dair Kıvanç zaten karar verip plan yapmıştı.

Cevap vermediği ve sessiz kaldığı dakikalar boyunca, odunların yanarken çıkardığı çıtırtı seslerinin arasına karışan nefesinin sesini dinledim. Genellikle düzenli ve beş saniyede bir nefes alıyor olsa da bazen uzun soluklu bir nefes alıyor ve onu sesli bir şekilde veriyordu.

Kıvanç'ın aldığı yetmişinci nefesin ardından, "Kıvanç?" diye sorarcasına fısıldadım.

"Hım?" diye mırıltılı bir ses çıkardığında, başımı göğsünün sol kısmına doğru kaydırdım.

"İnci ölüyor."

"Ölsün."

Şaşkın bakışlarımı ona çevirdim ve dudaklarımın çenesine değmesi için ona doğru sadece bir santim uzanmam gerektiğini fark ettim.

Dikkatimin dağılmaması için büyük bir çaba sarf ederken, "... ama benim yüzümden." dedim ve gözlerinde herhangi bir acıma duygusunun geçip geçmeyeceğini merak ederek bekledim.

"Senin yüzünden değil Nehir!" dedikten sonra bakışlarını şöminede yanan odunlara çevirdi ve ben de gözlerinde herhangi bir duygu görmemiş olmamın hayal kırıklığı ile bakışlarımı tekrar şöminede yanan odunlara çevirdim.

"... ama ona değişme fikrini Irmak ve ben vermiştik."

"Siz ona sadece değişme fikrini verdiniz, sağlığı açısından oldukça zararlı olan bir yolu deneme fikrini değil."

Herhangi bir şey söylemediğimde, aramızda yine uzun bir sessizlik oldu. Bedenimi ağır bir uyku isteği esir alırken biraz önceki gibi, "Kıvanç?" diye sorarcasına fısıldadım ve o da "Hım?" diye mırıltılı bir ses çıkardı.

"Sence bana âşık olabilecek misin?" diye sordum ve canımı acıtan o sessizliğini dinledim.

Son birkaç ayda yaşadığım her şey gerçek olamayacak kadar güzeldi. Ben diğer birçok insanın aksine, âşık olmak istediğim kişiyi kendim seçmiştim ve o kişiye âşık olmuştum. Kader ya da tesadüf... Önemli değildi. Ben Kıvanç'a âşık olmak istemiştim ve ona âşık olmuştum fakat onun bana âşık olmak istemiş olması, olabileceği anlamına gelmiyordu. Hem birine karşı aşk gibi güçlü bir hissi beslemek çok kolay değildi hem de Kıvanç'ın çok sevdiği sevgilisi daha geçen yıl, üstelik onun yüzünden, ölmüştü. Kıvanç sessizliğini sürdürmeye devam ederken, onun aşkına dair tüm umutlarım el ele tutuştu ve kendilerine doğru hızla gelen bir trenin önüne atladılar.

"Olacağım. Hem senin için hem de kendim için..."

Küçük bir umut, elini tuttuğu diğer umudun elini son anda bıraktı ve diğer umutlarımın aksine, varlığını sürdürmeye devam etti.

Hafifçe gülümseyerek gözlerimi kapattım. "Bir şey desene... Hoşuma gidecek bir şey, tek kelime bile olur." diye fısıldadım.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Uykunun güçlü kolları beni kendine çekerken, "Bebeğim!.." diye fısıldadı.

--

"Uyan." diye klasik bir şekilde beni uyandırmaya çalışan Kıvanç'ın sesini duyduğumda, gözlerimi sanki hiç kapatmamışım gibi aniden açtım.

"Saat kaç?" diye merakla sorduğumda, öğleye geliyor olabileceğini tahmin etmiştim.

"11.11"

"Ay, çok romantik!"

"Bunun nesi romantik?" diye sorduğunda, doğruldum ve oturur pozisyona geçtikten sonra kollarımı göğsümde kavuşturup, "11.11'in anlamı sürpriz demektir." dedim.

"Yani?"

"Bana bir sürprizin yok mu?"

"Hayır..."

Gözlerimi devirip, oturduğum koltuktan kalkarken, "Olmasın da zaten!" diye öfkeyle bağırdım.

"Sabah sabah saçma sapan davranma." dediğinde, öfkeli bakışlarımı ona diktim. Elinde tuttuğu siyah deri ceketini üzerine geçirirken, "Dışarı çıkıyoruz." dedi.

Kaşlarımı çattım ve nereye, neden çıkacağımızı söylemesini bekledim fakat söylemedi. Ceketini üzerine geçirdikten sonra yakasını düzeltti ve bana arkasını dönerek evin kapısına yöneldi. Bozulmam, kırılmam ya da öfkelenmem gerekirken, sadece gülümsedim ve pıtı pıtı yürüyerek peşinden gittim.

Kapının önünde, onun hemen arkasında durduğumda, "Her zaman neşelisin, hem de her zaman..." dedi.

Evin kapısını açıp çıkarak ardımızdan kapattığımızda, "Neşeli olmamam için bir sebep yok ki." dedim.

Onu takip ederken, "Bu yaşına kadar sana bir çöpmüş gibi bile davranmayan bir ailenin ve seninle dalga geçen arkadaşlarının arasında büyüdün. Nasıl olur da bunca şeye rağmen hâlâ fazla neşeli olabiliyorsun?" diye sorduğunu duydum.

Evin etrafını döndüğümüzde, gözlerimi ayaklarıma dikerek ve bir yandan da yürümeye devam ederken, "Ne yapayım yani? Hayatı kendime zehir mi edeyim? Senin gibi?" diye sordum.

"Evet." dediğinde, bir anda kolundan tuttum ve ben onun vücudunu kendime çevirmeye çalışmadan önce o bana doğru döndü.

"Ailem bana karşı ilgisiz diye, hiç gülmeyip, kimseyle konuşmayıp ve hatta evimden bile dışarı çıkmayayım, öyle mi?" diye sorduğumda, alttan alttan ona laf soktuğumun farkına varmıştı. Kısa bir suskunluğun ardından dudaklarını konuşmak için araladı.

"Ortalıkta neşe perisi olarak dolaşacağına-"

Sözünü keserek, "Umut cini olarak dolaş, daha iyi." diyerek, kendimce onun sözünü tamamladım ve "Bunu mu diyecektin?" diye sordum.

Kollarımı göğsümde kavuşturup, bilmiş bir edayla ona bakmaya başladığımda, kaşlarını çatıp, "Umut cini ne alaka?" diye sordu.

Göğsümde kavuşturduğum kollarımı ayırıp, "Ha." dedim. "Hani genelde meleğin zıttı şeytan, perinin zıttı da cin olur ya... Ondan şey etmiştim."

Gözlerini devirip yorum dahi yapmadan, sol elimi tutarak yürümeye ve dolayısıyla da beni de peşinden sürüklemeye başladı. Adımlarımızı, büyük, yuvarlak bir alana yönelttiğinde, alanın tam ortasındaki hedef tahtasına takıldı gözlerim.

"Ok mu atacağız?" diye sorduğumda, cevap vermedi.

Elimi bırakmadan, beni de peşinde sürükleyerek, hedef tahtasına doğru yürümeye devam etti ve ben de bu hareketini evet olarak algıladım.

Hedef tahtasının birkaç metre uzağına geldiğimizde, elimi bırakıp, yanında durmuş olduğumuz masanın üzerindeki yay

ve oku aldı. Yayı bana doğru uzattığında, "Ok atmayı bilmiyorum." dedim.

Alay edercesine, "Okçuluk kursuna gittiğini sanıyordum." dedi.

"Gittim fakat başarılı olamayınca bıraktım."

"Beceriksiz Solucan!" dedi ve çenesiyle işaret ederek yayı elime almamı istedi.

Koca yayı beceriksiz bir gülümseme eşliğiyle elime aldığımda, masanın üzerindeki bir oku aldı ve bana uzattı. Oku sağ elimle tuttum ve düşürmekten korktuğum sol elimde tuttuğum yayın içine yerleştirmeye çalıştım.

"Yanlış tutuyorsun."

"Hayır, gayet de doğru tutuyorum."

"Yanlış tutuyorsun Solucan, benimle inatlaşma..."

Kısa bir süre daha inat ederek, oku yayın içine yerleştirmeye çalıştım. Başarılı olamayınca ise oflayarak yayı masanın üzerine bıraktım. Tek kaşını kaldırdığında, "Ok mok atmayacağım ben." diye çocuksu bir tavırla konuştum ve bu da onun gülerek kafasını iki yana sallamasını sağladı.

Gülüşünü yakaladığım o kısacık anda masanın üzerine bıraktığım yayı aldı ve tekrar bana doğru uzattı. Omzumu silkerek başımı her iki yana salladığımda, gözlerini devirerek, "Şu yayı eline alacak mısın artık?" diye sordu.

Sesinde, her an sinirlenebilirim tonu olduğu için, inat etmemeyi tercih ederek, rezil olacağımı bile bile iki elimle uzattığı yayı sıkıca tutarak aldım.

Ne yapacağımı bilemez bir halde elimde sıkıca tuttuğum yay ile birlikte Kıvanç'a bakmaya başladığımızda, alaycı bir gülüş takındı ve sonra birkaç adımda arkama geçti. Ne yapacağını sormaya kalmadan, masanın üzerindeki oku aldı ve yayı doğru bir şekilde tutmamı sağladıktan sonra yaya oku yerleştirdi.

"Tamam." dedikten sonra, "Bundan sonrasını ben halledebilirim." dedim.

Bir şey söylemeden ve ellerini ok ile yayı tutan ellerimin üzerinden ayırmadan, sağa doğru birkaç adım atmamızı sağladıktan sonra, "Üç dediğimde parmağını yavaşça oradan çekeceksin." dedi.

Çenesi kafamın hemen üzerindeydi fakat konuştuğu zaman sağ kulağıma doğru konuşuyordu. "Bir..." Kalbim heyecanla atmaya başladığında, kalbimin bu denli hızlı atmasına anlam veremedim. Kıvanç'ın bedeninin benim bedenime âdeta yapışık olmasından dolayı mı, yoksa yıllar sonra ilk kez ok atacağım için mi heyecanlanmıştım? "İki..." Derin bir nefes aldım. Oku yaya o yerleştirmişti ve okun ucunun yönünü de o belirlemişti. Parmaklarımızı yavaşça çektiğimizde, ok hedef tahtasına isabet etmeseydi eğer, tüm suçu onun üstüne atabilir ve hatta onunla dalga geçebilirdim çünkü sonuçta her şeyi o yapmıştı, ben sadece tutuyordum. "Üç..." Sağ elimin parmaklarını yavaşça çektiğimde, ok hızla ilerlemeye başladı. Bu sırada Kıvanç bedenini benim bedenimden ayırmıştı.

Ok hedef tahtasına isabet ettiğinde, ilk başta gözlerime inanamadım ve Kıvanç'a döndüm. Kıvanç'ın sesini çıkarmadığını, bana öylece baktığını gördükten sonra bakışlarımı tekrar hedef tahtasına çevirdim ve daha dikkatli baktığımda, gerçekten de okun hedef tahtasına isabet ettiğini gördüm.

Kahkahalarla gülmeye başladıktan sonra, "Gördün mü?" diye sordum. "Ben isabet ettirdim, ben!"

"On ikiden vuramadın Nehir, abartma istersen." diyerek sevincimi kursağımda bırakmak istese de başarılı olamadı ve kahkahalarla gülmeye devam ederken, hedef tahtasına doğru koşmaya başladım.

Sonuçta bu işte tutmak da önemliydi. Kıvanç yönünü belirleyip yerleştirmiş olsa bile ben tutmasaydım nasıl atabilirdik ki?

Hedef tahtasının önünde durduğumda, attığımız okun sekiz numaraya isabet ettiğini gördüm ve olduğum yerde zıplayarak, ellerimi çırpmaya başladım.

"Gel artık!"

Uzun bir süre zıpladığımdan ayaklarımın tabanlarının ağrıdığını hissedince, Kıvanç'ın emrinden sonra yavaş adımlarla ona doğru ilerlemeye başladım. Yanına vardığımda, sağ kolunu omzuma attı. Kaşlarımı çatarak başımı hafifçe kaldırdım ve soran gözlerle ona bakmaya başladım.

"Şimdi çok eğlenceli bir şey yapacağız." diye keyifli bir ses tonuyla konuştuğunda, şaşırmadan edemedim.

Kıvanç'ın eğlenceli bulduğu bir eylem mi vardı? Dahası Kıvanç bugün neden bu kadar keyifliydi?

Omzumdaki kolunu çekmeden yürümeye başladığında, ben de yürümeye başladım ve kısa bir anlığına gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Gökyüzünde şu anda bana küçüklüğümü hatırlatan bulutlar vardı. Küçükken birçok insan gibi ben de bulutları cisimlere benzeterek oyunlar oynamış, çok da eğlenmiştim. Geçmişim zihnime düşerken, sırıttım ve Kıvanç'la da bu oyunu oynamak istedim.

Oynamayı teklif etmek için gözlerimi gökyüzünden ayırıp ona baktığımda, Kıvanç'ın da gülümseyerek bir şeye baktığını gördüm. Baktığı şeyi merak edince, teklifi daha sonra etmeye karar verdim ve gözlerimi bu sefer de baktığı şeye çevirdim. Çok da küçük sayılmayacak ahıra şaşkınca bakarken, Kıvanç'ın adımlarını durdurmadığını ve ahıra yöneldiğini fark ettim. İtiraz etmek için dudaklarımı araladığım sırada çoktan ahırın önüne gelmiş ve hatta Kıvanç omzumdaki kolunu çekip, ahırın kapısını aralamıştı bile...

Her ne kadar içeride ne olduğunu tahmin edebiliyor olsam da merakıma yenik düşerek Kıvanç'ın ardından ben de ahıra girdim ve Kıvanç'ın bakışlarına gülerek karşılık verdikten

sonra, "Şaka yapıyor olmalısın, ben bu şeylere hayatta binmem." dedim.

Yüzündeki gülümseme kaybolurken, "Onlara bu şeyler deme." diye sert bir tonla konuştu. "Onların birer isimleri var. Beyaz olanın adı Düldül, siyah olanın adı ise Gülgül..."

Kahkahalarla, "Gülgül mü?" diye sorduğumda, Kıvanç'ın adının Gülgül olduğunu söylediği yani siyah olan at kişnedi. Bu beni kısa bir anlığına korkuturken, ata dönerek, "Sen sus be." diye çirkef bir şekilde konuştum.

Tekrar Kıvanç'a döndüğümde, bana hayret edercesine baktığını görünce, atla konuşmuş olduğumdan dolayı öyle baktığını düşündüm ve buna takılmayıp, omuz silkerek, "Küçükken attan düştüm ve bir daha binmeyeceğime dair kendime söz verdim, yani binemem." dedim.

"Neden her bokta kötü bir anın olmak zorunda?"

Sırıtarak, "Ona rağmen neşeliyim." diye konuştuğumda, dişlerini göstererek sessizce güldü ve başını iki yana sallayarak siyah ata yöneldi. Atın boynunu, "Kızım!.." diyerek okşadığında, dişi olduğunu anladım ve o an içimi garip bir kıskançlık kaplarken, sağ ayağımın topuğunu yere vurup, olduğum yerde hafifçe sallanarak, "Neyse, şurada iki tur at da eve gidelim, acıktım ben." diye sızlanırcasına konuştum.

Tepki vermedi ve oldukça yavaş hareket ederek atı önce kendi yerinden sonra da ahırdan çıkardı. At yanımdan geçerken gıcıklık olsun diye bana tekme atabilir, düşüncesine kapıldığımdan, o yanımdan geçmeden hemen önce ben ahırı terk etmiştim. Kıvanç atla birlikte ahırdan çıktıktan sonra tahta, dört basamaklı merdivenin yanında durdu ve atı işaret ederek, "Hadi!" dedi.

"Yahu binmeyeceğim dedim ya!" diye öfkelenerek konuştuğumda, kafasını sağ omzuna doğru yatırdı ve bir anda gözüme çok tatlı göründü.

"Oyunbozanlık yapma Nehir, romantik şeyler dedin, al sana romantiklik..." dediğinde, dudaklarım hafifçe aralandı.

Ata binmek romantik miydi? Öyleyse bile ne zamandan beriydi ve benim bundan neden haberim yoktu?

"... ama o bana kişnedi." dediğimde, bu bahanem ile kaçabileceğimi düşünüyordum.

Bıkkın bir ifadeyle, "Mızmızlanan bir Solucan..." dediğinde, kaçamayacağımı anlayarak başka bir bahane üretmeye çalıştım.

Üretemediğimde, bakışlarıma masumluk tohumları ekerek, "Birlikte binsek olur mu?" diye sordum.

"Zaten öyle yapacağız."

Gözlerimi irice büyüttüm. Ata binmek romantik sayılmazdı fakat ata birlikte binmek pekâlâ da romantik sayılabilirdi!

"Tamam." dedim gülümseyerek ve derin bir nefes aldım. "Sanırım başarabilirim."

"Bir zahmet..." dediğinde, dalga geçtiğini biliyor olmama rağmen herhangi bir şey söylemedim veya tepki vermedim.

Kıvanç eliyle basamakları gösterince, ata önce benim bineceğimi anlayarak merdivene yaklaştım ve dört basamağı da çıktıktan sonra Kıvanç'ın yardımıyla sağ bacağımı atın üzerinden geçirip üstüne oturabildim. Benim ardımdan da Kıvanç atın üstüne atlar gibi binince, zaten sağlayamadığım dengemi kaybettim ve düşer gibi oldum. Neyse ki Kıvanç belimden tutarak düşmekten kurtulmamı sağlayabildi.

Tam o anda yere bakıp, "Ay, burası çok yüksek!" diye bağırdım.

Çenesini sol omzumun üzerine koyduktan sonra atın yularını tutup, "Hazır mısın?" diye keyifli bir ses tonuyla sorduğunda, onun aksine, oldukça keyifsiz çıkan ses tonumla, "Hayır!" dedim.

Cevabımla beraber atın yularını kaldırıp indirdi ve tam o anda at koşmaya başladı. Âdeta bir çita gibi!

"Bu Gülgül denen şeyin at olduğundan emin miyiz?" diye bağırarak sorduğumda, gözlerim tabii ki de kapalıydı.

Kıvanç sol elini karnımın üzerine koymuşken, sağ eliyle yuları tutmaya devam ediyordu. Kalçam bir yukarı bir aşağı hareket ediyorken, göz kapaklarımı hafifçe aralayarak, üzerinde oturmuş olduğum ata baktım.

Kıvanç aynı benim gibi bağırarak, "Korkmuyorsun, değil mi?" diye sorduktan sonra omzumun üzerine yerleştirmiş olduğu çenesini uzaklaştırdı.

"Vereceğim cevapla dalga geçecek misin?" diye sorduğumda, "Hayır." diyerek kesinlik belirtircesine konuştu.

"Korkuyorum çünkü bu at çok uzun ve ... ve çok şişman!"

"Gülgül'e hakaret etme." diye uyarıcı bir tonla konuştuktan sonra, "Eğer alınırsa seni üzerinden atabilir." diye devam etti.

Alaylı bir tavırla, "Hah!" dediğimde, Kıvanç'ın, yuları aynı hızla indirip kaldırmasına rağmen Gülgül sanki mümkünmüş gibi daha da hızlandı.

"Yuh!" diye bağırdım. "Bu at Türkçe biliyor mu?" diye sorduktan sonra sorumun saçmalığı altında ezildim; bu at bizi anlayabiliyor mu, diye sormam gerekirken...

"Ulaaan!" diye son heceyi uzatarak bağırdım.

Kıvanç artık korkumu anlamış olmalıydı ki yuları çekti ve bu, Gülgül'ün de hızını biraz olsun azaltmasına sebep oldu. Bir süre daha aynı hızda ilerledik ve sonrasında Gülgül ağır adımlarla ilerlemeye başladı. "Hah, işte böyle, adam ol." dedim Gülgül'e karşı ve bu sefer ne bana kişnedi ne de koşmaya başladı.

Bir süre sonra, "Bana bak." dedi Kıvanç ve her ne kadar başımı çevirip ona kolayca bakabileceğimi biliyor olsam da başımı iki yana sallayarak bunu reddettim. "Bana bak Solucan!" diye konuştuğunda, diretmenin manasının olmadığını düşündüm ve başımı sağa çevirerek ona döndüm.

Sonra bir anda belimden tutarak, beni kendisine doğru çevirmeye çalıştı. İtiraz etmedim ve atın üstündeyken zor da olsa bedenimi ona doğru çevirebildim. Bir ara yere düşecek gibi olsam da tam olarak şu anda Kıvanç atın eyerinin arka kısmında normal bir şekilde otururken, ben eyerinin ön kısmında ters bir şekilde oturuyordum. Bu sayede de yüzlerimiz karşı karşıya duruyor ve onun güzel suratını seyre dalabiliyordum.

"Öpüşelim." dedi ve bir şey söylememe fırsat vermeden, dudakları benimkilerinin üzerine örttü.

At yavaş adımlarla yuvarlak alanın etrafında gezmeye devam ederken ve ben düşmemek için sıkı sıkıya atın eyerine tutunmuşken, uzun bir süre boyunca öpüştük. Atın hızını az da olsa arttırdığını hissettiğimde, Kıvanç'tan dudaklarımı ayırdım ve tam o anda at kişnedi. Sanki, sonunda be kardeşim, der gibi kişnemişti.

"Artık şu attan inebilir miyiz?" diye sabır dilercesine sorduğumda, başını salladı ve atın yularını kaldırıp, tekrar indirdi.

At, yani Gülgül hızlanmaya başladığında, düşme korkusuyla kollarımı Kıvanç'ın bedenine sardım. Kısa bir süre sonra Gülgül önce yavaşladı, ardından da merdivenin hemen yanında durdu. Kıvanç, bedenine sardığım kollarını kendinden ayırdıktan sonra kolayca atın üzerinden indi ve merdivenin en alt basamağındayken, inebilmem için bana elini uzattı.

Tam elini tutacağım sırada at yürümeye başlayınca, gözlerimi irice açarak, "Kıvanç!" diye bağırdım.

Kıvanç da en az benim kadar şaşırdı ve bana doğru, evet yanlış görmüyordum, koşmaya başladı. Kıvanç'ın koşmaya başlaması ile Gülgül de koşmaya başladı ve ben de eyere sıkıca tutunup, çığlıklar eşliğinde, Gülgül'e durması gerektiğini söyledim. Kıvanç ve Gülgül koşmaya devam ederken, midemin ağzıma geldiğini hissederek, ne olacaksa olsun, diye düşündüm ve kendimi Gülgül'ün üzerinden attım.

İki kez yuvarlandığım ve sonrasında sırtüstü uzandığım bir atlayışın ardından, gözlerimi korkarcasına açtım ve nefes nefese kalmış olan Kıvanç'ı başımda dikilirken buldum. Kıvanç'tan ziyade, başımda dikilen biri daha vardı.

Gülgül!

"Şuna bak ya... Yüzsüz gibi gelmiş bir de iyi miyim, değil miyim diye kontrol ediyor!" diye hayıflandığımda, Kıvanç kahkahalarla gülmeye başladı.

O kadar sinirliydim ki Kıvanç'ın gülüşü bile beni sakinleştirmeye yetmemişti. Öfkeyle, düştüğüm yerden kalktım ve kirlenmiş olan ellerimi birbirine sürterek, "Ben duş alacağım!" diye konuştum.

"Tamam, sen eve git. Ben, Düldül ve Gülgül'le biraz vakit geçirdikten sonra geleceğim."

"Aman..." dedim yüzümü buruşturarak, "Çok mühimdi zaten." diye devam ettikten sonra Kıvanç'a arkamı döndüm ve eve doğru yöneldim. Hemen sonra bir şeyi unutmuş gibi tekrar ona döndüm ve bakışlarımı ilgilendiği Gülgül'e çevirerek, "Seninle daha sonra hesaplaşacağız Gülgül Hanımefendi!" dedim.

--

Banyonun kapısını yumruklamaya devam ederken, "Bir saattir o lanet banyoda ne yapıyorsun sen?" diye bağırarak soran Kıvanç, gözlerimi devirmeme sebep oldu.

"Saçlarımı kurutuyorum!"

"Kapıyı aç."

Her ne kadar Gülgül'e ve Kıvanç'a olan öfkem dinmiş olsa da içimde bir yerlerde ona karşı her an öfkelenebilecek hücrelerimin olduğunu biliyordum. Öyle de oldu. Emriyle ona yine öfkelendim ve saçlarımı küçük el havlusuyla kurutmayı kesip hışımla kapıyı açtım. İfadesiz tuttuğu bakışlarıyla önce vücudumu inceledi, sonra da tamamen giyinik olduğumu

anlayınca ıslak saçlarıma baktı. Dudaklarını araladığında ise bakışları elimdeki el havlusuna kaymıştı.

"Bunca saçı şu küçücük el havlusuyla mı kurutmayı düşünüyorsun?" diye küçümser bir edayla sorduğunda, rahat bir tavırla, "Evet." dedim.

"Odama geç."

"Saçlarımı kurutmam lazım, kurutmadığım zamanlarda başım ağrıyor."

"Odama geç Solucan!"

Elimdeki banyo havlusunu yere attıktan sonra onu omzundan ittirmeye çalışarak yanından geçip gittim. Kıvanç'ı gerçekten çok seviyordum fakat bazen öyle şeyler söylüyor ve yapıyordu ki beni çileden çıkartabiliyordu.

Banyonun hemen çaprazındaki odasına geçtiğimde, ıslak saçlarımın, daha sonrasında başımın ağrımasına veya boynumun tutulmasına sebep olmaması için dua ediyordum.

"Koltuğa geç."

Yerimde sıçrayarak arkamı döndüm ve Kıvanç'ın elindeki tarakla saç kurutma makinesini görünce şaşırmadan edemedim. Banyoya geçmiş, güzelce duşumu aldıktan sonra çıkardığım kıyafetlerimi giymiştim ve saç kurutma makinesi bulamadığım için el havlusu ile saçlarımı kurulamaya çalışmak zorunda kalmıştım. Kıvanç ise nadir zamanlarda yaptığı gibi beni düşünmüş ve saçlarımı kurulamam için saç kurutma makinesi getirdiği yetmezmiş gibi bir de tarak getirmişti. Kıvanç'ın ciddi ve biraz da soğuk biri olduğunu bilmesem, yanında gider, "Ay, canım... Sen beni mi düşündün şeker çocuk?" diyerek yanaklarını sıkıp, ona kocaman sarılırdım fakat nasıl biri olduğunu bildiğimden, böyle bir şeyi yaptığımda nasıl bir tepki vereceğini de biliyordum.

Gösterdiği küçük siyah koltuğa kurulduğumda, arkama geçti ve saç kurutma makinesinin kablosunun ucunu prize

taktı. Makineyi elime vereceğini sansam da çalıştırıp, makinenin kafasını saçlarıma doğrultunca, gözlerimi kocaman açarak, "Yuh, sen mi kurutacaksın?" diye patavatsızca sordum.

Cevap vermek yerine tek eliyle saçlarımı nazik bir şekilde topladı ve sol omzuma doğru attırdı. Ardından da saç kurutma makinesini direkt olarak tepeme doğrultarak saçlarımı kurutmaya çalıştı. Saç kurutma makinesini hareket ettirmediğini fark ettiğim sırada, doğrulttuğu yerin yandığını da hissedince, kafamı ondan uzaklaştırıp, "Sanki bu şekilde kurutmasan daha iyi olacak gibi." dedim.

Saç kurutma makinesi çalışmaya devam ederken, dudaklarını büktü ve saçlarıma bakıp nasıl kurutabileceğini düşündü. Kısa bir süre sonra ise ondan beklenileceğinin aksine heyecanla, "Tamam, buldum!" dedi ve başımı sabit tutmamı söyledi.

Yaklaşık on dakika boyunca saçlarımı kurutmaya çalıştı, sadece çalıştı çünkü başarılı olduğu pek söylenemezdi. Saç diplerimi tamamen kurutmuş, hatta kurutmakla kalmayıp yakmıştı bile...

Artık sıcaktan dolayı bayılacağımı düşününce, "Tamamdır." dedim ve bu onun makineyi kapatmasına sebep oldu. Sadece bu sözümle kurutmayı keseceğini bilseydim, saç derimin yandığını hissettiğim ilk an söylerdim.

"İlk kez bir kızın saçlarını kuruttum, ondan pek kurutamamış olabilirim." diye itiraf ettiğinde, kendimi özel hissederek hafifçe gülümsedim. "Yoksa kurutabilirdim, beni bilirsin." diye devam ettiğinde, kendine olan güveni beni güldürdü.

"Öyleyse..." dedim gülerek. "Teşekkür ederim."

"Etme."

Oturduğum yerden kalkacağım sırada beklememi söyleyince, başımı salladım ve oturmaya devam ettim. Tarağı koltuğun başlığına koyup elindeki saç kurutma makinesiyle beraber odayı terk ettiğinde, hafif ıslak olan saçlarımı tarakla

taramaya başladım. Kısa bir süre sonra odaya tekrar gelen Kıvanç kalkmamı emrettiğinde, saçlarımı taramaya devam ederek oturduğum koltuktan kalktım.

Belimden nazikçe ittirerek beni yatağına doğru yönlendirdiğinde, elimdeki tarağı da aynı naziklikle almıştı. Saçlarımı tarayacağını tahmin ederek, ne yapacağını sormadım veya hiçbir şey söylemedim. Yatağın tam ortasına oturduğumda, o da hemen sol yanıma oturdu ve tahmin ettiğim gibi saçlarımı taramaya başladı.

"Neden bana böyle davranıyorsun?" diye sormadan edemedim.

"Nasıl?"

"İyisin, Kıvanç!" diye, durumdan memnun değilmişim gibi konuştum. "Fazla iyisin..."

"Bu bir sorun mu?" diye umursamaz bir edayla sorduğunda, gözlerimi yumdum.

Saçlarımı sanki acıtabilirmiş gibi yavaş ve oldukça dikkatli bir şekilde taramaya devam ederken, gözlerimi açtım ve cevabından korktuğum o soruyu, "Bir şey mi yaptın?" diyerek sordum.

"Bunu dün akşam da konuşmamış mıydık?" diye bıkkın bir tavırla sorduğunda, başımı hafifçe salladım.

Evet, konuşmuştuk fakat cevapları beni tatmin etmemişti.

Saçlarımı taramayı kestiğinde, tekrar teşekkür etmek için dudaklarımı araladım fakat saçlarıma dokunan elleri dudaklarımı tekrar kapatmama sebep oldu. Hiç konuşmayıp saçlarımı sol omzumda topladıktan sonra örmeye başladığında, kaşlarım hafifçe havaya kalktı. Saçlarımdaki dokunuşu varla yok arasında gibiydi ve bu garip hissettiriyordu. İçimden saymaya başladım ve kırk ikinci saniyenin ardından Kıvanç saçlarıma dokunmayı bıraktı.

Ayağa kalkıp, odanın içindeki boy aynasının hemen karşısına geçtim. Aynadaki yansımama bakıp, Kıvanç'ın biraz önce ördüğü saçlarımı inceledim. Benden daha iyi ördüğü saçlarıma kısa bir süreliğine şaşkınlıkla baktıktan sonra ona dönüp, "Sen saç örmesini nereden biliyorsun?" diye sordum.

Sorumun ardından odanın içinde rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Midemin açlıktan yandığını hissettiğimde, sessizliği ve biraz önceki sorumun cevabını beklemeyi umursamayarak, Kıvanç'a kahvaltı yapmak istediğimi söyleyecekken, "Hazel'ın saçlarını örerdim." dedi fısıltıyla.

Ardından, önce oturduğu yatağından kalktı, sonra da yavaş adımlarla odadan ayrıldı. Kalbimin odalarının ezildiğini sandım, canımın acıdığını hissettim. Aldatılmışım gibi bir hisse kapıldığımda ise hemen kendime saçmalıyor olduğumu söyledim. Kıvanç, Hazel'a gerçekten âşık olmuş olan bir çocuktu ve bu aşkın bir yıl gibi az bir zaman zarfında bitmesini bekleyemezdim. Hemen şimdi, ona olan hislerini kaybedip bana karşı bir şeyler hissetmesini veya onunla olan anılarını unutmasını da dileyemezdim. Kıvanç'a bu sebepten kızamaz, kırılamazdım.

12

"Ulan keşke boş bırakmasaydım." diye hayıflanarak konuştu Batuhan ve kendini şalgam suyuna vermeye devam etti.

Batu'ya pişkince gülerek bakan Deniz, "Antilobun dert ettiği şeye bakın, kesin en az 150 net yapacak bu, demedi demeyin." dedi ve ardından kolasından bir yudum daha aldı.

Dün, 15 Mart günü, Batu ve onun gibi sınava girecek olan herkesin korkulu rüyasıydı. Batu gerçekten zeki ve çok çalışan bir çocuk olduğu için sınavda çok zorlanmamış ve sadece dokuz soruyu boş bırakmıştı. Yanlış olabileceğini düşündüğü ise üç soru vardı. Dün tüm gününü evde ailesi ile geçirdiği için henüz şimdi görüşebilmiş, sınavı hakkında konuşuyorduk. Sırf Batu'nun sınavı hakkında konuşmak için ise okulu asmış, okulumuzun hemen yakınındaki Girdap Kafe'ye gelmiştik.

Deniz hüzünle, "En acısı da ne biliyor musunuz?" diye sordu.

"Trinidad Moruga Akrebi." diye omuz silkerek cevap veren Cem'e kaşlarımı çatarak baktım.

Aynı benim gibi Cem'e kaşlarını çatarak bakan Irmak, "O ne ya?" diye sordu.

"Dünyanın en acı biberi..."

Bir süre hiçbirimiz Cem'in ne amaçla bunu söylediğini anlamadık ve anlayan ilk kişi olan Deniz, Cem'e tepki olarak onun sandalyesine güçlü bir tekme savurdu. Fazla güçlü savurmuş olmalı ki Cem'in sandalyesinin ayağı kırıldı ve Cem yere düştü.

"Bunu neden yanımızda gezdiriyoruz ki biz?" diye yüzünü ekşiterek sordu Irmak ve Cem kahkaha atmaya başladı. Cem zaten hep kahkaha atardı, bu yüzden kimse bu durumu yadırgamadı.

"Sen bir şey diyordun?" diye sorarak, herkesin dikkatini tekrar Deniz'e vermesini sağladım.

Deniz, yerden kalkmaya çalışan Cem'e dönerek, "Bak bu sefer sakın araya girme, sandalyenin o kırılan bacağını senin bir tarafına sokarım." diye tehdit etti.

"Aşk olsun." diyerek alınmış gibi yaptı Cem ve başka bir masadan sandalye çekip ona oturdu.

Deniz aynı hüznü takınarak, "En acısı da ne biliyor musunuz?" diye sordu ve Cem'in araya girmesine fırsat vermeden, "Adamın en az 150 net yapacağından o kadar eminim ki sınav mı sana girdi, sen mi sınava girdin, diye sorup dalga geçemiyorum bile." diyerek kendi sorusunu cevapladı.

"Bunun için mi kalbimi kırdın?" diye yine alınmış gibi yaparak sordu Cem ve Deniz onun kafasına bir şaplak indirerek, "İlkinde araya girmesen gayet komik olacaktı ve hepimiz gülecektik, hem senin yaptığın bu iğrenç esprilerden çok daha iyi, düdük!" dedi.

"Batu?" diye sorarcasına konuştu Irmak. Batu mırıltıyla karşılık verince, "Siz Ozan'la görüşüyor musunuz?" diyerek merakını dile getirdi.

Batu gülümseyip, "Sınavının nasıl geçtiğini mi merak ediyorsun?" diye sordu.

Irmak ve Ozan ne yazık ki hâlâ ayrılardı ve saçma bir şekilde ikisi de barışmak için adım atmıyordu.

"Yani öyle demeyelim de..." diye gevelercesine konuştu Irmak ve Deniz'e yine dalga malzemesi çıktı.

"Aman, aman, çiçek prensesimin şu âşık hallerine de bakın... Kız ben yerim senin âşık hallerini!"

"İnceden Irmak'a mı yürüyor bu?" diye sordu Cem ve sorusu Batu ile kahkaha atmamıza sebep oldu.

"Sınav çıkışı konuştuk, barajı kesin geçtim, dedi."

Batu'nun ciddi bir ifadeyle yaptığı açıklaması, Irmak'ın gözlerini irileştirirken, benimkileri de irileştirmişti. Ozan'ın çok başarılı bir çocuk olmadığını ve genellikle Bordo Caddesi'nde serseri tarzı takıldığını biliyorduk fakat barajı geçemeyecek kadar başarısız olduğundan bihaberdik.

"Sen neden Kıvanç'ın sınavını sormuyorsun fıstığım?" diye sordu Deniz; her ne kadar yüz ifadesi ciddi olsa da sesindeki dalgayı hissetmiştim.

Yaklaşık on gün kadar önce Kıvanç beni ailesinin dağ evine götürmüştü, o günü ve ertesi günü o evde romantik âşıklar gibi geçirmiştik. Eve döndüğümüzde ise benim bir türlü uslanmayacağımı dile getirerek, kıyafet odamdaki tüm şortlarımı toplattırıp onları evimin bahçesinde gözlerimin önünde yakmıştı. Tüm bunlardan sonra her şey normale döndü sanmıştım fakat hayır, bir şey değişmemişti. Ortada garip şeyler dönüyordu ve ben ne olduğuna dair tahmin dahi yürütemiyordum. O iki gün bana gerçekten çok iyi davranmıştı ve ben hâlâ o günkü düşüncelerimin arkasındaydım. Kıvanç sanki bir hata yapmıştı ve o hatasından dolayı kendisini suçlu hissediyor, bana iyi davranarak vicdanını rahatlatmaya çalışıyor gibiydi. Bana bunu düşündüren neydi hiçbir fikrim yoktu fakat sebepsizce bu düşünce aklımdan bir an olsun çıkmıyordu.

"Bu kadar düşündüğüne göre mevzu derin demektir." dedi Deniz ve elini cebine sokarak, "O zaman ortamı ısıtmak için size kendimin yazdığı şarkı sözlerini okumak istiyorum." diyerek devam etti.

Cem abartılı bir şaşkınlıkla, "Yuh! Sen şarkı sözü mü yazdın?" diye sorunca, Deniz göğsünü kabartarak başını salladı.

"Oku bakalım..."

Irmak'ın onayını almış olan Deniz, sağ elini yumruk yapıp dudaklarına götürdükten sonra iki kez öksürerek bana baktı ve "Bu şarkı sözleri benden sana ve Kıvanç'a gelsin fıstığım!" dedi.

"Kesin dalga geçecek pezevenk." dedi Batu ve Deniz bana göz kırptıktan sonra yazdığı şarkının sözlerini okumaya başladı.

"Ben seninim bebeğim,

Sen beni sevmesen de ben seni severim.

My name is Kıvanç,

Hadi yavrum, geri kaç."

Cem kahkaha attığında, Batu, "Alın, ben ne dedim size?" diye sordu.

"Lütfen şarkımın sözlerini yarıda kesmeme sebep olmayın." diye alınıyormuşçasına konuştu Deniz ve şarkının geri kalan sözlerini okumaya devam etti.

"Öldüm hasretinle,

Uyudum ben geceleri seninle,

Olmaz olsun sevdan.

Yüreğimi yaktın be Solucan!"

"Kıvanç, Nehir'e âşık değil yalnız." diyerek araya girdi Irmak ve ben de başımı sallayarak onu onayladım.

"Benim şarkımın sözlerine göre âşık." dediğinde, şarkısının sözlerinin bittiğini sandık fakat o okumaya devam etti.

"Yakarım şortları,

Soktu beni bir arı,

Aşkından öte mi?

Kız yerim ben seni!"

Susup, kola bardağına uzandı ve hepimizi beklenti ile bırakırken, "Damağım kurudu, şarkı sözü okumak da ne zor işmiş azizim!" diye açıklama yaptıktan sonra kolasından bir yudum aldı ve sonra okumaya devam etti.

"Bu şarkı burada biter,
Dudakların pek şeker.
Ben Bordo'da bu gece...
Sen kimsin be Ece?"

Deniz, şarkı sözlerini yazdığı kâğıdını güzelce katlayıp cebine koydu ve sırıtarak bizlere bakmaya başladı. Herhangi birimizden en azından bir kelimelik de olsa yorum yapmasını bekliyordu.

"Yorum yapsanıza, antiloplar!"

"Cem, senden özür diliyorum." dedi Irmak ve Deniz'i göstererek, "Bunu neden yanımızda gezdiriyoruz biz?" diye sordu.

"Kız öyle deme, ben bu şarkıyla şarkı yarışmasına katılmayı düşünüyorum. Birinci olup köşeyi dönersem, seni de bi' görürüm..."

"Şarkı yarışmasına katılman ve birinci olabilmen için sesinin güzel olması gerekiyor Denizciğim!" diyerek bir hatırlatmada bulundum fakat bozulmak yerine bana yüksekten bakmaya başladı.

"Kızım sen ne kadar cahil bir kızmışsın böyle?" diye yüksekten bakmaya devam ederek sordu ve "Şarkı yarışması dedim, ses yarışması değil." diye devam etti.

"Dağılalım." dedi Batuhan ve hepimiz âdeta kaçarcasına olay yerini terk ettik.

--

Ertesi gün Batu hariç hepimiz okula gittik. Irmak ve Cem'in kahvaltı yapmamış olmasından dolayı ikinci teneffüste kantine indik. Irmak ve Cem kendilerine bir şey almak için yanımızdan ayrılınca, Deniz ve ben de bizim her zaman oturduğumuz masaya oturduk.

Masaya oturur oturmaz, Deniz bacaklarını yayvan bir şekilde açıp, "Batu'nun insan olmadığını düşünüyorum ben." diyerek ortaya doğru bir dedikodu başlatmış oldu.

"Neden?" diye sordum fakat altından oldukça saçma bir neden çıkacağından zaten emindim.

"150 net yapıp, üstüne bir de üzülüyor."

"... ama çok çalıştı." diyerek Batu'yu savundum. Gecesini gündüzüne katarak deli gibi çalışmıştı, boş bıraktığı veya yanlış yaptığı sorular için pekâlâ da üzülebilirdi.

"Ben geçen sınavda 70 net yaptım diye sınıfa çikolata ısmarladım lan!"

Gülerek, "O sensin..." dedim ve "Hem Batu'nun 150 net yapacağı da belli değil. Sürekli böyle söyleyip çocuğun o nete şartlanmasını sağlama... Daha düşük olursa daha çok üzülür."

"Ay, kerkeneze bak sen." dedi yüzünü buruşturarak Deniz ve onun bir kez daha Batu'nun çalışkanlığını kıskandığına şahit olarak kahkahayı bastım.

Irmak ve Cem masaya otururken, Cem tostunu bana uzatarak, "Isır." dedi ve teklifini geri çevirmeyerek uzandım, tostundan küçük bir ısırık aldım.

Düşünceli gözüken Deniz bir anda yükselerek, "Ulan adamın hem ders notları yüksek hem geleceği parlak hem de sevgilisi taş gibi!" diye konuşunca, hemen yanında oturan Irmak onun kafasına bir tane geçirdi.

Deniz kaşlarını çatarak, Irmak'ın vurduğu yere dokunurken, Irmak, "Bu yine kimin sevgilisine sarkıntılık ediyor?" diye sordu.

"Batu'nun." dememle, Irmak'ın ayıplarcasına attığı bakışların hedefi oldu Deniz.

"Batu ve Damla'nın sevgili olmadığını sanıyordum ben?" diye sorarcasına konuştu Cem ve cevap vermem için beklentiyle bana baktı.

Irmak'ın gazozuna uzanıp, pipetini ısırarak gazozundan bir yudum aldıktan sonra, "Zaten değiller." dedim.

Deniz umursamaz bir edayla, "Ha sevgili ha eski sevgili... Ne fark eder?" diye sorunca, alay edercesine, "Deniz, senin en son ne zaman sevgilin oldu?" diye sordu Irmak.

"Özel hayatım hakkında ulu orta konuşmamaya karar verdim." dedi Deniz ve bu bizim kahkahalarla gülmemize sebep oldu.

"Yalnız o değil de..." diye ciddileşerek söze başladı Cem. "Şu İnci'nin durumunu ne yapacağız? Kız gözümüzün önünde ölüyor..."

"Ölüyor deme şuna ya." dedi Deniz ve oturduğu yerden kalktı. "Yemin ederim bütün neşemin içine ettin şu anda..."

"Gerçekleri söylüyorum kardeşim! Kusura bakma ama senin neşenin içine etmemek için kızın göz göre göre ölmesine müsaade edemem."

"O zaman git ve prensesi kurtar, seni küçük Mario!" dedi Deniz ve bizlere sırtını dönerek, kantinden çıkmak için yürümeye başladı.

"Ben konuşurum onunla." diyerek ayaklandım ve koşar adımlarla Deniz'in peşine düştüm.

Kantinden çıktığımda, basamakları tırmanan Deniz'i gördüm ve ona ulaşmak için adımlarımı daha güçlü atmaya başladım. Deniz'e ulaşmak üzereyken, sağ omzumda bir acı hissettim ve eş zamanlı olarak geriye doğru sendeledim. Kalça üstü yere düştüğümde, dudaklarımın arasından bir çığlık yükseldi ve bu, etraftaki birçok kişinin dikkatini üzerime çekmeme neden oldu.

Omzuma çarpan kişi pişkin bir şekilde sırıtırken, düştüğüm yerden tek başıma kalkmaya çalıştım. Ellerimi zemine henüz koymuşken, güçlü bir çift el kolumu tuttu ve beni sertçe düştüğüm yerden kaldırdı. Kolumu tutan kişinin Deniz olduğunu görünce, olası bir kavganın çıkacağını düşünerek

endişelenmeden edemedim çünkü Irmak veya bana herhangi bir zarar geldiğinde Deniz, Deniz'likten çıkıyordu.

"Özür dile çabuk." dedi Deniz çocuğa bakarak ve bu, çocuğun pişkince sırıtmasının yüzünde daha da yayılmasına sebep oldu. "Ne gülüyorsun lan sen?"

"Komik çünkü."

Hiç tanımadığım bu çocuğun bilerek omzuma çarpmış olması bana saçma gelirken, Deniz, çocuğun üzerine doğru yürümeye başladı. Deniz'in kavga edip de müdürün odasına gitmesini ve bu kavganın babasının kulağına gitmesini istemediğim için Deniz'in kolunu tutarak önemli olmadığını söyledim.

"Nasıl önemli değil kızım, attığın çığlıktan haberin var mı senin?" diye sorunca, henüz şimdi kuyruk sokumumdaki acıyı hissettim.

"Valla bence oldukça tahrik edici bir çığlıktı, bu performansın aynısını-"

Deniz, çocuğun sözünü keserek, "Lan!" diye bağırdı ve sonra çocuğa kafa attı. Çocuk benim gibi yere düşmeyip, sadece bir adım geriledi ve bu bile bu sırıtmasına mani olmadı.

Çocuk, "Yatakta da..." diye devam ederken, Deniz, çocuğun gözüne doğru bir yumruk savurdu fakat çocuk refleks olarak geri çekilince, Deniz'in yumruğu boşa savrulmuş oldu.

Sonrasında kantinin giriş kapısının önünde tam bir curcuna yaşandı. Deniz ve çocuk birbirlerine hiç ağza alınmaması gereken küfürler ettiler. Deniz'i veya o çocuğu destekleyenler olarak giriş kapısının önündeki öğrenciler ikiye ayrıldı. Tezahüratlar yapıldı, kavgayı ayırmaya çalışanlar ve öğretmenlere haber vermek için olay yerinden koşarak uzaklaşanlar oldu.

Kavgayı ben de ayırmaya çalıştım ve yalnızca ilk denememde ağzımın ortasına güçlü bir yumruk yedim. Çocuk şaşkınlıkla bana baktı. Deniz sanki ağır çekime alınmış gibi

heceleri uzatarak, "Nehir!" diye bağırdı. Görüş açım bulanıklaştı. Bizlere doğru sinirli sinirli fakat oldukça yavaş bir şekilde gelen müdürümüzü gördüm. Herkes, her şey yavaş hareket ederken ve tüm sesler birbirine karışırken, herkesin aksine hızlı çekime alınmış gibi bana doğru gelen Kıvanç'ı gördüm.

Kendimi Kıvanç'ın kollarının arasında bulduğumda, bulanıklaşan görüş açım berraklaşmaya başlar gibi oldu. Başımın geriye doğru düşmemesi için kendimle savaş verirken, kollarımı Kıvanç'ın boynuna sıkıca doladım ve adını mırıldandım.

Çok geçmeden, bedenimin sert bir zeminin üzerine koyulduğunu hissettim. Gözlerimi kapattım ve biraz önce olanları düşünmeye çalıştım. Başımın döndüğünü hissediyordum ve gözlerimi açmayı hiç istemiyordum fakat dudağımın kenarında hissettiğim ıslaklık ve hemen ardından gelen acıyla birlikte açtım.

Kıvanç, yüzünü bana oldukça yakın tutarak, dudağımın kenarına elindeki beyaz pamukla pansuman yapmaya çalışıyordu. Pamuğa sürdüğü koyu renkteki sıvı dudağımın kenarına her dokunuşunda, dokunduğu yere yakıcı bir sızı bırakıyordu.

Bakışlarının odağı dudaklarımken, "Bir şey soracağım." diye fısıldadı. "Sence dudağının patlamış olması, öpüşmemize engel olur mu?"

Çüş! Koca bir çüş!

Gözlerim irice açılırken, dudağının kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrılıp, "Bence engel olmaz." diye fısıldadı.

Hemen ardından da dudaklarını benimkilerinin üzerine örttü. Sadece birkaç saniye dudaklarımı öptükten sonra bir anda geri çekilip, sanki çok umurundaymış gibi, "Acıdı mı?" diye sordu. Yalan söylemek istemediğim için dürüstçe başımı iki yana salladım ve bu, beklediğimin aksine onun dudaklarını tekrar benim dudaklarımın üzerine örtmesine sebep oldu.

Tam o anda dünyanın en klişe olayı yaşandı ve kapı ardına kadar açıldı. Kapının açılma sesinden hemen sonra takınan yapmacık öksürüğün sesini duyduk ve Kıvanç dudaklarını benimkilerden uzaklaştırdı. Utançtan yerin yirmi yedi kat dibine girmek istercesine, gelenlere yani Deniz, o çocuk, Irmak ve okul müdürümüz Tugay Öğretmen'e baktım.

"Nehir?" diye sorarcasına konuştu Tugay Öğretmen. Sesinin tonunda, "Bence küçük de olsa bir açıklamayı hak ediyoruz." cümlesi gizliydi.

"Selam." diye konuştuktan sonra beceriksizce gülümsedim. İşte şimdi kelimenin tam anlamıyla sıçmıştım.

--

Hiçbirimizin tahmin edemeyeceği şey oldu ve hepimiz disiplin cezası alarak okuldan beş günlüğüne uzaklaştırıldık. Bana çarpan çocuğun önceden aldığı iki uyarısı olduğu için çocuk durumu garipsemedi. Deniz'in de önceden aldığı bir uyarısı vardı ve Deniz de durumu garipsemedi. Kıvanç'ın olayla hiçbir ilgisi yoktu, her ne kadar iki tane uyarısı var olsa da bu olaydan dolayı ceza almaması gerekiyordu fakat Kıvanç tabii ki rahat durmadı ve o çocuğu bayılana dek dövünce o da disiplin cezasını hak etti. Benim ne bir uyarım ne de suçum vardı fakat ben de disiplin cezası almıştım. İlk kez disiplin cezası alarak okuldan uzaklaştırılacağım için bu bana tuhaf ve heyecan verici gelmişti, bu yüzden de itiraz etmemiştim.

Aldığımız cezanın ikinci gününde, İnci'nin durumunun daha da kötüleştiğini ve bunu ailesiyle paylaşarak hastaneye yatırıldığını öğrenmiştik. Irmak ve benim yaptığımız tek şey vicdan azabı çekmeye devam etmek olmuştu, ne onu ziyarete gitmiştik ne de onu arayıp sormuştuk.

Deniz'le aldığımız ceza bitince ise sanki hiçbir şey olmamış gibi okula gitmeye devam etmiştik ve başlayacak olan sınavlarımıza çalışmaya başlamıştık. Tüm bunlar olurken, IrmOzi

çifti barışmış, harika aşklarını sürdürmeye kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Batu ikinci sınavına çalışmaya ve bize yine yüzünü az göstermeye başlamıştı. Cem ise büyük aşkının peşinden âdeta gizli bir sapık gibi koşmaya devam ediyor fakat ona bir türlü açılamıyordu.

"Ben gelmek zorunda mıyım?" diye sorarak, durumdan epey muzdarip olduğunu belli eden Deniz'e dikkatimi vermek için düşüncelerimden arınmaya çalıştım.

"Evet çünkü kız sana âşık ve seni istiyor."

"O zaman sen neden geliyorsun?" diye meydan okurcasına sorduğunda, gözlerimi devirdim ve cevap verme gereği duymadım

İnci, durumu gittikçe kötüleştiği ve artık sinir krizleri geçirmeye başladığı için çeşit çeşit ilaçlar kullanıyordu artık. Doktorlar tedavi sürecine fakat geç olduğu için çok fazla umutlanmamaları gerektiğini söylemişti. Yediği veya içtiği birçok şeyi kustuğundan dolayı vitamin ve mineral eksiliği çekiyor, bunun sonucunda da saç dökülmesi ve kas erimesi gibi rahatsızlıkları yaşıyordu. İnci öleceğinden o kadar emindi ki dün akşam bana Deniz'i ziyaretine getirmem için yalvarmıştı; onu son kez görebilmek istediğini söylemişti ve ben de buna hakkı olduğunu düşünerek Deniz'i ikna etmiştim.

İnci'nin kaldığı odanın kapısının önünde durduğumuzda, Deniz'in yüzündeki ifadenin bir anda değiştiğine şahit oldum. Bunun üzerinde durarak, Deniz'in sinirlenip gitmesini istemediğim için kapı kolunu çevirdim ve odaya adımımı attım. Çilek kokusu burnuma dolarken, tuhaf hissederek bir adım daha attım. Deniz'in odaya girmediğini fark edince, henüz üçüncü adımı atmamışken, arkamı döndüm ve kaş göz işaretleri ile girmesini istedim. Neyse ki çok uğraştırmadı ve iki büyük adımda yanıma vardı. Birlikte dar koridoru geçtik ve pembenin ağırlıklı olduğu odanın ortasındaki yatakta bağdaş kurarak oturan İnci'yi gördük.

Üzerinde beyaz, bol bir tişört ve altında kırmızı bir şort vardı, ayakları ise çıplaktı. Saçlarını tepesinde topuz yapmış, gözlerinin etrafını siyaha boyamış ve dudaklarına kırmızı bir ruj sürmüştü. Onu son gördüğümden bu yana epey kilo verdiği, belirginleşen elmacık kemiklerinden belli oluyordu. Hasta birine göre fazla bakımlıydı ve bunun tek nedeni yine Deniz'di.

Gülümseyerek, "Hoş geldiniz." dedi ve dizlerinin üzerinde doğruldu.

Yanımda dikilen Deniz'in bel boşluğuna dirseğimi geçirdiğimde, dikilmeyi bırakarak, "Hoş bulduk." dedi ve ona doğru birkaç adım attı.

İnci gülümseye devam ederken, "Kanser bölümündeki çocuklarla birlikte pasta yapmıştık, yemek ister misiniz?" diye sorunca, eski saf İnci'nin tam olarak şu anda karşımda olduğunu fark ettim.

Deniz birkaç adım daha attı ve İnci'nin yatağının hemen yanında durunca, İnci bir şeyden izin almak istercesine ona bakmaya başladı. Deniz hiç konuşmadı ve İnci hiç beklemediğim bir şeyi yaparak, bir anda kollarını Deniz'in boynuna sardı. Deniz ilk birkaç saniye boyunca kollarını İnci'nin zayıf bedenine sarmadı veya ona hiç dokunmadı, öylece durdu. Deniz'in sırtı bana dönüktü, bu yüzden yüzünün ifadesini göremiyordum fakat İnci'ninkini görebiliyordum. Gözlerini kapatmış, huzurla gülümsüyordu.

Deniz, kollarını İnci'nin zayıf bedenine sardığında, onların aslında çok tatlı bir çift olabileceklerini düşündüm. Deniz'in kalbi Elif'teydi, bunu biliyordum fakat Elif, Deniz'i zerre kadar sevmiyorken, İnci, Deniz'i ölümü göze alacak kadar çok seviyordu. Eğer zaman olsaydı ve birbirlerini affedebilecek duruma gelselerdi, Deniz ve İnci'nin birlikte olmasını canıgönülden isterdim. Bu hem Deniz'e hem de İnci'ye iyi gelirdi fakat sorun şuydu ki zaman yoktu. İnci ölüyordu.

"Beni bir kez öpebilir misin?" diye sorarak kollarını Deniz'in boynundan ayırdı. "Güzel ve popüler kızları öptüğün gibi..."

Deniz, kollarını ondan ayırıp bir adım gerilediğinde, İnci tekrar bağdaş kurarak yatağına oturdu. Ayakta dikilmeyi bırakıp hemen arkamdaki küçük kanepeye oturduğumda, İnci de ben de Deniz'in ağzından çıkacak olan herhangi bir sözü bekliyorduk.

"Ben artık güzel bir kızım, Deniz, senin için değiştim." dedi İnci ve gülümseyerek Deniz'e bakmayı sürdürdü. Deniz konuşmayıp sağ elinin parmaklarını kendi ensesine götürdüğünde, İnci kaşlarını hafifçe çattı. "Güzel değil miyim? Oysa herkes bana çok güzel olduğumu söylemişti. Deniz-"

İnci'nin sözünü kesen şey Deniz'in dudaklarıydı. Deniz'in İnci'yle öpüşebileceğine ihtimal dahi vermeyen ben, gözlerimi irileştirerek onları izlemeye başladım. Deniz, İnci'nin yüzünü elleri arasına almış ve onu yavaş bir şekilde öperken, İnci onun öpüşüne karşılık vermiyordu. Belki de Deniz'in onu öptüğüne inanamıyor ve bu yüzden öpüşüne karşılık veremiyordu.

Çok kısa bir süre sonra İnci iki eliyle Deniz'in ensesini tuttu ve onun öpüşüne karşılık vermeye başladı. Şoktan çıkabildiğim ve devamını izlemeyi midemin kaldıracağını düşünmediğim için bakışlarımı onlardan ayırdım. Dikkatimi, cebimden çıkardığım telefonuma verdim. Gelen yeni bir mesajın Kıvanç'tan olduğunu gördüğümde, merak ederek mesajını açtım.

Kimden: Kıvanç

Ne zaman boktan bir sebepten ötürü tartışsak, sana kızsam veya bana trip atsan, hemen o lanet şortlarından birini giyiyorsun. O ŞORTLARI YAKMAMIŞ MIYDIM BEN?

Mesajı okuduktan sonra sırıtmadan edemedim. Bir an önce Kıvanç'ın yanına gitmek ve onu görmek istediğimi fark edince, Deniz ve İnci'nin derhâl öpüşmeyi kesmesi için, "Uzun süre öpüşenler nefessiz kalıp ölüyormuş." dedim.

Birkaç saniye sonra Deniz, nihayet dudaklarını İnci'nin dudaklarından ayırdığında, ortaya attığım yalanın gerçeklik payı var mıdır, diye düşünmeye başladım.

13

İnci'nin ziyaretinden hemen sonra Kıvanç'a haber dahi vermeden onların evinin yolunu tutmuştum. Kıvanç beni evinde gördüğünde, bana pekâlâ da çok kızacaktı fakat bu umurumda değildi. Bora'yla tanışmak istediğimi ona birçok kez söylemiştim ama beni dikkate almamıştı ve bu yüzden ben de kendi kendimi Kıvançların evine davet ettirmiştim.

Kapı zilini ikinci kez çalarak beklemeye devam ettim. Sanki evdekiler benim geleceğimden haberdardı da kapıyı bilerek açmıyormuş gibiydiler. Zili üçüncü kez çalacağım sırada kapı yavaşça ardına kadar açıldı ve iri yapılı bir adam beni karşıladı. Kapıyı Selen'in ya da çalışan bir kadının açmasını beklediğim için şaşırmıştım ve bu, ilk birkaç saniye hiç konuşmadan adamın yüzüne şaşkın şaşkın bakmama sebep olmuştu.

"Ben Kıvanç'ın arkadaşıyım da..." diyerek geveleyip, "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Adam bir süre şüpheyle bana baktıktan sonra adımı ve soyadımı sordu. Beni içeriye kolay kolay almayacaklarını biliyordum fakat adımı söyledikten sonra kapıyı yüzüme kapatıp bir süre sonra tekrar açıp davet edeceklerini de hiç düşünmemiştim.

İçeriye girip, birkaç adım attıktan sonra evin içini incelemeye başladım. Dağ evine benziyordu fakat daha gösterişli ve büyüktü. Nereye gideceğimi bilemeyerek dikilmeye devam ederken, görüş açıma giren sarışın kadın dikkatimi çekti. Kadın, gözünü dahi kırpmadan beni seyredince, onun Selen olabileceğini düşünerek selam verdim.

"Kimsiniz?" diye soğuk bir tonla konuştuğunda, onu taklit ederek, Kıvanç'ın arkadaşı olduğumu söyledim. "İsminiz?"

"Nehir." dedikten sonra hâlâ aynı bakışlarını sürdürmeye devam ettiğini fark ederek, "Nehir Aksoy." diye devam ettim.

"Aksoy Holding'in-"

"Evet." diyerek sözünü kestim. Bunu bir nevi kabalık, dolayısıyla da saygısızlık olarak algılayabilirdi fakat bu umurumda değildi çünkü Selen'e karşı zerre kadar saygım yoktu.

"Ah, Nehirciğim!.. Annen nasıl?" diyerek, bir anda yumuşadığında, şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim.

"İyi." diye kısaca cevap verdim ve kadının soyadımı duyduktan sonraki değişme hızını hesaplamaya çalıştım.

"Kıvanç şu anda evde yok canım, akşama doğru gelecektir. Eğer istersen akşam yemeğinde bize katılabilirsin."

Bora'yı görüp gitmek istediğimi söyleyecektim ki Bora'nın Vuran ailesinin gizli çocuğu olduğu aklıma geldi. Eğer Selen, Bora'nın varlığından haberdar olduğumu öğrenirse, Kıvanç'a gerçekten çok kızardı ve bu benim hiç ama hiç istemediğim bir şeydi; bu yüzden, el mecbur diyerek Selen'in akşam yemeği teklifini kabul ettim.

Akşam yemeğine kadar ise tam bir saat boyunca Selen'le ailem hakkında sohbet edip ona sahte gülüşlerle eşlik ettim.

Nihayet akşam yemeği vakti gelince, masa kuruldu ve Selen ile ben masaya geçtik. Kıvanç henüz gelmemişti ve kendimi tehlikedeymişim gibi hissediyordum. Selen beni korkutuyordu. Üvey ve öz oğluna âdeta işkence çektiren kadın, bana nasıl olur da bu kadar iyi davranabilirdi, aklım almıyordu. Soyadımdan dolayı olduğunu biliyordum fakat bir insan ikiyüzlülüğü nasıl bu denli iyi oynayabilirdi?

"Kıvanç Bey geldiler." diye duyurdu bir kadın ve masanın köşesinde oturan Selen gülümseyerek, benim arkamda kalan kapıya döndü.

"Hoş geldin Kıvançcığım!" dedi Selen ve Selen'in yanında bana kızmayacağını düşündüğüm için ben de Kıvanç'a doğru döndüm.

Selen'e hiçbir şey söylemeyip gözlerinin hedefi olarak direkt beni seçerek, bir anda üzerime doğru yürüdü. Yanıma vardığında, sol kolumdan sertçe tutarak sandalyeden kaldırmaya çalışınca, Selen ona engel olmaya çalıştı.

"Senin bu evde ne işin var?" diye tıslarcasına sordu Kıvanç ve bu benim canımı acıttı.

Tamam, Kıvanç'ın onun evine ondan habersiz gelmemi hoş karşılamayacağını tahmin etmiştim fakat bu şekilde davranabileceğini de beklememiştim.

"Kıvanç!" diye öfkeyle bağırdı Selen ve Kıvanç'ın eli bir anda kolumu serbest bıraktı. Selen'in Kıvanç'ın üzerindeki etkisi beni şoka uğratırken, ne yapabileceğimi düşündüm.

"Biz yemeğe daha sonra katılsak, size ayıp etmiş olur muyuz?" diye iyimser bir şekilde sordum ve Selen öfkeli bakışlarını Kıvanç'tan alıp bana verdi.

Bakışlarındaki öfke yumuşarken, "Tabii ki olmaz." dedi ve ben de Kıvanç'ın elini tutarak onu peşimden sürüklemeye başladım.

Kıvanç'ın odasının üst katta olduğunu Selen'le sohbet ederken öğrendiğim için direkt olarak basamaklara yöneldim. Üst kata çıktığımızda, durdum ve Kıvanç'a dönerek odasının nerede olduğunu sordum. Eliyle işaret ettiği odaya yönelip onu da peşimde sürüklemeye devam ettim. Odasına girdiğimizde, elini bırakmayarak odasının ortasında dikilirken, içeriyi incelemeye başladım.

Sağımdaki duvarın neredeyse tamamı, üzerine asılı çeşitli enstrümanlarla kaplanmıştı. Solumdaki duvara, yatağının başlığı ve çalışma masası dayanmışken, çalışma masasının sağında ise başka bir kapı vardı. Muhtemelen o kapı bany

veya kıyafet odasına belki de aynı benim odamdaki gibi ikisine de çıkıyordu. Tam karşımdaki duvara yatağın sol köşesi dayanmıştı ve yatağın ayakucunda balkon kapısı vardı. Arkamdaki duvarın solunda odanın kapısı, sağında ise küçük bir oturma grubu vardı. Oda siyah ve gri ağırlıktaydı. Kasvetli bir havası vardı ve tam Kıvanç Vuran'a yakışacak bir şekilde dekore edilmişti.

"Odamı incelemen bittiyse artık konuşalım." dedi ve benden herhangi bir cevap alamadan, "Birincisi, bu eve girmemen gerektiğini sana defalarca kez söylemiştim." diye söze başladı. "İkincisi, şort giymemen gerektiğini de sana defalarca kez söylemiştim." diye devam etti.

Üzerimdeki şorta baktım; diz kapağımdan bir buçuk karış yukarıda bitiyordu ve kısaydı. Bakışlarımı şortumdan alıp tekrar Kıvanç'a çevirdiğimde, önümde diz çöktüğünü gördüm. Bir anda bana evlenme teklifi edeceğini düşünerek dehşete kapıldım. Henüz on yedi yaşındaydım! Bu yaşta evlenmek, evlenmeyi bırak evlilik hakkında düşünmek bile bana delice geliyordu. Nasıl olur da bana evlenme teklifi etmeyi düşünebilirdi?

"Bu, sana bir ders olsun." dedi ve bacağımda soğuk bir şey hissettim. Refleks olarak hareket edince, "Hareket etme." diye emretti.

Ne yaptığını merak ederek başımı eğdim ve şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Manyak, şortumu kesiyordu! Çırpınsaydım veya kendimi geri çekseydim, makas bana zarar verebilirdi; bu yüzden yaptığım tek şey, yapmamasını söylemek olmuştu. Ancak tabii ki beni dinlemedi ve sadece otuz saniye içerisinde şortumu yanlarından keserek, şortumun ayaklarımın ucuna düşmesine sebep oldu.

Yere bacaklarımı altıma alarak otururken, "Manyak mısın?" diye bağırarak sordum ve tişörtümün alt kısmını çekiştirerek dizlerimin etrafına sardım.

"Sadece takıntılı." diyerek o da hemen karşıma bağdaş kurarak oturdu.

"Ya sanki şort giysem ne olacak!"

"Ya sanki bacaklarını benden başka kimseye göstermesen ne olacak!" diye beni taklit edercesine konuştuğunda, gözlerimi kıstım.

"Bacaklarımı birilerine göstermek için mi şort giydiğimi ima ediyorsun?"

"Hayır." diye kesin bir şekilde konuştuktan sonra, "Eğer bir daha benim dışımda herhangi biri bacaklarını çıplak görürse, bu sefer sadece şortunu kesmem, bacaklarını da keserim." diye tehdit edercesine konuştu.

"Neyle kesecekmişsin?" diye alayla sordum fakat içten içe korkmuştum.

"Jilet?"

"Seni Bora'ya şikâyet edeceğim." dedim ve aniden ayağa kalkıp koşmaya başladım. O beni yakalamak için hamle yapmadan önce ben kapıyı ardımdan kapatarak odasından çıktım ve çıktığında beni evde ararken zaman kazanmak için odasının hemen yanındaki odaya girdim.

Girdiğim odanın içine bakmadan kapısını kilitledim ve alnımı kapıya dayayıp soluklanmaya çalıştım. Kıvanç'ın adımı seslenerek katı dolaştığını duyarken, kalbim âdeta ağzımda atıyormuş gibiydi. Bir süre sonra bulunduğum odayı merak ederek alnımı kapıdan ayırdım ve arkamı döndüm. Karşılaştığım bir çift göz beni şaşkına çevirirken, ne yapacağımı bilemedim.

En az benim kadar şaşkın bakan o bir çift gözün sahibi olan Bora'ya, titreyen ellerimi kaldırarak, "Selam Bora!" dedim ve ardından gülümsedim.

Bora tepki dahi vermeden bana bakmayı sürdürürken, kapının Kıvanç tarafından yumruklandığını ve Kıvanç'ın, "Aç kapıyı Solucan!" diye bağırdığını duydum.

Her ne kadar kapıyı açmayıp onunla inatlaşmak istesem de Selen'in duyabileceğini ve her an yanımıza gelebileceğini düşünerek kapının kilini açtım, Kıvanç'ı yakasından tutarak içeriye çektim. Ardından tişörtümün alt kısmını çekiştirerek, Bora'nın yatağının hemen solundaki sandalyeye yöneldim.

"Solucan, dışarıya çık." diye uyardı Kıvanç.

Ben onu dinlemek yerine sandalyeye kurulup, gülümseyerek Bora'ya bakmayı sürdürürken, "Bana giyebileceğim herhangi bir şey getirir misin?" diye sordum. Kıvanç beni şaşırtarak, bu sefer kolumdan tutup beni çekelemedi ve odayı terk etti.

Bora'nın sarıya kaçan açık kestane saçlarına, küçük ağzına ve burnuna hayranlıkla bakarken, Hazel'ın günlüğüne yazdığı gibi Bora ve Kıvanç'ın aralarında pek bir benzerliğin olmadığını fark ettim. Bora'yı incelemeye devam ederken, Bora da aynı benim ona yaptığım gibi beni inceliyordu.

Çok kısa bir süre sonra kafama atılan yumuşak kumaş parçasıyla Bora'dan gözlerimi ayırmak zorunda kaldım. Kıvanç'ın kafama attığı, büyük bir ihtimalle ona ait olan siyah eşofman altını çabucak bacaklarımdan geçirdikten sonra sandalyeye tekrar oturdum ve Kıvanç'ın beni Bora'yla tanıştırmasını bekledim.

Bora şaşkınlıkla, Kıvanç ise öfkeyle bana bakmayı sürdürdü. Odanın içini ağır bir sessizlik hâkim aldı ve bu, benim canımı sıkınca, dişlerimi kenetleyerek, "Bizi tanıştırmayacak mısın?" diye sordum.

Bunun üzerine Kıvanç, "Bora, Nehir; Nehir, Bora..." dedi, önce Bora'yı, sonra beni; sonra yine beni ve sonra yine Bora'yı göstererek. Hemen ardından da bana dönerek, "Tanıştığınıza göre artık gitmemen için hiçbir sebep yok." diye devam etti.

Haklıydı fakat Bora'yla sohbet etmek istiyordum ve Bora da bunu istiyorsa, bunu yapmaktan kimse beni alıkoyamazdı. Bakışlarımı Bora'ya çevirdim ve ümitle ona bakmaya başladım. En az Kıvanç kadar zeki olduğundan emindim, öyle ki çok kısa bir süre sonra küçük ellerini kaldırarak, "Burada kalmasını istiyorum." demişti.

"Yaşasın!" diye sevinçle bağırıp, kahkaha atarak sandalyeden kalktım ve yatakta Bora'nın yanına oturdum.

"Ne dediğini nereden biliyorsun?" diye sordu Kıvanç. Beni ezmeye çalışmıştı fakat başarılı olamayacaktı.

"İşaret dili biliyorum." dedim, kendimden emin bir tavırla ve Bora'ya döndüm. Son bir aydır sırf Bora için işaret dilini öğrenebilmek için kursa gidiyordum ve zor da olsa öğrenebilmiştim. Ellerimi hızlı hareket ettiremiyor veya bazen hangi hareketi yapacağımı unutuyordum ama yine de bildiğimi söyleyebilirdim.

Bora, küçük ellerini tekrar havaya kaldırdığında, dikkatimi ellerine verdim. "Abim uzun zamandır gülmüyordu, onun gülmesini sağladığın için teşekkür ederim..." Tam, estağfurullah ne yaptım ki, diyecektim ki Kıvanç'ın uzun zaman sonrasında ilk kez benim sayemde güldüğünü nereden bildiğini merak eder oldum. "Büyüdüğümde ben de senin gibi güzel bir kızla evleneceğim."

Merakımı bir kenara bırakarak, el hareketleriyle söylediği son cümleye karşılık olarak kahkaha atıp, "... ama abin ve ben evlenmeyeceğiz ki." diye konuştum.

Şirin bir şekilde sırıtarak, ellerini tekrar kaldırdı ve "Sizi ben evlendireceğim." dedi.

"Bora!" diye uyarıcı bir ses tonuyla konuşan Kıvanç'a dönüp, kaşlarımı çatarak, "İki dakika sohbet ediyoruz, araya girmesen olmuyor, değil mi?" diye sorduktan sonra Kıvanç'ın bir

şey söylemesine fırsat vermeyerek Bora'ya döndüm ve beni nereden tanıdığını sordum.

"Batuhan abi ve Damla abla senin hakkında birkaç şey söyledi."

Dudaklarım uçuklayacak sandım, o derece şaşırmıştım. Kıvanç'ın Bora'ya beni anlatmasını beklerdim de Batuhan ve Damla'nın hele ki birlikte benim hakkımda Bora'ya bir şeyler söylemesini beklemezdim. Şaşkınlığımı üzerimden atamamışken, "Ne dediler mesela?" diye sordum.

"Damla abla, abine âşık olan bir kız var, dedi. Batuhan abi de, kız taş gibi, dedi ama ben taş gibi ne demek bilmiyorum..."

"Uyku vakti Bora!" dedi Kıvanç ve bileğimden tutarak beni çekelemeye çalıştı.

Bileğimi sertçe kendime çekerek ondan kurtardım ve uzanıp Bora'nın yanağına küçük bir buse kondurduktan sonra oturduğum yerden kalktım. Odadan çıkabileceğimizi söylediğimde, Kıvanç aceleci bir tavır takınarak, benden önce odadan çıktı.

"Küçük çocukları hiç sevmem ama seni sevdim. Merak etme, başka sefere yine geleceğim." diyerek el salladım ve Kıvanç'ın peşi sıra ben de odadan çıktım.

Kıvanç'ın odasına girdiğimde, onu odasında volta atarken buldum. Sesimi çıkarmadan onun öfkeli halini izledim, çok kısa bir süre sonra benim geldiğimi fark edince, üç büyük adımda yanıma yaklaşıp, kapıyı çarparak kapattı ve ardından sırtımı kapıya yaslayarak dudaklarıma doğru, "Senin derdin ne?" diye konuştu.

Kıvanç'ın öfkeli ve sabırsız bakışları yüzümdeki her bir noktada gezinirken, zihnimi terk etmeyen düşünceyi onunla bir kez daha paylaşmak istedim. "Bir şey yaptığını biliyorum. Bir halt yedin, bir suç işledin, bana yalan söyledin ya da benden bir şeyi gizledin... Ne olduğunu önemli değil ama bir

şey yaptın." Gözleri irileşirken, söylediklerimde haklı olduğumu anladım ve sinirlenmeden hemen önce, "Ben sadece... O şeyi öğrenmeden önce Bora'yla tanışmak istedim, bu kadar." diye itiraf ettim.

"Sen..."

Sözünü keserek, "Şimdi, anlat." dedim. "Yaptığın o şeyi, hemen şimdi, anlat." diye devam ettim.

Bir adım geriye atarak bakışlarını benden kaçırdı. İnkâr etsin istedim. Beni üzecek veya kızdıracak hiçbir şey yapmadığını söylesin istedim fakat yapmayıp, "4 Nisan'da anlatsam, olmaz mı?" diye sorarak, bir şey yaptığını kabullenmiş oldu.

Her ne kadar şaşkınlıktan titriyor da olsam, netliğimi korumayı başararak, "Hayır." dedim sertçe. "Şimdi istiyorum. Ne olacaksa olsun artık..."

"4 Nisan benim doğum günüm." dedi ve ondan beklenileceğinin aksine utana sıkıla, "Ben düşünmüştüm ki... Birlikte kutlayabiliriz, yani, doğum günümü..." diye açıkladı.

Âşık olduğum çocuğun doğum gününü dahi bilmediğim için kısa bir anlığına kendimden utandım fakat Kıvanç'ın bir şey yaptığı aklıma gelince, ona olan öfkem utancıma ağır bastı ve ne diyeceğimi bilemeyerek ona bakmayı sürdürdüm. Yaptığı şeyi bunca zamandır gizlediğine ve tam olarak şimdi böyle bir ricada bulunduğuna göre bana o şeyi anlattıktan sonra benim onu bırakacağımı falan düşünüyordu.

Ne yapmalıydım? Ortada açığa kavuşması gereken bir şeyin olduğunu bile bile Kıvanç'ın doğum gününü sanki öyle bir şey yokmuş gibi geçirmesine izin mi vermeliydim? Yoksa şu anda anlattırıp, onun düşüncesine uyarak onu bırakmalı mıydım?

14

"Ya ama ben süt sevmem ki!" diyerek mızmızlanan Irmak'ı kimse umursamadı ve Cem her birimizin bardağına sıcak süt doldurmaya koyuldu.

"Çocuğun efkârlanışı bile komik." dedi Deniz, alay edercesine.

"... çünkü o Cem." dedim ve Cem'in bana uzattığı bardağı elime aldım.

2 Nisan günündeydik. Kıvanç'ın doğum gününe yalnızca iki gün kalmıştı ve ben o gün geldiğinde tam olarak ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum. O gün teklifini kabul ederek evinden ayrıldıktan sonra geceleyin uyumadan önce çok düşünmüş, düşünürken uyuyakalmıştım. Ne yaptığına dair milyon tane tahminim vardı. En basitinden, benden gizli en sevdiğim sakızı çiğnemiş olabilirdi, buna kızabilirdim ama eğer yaptığı şey tam olarak bu ise onu bırakmazdım ki... Kendi başıma doğru tahminde bulunamayacağımı fark edince, ertesi gün durumu Batuhan'a anlatıp, ondan tahmin yürütmesini istemiştim ve o sadece susmakla yetinmişti. O günden beri Kıvanç'la hiç konuşmamıştık, hem de hiç... Onu deli gibi özlüyordum ve onunla konuşmak istiyordum fakat bir şey bana engel oluyordu ve ondan kaçıyordum. Tıpkı Batuhan'ın benim ona durumu anlattıktan sonra benden kaçtığı gibi... Tuhaf bir şekilde o günden sonra ben Kıvanç'tan, Batu ise benden kaçmaya başlamıştı. Sanki ortada büyük bir sır vardı da ben dâhil herkes bu sırrın ortaya çıkmaması için çabalıyor gibiydi.

Kıvanç ve benim cephemde gelişen olayların yanı sıra Deniz cephesinde de birçok olay gelişmişti. Deniz'e bir haller gelmiş ve iki günde bir İnci'yi ziyarete gitmeye başlar olmuştu. Deniz'in söylediğine göre İnci'nin ailesi, Deniz'den, İnci'yi o iyileşene kadar her gün ziyaret etmesini istemiş çünkü İnci o yokken farklılaşıyor ve etrafa saldırıyormuş, İnci'yi sakinleştiren tek kişi ise Deniz'miş. Her şeye rağmen Deniz, İnci'ye karşı hâlâ mesafeli ve tedirgin davranıyor olsa da İnci'nin babasının bu isteğini iki günde bir gelebileceği şartını koyarak kabul etmiş. Tuhaf bir şekilde, kalbini kaptırdığı Elif'i her gün yeni bir bahane bularak görmeyi de ihmal etmiyordu. Elif açıkça Deniz'i ciddiye dahi almadığını belirtse de Deniz ondan vazgeçmemekte kararlıydı ve onun bu halini hiç iyi görmüyordum. Bir gün İnci'ye bir gün Elif'e gidiyor, İnci'yi mutlu etmek isterken, Elif'ten aldığı tepkiler sonucunda mutsuz oluyordu.

Öte yandan bir de Cem vardı. "Bugün bana içiyoruz arkadaşlar!" deyip, süt dolu bardağını kafasına diken, masum duygularıyla sevmeyi yeni yeni öğrenen Cem...

"Ben sütü çikolatalı içsem olmaz mı?" diye sordu Irmak.

Batu, başını onaylamazcasına sallayarak, "Oyunbozanlık yapma." dedi.

"İyi ki annem evde yok, yoksa o da bize katılırdı." dedi Cem ve bu bizi gülümsetti. Cem'in annesi Cemre teyze, çok modern ve kafa dengi bir kadındı. Bundan önce iki kez daha Cem'in evinde toplanmıştık ve birinde Cemre teyze de bize katılıp bizimle oyunlar oynamıştı. Modern, kafa dengi, çılgın, aynı zamanda da en az Cem kadar güleç bir insandı.

"Çok uzatma da anlatmaya başla artık." dedi Deniz ve süt dolu bardağından bir yudum aldı.

"Şimdi ben geçenlerde Rabia'mı, beyaz kuğumu, Twitter'dan takip ettim, tamam mı?"

"Tamam." dedi Deniz ve Cem ona öfkeyle bakmaya başladı.

"Ne var oğlum? Tamam mı diye sordun, ben de mal gibi kalma diye-"

"Sen devam et Cem!" diyerek Deniz'in sözünü kesti Batu ve Cem sütünden bir yudum aldıktan sonra anlatmaya devam etti.

"Sonra bu da beni takip etti çünkü neden etmesin? Sonuçta aramızda bu kadar samimiyet var-"

"Allah aşkına!.." diyerek Cem'in sözünü kesti Deniz. "Şu aranızdaki samimiyeti biraz açar mısın?"

"Ona yanlışlıkla vurdum ve üzerine kahve döküldü, o da bana bilerek vurdu ve gözümü morarttı." dedikten sonra gülerek, "Tabii ki de bunlarla kalmıyor." deyip, "Bu olaydan sonra iki kez daha koridorda çarpıştık ve inanamayacaksınız ama resmen aynı okuldayız!" diye heyecanla devam etti.

"Cem gibi bir arkadaşımızın olmasına!" diyerek süt bardağını kadeh kaldırır gibi kaldırdı Irmak ve Batu; Deniz ve hatta ben bile kendi süt bardaklarımızı kaldırıp, onunkiyle tokuşturduk.

"Eyvallah, sağ olun dostlarım!" diyerek sütünden bir yudum daha aldı Cem. Belli ki Irmak'ın dalga geçerek söylediği ve bizim de ona uyarak kadeh tokuşturmamızın sebebini anlayamamıştı. Saftı, gerçekten çok saftı.

"Devam et." diye emretti Batu ve Cem başını sallayıp, anlatmaya devam etti.

"İşte sonra sırf Rabia beni takip ediyor diye daha çok esprili tweetler atmaya başladım. Sonra bir gün bir baktım Rabia beni engellemiş."

"Oha, neden?" diye sordum.

"İşte ben de ertesi gün yanına gidip, beni neden Twitter'dan engelledin, diye sordum. O da şey dedi bana..."

"Ne dedi?" diye sordu Irmak.

"Sen kimsin?" diye, Rabia'nın kendisine sorduğu soruyu söyledi Cem ve sonra herkes sustu, hepimiz şoke olmuş bir ifadeyle Cem'e bakmaya başladık. "Ben ona âşıkken, o beni tanımıyormuş bile." diye devam edince, aynı anda süt dolu bardaklarımızı kaldırdık ve tokuşturduktan sonra kafaya diktik.

--

4 Nisan akşamında, Kıvanç'ın doğum gününü kutlamak amacıyla Dolap Bar'da toplanmıştık. Partiyi organize eden kişi Damla'ydı ve her ne kadar Kıvanç'ın doğum günü partisi olsa da Damla'nın organize ettiği bir partide olmak sinirlerime dokunuyordu. Bar tıklım tıklım doluydu. Sanki Bordo Caddesi sakinlerinin hepsi bardaydı ve adım atacak yer şöyle dursun, havada nefes alacak oksijen bile yoktu.

Kıvanç ise gittiği her yere sanki kaçacakmışım gibi beni de götürüyor ve daha önce hiç görmediğim yüzlerin doğum günü tebriklerine teşekkür ediyorken, elimi bir an olsun bırakmıyordu.

Teşekkür eden ve hediye veren her yeni yüz, Kıvanç ve benim ne kadar da farklı bir çevreye sahip olduğumuzu bana kanıtlıyordu. Benim doğum günü partim evimin bahçesinde yapılmıştı ve davetliler okuldaki arkadaşlarım ve öğretmenlerimdi. Kıvanç'ın doğum günü partisi Bordo Caddesi'nin en büyük barında yapılıyordu ve davetlilerin birçoğunu Kıvanç bile tanımıyordu. Hiç tekin olmayan ve beni epey korkutan bir ortamı olan bu parti ne kadar sürecekti bilmiyordum fakat Kıvanç'ın elimi –üstelik ben istemeden– tutup bir an olsun bırakmıyor oluşu, beni güvende hissettirebiliyordu.

Damla ne yapıp edip, Batu'nun da partiye gelmesini sağlamıştı. Kızdaki aşırı yüzsüzlüğe, azme ve hırsa hayrandım. Partide kendisini tanıdığım sadece birkaç kişi vardı. Onlar da Irmak, Batu, Damla, Ozan ve Gay Boy'du. Irmak ve Ozan, partinin başlangıcından beri çekildikleri köşede aşklarını

yaşıyorlarken, Batu hep birlikte oturmamız için ayarlanan masada oturuyordu. Damla parti organizasyonunu yaptığı için sürekli etrafta dolaşıyor, bir aksiliğin çıkmaması için uğraşıyordu. Gay Boy ile henüz konuşamamıştım ama gördüğüm kadarıyla o da işini yapıyor, etraftakilere içki servis ediyordu.

"Kıvanç!" diye bağıran kız, kollarını bir anda Kıvanç'ın boynuna dolayınca, Kıvanç bir adım sendeledi ve eş zamanlı olarak ellerimiz ayrıldı.

Bir adım ötemdeki Kıvanç ve ona hâlâ sarılı bir pozisyonda ayakta dikilen kıza kısa bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldım. Sakin kalmalıydım. Kıvanç ona yaklaşan kızları dövmemden hiç hoşlanmıyordu ve şimdi tam da Kıvanç'ın doğum gününde ona sarılan kızı döverek her şeyi mahvetmemeliydim.

"Doğum günün kutlu olsun aşkım!" diye ağzını yayarak bağırdıktan sonra Kıvanç'tan kollarını ayırdı kız. Ulan ona daha ben aşkım demedim, diye bağırarak kızın üzerine atlamak istedim, yapamadım.

"Teşekkür ederim." dedi Kıvanç.

"Ay, sen şimdi Koç burcu mu oluyorsun?" diye ağzını yayarak sorduğunda, Kıvanç'ın kızın ağzının ortasına bir tane çakmasını istedim.

"Bilmem, öyle mi oluyorum?" diye sordu Kıvanç ve sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Ay, evet, sen resmen Koç burcusun ve ben de Aslan burcuyum!"

Daha fazla dayanamayıp, bir adım atarak kızın kolundan tuttum ve "Tamam aslanım, sen şimdi çekil." dedikten sonra Kıvanç'ın elinden tutup onu sürüklemeye çalıştım.

"Tamam aslanım, mı?" diye alay ederek sordu Kıvanç.

"Kız sana yürümedi, resmen depara kalkarak koştu ve sen öylece baktın!" diye öfkeyle soludum.

"Ne yapsaydım? Ben de mi koşsaydım?"

"Komik mi?" diye sordum yüzümü buruşturarak.

"Peki, senin bu tavrın şu an gerekli mi?" diye o da yüzünü buruşturarak sorduğunda, kavga etmek istemediğim için susmakla yetindim.

İki saat sonra Irmak, Ozan, Batu, Damla, Kıvanç ve ben, Damla'nın daha önceden bizim için ayırmış olduğu masanın etrafında oturmuş ve suskunluk yarışı yapmaya başlamıştık. O iki saat içinde Kıvanç beni barın her köşesine götürmüş ve daha önce hiç şahit olmadığım görüntülere şahit olmama sebep olmuştu. Son on dakikadır ise masada herkes sus pus oturmuş ve bakışlarını birbirinden kaçırmakla meşguldü.

Masamıza yaklaşan sarışın bir adam, Kıvanç'ın kulağına eğilerek bir şeyler söyledi ve Kıvanç başını salladığında, o da başını sallayarak masamızdan uzaklaştı. Kıvanç hiçbir şey demeden masanın üzerindeki viski bardağına uzandığında, merakıma yenik düşerek, "Ne olmuş?" diye sordum.

"Hiçbir şey..."

"Ne söyledi sana?" diye daha da meraklanarak sorduğumda, viskisinden bir yudum aldı ve bardağı tekrar masanın üzerine bıraktı.

"Şarkı söyleyip söylemeyeceğimi sordu."

"Söyleyecek misin?" diye benden önce davranarak sordu Damla.

"Evet."

Batu, ben ve Irmak, partinin başlangıcından beri masadaki hiçbir içeceğin bardağına bile dokunmamışken, Ozan ve Kıvanç su içer misali viski içmiş, Damla ise içmek için adının Baileys olduğunu söylediği bir içkiyi seçmişti.

Damla, kendisine bir tane daha Baileys ısmarladığında, Kıvanç viski bardağındaki son yudumu da içmesinin ardından ayağa kalktı. Kaşlarımı çattım ve kendinden emin bir tavırla

sahneye doğru olan yürüyüşünü izledim. Üç kişiden oluşan orkestra ekibi sahnedeki yerlerini aldıklarında, Kıvanç da en öndeki ayaklı mikrofonun arkasına geçti. Müzik çalmaya başladığında, hangi şarkıyı söyleyeceğini hemen anladım. Grup Seksendört'ün Kendime Yalan Söyledim şarkısını söyleyecekti ve ben bu şarkıya bayılıyordum!

Sağ eliyle mikrofonu tuttuktan sonra gözlerini kapatarak, dudaklarını araladı.

"Terk edilmiş bir şehrin ortasındayım.
Altım çamur, üstüm yağmur ama bak buradayım.
Bazı şeyler kaybetmeden sevilmiyor.
Bedenim burada fakat ruhum kabul etmiyor..."

Gözlerini açtı ve direkt olarak benim gözlerime dikti.

"Kendime yalan söyledim.
Yalnızım, bunu ben istedim.
Paramparça bütün aynalar...
İçinde kan revan birisi var."

Nakarat kısmını tekrarlarken, gözlerini bir an olsun benden başka birine çevirmedi. Nakaratın son cümlesini söylediği sırada tekrar gözlerini kapattı.

"Yaşadığım ne varsa ben seçtim, ben istedim.
Artık sabah uyandığım ses annem değil.
Bazı şeyler kaybetmeden fark edilmiyor.
Bedenim burada fakat ruhum kabul etmiyor..."

Gözlerini açtı ve yine direkt olarak benim gözlerime dikti. Şarkıyı sanki özellikle seçmişti ve gözleri bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi bakıyordu.

"Kendime yalan söyledim.
Yalnızım, bunu ben istedim.
Paramparça bütün aynalar...
İçinde kan revan birisi var."

İki kez söylediği nakarattan sonra tekrar gözlerini kapattı.

"Ser verip, sır vermedim.
Cesaret ister böyle itiraflar.
Söylemesi zor...
Tek korkum bu kadar..."

Gözlerini tekrar açtığında, bu sefer gözlerimi ondan ayırarak Batu'ya çevirdim. Batu'nun dikkatle Kıvanç'a baktığını gördüğümde, ne düşündüğünü gerçekten çok fazla merak ettiğimi fark ettim. Kıvanç'ı affetmek istiyor muydu? Affedecek miydi? Eğer affederse, Damla'yı da affeder miydi?

Barın içini dolduran müziğin sesi kesildiğinde, Kıvanç'ın sahneden iniyor olduğunu düşünerek bakışlarımı Batu'dan çektim. Kıvanç'ı hemen yanımda dikiliyorken bulduğumda, ne olduğunu sormaya kalmadan elimi tuttu ve beni oturduğum koltuktan kaldırdı.

"İyi eğlenceler." dedikten sonra beni çekelemeye başladığında, şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim.

Kendi doğum günü partisini terk ediyor olamazdı, değil mi?

"Kıvanç!" diye seslendim.

Duyduğu halde ne bana dönüp baktı ne de adımlarını yavaşlattı. Barın çıkışına kadar bir an bile duraksamadı ve kendisine selam veren insanlara selam bile vermedi. Barın çıkışına geldiğimizde, "Kıvanç!" diye seslendim tekrar.

"Ne var?" diye sorduğunda, "Şu an senin doğum gününü terk mi ediyoruz?" diye sordum.

"Evet."

"Neden?"

"... çünkü sıkıldım ve canım böyle istiyor."

"... ama senin doğum günü partin-"

"Partilerden hoşlanmıyorum." diyerek sözümü kestiğinde, saygı duyarak omuz silktim ve caddenin çıkışına doğru yürümeye başladık.

--

4 Nisan gecesinde ve Kıvançların dağ evindeydik.

Salondaki ikili kanepede birbirimize yabancıymışız gibi oturmuştuk ve susmuştuk. Benim suskunluğumuzu bozmaya hiç niyetimin olmadığı gibi yarım saatlik sessizliğe bakılacak olursa onun da yoktu. Genelde konuşmayan, susan bir tip olmadığım için bu suskunluğum ve sessizliğimiz fena halde canımı sıkıyordu. Geldiğimden beri yapmak istediğim şeyi yapmak amacıyla oturduğum koltuktan yavaşça kalktım fakat konuşmamaya devam ettim.

"Nereye?" diye sorunca ise kendimi salonun orta yerine atıp, evet, işte ilk sen konuştun, ben kazandım, diye bağırmak istesem de herhangi bir oyun oynamadığımızı veya iddiaya girmediğimizi fark edince, yapmadım.

"Sana yemek yapacağım."

Gözlerinde anlık bir ışıltı oluşur gibi oldu ve "Sen mi?" diye alay edercesine sordu.

"Hah." dedim ve "Bekle ve ye!" diye devam ettikten sonra salondan ayrılıp mutfağa geçtim.

Ecrin teyzeden bana yemek yapmayı öğretmesini rica etmiştim ve o da ricamı kırmayarak, tüm yemekleri olmasa da yapımı kolay olan yemekleri yapmayı öğretmişti. Kıvanç'ın sakladığı o büyük sır bugünün sonunda ortaya çıkacaktı ve onun düşüncelerine göre onu bırakacaktım. Kıvanç her zaman mantıklı ve doğru düşünceler içerisinde olan bir çocuk olduğu için öyle bir ihtimalin olabileceğini varsayarak, onu bırakmadan önce ona yemek yapmak istemiştim.

Yaşadıklarım ve Kıvanç, beni öyle bir hale getirmişti ki zihnimin ve duygularımın karışıklığı artık bedenimi dahi yoruyordu.

Kıvanç'ın bir kez olsun beni kontrole gelmediği, kazasız belasız fakat yalnız başıma geçirdiğim bir saatlik yemek yapma macerasının ardından, mutfak masasını güzelce donatmıştım.

Yaptığım pirinç pilavını tabaklarımıza koyduktan sonra cacıktan da kâselerimize doldurdum. Masadaki tek eksiğin, Kıvanç ve kızarttığım tavuk olduğunu fark edince, mutfaktan ayrılıp salona geçtim.

Kıvanç'ı, salondaki koltukta uzanır ve uyuyor bir vaziyette bulunca, gözlerimi devirdim ve onu uyandırmaya çalıştım. Bir insan uykuyu ne kadar çok seviyor olursa olsun, bulduğu her fırsatta uyumamalıydı, öyle değil mi? Kıvanç'ı ne zaman boş bıraksam, geri döndüğümde onu uyuyor bir vaziyetteyken buluyordum.

"Uyanır mısın artık?" diye bıkmış bir ses tonuyla sordum.

Dakikalardır omzunu dürtüyor olmama rağmen hâlâ gözlerini açmamış, bu da yetmezmiş gibi yaşadığına dair en ufak bir tepki bile vermemişti. Bekle... Yaşadığına dair en ufak bir tepki dahi vermemişti mi?

Endişeye kapılarak, elimi kalbinin üzerine koydum ve atışını hissetmeye çalıştım. Hissedemediğimde daha da endişeye kapılarak, "Öldün mü?" diye sorup, ona doğru eğildim ve başımı kalbinin üzerine koydum.

"Öldüm." dedi düz bir sesle ve bir elini kaldırıp, başımı tuttu.

Kulağım kalbine dayalı ve başım göğsünün üzerinde halinden memnunken, kalp atışlarını dikkatle dinledim. Düzenli atmıyordu. Hızlı ve düzensiz atıyor, çok açık bir şekilde de duyulabiliyordu. Kaşlarımı çatarak, "Kıvanç, kalbin çok hızlı atıyor." diye fısıldadım.

"Atmasın mı?" diye sordu.

"Atsın." dedim. "Atsın ama çok hızlı atıyor..."

"Belki de böylesine hızlı atmasına sebep olan bir şey vardır."

"Öyle mi dersin?" diye sordum.

"Öyle..."

Herhangi bir hastalığının olmadığını anladığımda, "O zaman, hadi, yemekler soğumadan yemeye gidelim!" dedim neşeyle ve başımdaki elini çekince, önce ben sonra ise o ayağa kalktık.

Mutfağa geçtiğimizde, hazırladığım masayı görünce, yüzüne beğeni ifadesi yerleştirdi ve bu beni çok mutlu etti.

"Masa düzenini beğendin mi?" diye sordum.

"Evet, beklenilmeyecek bir şekilde güzel olmuş."

Her ne kadar alttan alttan laf sokmuş olsa da "Ben yaptım." dedim. "Tek başıma..."

"Gerçekten mi?" diye sorduğunda, hevesle başımı salladım.

"Ben yaptım. Yemekleri de ben yaptım ve..." derken sustum. Biraz önce dalga geçmek amacıyla gerçekten mi diye sorduğunu fark etmiştim ve bu az da olsa üzmüştü. Aslında üzmemişti ama hevesimi kursağımda bırakmıştı.

"Bakalım yemeklerin tadı da masanın düzeni kadar güzel mi?" diye kendi kendine sorduktan sonra masaya geçti ve oturdu.

Ocağın üzerindeki tencereyi aldım ve içindeki tavuk parçalarını tabağa bıraktıktan sonra tabağı masaya koydum ve ben de Kıvanç'ın hemen karşısına oturdum.

Kıvanç, kaşığını eline aldıktan sonra ilk olarak cacığından yedi. Yaptığım cacığı beğenip beğenmediğini aşırı derecede merak ederken, bir anda yüzünü buruşturdu ve "Bu ne böyle?" diye sordu.

"Kötü mü olmuş?" diye sordum ve elime kaşığımı aldım.

"Tadı çok kötü." diyerek elimdeki kaşığı aldı. "Tadına baktıktan sonra ağzından çıkarmanı istemem."

Omuzlarımı düşürdüm ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Güzel bir cacık yapamayacak kadar beceriksiz olduğuma inanamıyordum!

Cacık kâsesini hafifçe ittirdi ve kaşığını bu sefer pirinç pilavına batırdı. Pirinç dolu kaşığını ağzına götürürken, heyecanla ona bakmaya devam ettim. Cacığım güzel olmamış olabilirdi fakat pilavımın güzel olduğundan neredeyse emindim.

Ağzındakileri yutmadan hemen önce yüzünü buruşturduğunda, pilavın da kötü olduğunu anlayarak pilav tabağını kendime çektim ve tavuk parçalarını koyduğum tabağı ona uzattım. Hiçbir şey söylemeyip, tavuğun kemiksiz olan bir parçasına çatalını batırdı ve ağzına götürdü. Yavaşça çiğnerken, bakışlarını benden kaçırınca, pişirdiğim tavuğun da kötü olduğunu anladım ve sertçe yutkundum.

"Şey..." dedim utana sıkıla. "Başka bir yemek yapayım mı?"

Başını iki yana sallayıp, dudaklarını aralayınca, "Abartma istersen." diyecek sandım fakat "Gerek yok, bunları yerim." dedi.

"... ama..."

"Elinden zehir de olsa yerim." diyerek sözümü kesince, gözlerimden bir anda kalp fışkırdı ve "Ay, Kıvanç, çok romantiksin!" dedim kendimi tutamayarak.

Yüzünü buruşturarak, "Romantik olduğum zamanlarda böyle olacaksan, söz, bir daha olmayacağım." dedi.

"Şaka yapmıştım..."

Omuz silkti ve ardından cacık kâsesini eline alıp ağzına götürdü. Şaşkınlıkla ona bakarken, kâsedeki cacığı içmeye başladı. Biraz sonra boş cacık kâsesini masaya bırakınca, "Bu nasıl bir yemek yeme şeklidir?" dedim homurdanarak.

"Bizde böyle." dedi ve eline kaşığını alıp pirinç pilavından yemeye başladı.

"Odunsun işte..."

Tek kaşını kaldırarak bana baktı ve "Biraz önce romantik olduğumu söylememiş miydin?" diye sordu.

"Romantik odunsun." dedim düzelterek çünkü öyleydi. Beş saniye önce romantik, beş saniye sonra odun olabiliyordu. Dengesizdi ama onu seviyordum.

--

Doğum gününün sona ermesine bir saat kala elimden tutarak beni üst kata çıkardı. Bugün onun doğum günüydü ama sanki benim doğum günümmüş gibi davranıyordu. Kıvanç benden sakladığı o büyük sırrını gecenin sonunda bana söyleyecekti, bunu biliyor ve bu yüzden ben de doğum gününü mahvetmek istemediğim için sanki ortada hiç sır yokmuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Şimdiyse odasının terasında, Kıvanç'ın ne zaman hazırladığını bilmediğim minderlerden oluşan yer yatağında uzanıyorduk. İkimizin de gözleri gökyüzündeki yıldızlardaydı ve ikimiz de susuyorduk. Kıvanç'ın zihnini merak ettiğim kadar belki de hiçbir şeyi merak etmiyordum. Keşke bir dilek hakkım olsaydı da ben de bunu Kıvanç'ın düşüncelerini okuyabilmek için harcayabilseydim. Benim hakkımdaki düşüncelerini değil, genel olarak hayat ve olaylar hakkındaki düşüncelerini merak ediyordum.

Sessizlikten sıkıldığımda, "Doğum gününün son dakikalarında yapmak istediğin bir şey yok mu?" diye sordum.

"Var." dedi beni şaşırtarak.

"Eğer benimle birlikte yapmak istediğin bir şeyse-"

"Dans edelim." diyerek sözümü kesti.

Dans edelim mi veya etmek ister misin, diye sormamıştı. Direkt olarak her zamanki gibi kendi isteklerini ön plana almış ve emir vermişti. Başka bir zaman olsaydı, her ne kadar ben de dans etmek istesem de sırf gıcıklığına itirazda bulunur ve dans etmezdim fakat bugün onun doğum günüydü.

"Edelim." dedim ve doğruldum.

O da doğruldu ve benden önce ayağa kalkıp, bana elini uzattı. Hafifçe gülümseyerek elini tuttum ve beni kendisine çekmesine izin verdim. Elimi bırakmayıp, beni teras balkonun en ortasına götürdüğünde, "Müzik?" diye sorarcasına konuştum.

"Şarkıyı ben söylerim, olmaz mı?"

Tabii ki de olur, deli misin, diye düşünüp, "Olur." dedim gülümseyerek.

Birkaç saniye sonra ellerini nazikçe belime koyunca, ben de ellerimi onun omuzlarına koydum ve müzik olmadığı halde dans etmeye başladık.

Kahve çekirdeğinin en eşsiz tonuna sahip olan gözlerine hayranlıkla baktığım zamanda, "Gözlerin çok güzel." dedi.

O an sanki dilim tutuldu ve ben hiçbir şey söyleyemedim. Kıvanç bana ilk defa iltifat etmemişti fakat biri gözlerime ilk kez iltifat etmişti ve o kişi Kıvanç olunca, şaşırmadan edemedim.

"Normalden fazla büyükler ve rengi aynı senin gibi kararsız, dengesiz..."

"Ne?" diye sordum.

"Bazen mavi, bazen yeşil oluyorlar. Bazense ikisi birden..."

"Onu biliyorum zaten." dedikten sonra öfkelenerek, "Ben kararsız ve dengesiz biri miyim?" diye sordum.

"Sana ne zaman güzel bir söz söylesem, sadece üç saniye sonra pişman olmamı sağlayacak bir şey söylüyorsun, bunun farkında mısın?"

"Sevgili olalım mı?" diye pat diye, hiç aklımda olmadığı halde sordum. Kaşlarını hafifçe çattığında, "Sadece bir saatliğine..." dedim.

Kısa bir anlığına düşündükten sonra, "Olur." dedi.

"Seni çok seviyorum sevgilim!" dedim gülümseyerek. İfadesiz suratındaki boş bakışlarıyla bana bakmayı sürdürünce,

"Sen de bana, seni seviyorum sevgilim, der misin?" diye öfkeyle sordum.

"... ama ben yalan söylemem."

"Hiç mi?" diye şaşırarak sordum.

"Hiç..."

Sonra bir anda dudaklarını benimkilerinin üzerine örttü. Gıcıklık yapmak istemedim, ne geri çekildim ne de karşılık vermezlik yaptım. Sağ elini kalçama doğru indirdiğini hissettiğimde ise işin sonunun kötüye gitmesini istemediğimden geri çekilmek zorunda kaldım.

Kaşlarını çatarak bana baktığında, aklıma gelen ilk şeyi, "Yapmamdan hoşlanmadığın ne var?" diyerek sordum.

"Öpüştüğümüz sırada geri çekilmenden hiç hoşlanmıyorum."

Gülesim geldi fakat kendimi tuttum ve "Başka?" diye sordum.

"Şort veya kısa elbiseler giymeni istemediğim halde sırf bana inat giymenden hoşlanmıyorum."

"Başka?"

"Çok fazla soru sormandan da hiç hoşlanmıyorum."

Mesajı alarak susmaya karar verdim fakat hemen sonra, "Yemekler çok mu kötü olmuştu?" diye sordum.

"Hayır, şaka yapmıştım."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken, "Sen şaka yapmazsın?" diye sorarcasına konuştum.

"... ama yaptım."

Yutkundum ve "Öyleyse... Gerçek düşüncelerin neler?" diye sordum.

"En az benim yaptığım yemekler kadar lezzetliydiler."

"Egoist hayvan!" diye tıslarcasına konuştuktan sonra, "Hani şarkıyı söyleyecektin?" diye sordum.

"Söyleyeceğim." dedikten sonra başını hafifçe eğerek, dudaklarını sol kulağıma doğru yaklaştırdı.

"Umutsuz olduğu bir anda, sevmek ister her insan..."

Alnımı sol omzuyla kalbinin ortasındaki yere dokundurdum ve güzel sesini dinlemeye devam ettim. Her ne kadar benim teklif etmemden sonra olsa da şu anda sevgiliydik ve Kıvanç benim için bizim şarkımızı söylüyordu. Belki de dünyanın en mutlu insanı olmalıydım fakat içimdeki şüphe tohumları buna izin vermiyordu.

"Ben ki sevmekten hiç usanmam..."

Şarkı bittiğinde, alnımı ve ardından da ellerimi ondan ayırarak dans etmeyi kestim.

Kaşlarını hafifçe çatarak, ne yapmaya çalıştığımı anlamıyormuş gibi bana bakmaya başladığında, "Söyle." diye emrettim. "O sakladığın büyük sırrını, artık söyle."

"Bana-"

"Söyle, Kıvanç!" diye sözünü keserek tekrar ona emir verdim.

Belime koyduğu ellerini benden uzaklaştırdı ve geriye doğru küçük bir adım attı. Sağ elini kaldırıp ensesine dokunurken bakışlarını benden kaçırdı. Söylemek zor geliyor gibiydi fakat artık söylemek zorundaydı. Kıvanç'ı bırakmazdım. Sakladığı o büyük sırrının benim onu bırakmama yetecek kadar büyük bir şey olmadığını düşünüyordum. Sadece Kıvanç'ın abartısıydı ve bence...

"Biz Damla'yla..." diye söze başladığında, zihnimdeki tüm düşünceler bir anlığına donmuş gibi oldu. "Geçen ay-"

"Bir dakika." diyerek sözünü kestim.

Damla'yla tekrar bir ilişki yaşadığını söylüyor olamazdı, değil mi? Ben... Bunu kaldıramazdım. Hadi beni geçelim, Batu bunu kaldıramazdı.

"Seninle aramız pekiyi değildi ve ben çok bunalmıştım. Biriyle konuşmam gerekiyordu ve bu kişi sen olamazdın. Ozan'ın işi vardı ve Batu'nun benimle konuşmayacağından da emindim."

"Bu yüzden sen de Damla'yı mı çağırdın?" diye sordum.

"Evet..."

"Ne yaptınız?"

"Nehir-"

"Ne yaptınız Kıvanç?"

"Öpüştük ve biraz da ileri gittik."

Gözlerimin dolduğunu biliyordum. Etimin, kızgın bir demirin dokunduruluşunu hissederek acıdığını, kalbimin ezilircesine parçalandığı ve beynimin hayal kırıklıkları içinde yüzdüğünü biliyordum. Bu konu hakkında ona söyleyecek tek bir kelimem dahi yoktu.

Henüz bir dakika önce, onu bırakmayacağımı düşünecek kadar ve o büyük sırrının aslında büyük olmadığını tahmin edecek kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Canımı acıtan şey, Kıvanç'ın, Damla'yla bana rağmen bir ilişki yaşamış olması değildi. Canımı acıtan şey, Damla'yla bana rağmen ilişki yaşadıktan sonra yüzüme hiç utanmadan bakması, beni hiç utanmadan öpmesi veya bana hiç utanmadan dokunması da değildi. Canımı acıtan şey, Kıvanç'ın, Batu'nun ilkinden sonra nasıl acı çektiğini görmesine rağmen ikinci kez onu hiç düşünmeyerek, bizlere pişman olduğunu söylemesine rağmen tekrar Damla'yla bir ilişki yaşamış olmasıydı.

Bunu nasıl yapabilirdi? Batu'ya bunu ikinci kez nasıl yapabilmişlerdi? İlkine hata diyebilirdik, affedilebilirdi fakat ikincisi?

"Batu bilmesin." dedim çenem hafifçe titrerken. "Öğrenirse çok üzülür." diye devam ettiğimde ise sağ gözümden bir yaş yavaşça yanağımdan çeneme doğru süzüldü.

Sol elini gözyaşımı silmek için bana doğru uzattığında, geri çekilerek başımı iki yana salladım. Kaşlarını hafifçe çatarak, "Batu'yu mu düşünüyorsun cidden?" diye sordu.

"Sizin aksinize, evet." dedim ve yutkunduktan sonra, "Bunu ona ikinci kez nasıl yapabildiniz?" diye hayal kırıklığı ile sordum.

"Kendin için değil de Batu için mi üzülüyorsun?" diye öfkelenerek sorduğunda, dudaklarımı birbirine bastırdım.

Dizlerimin titrediğini ve daha fazla ayakta duramayacağımı hissettiğimde, dizlerimin üzerine düşer gibi yere çöktüm. Biraz sonra kalçam yere değdiğinde, bakışlarım yerdeydi ve gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Bunu ona nasıl yapabilmişlerdi?

"Ağlama." diye emretti. Karşıma oturup, gözyaşlarımı silmek için bir kez daha elini bana doğru uzattı.

Eline vurduktan sonra, "Allah kahretsin!" diye bağırdım. "Bunu ona nasıl yapabildiniz?" diye sorduktan sonra sesli bir şekilde ağlamaya başladım.

"Nehir, ağlama." dedi ve tekrar elini bana doğru uzattı.

"Bana dokunma!" diye tıslarcasına konuştuktan sonra, "Allah sizin belanızı versin!" diye bağırdım.

"Nehir-"

"Bunu bana nasıl yaparsın, diye sormuyorum çünkü senin için zerre kadar önemimin olmadığını biliyorum."

"Bak..."

"Lütfen." dedim ağlayarak. "Batu bilmesin." diye devam ettikten sonra hıçkırarak, "Öğrenirse çok üzülür." dedim.

"Tamam." dedikten hemen sonra, "Batu bilmeyecek, söz veriyorum, artık ağlama." diye devam etti.

... ama ben ağladım. Çoğunlukla, "Bunu ona nasıl yapabildiniz?" diye sorduğum, az da olsa hem Kıvanç'a hem de

Damla'ya hakaret ettiğim ve kendimi tutamayarak bela okuduğum uzun bir süre boyunca hıçkırarak ağladım.

Ağlamaktan bitap düştüğümü düşündüğüm sırada ise gözyaşlarımı ellerimin tersiyle sildim ve kalkmaya çalıştım. Kalkamayıp düştüğümde beni tuttu ve yavaşça kaldırdı. Hiçbir şey söylemeyerek ondan uzaklaştım ve gitmek için arkamı döndüm.

"Gidecek misin?" diye sorduğunda, söyleyecek hâlâ birkaç şeyimin olduğunu düşünerek ona döndüm. "Beni bırakacak mısın, Solucan?"

"Özür dilerim." dedim omuz silkerek.

"... ama gitmeyeceğini söylemiştin." dedi küçük bir çocuk gibi. "Ben git diyene kadar asla gitmeyeceğine dair söz vermiştin."

Gitmeyeceğimden emin olduğun için mi yaptın bunu, diye sormak istedim fakat sormadım. "Ben bunu kaldıramam."

"... ama-"

"Tamam, sevgili değiliz ve sen benimle birlikte olmak istediğinde ben sana karşı çıktım. Tamam, bana âşık değilsin ve beni sevmiyorsun bile ama yapamazdın. Her ne kadar bana zerre kadar önem vermiyor olsan da bunu yapmamalıydın. Ben sana hayatımı adamışken, senin Solucan'ın olmayı kabullenmişken, sen bana bunu yapmamalıydın."

"Ben..."

Başımı iki yana salladım. "Üstelik basit bir kızla da değil, Damla'yla yaptın. Bunu affedemem... Batu'nun çektiği acıyı görmene rağmen ona ikinci kez ihanet ettiğini öğrendikten sonra seninle öylece devam edemem. Bunu ne kendime ne de Batu'ya yapamam."

"Pişmanım."

Güldüm. "İlkinden sonra da pişman olduğunu söylemiştin." Omuzlarını düşürdü ve başını hafifçe yere eğdi.

Ona doğru birkaç adım attım ve yüzüme buruk bir gülümseme yerleştirerek, sağ elimi yavaşça kaldırıp sol yanağına koydum. Başparmağımla sol yanağındaki elmacık kemiğini okşarken, nemlenmiş gözlerini benim gözlerime dikti.

Bir süre sonra, "Gitmeni istemiyorum." diye itiraf ettiğinde, yüzümdeki buruk gülümseme genişledi.

"Seninle geçirdiğim günler, hayatımın en güzel günleriydi. Şu zamana dek yanında kalmama izin verdiğin ve yanımda olduğun için teşekkür ederim ama artık bitti." dediğimde başını iki yana salladı, elmacık kemiğini okşamayı bıraktım fakat elimi yanağından çekmedim. "Bundan sonra sadece iki yabancıyız ve senden tek ricam lütfen Batu'ya hiçbir şey söyleme..."

"Yapma." dediğinde, yanağına dokunan elimi çektim.

"Sen gerçekten çok iyi bir abisin fakat ne iyi bir dost ne de iyi bir sevgilisin, Kıvanç!.. Sen ne Batu'nun dostluğunu ne de benim aşkımı hak etmiyorsun ve bilmelisin ki... Sen kötü bir çocuk değilsin, kötü bir insansın."

Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına küçük, can yakıcı bir öpücük bıraktıktan sonra, "Doğum günün kutlu olsun aşkım!" dedim fısıldayarak.

Ona son bir kez daha gülümsedikten sonra arkamı döndüm ve adımlarımı güçlü atmaya çalışarak yürümeye başladım. Henüz birkaç adım atabilmişken, "Nehir!" diye seslendiğini duydum.

Umursamadım ve yürümeye devam ettim.

"Senden hoşlanıyorum."

Duraksadım. Doğru duyup duymadığımdan emin değildim. Zihnimin bana bir oyunu muydu biraz önce duyduğum o iki kelime, yoksa Kıvanç gerçekten de o iki kelimeyi söylemiş miydi?

"Cesaret ister böyle itiraflar.
Söylemesi zor...
Tek korkum bu kadar..."

Kıvanç siyahlıktan ibaretti. İnsanlar onun ne hissettiğini veya ne düşündüğünü asla anlayamazdı, bilemezdi. Hissettiklerini söylemez, belli etmezdi. Müziğin arkasına saklanıp şarkılarla kendini ifade etmeye çalışırdı. Üzüldüğünde, mutlu olduğunda, sinirlendiğinde hep şarkı söyler veya dinlerdi. Kalbini Hazel'dan sonra ilk kez birine, bana açmıştı ve bunu bana bir çift laf ederek söylemek yerine şarkı yoluyla söylemeyi tercih etmişti. Bugün, o Dolap Bar'da Kendime Yalan Söyledim şarkısını söyleyerek benden hoşlandığını bir nevi itiraf etmişti ve belki bu itiraf Kıvanç için şarkıda da söylediği gibi zor olmuştu fakat biraz önce o bir çift lafı da söyleyerek edebilmişti.

Kıvanç benden hoşlanıyordu. Buna henüz inanmıyor olsam da önce şarkıyla, sonra o bir çift lafla, sonra yine şarkıyla bunu itiraf etmişti.

"Senden çok hoşlanıyorum."

... fakat ne yazık ki şu dakikadan sonra bunun benim için biraz olsun önemi yoktu.

15

Portakal suyu dolu olan bardağı masada kendime doğru çekerek, pipeti dudaklarımın arasına aldım ve üfleyerek baloncuk çıkartmaya başladım.

Buna karşılık olarak Deniz hemen, "İğrençleşme." diyerek tepkisini gösterdi.

Boş bakışlarımı ona çevirerek, pipete doğru daha güçlü üfledim ve bu, portakal suyumdan birkaç damlanın yüzüme sıçramasına neden oldu.

Batu, sıkılgan bir tavırla âdeta oyun oynadığım portakal suyu dolu bardağımı elimden alınca, "Ya... Karışmayın bana!" diyerek çocuksu bir tavırla kollarımı göğsümde birleştirdim ve sandalyemin sırtlığına sırtımı yasladım.

"Kimse yarın okula gitmiyor, değil mi?" diye sordu Irmak ve hepimiz bakışlarımızı Batu'ya çevirdik. Okulu kırma fikrine karşı çıkacak olan biri varsa o da Batu'ydu.

"Birilerine tepki olsun diye okulu kırmak istemeniz sizce de saçma değil mi? Hem de ikinci sınavlar henüz başlamışken..."

"Bence saçma değil." dedi Deniz. Irmak başını sallayarak, Deniz'in görüşüne destek oldu.

"Yarın bize tatil değil, sadece-"

"Çocuklara tatil." diyerek, Batu'nun sözünü tamamladı Cem ve "... ama neden?" diye hayıflanarak devam etti.

"... çünkü yarın 23 Nisan, seni ahtapot beyinli!"

Batu oldukça sakin bir tavırla, "Çocuklara tatilse tatil, bundan bize ne?" diye sorunca, kimseden ses çıkmadı.

En sonunda Cem yine dayanamayarak, "İçimdeki çocuğa..." diye söze başlayınca, espri yapacağını anlayan Deniz onun ağzını kapattı.

"Tamam, varsayalım ki yarın birilerine tepki olsun diye hiçbirimiz okula gitmedik. Ne yapacağız?"

Ben, "Valla ben tüm gün depresyondayım." diyerek Batu'nun sorusunu cevaplayınca, Deniz de "Ben de." diyerek kolunu omzuma attı.

"Annemin günü var, pasta yiyeceğim."

"Ozan'la buluşacağım."

"Batu yine yalnız, yine sap yani..."

"Kıyamam sana, gel beraber girelim depresyona. Kısırlı spaydim benim... Olmaz mı?"

"Aman aman, kalsın." dedi Batu, Deniz'in teklifini geri çevirerek. "Seninle depresyona gireceğime, gün boyu Cem'in esprilerini dinlerim daha iyi!"

"... ama spaydim!.. Üzüyorsun beni." dedi Deniz. Dudaklarını büküp üzülmüş gibi yaptı.

"Yarın piknik mi yapsak?" diye sordu Batu, bu fikir bana çok cazip gelirken, "Hem denize de gireriz." diye devam etti.

Bunun üzerine Cem gülerek, "Kanka, cümledeki deniz kelimesi mavi ve su olan deniz... Yani sen değilsin, sakın yanlış anlama." dedi.

Masanın üzerinden Cem'e doğru atılarak, "Ulan seni buradan bi' öttürürüm..." diyen Deniz'in kolunu son anda yakaladım ve "Rahat dur." diyerek sözünü kestim.

Batu ve Cem kahkahalarla gülerken, Irmak telefonunda bir şeye bakıyor, bizimle pek ilgilenmiyormuş gibi bir hava takınıyordu. Irmak'a laf atacağım sırada telefonumun bildirim sesiyle duraksadım ve cebimden telefonumu çıkarıp gelen mesajı açtım.

Kimden: Kıvanç

18 gün oldu Nehir!

Tüm keyfim ve neşem kaçarken, ayağa kalktım ve "Hesabı ödersiniz, değil mi? Gitmem gerek." diyerek hiçbir şey söylemelerine fırsat vermeden yanlarından ayrılıp kafeden çıktıktan sonra kaldırım boyunca yürümeye başladım.

4 Nisan'dan beri hayatımda değişen çok şey olmuştu. Birincisi, artık daha az sakız çiğner olmuştum, hatta son zamanlarda kendime hiç sakız almamıştım. İkincisi, arkadaşlarımla eskiye oranla çok daha fazla vakit geçiyordum. Üçüncüsü, çok sevdiğim bir dizi sezon finaline girmişti ve bu beni hiç üzmemişti çünkü üzülebileceğim çok daha mühim konularımın olduğunu biliyordum. Dördüncü ve en önemlisi, günde üç öğün beni aramadan veya mesaj atmadan rahat edemeyen Kıvanç'ı umursamadan yapabiliyordum.

Onu umursamadan yapabiliyordum yapmasına da... 4 Nisan'dan beri içimde büyük bir boşluk vardı ve aldığım her yeni nefes o boşluğun içinden geçerken canımı acıtıyordu. Kıvanç, bana yaptığı o şeyi itiraf ettiğinden beri bu boşluk vardı ve canımı acıtıyordu. Kıvanç'ın, bana, benden hoşlandığını söylediği andan beri bu boşluk vardı ve canımı acıtıyordu. Çok fazla acıtıyordu ve acımı dindirebilecek, hiç olmazsa hafifletebilecek kimsem yoktu. Batu bilmesin, üzülmesin diye, Deniz, Irmak veya Cem'e anlatmamıştım çünkü biliyordum ki onlar istemeden de olsa Batu'nun bu durumu çakmasına neden olabilirdi.

Acımı paylaşabileceğim başka bir arkadaşım da olmayınca, içime gömüp, yine her gecemi sessizce ağlayarak ve düşünerek geçirmiştim. Tam on sekiz gündür Kıvanç'ın bana attığı onca mesaja veya aramalarına dönmemekte başarılı olmuş ve hiç kimseye Kıvanç'la olan asıl küslüğümüzün sebebini söylememiştim; sırf bu yüzden kendime bir ödül vermek

istiyordum. Başarılı olup kimseye söylemediğim yetmiyormuş gibi bir de üstüne her gece ağlamama rağmen sabahları arkadaşlarımın yanında gülümseyebilmiştim. Kesinlikle kendime bir ödül vermeliydim.

Bu ödülü hak etmiştim çünkü ben Nehir Aksoy'dum. Yaşamı boyunca bir an olsun umudunu kaybetmeyen ve acılarıyla güzel olan kız. Ben, artık Kıvanç'ın Solucan'ı değildim ve ben artık özgürdüm, değişmiştim.

Kıvanç'ın doğum gününden yaklaşık bir hafta sonra Kıvanç'ı aşırı derecede özlediğim için, onu görmeyeceğimi bile bile o buluştuğumuz parka gidip, hep oturduğumuz banka oturmuştum. Parkta oyun oynayan çocukları, aklımda Kıvanç'ın sözleri varken izlemiş, aynı Kıvanç gibi onları videoya almak istemiştim. Cebimden telefonumu çıkarıp kamerasını açtıktan sonra telefonu hareket ettirerek kayan çocuğu videoya almaya başlamıştım. Sadece on saniye sonra aslında bu işin eğlenceli de bir iş olduğunun farkına vararak ayaklanmış, hemen sonra parkı profesyonel bir fotoğrafçı edasıyla gezerek çocukları videoya almaya devam etmiştim. Her şey çok güzeldi, ta ki kafama sert bir darbe yiyene kadar... İnleyerek sol elimle kafamı tutmuş, ardından da sağ elimdeki telefonumu cebime sıkıştırdıktan sonra etrafıma bakmıştım.

Hafif kilolu, kısa boylu, kıpkırmızı yanaklı ve elleri belinde olan bir teyze, tekinde ayakkabısı olmayan ayağını havaya kaldırarak, "Ne bakıyorsun kız öyle? Getirsene ayakkabımı!" diye bağırmıştı ve ben olayı henüz anlamamışsam da oldukça saygılı bir şekilde, "Tamam, teyzeciğim!.." diyerek eğilip, biraz önce kafama çarpan en az 41 numara olan ayakkabıyı almış ve teyzeye götürmüştüm.

Teyzeye ayakkabısını uzatıp tam arkamı dönecekken, kafama sert bir darbe daha yemiştim. Öfkeyle teyzeye döndüğümde ne olacağını soracağım sırada, "Utanmıyor musun küçücük çocukları filme çekmeye?" diye sormuştu.

"Neye çekmeye?" diye dalga geçercesine sorduğumda, dalga geçtiğimi anlamayarak söylediğini tekrarlamıştı.

"Hemen o çektiğin filmi sil. Sen buradaki çocukları anasız babasız mı sandın? Sen..."

"Teyze, kurbanın olayım sus, sileceğim." diyerek cebimden telefonumu çıkarmış ve ekranını ona göstererek çektiğim videoyu silmiştim.

"Oraya basınca silinmiş mi oldu?" diye sorunca, başımı sallamıştım ve anında bir darbe daha yemiştim. "Sakın bir daha küçücük çocukları pis işlerinize alet etmeyin. Akıllı olun, canımı yiyin."

Teyze tek kelime etmeme izin vermeden, ayakkabısıyla beraber yanımdan uzaklaşınca, arkasından bön bön bakakalmış, çok kısa bir süre sonra da "Onun atarı bana." deyip, elini omzuma koyan kıza dönmüştüm.

Kızın tuhaflığı ve samimiliği beni şaşırtırken, omzumdaki elini yavaşça çekip bir adım geriye atmıştım. Kız bundan dolayı hiç alınmamış, biraz önce omzuma koyduğu elini bana doğru uzatarak, "Selam, ben Rüya." diyerek kendini tanıtmıştı.

Kızı çok kısa bir anlığına ve hızlıca incelemiştim. Saçları açık mavi, gözleri ise gümüşümsü bir griydi. Saçları taranmamış gibi dururken, gözlerinin etrafı siyaha boyanmıştı. Küçük bir burnu ve ona oranla daha büyük bir ağzı vardı. Dudakları benimki kadar olmasa da dolgun ve bordo bir rujla boyalıydı. Alt dudağının sol köşesinde bir halka piercing varken, şortunun açıkta bıraktığı bacakları boydan boya hayvan figürlerinin olduğu dövmeleriyle kaplıydı.

Tuhaf görünüşüne rağmen Kıvanç'ın bir sözünü hatırlayarak ön yargılı olmamaya karar vermiş, uzattığı elini gülümseyerek sıkarken, "Selam, ben de Nehir." diyerek kendimi tanıtmıştım.

İyi ki de Kıvanç'ın o sözünü hatırlayıp kendimi tanıtmışım. Rüya, görünüşünün aksine o kadar içten, samimi ve sıcakkanlı bir kızdı ki onunla konuşurken resmen huzuru ve güveni hissedebiliyordum. O gün her zaman Kıvanç'la oturduğumuz bankta Rüya'yla oturmuş ve tam üç saat sohbet etmiştik. Ona bunca zamandır yaşadığım her şeyi detaylıca anlatmıştım ve o da sabırla beni dinleyip bana akıl vermişti. İn miydi, cin miydi, yoksa peri miydi, bilmiyordum. Bildiğim tek şey onunla henüz beş dakika sohbet ettikten sonra kendimi ona karşı çok fazla yakın hissettiğimdi.

Rüya tuhaf bir kızdı. Söylediğine göre hayatı yaşamak istediği şekilde yaşıyor ve her şeyden kendisine ufak da olsa eğlence payı çıkartabiliyordu. Sigara tiryakisi ve alkol bağımlısı olduğunu söylediğinde, onun için üzülmüştüm fakat o bundan oldukça memnun gibiydi. Erkeklerin onun için köle olduğunu ve kendisinin onları kukla gibi oynatmaktan zevk aldığını söylediğinde, onu daha da tuhaf bulmuştum ama en çok, kollarındaki jilet izlerinin açıklamasını yaptığında onu tuhaf bulmuştum. Küçüklüğünden bu yana hep istediğini elde eden bir kız olmuş ve rahatlığı göze batacak kadar fazlaymış. Bir gün artık eğlenebileceği hiçbir şeyinin olmadığını fark ederek, sırf eğlence olsun diye bileklerini kesmiş. Erken müdahale sonucunda herhangi bir sağlık sıkıntısı yaşamamış fakat etrafındaki insanların nasihatlerini dinledikten sonra hayattan bir ders daha almış.

Anlattığım onca şeyden sonra bana akıl verip en sonunda da işi dalgaya vurarak hâlâ hayatta olduğum için beni tebrik etmişti. Bu ise beni güldürmüştü. Rüya hissiz bir kızdı. Acıyı, hüznü, kederi, aşkı, özlemi, mutluluğu, umudu, öfkeyi ya da diğer tüm duyguları derinden hissedemiyormuş. Bu onun için şu ana kadar hiç sorun teşkil etmemiş fakat etrafındaki insanlar Rüya'nın ruhsuzmuşçasına hissiz davranmasından çok şikâyetçiymiş.

Kıvanç'ın yaptığı o şeyden sonra benim Rüya gibi bir kızla tanışmam ve gitgide ona benzemem belki de başıma gelebilecek en güzel olaydı çünkü hâlâ dimdik durabilmemi ona borçluydum.

Telefonumun melodik sesini duyduğumda, düşüncelerimden arınarak elimi cebime soktum ve telefonumu çıkardıktan sonra ekrana baktım. Açıkçası gördüğüm isim beni şaşkına uğrattı çünkü ekranda uzun bir süredir konuşmadığım ve konuşmayı hiç ama hiç istemediğim Ushan adı vardı.

Aramayı meşgule almak veya kapatmak yerine, "Efendim?" diyerek cevaplandırdım.

"Nehir?" diye sorarcasına konuştuğunda, olduğum yerde durdum ve sesindeki durgunluğun sebebini merak ederken buldum kendimi.

"Ushan?"

"Nasılsın?"

"Harika." dedim ve onun halini veya hatırını sormak istemedim. Ushan Yazgı, içinde her ne kadar masum bir çocuk yaşatıyor olsa da beni korkutuyordu.

"Buluşabilir miyiz?"

"Neden?" diye sordum ve olduğum yerde durmak yerine adım atmaya karar verdim.

"... çünkü seni görmeyeli neredeyse iki ay olacak."

Yayalar için yeşil ışık yandığı için yavaş adımlarla karşı kaldırıma doğru yürümeye başlamıştım. Ushan'a cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada ise sol bacağımın uyluğunda bir ağrı hissettim.

Her şey birkaç saniye içinde gelişti. Ushan'ın tekrar konuştuğunu duydum, uyluğumda ağrı hissettim ve telefonumla birlikte yere düştük. Kafam sertçe yere çarparken, elimden düşmüş olan telefonuma takıldı gözlerim ve sonrasında etrafımı saran insanlara baktım.

"Yavrum, bizi duyabiliyor musun?" diye bağırarak soran teyzeye, kısa bir anlığına boş boş baktım ve olan biteni anladığımda, ayağa kalkmaya çalışırken, "Evet." diyerek sorusunu cevapladım.

Başını sallayarak, "Oh oh, ölmemiş." deyip etraftakilere baktığında, her ne kadar gözlerimi devirmek istesem de yapmadım.

"Ölmüş mü, ölmüş mü?" diye merakla soran göbekli amca, etrafımdaki küçük çaplı kalabalığı yararak hemen önüme geldiğinde, biraz önceki teyze, göbekli amcaya henüz ölmediğimi söyledi.

"Beyin kanaması geçiriyordur şimdi kesin, yarım saate kalmaz ölür." diye devam edince, gözlerimi büyütmeden edemedim.

Teyze ya kafadan kontaktı ya da kafadan kontaktı.

"Açılın, benim kocam doktor!" diye bağırarak üzerime doğru âdeta koşarak gelen kadına dehşetle baktım.

"Kocan doktorsa o gelsin yavrum, bizden sana ne?" diye soran teyzenin elinden öpmek istedim fakat biraz sonra vazgeçtim.

"Kocam sana neden gelsin? Yaşından başından utan be! Yazık, yazık..."

"Ne varmış benim yaşımda?"

Kadın ve teyze kendi aralarında yoktan bir sebepten atışmaya başladığında, yere düşen telefonumu aldım ve aralarından sıvışmaya çalıştım ve tabii ki başarılı olamadım. Henüz üç adım atmışken, göbekli amca kolumdan tutup, "Ölümü gör, gel seni hastaneye göstereyim..." diyerek beni çekiştirmeye başladı.

Umursamaz bir edayla, "Beni hastaneye göstersen kaç yazar amca?" diye sorduğumda, "Onu taksici olsaydım söyleyebilirdim fakat ben memurum be kızım!" diye cevap verdi.

Bu hayatta Cem'den bile daha kötü espri yapan birini daha görmüştüm ya, artık ölsem de gam yemem, diye düşünerek, amcanın otomobiline binmeye karar verdim. Amcanın otomobilinin ön sağ koltuğuna binip emniyet kemerimi taktıktan sonra amcanın şoför koltuğuna binmesini beklerken, ekranı çatlayan telefonumun tuş kilidini açtım.

Ushan'ın yine aramada olduğunu görünce, telefonu kulağıma götürdüm ve "Sakinleş." dedim, kendi kendine konuştuğunu fark edince. "Ölmedim, yaşıyorum, sadece ufak bir araba kazası." diye devam ettim.

"Neredesin? Çabuk yerini söyle. Seni almaya geleceğim, itiraz istemiyorum Nehir!"

"Bir tane amca beni hastaneye götürüyor şimdi." dediğimde, amca şoför koltuğuna bindi ve beni onaylarcasına başını salladı.

Ushan, hastanenin adını sorunca, ben de amcaya sordum ve o da bulunduğumuz yere en yakın hastanenin adını söyledi. Ushan'a hastanenin adını söylediğimde, yirmi dakikaya orada olacağını söyleyerek aramayı sonlandırdı.

Teyzeye göre sadece yarım saat sonra beyin kanamasından ölecektim. Eğer teyze kafadan kontak değilse ve doğru söylüyorsa, son yarım saatimi iyi değerlendirmem gerekirdi. İyi değerlendirmek adına ne yapabileceğimi düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmezken, keşke daha önceden ölmeden önce yapılacak yüz şey adlı bir liste çıkarsaydım, diye düşündüm çünkü eğer öyle bir listem olsaydı, şu anda kesinlikle yapabilecek bir şey bulmuş olabilirdim.

Tek kelime etmeden hızla otomobili süren amcadan, yolun kenarındaki marketin önünde durmasını rica ettim. Nedenini anlamamış olsa da ricamı kırmadı ve marketin önünde durdu. Hemen geleceğimi söyleyerek otomobilden indim ve koşar adımlarla markete vardım. Ölmeden önce yapmak istediğim

şeylerden biri de kesinlikle sakız çiğnemekti. Tamam, buna tam olarak şu anda karar vermiş olabilirdim ama öyleydi.

Markete girdim ve tatlı sakızlardan bir tane alıp parasını ödedikten sonra yine koşar adımlarla otomobilin yanına vardım. Kapısını açmadan önce sakızı kâğıdından çıkardım ve ağzıma aldıktan sonra kâğıdını da yere atarak otomobile bindim. Aslında normal şartlar altında sakızın kâğıdını yere atmazdım fakat son yarım saatimin kalabileceğini varsaydığım için, bir daha mı geleceğiz dünyaya, diye esmiş ve sırf bu düşünceden ötürü emniyet kemerimi bile bu sefer takmamıştım.

Sakızı sesli bir şekilde çiğnemeye başladığımda, yaklaşık yirmi dakikamın kaldığını fark ettim ve başka ne yapabileceğimi düşündüm. İnsanlar ölmeden önce birilerini görmek veya birilerinin sesini duymak isterdi. Kısa bir anlığına düşündüm. Ölmeden önce görmek veya sesini duymak istediğim biri var mıydı? Tabii ki vardı.

Aklıma gelen fikirle, "Amca, not defterin ve kalemin var mı?" diye sordum. Amcanın, torpido gözünü göstermesiyle aceleyle açtım ve içindeki defter ile kalemi aldım.

Eğer şimdi annemi arasaydım, babam neden daha önce onu aramadığım için bana darılabilirdi. İkisini aramayıp, her ne kadar küs olsam da Kıvanç'ı arasaydım, Irmak kırk yıllık dostunu nasıl aramazsın diyerek bana ölü olsam dahi trip atabilirdi. Irmak'ı arasaydım, Deniz, "Hani bizi eşit seviyordun?" diyebilirdi. Deniz'i arasaydım, Batu küsebilirdi, Batu'yu arasaydım, Cem küsebilirdi. Liste uzadıkça uzuyordu. Ne yaparsam yapayım illaki birileri bana küsüyordu. Listenin en altına okul müdürümüz Tugay Öğretmen'in de adını yazarak upuzun listeye kısa bir anlığına göz attım. Öldükten sonra kimsenin ahını çekmek istemiyordum, bu yüzden kimseyi aramamaya karar vererek, defteri ve kalemi torpido gözüne koydum.

Sakız çiğnemiştim, kâğıdı yere atmıştım, emniyet kemerini takmamıştım. Ölmeden önce başka ne yapabilirdim? Acaba

göbekli amcanın göbeğini mi sevseydim? Gözlerimi kısarak amcanın göbeğine baktım, bu fikir bana cazip gelirken, amca otomobili durdurdu ve bakışlarım göbeğinden camın ardındaki büyük hastaneye kaydı. Son dakikalarımı yaşadığımı bilerek, otomobilden indim ve zihnimin içinde hüzünlü bir fon müziği çaldırarak, amcayla beraber hastaneye doğru yürümeye başladım.

Neyse ki ölmedim. Yarım saat süren muayenenin ardından hiçbir şeyimin olmadığını anlayarak, hastaneden ayrıldım. Amca her ne kadar beni evime bırakabileceğini söylese de arkadaşımın geleceğini belirtip teşekkür ettim. Amcanın gidişinden dört dakika sonra Ushan aradı ve nerede olduğumu sordu. Hastanenin girişinde olduğumu söylemeye kalmadan, kendimi onun kollarının arasında buldum.

Ushan, o an bana öyle bir sarıldı ki tüm kemiklerimin kırıldığını hatta suyunun çıktığını sandım. Saçlarımın kokusunu içine çekip ardından yüzünü yüzümün karşısına getirdiğinde, "İyi misin?" diye sordu. Gözlerindeki duygunun bana ne kadar yabancı olduğunu fark ettim. Şu yaşıma dek bana hiçbir erkek, Ushan'ın şu anda bana baktığı gibi bakmamıştı. Bu gerçek ve Ushan'ın gözlerindeki duygu, beni yerime sağlamca çivilerken, sorusu havada asılı kaldı.

Omzumu hafifçe dürterek sorusunu tekrarladığında, başımı ağır ağır salladım. Benden hoşlandığını söyleyen ya da bana âşık olduğunu söyleyen çok erkek tanımıştım. Ne onlarda ne de Kıvanç'ta şu anda Ushan'ın gözlerindeki duyguyu görememiştim. Okyanus mavisi gözlerinde misafir ettiği duygu öylesine samimi duruyordu ki bir an karşımdaki çocuğun Ushan Yazgı olduğunu unutmuştum.

Birlikte hastanenin parkındaki bankta oturup susmayı tercih ederek on beş dakika öldürdük. Ushan'ın gözlerinde o duyguyu görene dek beni sevdiğine hiç inanmamıştım fakat sadece on beş dakika önce, hiç kimsenin henüz bana bakmadığı

bir şekilde baktığını görmüştüm ve bu beni onun sevgisine inandırmıştı. Hastanenin parkında kimsenin olmaması, ikimizin de susarak boş parka bakması ve tek bir banka oturmamız, bana Kıvanç'la tanıştığımız ilk günleri hatırlatırken, kendimi garip bir girdaptaymışım gibi hissettim. Sonra kısa bir anlığına kendimi Ushan ve Kıvanç'ı kıyaslarken buldum. Kendimi iki tane kötü çocuğun istediği masum kız olarak görmüyordum çünkü öyle değildim. Ne onlar kötü çocuktu ne ben masum bir kızdım ne de Kıvanç beni istiyordu.

"Kıvanç'la ayrıldık." diyerek içimdeki öfkeyi kusmak istedim. Son on sekiz gündür Kıvanç'a olan öfkemi kimseye kusmamıştım ve bu artık tahammül edemeyeceğim bir şey haline gelmişti.

"Duydum ve üzüldüm."

Şaşkınca ona baktım. Sevdiği kızın âşık olduğu çocuktan ayrılmış olmasına nasıl ve neden üzülebilirdi? Omuz silkerek, "Onunlayken mutluydun çünkü..." dediğinde, dudaklarım hafifçe aralandı. Alaycı bir gülüşle, "Gözlerinin içi gülerdi." diye devam ettiğinde, ne diyeceğimi bilemedim.

"Ben..."

"Sen değiştin." dedi ve gözlerini benden kaçırarak, "Her ne kadar görüşmüyor olsak da ben her şeyin farkındayım Nehir!" diye devam etti.

"Nasıl?" diye şaşkınca sordum.

"Mesela artık daha az sakız çiğniyorsun." dedi ve omuz silkerek, "Arkadaşlarının yanında daha sık gülüyorsun ki kimse sana, 'İyi misin?' diye sormasın." diye devam etti. Söyledikleri beni şaşkına uğratırken, "Daha sık gülüyorsun ama gözlerinin içi hiç gülmüyor. Ağlıyorsun, canın yanıyor, özlüyorsun ... ama affedemiyorsun." diye ekledi.

Sustuk. Ushan Yazgı'nın sevgisinin ölçütünü düşündüm. Daha önce kimsenin beni böylesine sevmediğini fark ettim

ve bu, beni dehşete düşürdü. Telaşlanarak ayağa kalktım, Ushan bakışlarını üzerime dikti ve bir açıklama yapmamı bekledi. Terleyen avuç içlerimi pantolonuma sürdüm ve bir adım geriye atarak, "Gitmeliyim." dedim ve başka hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla önce parkı sonra da hastane bahçesini terk ettim.

Ushan'ın bana olan sevgisi kafamı karıştırmıştı ve bir saatlik boş boş dolanmamanın sonucu olarak kendimi bulduğum yer de beni şaşırtmıştı. Kıvançların evinin kapısındaki merdivene oturmuş, dirseklerimi dizlerime bitiştirmiş ve çenemi de yumruk yaptığım iki elime dayamıştım. Neden Kıvanç'ın evinin önünde olduğumdan bihaberdim. Bilinçsizce yürüdüğüm yolların sonunda, ayaklarım beni buraya getirmişti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bora'ya, bir kez daha onu ziyaret edeceğime dair söz vermiştim. Saatin, Kıvanç'a göre henüz erken olduğunu biliyordum ve Kıvanç'ın da evde olmayacağından neredeyse emindim.

Kıvanç'ın yokluğunu fırsat bilerek eve girip, Bora'yla kısa da olsa zaman geçirmeli miydim, yoksa bir an önce defolup gitmeli miydim?

Yavaşça açılan kapı defolup gitmemi engellerken, evden çıkan kadın şaşkınca bana baktı. Kapıyı kendi ardından kapatmadan önce duraksadı ve bana dönerek, "Birine mi bakmıştınız?" diye sordu. Kıvançların evine geldiğim gün kapıyı bana açan kadının bu kadın olduğundan emindim, şu anda beni tanımıyor olması normal sayılabilirdi fakat ben buna istemeden de olsa sinirlenmiştim.

"Bora'ya bakmıştım." diyerek cevap verip ayaklandım ve bir şey söylemesine izin vermeden içeriye girdim. Kendi ardımdan kapıyı kapatmak yerine direkt olarak merdivene yöneldim ve Selen'le karşılaşmamak için hızlı adımlarla basamakları tırmandım.

Ne yazık ki şans her zaman benden yana değildi, bunun kanıtı ise Bora'nın odasındaki Kıvanç'ın varlığıydı. Odanın kapısını açtıktan sonra duraksadım ve ne yapacağımı bilemez bir halde, bir Kıvanç'a, bir de Bora'ya bakmaya başladım. Bora, bana doğru kocaman gülümseyerek içeriye girmem için beklentiyle baktığında, Kıvanç oturduğu kanepeden yavaşça kalktı ve aynı benim gibi ne yapacağını bilemeyerek gözlerini ben hariç yerle buluşturdu.

Önce odayı, sonra da evi terk etmeyi düşünsem de Bora'nın beklentiyle bakan gözleri ve gülümseyişi bana engel oldu ve ona doğru birkaç adım atarak, "Nasılsın Boracığım?" diye sordum.

Küçük ellerini kaldırarak, "İyiyim, sen nasılsın?" diye sorduğunda, gülümsedim ve Kıvanç'a bakmamaya çalışarak, Bora'nın yatağının kenarına oturdum.

"Seni gördüm, çok daha iyi oldum." deyişimle, dişlerini göstererek gülümsediği an, uzun zaman sonrasında ilk kez ben de samimice gülümsedim.

Sağ elimi kaldırıp Bora'nın saçlarını okşamak istediğimde, aniden ürkerek benden uzaklaşınca, şaşırarak Kıvanç'a döndüm.

"Ani dokunuşlardan korkuyor." diye açıkladığında, Selen'den dolayı olduğunu anlayarak mahcupça başımı salladım ve sonrasında elimi yavaşça Bora'ya doğru uzattım. Bu sefer ürkerek geri çekilmedi ve sadece gözlerini kapatmakla yetindi.

"Kıvanç, bizi yalnız bırakır mısın?" diye sakince sordum ve Bora'nın saçlarını okşarken, bakışlarımı Kıvanç'a çevirdim.

"Hayır." diye kesinlik belirten bir ifadeyle konuştuğunda, sinir kat sayımın yükseldiğini hissettim.

"Kıvanç, odadan çıkar mısın?"

"Hayır."

Bora'nın saçlarındaki elimi çektim ve bakışlarıma öfkeyi misafir ederek, "Kıvanç!" diye tısladım. "Odadan çık."

"Bana emir verme."

Kıvanç'ı Bora'nın odasından kovma hakkım yoktu, bunu biliyordum fakat Kıvanç'ın olduğu bir mekânda, değil biriyle sohbet etmek, oturmak bile istemiyordum çünkü sanki aynı ortamda bulunursak bir şekilde onu affedecek ve eskisi gibi olacakmışız gibi geliyordu; bu yüzden ondan kaçıyordum. On sekiz gündür bir kez bile ona kendisini bana affettirebilmesi için söz hakkı tanımama sebebim bu yüzdendi.

Kardeşinin yanında bana zarar vermeyeceğinden emin olduğum için ve ona gerçekten kızgın olduğum için, "Çık!" diye bağırdım.

Emin olmamın aksine, Bora'yı unutarak bir anda üzerime yürüdü ve kolumdan tuttuğu gibi sertçe beni çekiştirmeye başladı. Bora'nın odasından çıkardıktan sonra ittirircesine kendi odasına soktu ve odasının kapısını kapattı.

Ona şaşkınca bakarken, ilk kez sağ elinin işaret parmağını bana doğru sallayarak, "Sakın, bir daha Bora'nın yanında bana emir verme! Sakın!" diye öfkeyle tısladı. Bora'yı özellikle söylemiş olması dikkatimi çekerken, bir anlığına ona olan kızgınlığımı unuttum ve başımı salladım.

İşaret parmağını sallamayı kesip, iki eliyle kafasını tuttu ve kısa bir süre sonra kafasını serbest bırakıp, gözlerini bana dikerek, "Bak, anlıyorum... Duygusal bir kızsın." diyerek söze başladı.

Ellerimin boşta kalması beni rahatsız ederken, daha güçlü bir profil çizmek için kollarımı göğsümde birleştirdim. "Senin deyişine göre seni aldattım ve bu senin gibi duygusal bir kıza göre kolay atlatılacak bir şey değil, eyvallah, seni anlıyorum ve bu konuda sana hak veriyorum ama... On sekiz gün geçti be Nehir!.. Sence de yetmez mi?"

Kaşlarımı hafifçe kaldırarak, "Su'yla birlikte oldun, İnci'yle öpüştün ve Damla'yla ne olduğu belirsiz bir ilişki yaşadın. Kim bilir araya kaç kızı daha soktun?" dedikten sonra, "Benden seni affetmemi nasıl beklersin?" diye sordum.

"Nehir, bebeğim, bak..." dedi ve bana birkaç adımda yaklaşarak, sağ eliyle çenemi tuttu ve doğrudan gözlerine bakmamı sağladı. "Sana daha önceden de söyledim. Su denen kızla birlikte olduğumuzda seninle aramda herhangi duygusal bir ilişki yoktu. İnci denen kızla öpüştüğümüzde de seni umursamıyordum. Bu ikisi için bana kızma hakkın yok ve bu konu hakkında daha önce birkaç kez konuştuğumuz halde hâlâ bunları örnek vermen kadar da saçma bir şey yok."

"Damla?" diye sorarcasına konuştum. Her şeye bir bahane bulabilir ve işin içinden sıyrılabilirdi fakat buna yapamazdı, bunun affı yoktu.

Çenemdeki elini çekip, bakışlarını ise kısa bir anlığına kaçırdıktan sonra tekrar benimle buluşturduğunda, "O bir hataydı." dedi.

"Neydi?" diye dalga geçercesine sordum.

"Hataydı." diye tekrar etti. "Hatalıyım ve çok pişmanım. Hem sana hem de Batuhan'a karşı kendimi suçlu hissediyorum. Söylemek istediğim şey şu..." diye devam etti. "İstediğim zaman istediğim kızı elde edebilir ve istediğim şekilde ilişki yaşayabilirim. Sana âşık değilim ve bunu biliyorsun. Seni üzmek istemediğim-"

"Beni üzmek istemediğin mi?" diyerek tekrar sözünü kestim. "Sence bu şekilde beni üzmedin mi? Beni daha ne kadar üzebilirsin Kıvanç?"

"Sözümü kesip durma." diye uyarıcı bir tonla konuştuktan sonra, "İstediğim şeyi yapabilirim ama yapmıyorum ve gelmiş burada senin nazınla oynuyorum. Senden özür falan dilemeyeceğim. Kendini toparlaman veya bana olan kızgınlığını dindirebilmen için sana süre verdim, artık yeter. Ben artık boş yere senin nazınla uğraşmak istemiyorum."

"Uğraşma o zaman!" diye öfkeyle soludum. "Gidip o istediğin zaman elde edebileceğin istediğin kızla istediğin şeyi yaşa!"

"Takındığın tavrın ne kadar saçma olduğunun farkında mısın?"

"Beni neden rahat bırakmıyorsun?" diye sordum. Kaşlarını çattı, yüzünde garip bir ifade oluştu ve soruma cevap vermedi. Öfkelenerek, "Beni neden rahat bırakmıyorsun Kıvanç?" diye sordum.

"Hoşlanıyoruz dedik ya!" diye bağırarak cevap verdiğinde, kalbimin kısa bir anlığına hızla çarptığını hissettim.

Bu, Kıvanç'ın benden hoşlandığını üçüncü kez söyleyişiydi ve üçüncü kez duymuş olmama rağmen hâlâ imkânsızmış gibi geliyordu.

Derin bir nefes alarak kendime geldim, "... ama ben senin benden hoşlandığına inanmıyorum." dedikten sonra omzumu onun koluna hafifçe çarparak odasından ayrıldım.

16

Başımı, kollarımın üzerine yasladığım masanın üzerinden kaldırdım ve ilgisiz bakışlarımı sınıfta gezdirdim.

Dersimiz edebiyattı ve bu yüzden Cem uyuyor, Deniz karikatür çiziyor, Irmak sevgilisiyle mesajlaşıyor ve geriye kalan öğrenciler de dersi dinliyordu. Ben mi? Ben de Irmak'ın yanında oturmuş, başımı masaya koymuş halde düşünüyordum. Son zamanlarda en çok yaptığım şey daha doğrusu yaptığım tek şey düşünmekti ve bu artık benim için bir sorun haline gelmişti. Kıvanç'ın, Damla'yla olan ilişkisi, onu terk etmem, ısrarla kimseye bir şey anlatmamam, Batu'dan gerçeği saklamam, Ushan'ın bana olan sevgisinin kafamı karıştırması ve Kıvanç'ın odasından çıktıktan sonra peşimden gelip, ettiği o son sözleri... Artık düşünmekten çıldırmak üzereydim.

Dün akşamüzeri Kıvanç'ın odasından çıktığımda, iki adım atmama kalmadan peşimden gelerek sol elimin bileğini tutmuştu. Ne arkamı dönmemi sağlamıştı ne de dönmemi istemişti. Eli bileğimdeyken, bir süre suskunluğunu korumuş, sonrasında, "Şimdi gidersen..." diye başlamıştı söze.

Başladığı sözünü devam ettirmesi için öfkeyle, "Şimdi gidersem, ne?" diye sormuştum.

"Her şey eskiye döner." dediğinde, ona doğru dönmüş, bileğimdeki eli varlığını sürdürürken, kaşlarımı çatarak o güzel yüzüne bakmıştım. "Sanki hiçbir şey yaşamamışız gibi..."

"Bu kadar mıymış?" diye alay edercesine sormuştum.

"Asıl seninki bu kadar mıymış?" diye benim aksime oldukça ciddi bir tavırla sormuştu.

O an duraksamış ve Kıvanç'a olan hislerimle Kıvanç'ın bana olan hislerini sorgulamıştım. Bileğimdeki dokunuşu içimi ısıtırken, yelkenleri suya indireceğimi sanmıştım fakat sonra gözlerimin önüne Batu'nun gerçekleri öğrendiği zamanki yüz ifadesi gelmişti. Hem Damla'ya hem de Kıvanç'a olan kızgınlığım artarken, Kıvanç'ın bileğimdeki elini tutmuş ve yavaşça bileğimden ayırırken, "Demek ki bu kadarmış." deyip, arkamı dönerek ondan uzaklaşmıştım.

Ondan kaçmış, gitmiştim.

Şimdiyse yaptığım gururun yersiz olup olmadığını düşünüyordum. Kıvanç'ın, Damla'yla, bana ve Batu'ya rağmen bir kez daha ne olduğu belirsiz bir ilişki yaşamış olmasından dolayı gurur yapmalı mıydım, yoksa yapmamalı mıydım?

"Ay, Nehir!" diyerek kolumdan dürten Irmak'a döndüm ve eş zamanlı olarak düşüncelerimi bir kenara ittim. "Sanırım Ozan'la yine ayrılıyoruz."

Şaşkınca, "Yok artık, neden?" diye sorduğumda, telefonunu bana uzattı. Ozan'la olan sohbet kutusunu açtım ve son iki dakika içinde yazdıkları mesajları okumaya başladım.

Böyle yapmaya devam edeceksen, ben yokum Ozan!

Peki.

İyi.

Tm.

Ozan'ın yazdığı son mesaj beni istemsizce güldürürken, aklıma gelen fikirle birlikte Irmak'a sormadan Ozan'ın mesajına Irmak'mışım gibi cevap yazdım.

Ben de mf.

Cevabı yolladıktan sonra heyecanla Ozan'ın yazacağı yeni mesajı beklemeye koyuldum. Irmak başını masasına koymuş

ve gözlerini kapatmıştı, belli ki o da aynı benim biraz önce yaptığım gibi ne yapacağını düşünüyordu. Irmak'tan gözlerimi ayırdım ve telefonuna baktım, yeni bir mesaj gelmişti.

Ne alaka?

Sırıttım ve sorusuna yönelik cevabımı yazmaya başladım.

TM: Eşit ağırlık ve MF: Sayısal...

Cevabı yolladığım sırada, Ozan'ın yaptığım espriyi anlayıp anlamayacağını düşünüyordum. Tam Irmak'a yaptığım espriyi gösterecektim ki kafama yediğim fakat canımı çok da acıtmayan darbeyle Irmak'ın çoktan esprimi gördüğünü anladım.

"O nasıl iğrenç bir mizah anlayışıdır!" diye yüzünü buruşturarak hayıflandığında, ona dil çıkardım ve telefonunu eline uzattım.

Dersin bitmesini sabırsızlıkla beklerken, masanın üzerindeki silgiden küçük bir parça kopardım ve öğretmen arkasını dönünce Deniz'in kafasına attım. Sandığımın aksine bağırarak bana dönmedi ve çizimine devam etti. Bu, kaşlarımı çatmama sebep olurken, Irmak heyecanla kolumu dürttü ve telefonunu gözüme sokarcasına tekrar bana uzattı.

Bir daha sana trip atanın Allah belasını versin.

Ozan'ın yazdığı mesaj kahkaha atmamı sağlarken, o arada teneffüs zili çaldı. Öğretmen sınıfı terk ederken, Irmak onları olası bir kavgadan kurtardığım için bana teşekkür etti. Tam Irmak'ın dert ettiği şey yüzünden onunla dalga geçecektim ki biri omzumu dürtünce, dikkatim bozuldu ve omzumu dürten kişiye döndüm.

Hemen yanımda dikilmiş olan Deniz, "Hayırdır yavrum, derste silgi parçası atmalar falan? Yoksa Kıvanç'tan sonra bana mı yazılmaya karar verdin?" diye sordu.

"Deniz, şu an bu şakayı kaldırabilecek durumda değilim, bunun farkında mısın?"

"Evet." dedi rahat bir tavırla ve bu beni az da olsa öfkelendirdi.

Tam Deniz'e laf atacaktım ki Deniz'in omzuna kolunu atan Cem, "Onu bunu boş verin de kalkın artık, Batu sınavdan çıkmıştır." deyip, Deniz'i de sürükleyerek sınıfı terk edince, lafım ağzıma tıkılmış oldu.

Irmak'la birlikte eşyalarımızı topladık ve biz de aceleyle sınıfı terk ettik. 23 Nisan günündeydik ve bugünkü planlarımıza göre sabahtan okula gelmeyip, sahile gidecektik fakat çok değerli matematik öğretmenimiz, ilk dersimize sınav koymuştu ve Batu'nun çok değerli fizik öğretmeni de ikinci dersine sınav koymuştu. Dolayısıyla sınavlara girmek için okula gelmek zorunda kalmıştık fakat tabii ki sınav sonrasında okuldan ayrılacaktık ve ayrıldık da!

Sahile vardığımızda, Irmak, oturmamız için getirdiği kilimi yere serdi ve hep birlikte oturduk. Batu yaptığı kısırın kabını, Cem annesinin yaptığı kek ve kurabiyelerin kaplarını ve ben de Ecrin teyzeyle beraber yaptığım yaprak sarmasının kabını ortaya koydum. Irmak, kola ve gazozu ortaya koyduktan sonra getirdiği piknik sepetinden bardak ve çatalları çıkarırken, Batu, Cem ve ben, beklentiyle Deniz'e bakıyorduk.

Deniz, kapakları açılan kapların içindekilere kısa bir anlığına baktıktan sonra ellerini ovuşturdu ve üst dudağını yaladıktan sonra elini Cemre teyzenin yaptığı un kurabiyesine doğru uzattı.

Batu, Deniz'den önce davranıp onun kurabiyelerden almasına izin vermeyerek eline vurdu ve "Lan dangoloz, sen yine mi bir şey yapmadın?" diye sordu.

Deniz, alınmış gibi yaparak, "Kısırlı spaydim, beni tanımıyormuşsun gibi konuşmasana..." dedikten sonra kurabiyelerden

bir tane alıp tümünü ağzına attı ve ağzındaki kurabiyeyle birlikte, "Tabii ki yapmadım!" dedi.

Deniz'in beleşe konan taraf olmasına alıştığımız için bunu sorun etmedik ve getirdiklerimizden hunharca yemeye başladık. Getirdiğimiz yiyecekler bittiğinde, Cem ve Deniz'in kalan son sarma için kavga edişini gülerek izledik. Batu, ortamın yumuşaması için denize girmeyi teklif ettiğinde, neyse ki Cem bu sefer espri yapmadı ve denize girmek için ayaklandık. Hepimiz bikinilerimizi veya şortlarımızı kıyafetlerimizin altına giyindiğimizden, bir an önce üzerimizdekilerden kurtulduk ve denize doğru koşmaya başladık.

Ayaklarım suyla temas ettiğinde, aklıma gelen dâhiyane fikirle, "Hey, hey!.." diyerek durmalarını sağladım. Hepsinin dikkatini üzerime çektiğime inandığımda ise "Deniz saklambacı oynayalım mı?" diye sordum.

Çok değil, sadece üç saniye sonra ondan beklediğim gibi, "O ne be?" diye sordu Deniz.

"Benim uydurduğum, fevkaladenin de fevkinde olan çok eğlenceli bir oyun... Yaklaşın. Oyunu anlatacağım."

Halka oluşturduğumuz ve benim, bir sırrımı anlatırcasına fısıldayarak konuştuğum kısacık anın sonunda, oyun hakkındaki görüşünü, "Saçmaymış." diyerek belirten ilk kişi Deniz oldu.

Beklentiyle Batu'ya baktığımda, "Kusura bakma Nehir'im ama... Gerçekten saçmaymış." deyince, bozuntuya vermemeye çalışarak Cem'e döndüm.

"Yani sonuç olarak aramızda bir ebe belirleyeceğiz ve o ebe denize girmeyip, denizin içinde saklanan diğer kişileri ebeleyecek, öyle mi?"

"Aynen öyle, çak!" dedim ve neşeyle sağ elimi Cem'in bir beşlik çakması için kaldırdım.

"Nehir, harbiden kusura bakma ama bunu ben bile saçma buldum..."

Kaşlarımı çatarak, Irmak'a döndüm. Kısa bir süreliğine bakıştık ve sonrasında Irmak, "Bence, Nehir'in hatırına bir defalığına oynayabiliriz." deyince, sırıtarak el çırptım.

Sonrasında ebe olarak Cem'i seçtik. Suyun altında uzun süre nefessiz kalamayacağını öne sürerek ebe olmak için yalvarınca, hiçbirimiz onu kırmak istemedik ve ebe olmasını kabul ettik. Cem, gözlerini kapatıp, sesli bir şekilde elliye kadar saymaya başladığında, herkes denize girmiş ve yüzmeye başlamıştı. Ben de vakit kaybetmeden denizin altında çömeldim, sağ elimle burnumu tıkadım ve nefesimi tutarken heyecanla sobelenmeyi bekledim. Ellinci saniyenin sonunda, denizin altına giren ve sırıtarak bana bakan Cem'i görünce, bir anda ayağa kalktım.

Kaşlarımı çatarak, aynı benim gibi ayakta dikilen arkadaşlarıma bakarken, "Nasıl hemen sobeleyebildin ya?" diye sordum.

Cem, kafasını sallamasıyla uzun saçlarındaki az da olsa suları üzerime doğru sıçrattıktan sonra gülerek, "Su sandığından daha berrak, Nehirciğim!" dedi.

--

Büyük bir of çekerek yatağımda boylu boyunca uzanmış ve kucağına laptopunu almış olan Rüya'ya bakmaya devam ettim. Irmaklarla olan pikniğimin bitmesinden sonra akşama doğru evime gelmiştim ve Rüya canının sıkıldığını söyleyerek, kendisini evime davet ettirmişti. Son yarım saattir ise yatağımda uzanmış, kucağındaki laptopa bakarak gülmek dışında başka bir şey yapmıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum ve dikkatini kendi üzerime çekmek istedim.

"Keklik avlıyorum." dedi ve hemen ardından sağ elini yatağın sağ tarafına vurarak, "Gel, bak ve örnek al." dedi.

Kaşlarımı çatarak ve büyük bir heyecanla yatağın sağ tarafına oturdum ve laptop ekranındaki mesajlaşmaları okumaya başladım.

İki gün sonra öleceğim ben.
Öl, bana ne?
Ama öleceğim.
Ölüyorsan öl, bana ne!
Ama ölmemem gerekiyor.
Mal mısın kızım ya?
Öleceğim ben.
Anladım, öleceksin. Şimdi beni rahat bırak!
Öleceğim diyorum, senin verdiğin tepkiye bak...
İyi de benden ne istiyorsun kızım?
İnsanlık ölmüş ya... Cık cık cık...
Beni tanıyor musun?
Sanmam.
Öleceğini nereden biliyorsun?
Hissediyorum.
Siktir git şuradan.

Rüya, kahkaha atarak mesajları en aşağıya indirdi ve parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirerek, başka bir erkeğe mesaj yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrar sorduğumda, mesaj yazmayı keserek bana döndü.

Omuz silkerek, "Küçük bir şaka." dedi ve sırıttı.

"Nasıl bir şaka bu, Allah aşkına?" diye hafifçe öfkelenerek sordum çünkü besbelli ki insanların duygularıyla oynuyordu.

"Günün şanslı erkeğini seçip, ona, öleceğim ben, temalı bir şaka yapıyorum ve öleceğime inandırdıktan sonra engeli basıyorum."

"Sence bu eğlenceli mi?" diye sorduğumda, hevesle başını salladı ve mesajı yazmaya devam etti.

Öleceğim ben.

Allah rahmet eylesin.

Ama öleceğim.

Tamam işte, Allah şimdiden rahmet eylesin.

Sıkılmış olmalı ki bu erkeğin mesaj sohbet kutusunu kapattı ve bir başkasınınkini açıp, ona mesaj yazmaya başladı.

Öleceğim ben.

Ne güzel.

Ama öleceğim.

Bir gün herkes ölecek be gülüm...

Çocuğun son kelimesi aklıma sebepsiz yere Cem'i getirirken kahkaha attım. Rüya ise sırıtmaya devam ederken, başka bir erkeğin sohbet mesaj kutusunu açtı ve ona da aynı mesajdan yazmaya başladı.

Öleceğim ben.

Bir gün herkes ölecek.

Ama ben iki gün sonra...

Herkes de bir gün.

Ama ölmek istemiyorum.

Kimse istemez.

Rüya mesaj yazmaya devam edecekken, odamın kapısının çalındığını duyduk ve bu onu durdurdu. Gelecek olan kişiye merakla baktığımızda, kapı yavaşça açıldı ve hiç beklemediğim biri geldi. Gözlerim irice açılırken, çekingen tavırlar

sergileyerek odama girdi. Öfkenin tepemde toplandığını hissettiğimde, yavaşça yerimde kımıldadım ve benimle eş zamanlı olarak Rüya da ayaklanıp laptopunu kapattıktan sonra bizim özel konuşacak şeylerimizin olduğunu iddia ederek odamdan ayrıldı. Ben, bir gelen kişiye, bir de odamdan ayrılan Rüya'nın ardından şaşkın şaşkın bakarken, ilk konuşan o oldu.

"Ben... Özür dilemek için geldim, her ikimiz adına da..."

Şaşkınlığım biraz olsun beni terk etmiyorken, "Yirmi gün sonrasında?" deyip, işaret parmağımı kendime doğru doğrultarak, "... ve benden mi?" diye sordum.

"Geç oldu, biliyorum ama gerçekten çok üzgünüm."

Başımı hayret edercesine iki yana sallarken, dilimi şaklattım ve "Batu'dan özür dilemen gerekirken, neden benden özür diliyorsun?" diye sordum.

Oflayarak çalışma masamın hemen önündeki sandalyeme attı kendini ve soruma cevap vermek yerine kısa bir süreliğine odamı inceledi. O odamı incelerken, ben de onu inceledim. Üzerinde askılı bir tişört ve şort vardı, ayaklarında ise klasik bir spor ayakkabı... Bu denli spor ve sıradan giyinen biri nasıl olur da benden katbekat daha dikkat çekici ve güzel görünebilirdi? Ah, evet... Bu kişi Damla'ysa tabii ki görünebilirdi!

"Şu an onunla aramız gerçekten iyi ve ben ona gerçekleri anlatarak ilişkimizi bozmak istemiyorum. Beni seviyor ve ben de onu seviyorum-"

"Dur bir saniye, dur... Ne dedin sen? Seviyorum, mu?" diye sorarak sözünü kestikten sonra kahkahalarla gülmeye başladım. Gülmeye devam ederken, oturduğum yatağımdan kalktım ve ona doğru birkaç adım attım.

"Onu seviyorum." diye tıslarcasına konuştuğunda, gülmeyi kestim ve âdeta haykırırcasına bağırarak, "Öyleyse neden Kıvanç'la yattın?" diye sordum.

"Onunla yatmadım!"

"Sen onu benim külahıma anlat!" diye bağırdım ve sonra Cem'in herhangi bir yerden çıkıp, kafama külah koyacağını düşünerek duraksadım.

"Kıvanç'la yatmadım ve Batu'yu seviyorum. İnan ya da inanma, umurumda bile değil, ben-"

Ses tonuma sakinliği davet ederek, "Neden yaptın?" diye sorup, bir kez daha sözünü kesmiş oldum.

"... çünkü istedi." dedi ve omuz silkti.

Şoke olmuşçasına ona bakarken, "Onun kölesi değilsin sen!" diye bağırdım. Ses tonuma sakinliği ne kadar ısrar ederek davet edersem edeyim, Damla sadece gözlerime bakarak bile o davet ettiğim sakinliği kaçırabiliyordu. "O bunu istediğinde, ona itiraz edebilirdin, yapmayabilirdin. En başında pişman olduğunda ya da Batu bunu öğrendiğinde, bitirebilirdin!" diye devam ettikten sonra, "Kıvanç mı daha karaktersiz, yoksa sen mi?" diye sordum.

Biçimli, ince kaşlarını çatarak, "Karakterlerimize laf edemezsin." dedi.

"Ederim ve ediyorum, ne olacak, ne yapacaksın?" diye sordum ve kalıbıma epey büyük gelen cesaretimle birlikte ona bakmaya başladım.

"Bak..." dedi sakin olmaya çalışırcasına. "Batuhan aşağıda beni bekliyor, özrümü dilememe izin ver, dileyeyim, kabul et ve gideyim."

"Batu'yu hak edecek ne yaptın?" diye sordum, hemen ardından ona bir adım daha yaklaştım. "Onun bu can acıtan ihanetlere rağmen bitmek bilmeyen sevgisini hak edecek ne yaptın?"

"Bak Nehir, sen ne Batu'yu, ne Kıvanç'ı, ne Ozan'ı, ne de beni tam olarak tanıyorsun. Biz hepimiz Hazel'ın ölümünden

sonra çok değiştik ve sen bizleri o değişimimizden sonra tanıdın. Sen veya diğerleri gerçek bizleri bilmiyor. Batu'nun bana nasıl âşık olduğunu, Ozan'ın bana nasıl koşulsuz şartsız güvendiğini veya sırf istediği için Kıvanç'la neden bir ilişki yaşadığımı anlayamazsınız ve şunu bil ki Nehir!.." dedikten sonra oturduğu sandalyemden kalktı. "Hazel ölmeden önce bizleri tanısaydın, bana soracağın soru şu olurdu; Batu seni hak edecek ne yaptı?"

Güldüm ve bu onu şaşırttı. Uzun konuşmasında ona hak verdiğim yerler olmuştu fakat Damla suçluydu ve ne yaparsa yapsın, bana kendisini aklayamayacaktı.

"Sınavdan sonra yaptığın her şeyi Batu'ya anlatacağım."

"Bunu yapamazsın." diye tıslarcasına konuştu ve bana doğru bir adım attı.

"Batu yüzüne tükürdüğünde de bu şekilde tıslayabilecek misin acaba?" diye sorarcasına konuştuğumda, kendinden emin bir tavırla, "Benden vazgeçmez." dedi.

Kaşlarımı hafifçe çattığımda, yüzüne alaycı bir gülümseme davet ederek, "Ne sanıyordun ki?" diye sordu. "İkimizden birini tercih etmeleri gerektiğinde, seni tercih edeceklerini falan mı? Nehir, kendine gel. Batu, Kıvanç veya Ozan... Üçü için de ilk planda her zaman ben varım. Ne sen ne Irmak ne de bir başkası... Biz dördümüz her şeyden önce dostuz. İhanet, aşk, para... Aramıza giren hiçbir şey önemli değil. Biz dostuz ve onlar ilk plana her zaman beni koyarlar."

Burnum sızlamaya ve gözlerim yanmaya başladığında, şimdi olmaz, diye fısıldadım. Damla'nın yüzüme vurduğu şüpheli gerçeklerden sonra ağlayamazdım. Akmayın. Şimdi değil.

"Özrümü kabul et ve Kıvanç'la barış." dediğinde, burnumu çektim ve bu sefer de ben yüzüme alaycı bir gülümseme davet ederek, "Barış mı?" diye sordum. "Ben, Kıvanç'ın,

bana ve Batu'ya yaptığı o şeyden sonra değil onunla barışmak, konuşmam bile!"

Başını iki yana sallarken dilini şaklatıp, "Cidden senin götün fena halde kalkmış." dedi ve "Sırf senden hoşlanıyor diye kırk yıl peşinde koşacağını falan mı sanıyorsun?" diye sordu.

Başımı sağ omzuma doğru yatırıp, öfkeden kuduran gözlerimi onun gözlerine diktim. "Sana bir sır vereceğim." diye fısıldadım ve başımı normal bir hale getirdikten sonra ona doğru bir adım daha attım. "Kafamda aylardır susmak bilmeyen sesler var. Yüzlerce ses bana bunu yapmam için yalvarıyor veya küfrederek emrediyor. Daha fazla o sesleri susturmakta başarılı olabileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden, artık yapmam gerek..."

Kaşlarını çatarak, "Neyi?" diye sorduğunda, dudaklarımı büktüm ve "Bunu." dedikten sonra yüzüne doğru sağ yumruğumu geçirdim.

Benden böyle bir tepkiyi hiç beklemiyor olmalıydı ki dengesini kaybetti ve biraz önce oturduğu sandalyesine doğru düştü. Hızlı davranarak, Damla olayın farkına varmadan hemen önce, ellerimi saçlarına geçirdim ve saçlarından tuttuğum gibi onu oturduğu sandalyeden kaldırıp, yere doğru fırlatırcasına itekledim.

Damla, attığı çığlıklarla beraber odamın kapısının hemen önüne sırtüstü düştüğünde, üzerine çıktım ve çırpınmalarına rağmen saçlarını tekrar elime geçirebildim. O anda çeneme doğru Damla tarafından bir yumruk yedim ve bu, beni daha çok kızdırmak dışında başka bir şeye yaramadı. Damla'yı dövüyordum; hak ettiği gibi.

Olayın farkına henüz varabilmiş olan Damla, çırpınmayı kesip bana karşılık vermeye başladığında, karnıma doğru bir tekme yemiştim. Damla'nın sol gözüne bir yumruk daha

attıktan sonra nasıl olduğunu anlayamadan kendimi onun altında buldum.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum!" dedikten sonra saçlarımı çekmeye başladı. Hiçbir şey söylemeyerek ben de onun saçlarını çekecekken, Kıvanç'ı anımsadım ve ellerimi Damla'nın boğazına geçirdim.

Ben Damla'yı boğmaya devam ederken, o, saçlarımdaki ellerini gevşetti ve bu sayede ben de onu tekrar altıma almayı başarabildim. Nefesinin kesildiğini, kapanmak üzere olan gözlerinden anlarken, boğazına sardığım ellerimi çektim ve yanağına okkalı bir tokat yapıştırdım. O anda bağırmaya başladı. Hayır, bağırmaya değil... Batu'nun adını haykırmaya başladı. Batu'nun dışarıda beklediğini anımsadığımda, sol elimi dudaklarının üzerine kapattım.

Tahminimce tam o sırada Damla'nın kafasını tuttuğum gibi yere vuracaktım ve pekmezini akıtmış olacaktım fakat öyle olmadı. Belimden tutulup, Damla'nın üzerinden kaldırıldım ve sonrasında sertçe ittirildim.

Beni kaldıran ve sonrasında sertçe ittiren Batu, Damla'nın yanına çöküp, onun yüzünü ellerinin arasına alınca, şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. Damla kollarını yukarıya doğru kaldırıp Batu'nun boynuna doladığında, Batu hiç vakit kaybetmeden onu kucağına aldı ve yavaşça bana döndü.

Kafasını iki yana sallarken, "Bunu senden hiç beklemezdim." dedi. Valla Batuş'um, yirmi gün önceki ben olsam, ben de hiç beklemezdim, diyecektim fakat dalga geçebileceğim bir anda olmadığımızın farkındaydım.

"Damla veya Kıvanç'la artık konuşmamalısın..."

"Artık konuşmamam gereken biri varsa o da sensin, Kıvanç veya Damla değil." diye sözümü keserek konuştuktan sonra odamdan ağır adımlar atarak, kucağında Damla'yla ayrıldı.

Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemeyerek olduğum yere çöktüm ve sonraki bir saat boyunca da hiç kıpırdamadım. Nerede ve nasıl yanlış yaptığımı, bunu hak edip hak etmediğimi düşündüm. Kimlerin benim için yanlış insan olup, kimlerin doğru insan olduğunu düşündüm. Ağlamadım, hiç ağlamadım ve üstün gelen şaşkınlığımın verdiği ifadesizlikle sadece tek bir noktaya bakarak bir saati doldurdum.

Kapımın gürültüyle kapatıldığını, öfkeli birkaç adımın sesini duydum ve sonrasında onu gördüm. Öyle sinirli bir yüz ifadesini takınmıştı ki korkmadan edemedim. Bana doğru birkaç adım attığında ise dudaklarımı hafifçe araladım.

"Kıvanç!.." diye fısıldadım.

Sen de mi Damla'yı seçeceksin?

Birkaç büyük adımda yakınıma varıp hemen yanıma oturduktan sonra aynı benim gibi sırtını yatağımın yanına yasladı. Uzunca bir süre sustu ve ben de dudaklarımı aralayarak tek bir kelime dahi etmedim.

"Daha ne kadar saçmalayacaksın?" diye sorduğunda, kaşlarımı çatarak ona döndüm. "Daha ne kadar abartacaksın?"

"Saçmalayan ve abartan ben miyim?" diye hayret edercesine sordum.

"Bu yaptığın ne?" diye sorduğunda, gözlerimi sinirle yumup tekrar açtım.

"Sana ne!" diye bağırdım. "Neden benim evime geldin? Ben sana seni görmek istemediğimi söylememiş miydim?"

Ani çıkışım sebebiyle gözlerini devirdi ve "Bana âşıksın ve beni kıskanıyorsun. Peki ya tam da şimdi ben de senden hoşlanırken, benden uzak durman ne diye?" diye sordu. "Kendince gurur falan mı yapıyorsun? Nehir, bebeğim!.. Solucan'lıkta gurur olmaz, aşkta olmayacağı gibi..."

Haklıydı. Solucan'lıkta gurur olmazdı, aynı aşkta olmayacağı gibi fakat bu yine de benim onun yaptığı şeyleri görmezden geleceğim anlamına gelmiyordu. Ufak tefek şeyleri görmezden gelebilir ve gururumu ayaklar altına alabilirdim fakat bunu? Yapamazdım.

Sakin olmaya çalışarak, "Gider misin?" diye sordum. "Seni görmek istemiyorum artık." diye de devam ettim.

Sağ elini kaldırıp yavaşça yanağıma koydu, hiçbir şey yapmadan sadece yanağıma dokunuyorken, gözleri gözlerime sabitlenmişti. Sanki ikimiz de zihnimizde dolaşan yüzlerce cümleyi gözlerimizle birbirimize iletiyor gibiydik. Uzunca bir sürenin ardından, gözlerini benden kaçırdığında ve saçlarıma dokunarak elini benden uzaklaştırdığında derin bir nefes aldı.

"Gidersem, dönmem..."

Ne istediğimden veya ne yaptığımdan emin değildim. İşlerin bu derece sarpa saracağını hiç tahmin etmemiştim. Aşka olan inancımı yavaş yavaş, hissederek kaybedeceğimi ise hiç düşünmemiştim.

Yavaşça omuz silkerek, "Sen zaten bir kez gittin ki benden." dedim.

Gözlerini gözlerime sabitleyip, "Eskisi gibi olabilmemiz için ne yapmam gerekiyor? Özür mü dilemeliyim?" diye sorduğunda, hafifçe gülümsedim.

"Hayır." dedim kendimden emin bir tavırla. "Özür dilesen bile seni affetmeyeceğim Kıvanç! Ne olursa olsun seni affetmeyeceğim."

Yüzündeki tüm pişmanlık kırıntıları bir anda uçup giderken, alaycı bir tavırla dişlerini göstererek güldü. "Özür dilemeyeceğimi ikimiz de biliyoruz." dedikten sonra ise oturduğu yerden kalktı. "Öyle bir şey olacak ki kendini yalnızca

bana muhtaç hissedeceksin ve bakalım ben o zaman senin yanında olacak mıyım?"

Söylediği son sözler zihnimde yankılanırken, aldığım karar sebebiyle pişman olmamayı diledim.

17

Rüya, elinde tutmuş olduğu tişörtü bana doğru fırlatarak, "Denemelisin." dediğinde, başıma çarpan ve son anda yere düşmekten kurtardığım tişörtü sıkıca tuttuktan sonra hafifçe salladım başımı.

"Doğum günün ne zaman?" diye sordum, yerin ve zamanın alakasızlığının bilincinde olmama rağmen.

Diğer tişörtleri teker teker incelerken, en sonunda eline siyah bir tişört daha aldı ve sorumu, "27 Eylül." diyerek cevapladı.

Bir elindeki tişörte, bir de bana baktıktan sonra o tişörtü de bana doğru fırlattığında, onu da son anda yere düşmekten kurtararak havada yakaladım ve sıkıca tuttum.

Pantolonların olduğu tarafa yöneldiğinde, peşinden hızlı adımlarla gittim ve ona yetişebildiğimde, "Seçme şansın olsaydı, hangi günde doğmak isterdin?" diye sordum.

"İstemezdim." dedi tereddüt etmeden.

Cevabı beni şaşkına çevirirken tek kelime bile etmedim. Rüya, hayatta kalmanın özel bir şey olduğunu savunan bir kız değil miydi? Peki ya şimdi neden böyle bir cevap vermişti? Bana dönerek tek kaşını kaldırdı ve işaret parmağını elimdekilere doğru uzatarak, "Onları denemeyecek misin?" diye sordu.

Sorusunu duymazdan gelmeyi tercih ederek, kendimi şaşkınlığımdan çekip kurtardım ve "Neden doğmak istemezdin?" diye sordum.

Sorularımdan bıkmışçasına oflayarak, elime siyah bir pantolon tutuşturdu ve gözlerini gözlerime dikerek, "... çünkü

hayatta kalmak ne kadar özelse, hiç doğmamış olmak çok daha özeldir. Annesinin karnında ölen çocukları düşünsene... Ne kadar da şanslılar... Bu boktan hayata hiç gelmeden, tüm bu acıları hiç tatmadan, öylece ölüyor ve cennete gidiyorlar. Bir de bize baksana... Hayatımızdaki sorunlarımızla başa çıkamadığımızda, ölmek istiyoruz ve birçoğumuz ölmeyi deniyor fakat başarılı olamıyor." dedikten sonra bakışlarını kaçırarak, "Hiç doğmamış olmayı ya da doğduktan sonra sorunlarımla başa çıkamadığım zaman ölümü düşlememiş olmayı dilerdim." diye devam etti ve ardından hemen yanımızda bulunan kabinin kapısını açarak beni içeriye soktu.

Fark ettiğim gerçek beni bozguna uğratırken, üzerimdeki tişörtü yavaş hareketlerle çıkarmaya çalıştım. Rüya yalancı bir kızdı, bunu bana kendisi daha önce de söylemişti fakat ben onun sadece erkeklere karşı yalancı olduğunu sanırdım, bana karşı olacağını hiç düşünmemiştim... İlk tanıştığımız gün bana intihar girişiminde bulunma sebebinin sadece can sıkıntısı olduğunu söylemişti fakat biraz önce belki bilerek belki bilmeyerek gerçeği itiraf etmişti. Rüya'nın da başa çıkamadığı sorunları olmuştu, canını acıtan ve ölmeyi dilettiren...

Rüya'ya, bana neden yalan söylediğini sormadım ya da bu konu hakkında onu sorgulamadım çünkü buna hakkım olduğunu düşünmüyordum. Yaptığım tek şey benim için seçtiği ve beş dakikada bir getirdiği kıyafetleri deneyip, beğenip beğenmediğimi söylemek oldu.

Kabinden çıktığımdaysa, aklımda hiç olmadığı halde, "Sence Kıvanç'ı affetmeli miyim?" diye sordum. Damla'yı dövmemin üzerinden tam altı gün geçmişti ve bu altı gün içerisinde ne Kıvanç'la ben konuşmuştum ne de Batu benimle konuşmuştu.

"Hayır." diye net bir şekilde cevap verdiğinde, şaşırmıştım.

"... ama onu özlüyorum."

Gözlerini devirdi. "Bak güzelim, aşk ilişkilerinden bir bok anlamam ama sırf onu özlediğin için affedersen, bu, senin gerçekten aptal olduğunu gösterir."

"İyi de... Ben zaten aptalım." dedim ve "Peki, onu hiç mi affetmeyeyim, yoksa bir süreliğine mi affetmeyeyim?" diye sordum.

"Âşıksın." dedi ve kendi etrafımda dönmemi işaret ettikten sonra, "Bir süreliğine affetme." diye devam etti.

"Mesela ne kadar bir süreliğine?" diye sorduktan sonra kabine tekrar girdim ve üzerimdekini çıkarıp bir diğer pantolonu bacaklarımdan geçirdim.

"Gerçekten pişman olduğunu gördüğün kadar bir süre." dediğinde, kabinden çıkmış ve tekrar etrafımda dönmüştüm. "Tamamdır, hepsini alıyoruz." diye kesinlik belirtircesine konuştuğunda, birkaçını beğenmemiş olsam da başımı salladım.

"Peki ya..." diye sormaktan çekinirmişçesine konuştum. "Bacaklarındaki dövmeler neden hayvan figürü?"

Kasaya doğru ilerlerken, "Hayvanları seviyorum fakat onlardan korkuyorum. Onlardan korkmamak ve onlara alışmak için de onları vücudumda taşıyorum. Sanırım... Bu bir çeşit metafor." dedi.

Rüya'nın iki bacağı da baştan aşağıya dövmelerle kaplıydı. Tilki, kurt, balık, kedi, kuş, kaplan ve daha niceleri... Büyüklü küçüklü birçok hayvanın figürü bacaklarında dövme olarak vardı fakat bacakları dışında vücudundaki hiçbir yerde herhangi başka bir dövme yoktu. Genelde kot şort giyiyordu ve dövmeleri apaçık ortada gözüküp, oldukça dikkat çekiyordu. Hayvanları sevip, onlardan korktuğu ve onlardan korkmak istemediği için bacaklarına onların görüntüsünü dövme olarak yaptırmasını bir çeşit metafor olarak adlandırıyordu fakat bence bu bir çeşit metafor değildi.

Bir anda, "Hissiz olmak nasıl bir duygu?" diye sordum, hissiz olmayı dilerken.

"Bok gibi." dedi ve hemen ardından, "Aslına bakarsan, hissiz değilim, acıyı veya mutluluğu hissedebiliyorum. Sorun, insanlara karşı herhangi bir şey hissedemem... Onlardan nefret edemiyor veya onları tam anlamıyla sevemiyorum." diye devam ettiğinde, kasaya varmıştık.

İkimiz de sustuk ve ben aldığım kıyafetlerin ücretini öderken, Rüya kasanın yanında bulunan gözlükleri denedi. Ücreti ödedikten sonra aynı yavaş adımlarla mağazadan çıktık.

"İnsanlara güvenmemem gerektiğini bana en iyi annem öğretti. Son günlerde düşünüyorum da... Keşke senin hayatın gibi bir hayatım olsaydı."

Bir anda kendimi Rüya'ya kızarken buldum. Gerçekten benim hayatımı mı istiyordu? Tüm bağları kopmuş bir aile, ne olduğu belirsiz bir aşk ve henüz gerçekliğinden emin olunmayan dostlukların olduğu hayatımı mı istiyordu?

"Keşke benim de senin hayatın gibi bir hayatım olsaydı." diye mırıldandığımda, hiçbir şey söylemedi.

Kısa bir anlığına bekledim. Mucizevi bir şekilde ikimizin ruhlarının yer değiştireceğini ya da ne bileyim yüzümün Rüya'nın güzel yüzü gibi olacağını falan sandım fakat hiçbir şey olmadı, öylece yürümeye devam ettik.

Caddenin karşısına geçtiğimiz sırada telefonumun melodisini duyup, sağ elimi cebime soktum ve telefonumu çıkardıktan sonra ekrandaki ismi görünce, içimi tuhaf bir his kapladı. Rüya aynı ben gibi adım atmayı kestiğinde, bana bakışa geçen gözlerine doğru ekranı çevirdim ve ardından aramayı cevaplandırdım.

"Nehir!" dedi biraz sinirli biraz da alınmış gibi bir ses tonu takınarak. "Tam yarım saattir seni Girdap Kafe'de bekliyorum."

diye devam edince ise ne zaman ısırdığımı bilmediğim alt dudağımı ısırmayı kestim.

"Yoldayım, trafik çok fena... On dakika içinde oradayım." dedim ve ardından aramayı sonlandırdım.

Rüya, "Trafik çok fena..." diyerek taklidimi yaptıktan sonra, "Yazık bu çocuğa be." dedi gülerek.

Yirmi dakika sonra kendimi Girdap Kafe'de bulduğumda, nefes nefese kalmıştım ve kafeden içeriye girdiğimde, Ushan'ı kafenin en uçtaki masasında bulmuştum.

Ona doğru yürümeye başladığımda, beni görünce gülümseyerek ayağa kalktı ve ben de hızlı adımlar atarak yanına varmamdan sadece üç saniye sonra kendimi karşısındaki sandalyeye bırakıp, "Su!" diye inledim.

Dilim damağıma mı yapışmıştı, yoksa boğazıma mı hiç bilmiyordum fakat bir yere yapıştığından neredeyse emindim. Ushan gülerek kendi su bardağını bana doğru uzattığında, sorgulamadım ve bardağı elime aldıktan sonra suyu kafama diktim.

Suyu bitirdiğimde, bardağı masaya bırakıp, "Geç kaldığım için özür dilerim." dedim ve ardından dudaklarımı yaladım.

Havadan sudan konuştuğumuz kısa sohbetimizin arasında, "Önümüzdeki yıl Soykan Koleji'ne transfer olabilirim." deyince, kaşlarımı hafifçe havaya kaldırdım.

"Güzel olur." deyip yapmacık bir tavırla gülümsediğimde ise o anlığına kendimden nefret ettim.

Ushan beni gerçekten severken, benim onu sevmeyip de beni hiç sevmeyen Kıvanç'ı seviyor olmam tuhaf hissetmeme neden oluyordu. Tamam, Kıvanç'a âşık olmayı ben seçmiştim, evet fakat ben işlerin bu hale geleceğini nereden bilebilirdim ki? Bu dakikadan sonra da Kıvanç'ı ne affedebilirdim ne de affetmeyip yoluma bakabilirdim. Kıvanç'ı unutmak için başkasına âşık olmayı da seçemezdim. Kıvanç'ı unutmak için

başka bir erkeğe ya da Ushan'a, "Sana âşık olmama izin verir misin?" diye sorup da onunla anlaşma yaptığımı düşünmek... Berbat hissettiriyordu.

"Nehir!" diye seslendi Ushan, eş zamanlı olarak bakışlarımı ona çevirdim. "Kıvanç diyorum." dedi, kelimelerinin üzerine bastırarak. "Buraya doğru geliyor."

Başımı hızla kafenin giriş kapısına çevirdim. Kıvanç ve daha önce hiç görmediğim iki erkek, bizim masamıza doğru yürüyordu. Kısa bir anlığına Kıvanç'ın bileğimi tutup, beni kendisine çekeceğini düşündüm ya da o iki erkeğin, Ushan'ın yüzünün ortasına bir yumruk atacağını düşündüm fakat öyle olmadı. Bizim masamızın hemen yanındaki masaya oturdular ve Kıvanç bir kez olsun bakışlarını bana değdirmedi.

Öfkeli bakışlarımı ondan çekerek Ushan'a diktim ve onu, yüzündeki hüzünle birlikte dikkatli bir şekilde beni izliyorken bulduğumda ise kendimi yine ona karşı suçlu hissettim.

"Ushan!" dedim, kendimi konuşmak zorunda hissettiğimde.

O ise acı bir gülümseme eşliğinde omuz silkmekle yetinip, "Rüya nasıl biri?" diye sordu.

Omuzlarımı düşürürken, "İyi bir kız." dedim. Kendince hiç açmadığımız o konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

"Onunla tanışmak istiyorum. Benim beceremediğim şeyi onun nasıl becerebildiğini merak ediyorum."

Kaşlarımı çatarak, "Hangi şeyi?" diye sordum.

"Gülüyorsun ve onca şeye rağmen umudun var."

"Bu benim tarzım." dedim gülerek.

Aşk acısı çekip de umudumu kaybedeceğimi ya da gülümsemeyi keseceğimi falan mı düşünmüştü gerçekten? Ben? Nehir Aksoy? Çektiğim veya yaşadığım şey ne olursa olsun, asla gülümsemeyi veya umut etmeyi kesmeyen kız?

"Annenle tanışmak istiyorum." dediğinde, ciddileşerek kaşlarımı hafifçe kaldırdım. Ailemle aramdaki ilişkiden

bihaberdi ve ben nedense Ushan'ın ailemle aramdaki ilişkiyi bilmesini istemiyordum.

Başımı iki yana sallayarak, "Seni sevmez." dedim.

Dudaklarını aşağıya doğru sarkıtarak, "Neden?" diye sordu.

Dağılmış koyu sarı saçlarına ve okyanus mavisi gözlerine baktıktan sonra omuz silkerek, "Erkek arkadaşlarımı pek sevmiyor... Deniz'i bile pek sevmez." dedim. Tanısaydı severdi, diye geçirdim içimden. Eğer tanısaydı...

Ushan'la, yaklaşık on dakika daha beni rahatsız eden konular hakkında muhabbet ettik ve bu on dakika içerisinde Kıvanç'a sadece üç kez baktım. Onuncu dakikanın sonunda kalkmaya karar verdik ve Kıvanç'a selam dahi vermeden kafeden ayrıldık.

Salim amca otomobilini kafenin önüne çektiğinde, "Nehir!" diye seslendi Ushan. Otomobile binmek yerine ona döndüm ve dudaklarına hapsettiği acı gülümseyişini gördüm.

"Kıvanç ölürse ne yaparsın?"

Kalbimin tam ortasına paslı bir demirin sokulduğunu ve onun oradan asla çıkarılmayacağını, hatta o paslı demirin kalbimi çürüteceğini hissettiğim acı sebebiyle düşündüğüm sırada, gözlerim kafeden çıkan Kıvanç'a kaydı. Kıvanç ölürse ne yapardım? Bunu şu ana dek hiç ama hiç düşünmemiştim. O hayatımda yokken pekâlâ da yaşayabiliyordum fakat onun yaşadığını bilerek, ona her an ulaşabileceğimi bilerek yaşayabiliyordum. Yaşayıp da yanımda olmamasıyla, yaşamayıp da yanımda olmaması arasında dağlar kadar fark vardı.

Ushan, "Nehir!" dediğinde, hâlâ Kıvanç'ta olan gözlerimi alıp ona çevirdim.

Dudaklarında daha geniş ve acı bir gülümseme hapsolmuşken, ellerini ceplerine sokarak, "Ben ölürsem ne yaparsın?" diye sordu.

Hiçbir şey söylemeden ona bakmayı sürdürdüğümde, gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm ve ağlayabileceğini düşündüğümden, sırf karşımda ağlamasın diye hiçbir şey söylememeye devam ederek Salim amcanın açtığı kapıdan otomobile bindim.

--

Müziğin sesini biraz daha açıp, olduğum yerde zıplamaya ve kollarımı da havada sallamaya devam ettim. Rock şarkılarını normalde pek sevmezdim fakat dinlediğim ve adını unuttuğum bu şarkı çok hoşuma gitmişti. Şarkıyı söyleyen adam yüksek sesle bağırdığında veya çığlık attığında, sanki ben de bağırıyormuşum ve içimdeki söyleyemediğim tüm sözleri kusuyormuşum gibi hissediyor, sırf bu yüzden de rahatlıyordum.

"Fuck you!" diye bağırırken, orta parmağımı havaya doğru savurdum. Şarkının içinde aslında böyle bir sözün geçmediğini fark edince ise "Mal ya... Şarkı sözünü bilmiyor." diyerek kendimle dalga geçtim ve kendime güldüm. İş bu noktaya gelince kendimi şizofren sanıp ardından da hüsranla yatağıma çöktüm.

Tam şizofren olabilirim düşüncesiyle depresyona girecektim ki telefonum çalmaya başladı. Ben de daha sonra depresyona girmeye karar vererek çöktüğüm yatağımdan kalktım, komodinimin üzerindeki telefonuma yöneldim. Telefonumun ekranındaki Deniz'in adını görünce, hafifçe gülümsedim ve aramayı, "Efendim?" diyerek cevapladım.

"Benim." dedi Batu. "Kapatma."

"Ne istiyorsun?" diye öfkelenerek sordum.

Damla'yı bana tercih ettikten sonra nasıl olur da hiçbir şey olmamış gibi beni Deniz'in telefonundan arayabilir ve kapatmamamı emredebilirdi?

"Sana gelebilir miyim?" diye sordu ve "Hayır." diye kesin bir yanıt aldı.

Kararıma itiraz etmeye kalkıştığında ise ses kısa bir anlığına kesildi, sonra telefondan kulağıma hışırtılı sesler geldi ve biraz sonrasında ise "Nehir, ne olur gelsin ya... Valla sabahtan beri başımın etini yedi." diye sitemkâr bir şekilde konuşan Deniz'i duydum.

"... ama-"

"Eğer gelmesine izin vermezsen bir saate kalmaz arkadaş katili olacağım, haberin olsun."

Deniz'in parmaklıklar ardına girmesine gönlüm el vermeyince, Batu'nun evime gelmesine izin verdim ve tam yarım saat sonra Batu'nun kolunu kendi omzuna atmış olan Deniz odama girdi.

"Eşek ölüsü gibi resmen bu ahtapot." diye homurdanarak, Batu'yu yatağıma âdeta fırlatırcasına bıraktı.

Batu yatağımda eşek olmasa da ölü gibi yatarken, Batu'yu göstererek, Deniz'e, "İçki mi içti lan bu?" diye sorduğumda, nefesini dışarı verip elinin tersiyle alnının terini sildi ve ardından gözlerini kısarak bana baktı.

"Marketten iki şişe şalgam suyu almış, bara gitmiş. Şalgam suyunu içki niyetine içiyormuş, sonra kızın teki bunun kanına girmiş ve bu kerkeneze üç şişe bira içirmiş... Son bir saattir tam beş kez tuvalete gittik."

"Yatağıma işemez değil mi?" diye korkuyla sorduğumda, sağ elini uzatıp yanağımdan makas aldı ve "İşemeye kalkarsa avucunu açarsın, oraya işer, olur biter." diyerek korku dolu bakışlarla Batu'ya bakan beni, Batu'yla yalnız bırakarak odamdan ayrıldı.

Ellerimi belime koyup, uyuklayan Batu'ya döndüm ve "Geri zekâlı, o pis üstünle yatağıma nasıl yatarsın?" diye sesimi hafiften yükselterek konuşunca, tek gözünü açarak bana bakmaya başladı.

Kısa bir süre sonra gülümsedi ve "A-a, Nehir, sen de mi buradaydın?" diye sordu.

Öfkelenip, ayağına tekme atarak, "Hoşt ulan, burası benim odam!" dedim.

"Köpek miyim ben?" diye sordu ve uzandığı yatağımdan doğrulmaya çalışırken, "Neden bana hoşt diyorsun?" diyerek sorusunu devam ettirdi.

Tam ona beni yanlış anladığını söyleyecektim ki bir anda yüzünü buruşturdu ve ardından ağlamaya başladı. Gerçekten ağlamaya başladı ve ben de yüzümdeki şoke olma ifadeyle beraber onu seyrettim. Kısa bir süre sonra bir şeyler yapmam gerektiğini fark ettiğimde, yanına oturdum ve Batu da sanki bunu bekliyormuş gibi aniden doğruldu, bana sarıldı.

"Köpeğim ben, köpekler gibi seviyorum onu." diye ağlayarak konuştuğunda, Batu'nun kafasına dirseğimi geçirmek ve o güzel beynini yerinden çıkarmak istedim.

Ben Batu'nun benden özür dileyeceğini beklerken, bu salak Damla'ya olan aşkını bana ağlayarak anlatmaya mı gelmişti?

Daha da öfkelenip, "Kalk git evine." dedim ve ondan ayrılmaya çalıştım fakat kollarını bana öyle sıkı sarmıştı ki bu mümkün olmadı.

"Bana yardım etmen gerek Nehir!.."

Kaşlarımı hafifçe çatarak, "Nasıl?" diye sorduğumda, sorumun içindeki gizli neden sorusunu anlayarak kollarını benden ayırdı ve derin bir nefes aldı.

"Eğer birine gerçekten âşıksan, sana ne derse desin duymaz, ne yaparsa yapsın görmez ve ondan asla vazgeçemezsin. Ona gerçekten âşığım ben. Ben... Damla'nın iki ay önce Çekmece'ye gittiğini kendi gözlerimle gördüm Nehir ama bir şey yapamadım. Ona olan aşkım bitmiyor; Kıvanç'a olan kardeşlik sevgimin bir türlü bitmediği gibi... Kendimi bok gibi hissediyorum. Kıvanç'tan vazgeçmek istemiyorum ama

Damla'dan vazgeçmek istiyorum. Lütfen Nehir, onu unutmam için bana yardım et."

Ne yapacağımı veya söyleyeceğimi bilemedim. Kıvanç ve Damla'nın sakladığı o büyük sırra Batu'nun gözleriyle şahit olduğunu öğrenmek beni epey şaşırtırken, iki aydır bana veya onlara tek kelime etmemiş olması daha da çok şaşırttı. Ben, Batu'yu bir buçuk yıldır, Kıvanç'ı ise yedi aydır tanıyor olmama rağmen bunca acıyı çekmiş ve yaşanılanlar için gözyaşı dökmüştüm. Kim bilir Batu ne hissetmiş ve yaşamıştı...

"Neden kimseye bir şey söylemedin?" diye sordum.

Biliyordu, canı yanıyordu fakat yine de kimseye hiçbir şeyden söz etmemişti. Damla'yı odaya girerken görmüş, hiçbir şey yapamamış, bundan kimseye bahsetmemiş ve sınavına hiçbir şey olmamış gibi çalışmaya devam edebilmişti. Yanıldığımı işte şimdi fark ediyordum. Batu benden çok daha güçlüydü.

"Diğerlerini boş ver... Bana neden hiçbir şey söylemedin?"

"Üzülmeni istemedim." dedi ve ardından yanağında kurumak üzere olan gözyaşlarını sildi. Hafifçe gülümsedim. İkimiz de birbirimiz için aynı şeyi düşünmüştük. O beni, ben ise onu üzmemek için birbirimize hiçbir şeyden bahsetmemiştik.

"Damla'yı dövdüğüm sırada bizi ayırmak yerine beni ittirmen ve Damla'yı bana karşı seçtikten sonra söylediğin o son söz çok koydu."

"Damla ona verdiğim her şansta beni hep hayal kırıklığına uğrattı. Ben o gün her ne kadar onu seçmiş gibi görünsem de aslında onu değil, seni seçmiştim. O gün onu evine götürdüm ve onunla veda konuşmasına benzer bir konuşma yaptım. Konuşmamdan sonra daha çok ağladı, ben daha çok sinirlendim ve ağzıma geleni söyledim."

Sağ elimi kaldırıp bir beşlik çakması için beklediğimde, burnunu sertçe çekti ve sağ eliyle sağ elime vurdu. Gülerek, "Koçumsun!" dediğim sırada ise gözlerini ovuşturmak ile

meşguldü. "Peki." dedim kaşlarımı çatarak. "Beni seçtiysen, kaç gündür takındığın o tavır da neyin nesiydi?"

"Sadece sen değil, herkese karşı takınmıştım o tavrı... Ben sadece bir süreliğine yalnız kalıp alışmaya çalıştım fakat yapamadım... Onun yokluğuna alışamıyorum. Onun sesini duymadan, gülüşünü görmeden mutlu olamıyorum." İşaret parmağını kalbini üzerine koydu. "Gerçekten acıyor. Dört yıl lan... Dört yıldır köpek gibi seviyorum ben o kızı..."

18

Batuhan'la aramın eskisinden çok daha iyi olduğu dört günün sonunda, dâhiyane bir şekilde yaptığım planımı bizimkilere anlattım ve büyük bir heyecanla planıma karşılık yorum yapmalarını bekledim.

"Saçma." dedi Batu ve benim tarafımdan ayağına tekme yedi.

Kantindeki sıraya girmiş olan Deniz'in, "İlkokul çocuğu gibi bağırmayı kes lan! Alırım ayağımın altına!" diyerek ilk kademe olduğu belli olan bir çocuğa karşı bağırışını duydum.

Henüz Batu'ya cevap verememişken, Cem, "Bence mantıklı." dedi ve sırıtmama sebep oldu.

Irmak da çikolatalı yaş pastasını yutmadan hemen önce, "Evet, bence de mantıklı." dediğinde, ellerimi neşeyle çırptım.

Deniz, elinde taşıdığı tepsiyi masaya bıraktıktan sonra sandalyeye oturdu ve ne konuştuğumuzu sordu. Cem lafı hiç dolandırmadan pat diye parti yapacağımızı söylediğinde, Deniz başını sallayarak, "Bana uyar." dedi.

Sadece Batu'nun saçma bulduğu planımı oyladık ve açık ara farkla kazandığımda uygulamaya karar verdik. Batu her ne kadar istemiyor olsa da "Peki madem." diyerek kabul etmek zorunda kaldı. Sırıtmaktan ağzımın yorulduğunu hissettiğim sırada ise "Kaçta toplanıyoruz?" diye sordu.

"Dokuz." dediğimde, beni başlarıyla onayladılar ve Deniz'in biraz önce getirdiği gazoz şişelerine uzandılar.

--

Ellerimi uzatıp, sağ elini ellerimin arasına alırken, ona güvence veren bir gülümsemeyle, "Hiçbir şey olmayacak, güven bana." dedim.

"Ya Deniz sorun çıkarırsa?" diye sorduğunda, çıkaracak, demek yerine başımı iki yana salladım.

"Her şey yolunda gidecek İnci!.."

Ortada hiçbir sebep yokken, sadece can sıkıntısına yenik düşmüş ve evimde parti vermek istemiştim. Partiden kastım ise kısır, kola ve belki biraz da çekirdek komasına gireceğimiz birkaç saatten ibaretti. Partime davet ettiğim kişiler arasında, Batu, Deniz, Irmak, Cem ve bir de İnci vardı. İnci'yle yakın arkadaşı bırak, arkadaş bile değildik fakat hastane odasında her gün tek başına yatıyor olması vicdanımı rahatsız ettiği için onu da partime davet etmek istemiştim. Doktorundan izin almak epey zor olsa da izni almış ve ailesine İnci'nin bana emanet olduğuna dair sözler söylemiştim. Bu yüzden de Salim amcayla beraber İnci'yi hastaneden almaya gelmiştim. Şimdiyse otomobilin arka koltuğunda stresten tırnaklarını yiyen İnci'yle beraber oturuyordum ve tıkanan trafiğin açılmasını bekleyen Salim amcaya bakıyordum.

"Allah, Allah..." dedi Salim amca. Kafasını bir sağa bir sola döndürerek etrafına bakarken, ben de ne olduğunu merak ederek etrafıma bakındım.

Hareket etmeyen otomobillerden başka hiçbir şey göremeyince, "Ne oldu Salim amca?" diye sordum.

"Bu saatte, hem de burada, bu trafik hiç hayra alamet değil." dediğinde, bakışlarım siyah bir otomobilin içindeki küçük çocuğa takılmıştı.

Küçük çocuk, küçük ellerini cama yaslamış ve dikkatle bana bakıyordu. Çocuğun bakışları korkutucu bir anlam taşımaya başladığında, ona, "Dön lan önüne!" işareti yaptım ve ondan önce ben önüme döndüm.

"Burası pek işlek bir cadde değildir." dedi İnci. Bakışlarımı ona çevirdiğimde, dudaklarını bükerek, "Ben de ilk kez trafiğin bu denli kapandığını görüyorum." diye devam etti.

Cebimden telefonumu çıkarıp saatine baktığımda, saatin 21.10 olduğunu görünce, Irmakların çoktan evimde olduklarını düşünerek rehberime girdim ve Irmak'ın ismini bulduktan sonra onu aradım.

İkinci çalışta, "Nehir!" diyerek aramamı cevaplandırdığında, "Ne bağırıyorsun be?" diye yüzümü buruşturarak sordum.

"Neredesin kızım sen?"

"Trafiğe takıldık, biraz gecikebilirim."

"Zaten on dakika geciktin?" diye sorarcasına konuştuğu sırada Salim amca otomobili yavaş da olsa sürmeye başlamıştı. Belli ki trafik açılmıştı.

"Tamam, birkaç dakika sonra oradayız."

"Deniz kısırı yemeye başladı, söyleyeyim."

Gözlerimi devirerek, "Tamam, başlasın." dedikten sonra Deniz'in tüm kısırı bitirebileceğini fark edince, "Bize de biraz ayırın." dedim.

Aramayı sonlandırdığım sırada, Salim amca işaret parmağıyla bir yeri gösterirken, "Nehir Hanım, bakın, şurada bir araba kaza yapmış." dedi.

"Demek trafiğin kapanması bu yüzdenmiş." diye söylendi İnci ve ben de kafamı biraz öne çıkararak otomobilin durumuna baktım.

Siyah bir otomobildi ve ön tarafı komple hurdaya dönmüş gibiydi. Hava yağmurlu ve fırtınalıydı, belki de bu yüzden kaza yapmıştı.

"Neye çarpmıştır ki?" diye merakla sordum.

"Sanırım direğe çarpmış." dedi Salim amca ve yanından geçip gittiğimiz otomobile arkamı dönerek son bir kez baktım.

"Umarım ölen yoktur." dedi İnci.

Önümü dönerek, "Umarım." dedim ve ardından derin bir nefes aldım.

On beş dakika sonra otomobil evimin önünde durduğunda, İnci'yle birlikte aceleyle kapıları açıp indik. Batu, Deniz ve Cem hadi neyse de Irmak kesinlikle deliye dönmüş olmalıydı. Hem tek kız olduğundan hem de Deniz ve Cem'in âdeta çocuk gibi yaptıkları yaramazlıklardan bunaldığından...

Kapının önüne vardığımızda zile bastım ve İnci'ye son bir kez, "Her şey iyi olacak." diye fısıldadım. Kapıyı açan Ecrin teyze, içeri geçmemiz için bize yol verdiğinde, suratındaki ifade, kaşlarımı çatıp ne olduğunu sormama sebep oldu.

"Arkadaşlarınız odanızda sizi bekliyorlar." diye resmî bir şekilde konuşmuş olması daha da meraklanmama sebep olurken, "Tamam." diyebildim sadece ve sonra İnci'yle birlikte basamakları tırmandık.

Odama girdiğimde karşılaştığım yüzler beni şaşırtmadı desem yalan söylemiş olurum çünkü epey şaşırttı hatta ilk birkaç saniye konuşamamama sebep oldu. Mavi koltuğumda oturan, başını Ozan'ın boynuna yaslamış ve sessizce ağlayan Irmak'ı gördüğümde kaşlarımı çattım.

"Irmak neden ağlıyor?" diye sorup, Deniz'e döndüm. Deniz'in suratındaki hüzünle karşılaştığımda, suratıma kapı çarpılmış gibi hissedip, "Ne oldu?" diye sorarak Batu'ya döndüm.

Batu veya odada bulunan hiç kimse soruma cevap vermeyince, "Irmak!" diye konuştum. Irmak, başını Ozan'ın boynundan ayırmıyorken, "Sana vişne suyu getireyim mi?" diye sordum. Ben portakal suyunu ne kadar çok seviyorsam, Irmak da vişne suyunu o kadar çok severdi.

"Nehir!" dedi Kıvanç. Ozan'ın davet etmediğim halde partimde ve odamda olmasını belki bir nebze anlayabiliyordum fakat Kıvanç ile onun hemen yanındaki Damla'nın, partimde ve odamda ne işi olduğunu bir türlü anlayamıyordum.

"Bekle, hemen getirip geleceğim." dedim ve odamdan ayrılıp basamakları koşarak indim.

Mutfakta masamızda tek başına oturan Ecrin teyzeyi gördüğümde, "Irmak'ın nesi var?" diye sordum ve buzdolabına yöneldim.

Ecrin teyzenin bana cevap vermediği dakikalarda, buzdolabından çıkardığım vişne suyunu büyük boy bardağa boşaltmıştım. Cevap vermemeye devam edeceğini anladığımda, omuz silktim ve yavaş adımlarla basamakları tırmanmaya başladım. Odama girmem için birkaç adım daha atmam gerekirken, "Ona kim söyleyecek?" diye sorduğunu duydum Batu'nun ve o anda adım atmayı kestim.

Bana kim, ne söyleyecekti?

"Ben söylerim." dedi Kıvanç, kendinden emin bir tavırla. Bu tavrı benim gülmeme sebep olurken, ses çıkarmamak için boştaki elimle ağzımı kapattım.

"Nehir bunu kaldıramaz." dedi Irmak, hıçkırıklarının arasından.

Kaşlarımı çattım ve daha fazla onları gizlice dinlemek istemeyince, ağzımın üzerindeki elimi çektim. "... ama illaki öğrenecek öldüğünü." diyen Cem'in söylediği son kelime sertçe yutkunmama sebep olurken, adım atmak istedim fakat yapamadım.

"Öldüğünü öğrendiğinde yıkılacaktır." dedi Damla ve öfkeli bir adım attım. Ölen kimdi ve neden Damla bile biliyorken ben hâlâ bilmiyordum? "... çünkü ben de çok iyi biliyorum ne demek olduğunu, baba yokluğunun..."

Elimdeki vişne suyu dolu olan bardak bir anda yere düşerken, parmaklarımın titrediğine şahit oldum. Bakışlarım, yerde parçalara ayrılan cam bardağa ve biraz önce içini dolduran vişne suyunun parkeyi nasıl boyadığına takılmışken, "Nehir!" diye bir ses duydum. Sesin kime ait olduğunu bilmiyorken

güçsüz bir adım attım. Koluma giren kişi beni odama kadar götürdü ve gözlerim direkt olarak Damla'nın gözlerine takıldı.

"Ne dedin sen?" diye sordum.

Emin olamıyordum.

"Özür dilerim, böyle öğrenmeni-"

"Babam..." diyerek kestim sözünü. Görüşüm bulanıklaşırken, Irmak'ın hıçkırıkları kulaklarımı doldurdu ve ağzımdan o zehirli soru çıktı. "Öldü mü?"

Uzun bir süre boyunca, Irmak hariç hiç kimseden ses çıkmayınca, duymadıklarını sandığım sorumu tekrarlamak için dudaklarımı araladım ve tam o sırada, "Arabayı çok hızlı kullanıyormuş. Fırtına ve yağmur da olunca... Elektrik direğine çarpmış." diye açıklama yaptı Ozan.

Ozan'ın yaptığı açıklama biraz önceki soruma cevap vermemişken, tekrar, "Babam." diye fısıldadım. "Öldü mü?"

Kimse konuşmadı. Kimse soruma cevap vermedi ve kolumu tutan kişi bu sefer tüm bedenime sardı kollarını. Sanırım düşmemem ya da bayılmamam için beni tutuyordu fakat buna gerek yoktu ki... Düşmez veya bayılmazdım çünkü ortada bunu yapmamı gerektirecek bir sebep de yoktu.

Gülerek, "Öldü, öyle mi?" diye sordum. Irmak, gözlerini Ozan'ın omuz hizasından bana dikmişken, diğerleri şaşkınlıkla bana bakıyordu. "Beni bu kadar basit kandırabileceğinizi mi sandınız?" diye gülmeye devam ederken sordum ve bedenimi saran kolların sahibine döndüm.

"Sen de sırf bana dokunmak için mi bu oyuna dâhil oldun?" diye alayla sordum ve Kıvanç'ın kollarının arasından çıktım.

"Nehir!" dedi Kıvanç uyarıcı bir tonla.

Gözlerimi kısarak ona bakarken, "Anlamıyor musun, çocuk?" diye sordum. "Seni affetmeyeceğim ve istemiyorum!"

"Nehir!" dedi Batu, aynı Kıvanç gibi uyarıcı bir tonla.

"Of, lütfen bana şunu savunma... Doğruyu söyleyin, sırf Kıvanç'la beni barıştırmak için mi böyle bir yola başvurdunuz, yoksa can sıkıntısından mı?"

"Baban-"

"Şaka bile olsa söyleme!" diye bağırdım Batuhan'a.

Kıvanç kolumu tutmak istediğinde, hışımla kendime çektim ve Deniz'e dönerek, "Umarım tüm kısırları yememişsindir." dedim.

"Yemedim." dedi Deniz sesi titrerken. Yaptıkları şakaya kanmamıştım, bunu bildikleri halde neden hâlâ ısrarla sürdürmeye devam ediyorlardı ki?

"Partime davetli olmayanlar lütfen evimden gidebilirler mi?" diye sorduktan sonra Kıvanç'a dönerek, "... ve lütfen bir daha benim bulunduğum ortama dahi gelme." dedim.

"Nehir!" dedi Damla.

"Ah, evet, seni unutmuşum." diyerek ona döndüm. "Sakın bir daha ne benim ne de Batu'nun bulunduğu ortama gelme!"

"Nehir!" dedi Cem.

"Ay, ne var? Nehir, Nehir, Nehir! Adımı mı ezberliyorsunuz? Ne var, ne?" diye bağırarak sordum.

"Baban öldü."

"..."

Sustum çünkü söyleyecek tek bir kelimemin dahi olmadığını biliyordum. Her birinin yüzüne teker teker baktım. Irmak'ın hıçkırarak ağlamasına, Deniz'in gözlerinin dolmasına, Cem'in çekildiği köşede dudaklarını sıkarak oturmasına, Batu'nun hüzne karışan yüzüne, Ozan'ın Irmak'ı teselli etmeye çalışmasına, Damla'nın akan gözyaşlarına ve Kıvanç'ın anlamını çözemediğim bakışlarına baktım.

Gülmeye başladım.

"Öldü, öyle mi?" diye alay ederek sordum. Kıvanç tekrar bana dokunmak istediğinde, kendimi geri çektim ve "Bu

kadar basit mi?" diye bağırarak sordum. "Bir elektrik direğine çarparak ölmüş olamaz!"

... çünkü benim babam kahramandı. Küçükken bana kimsenin ona zarar veremeyeceğini söylemişti ve ben inanmıştım. Annem ve benden sonra öleceğini fakat bunun çok da basit olmayacağını söylemişti ve ben inanmıştım. Kahramanlar kolay kolay ölmezler, demişti ve ben inanmıştım. Şimdi bana babamın basit bir elektrik direğine çarparak öldüğünü nasıl söyleyebilirlerdi?

"Anne!" diye bağırdım.

Sağ elini alnına koymuş olan Cem ayaklanıp bir anda odayı terk etti. Deniz elleriyle yüzünü kapattı ve Irmak hıçkırarak ağlamaya devam etti.

"Anne!" diye tekrar bağırdım.

Gözyaşı dökmeye devam eden Damla, yatağımın kenarına oturdu ve Batu odamı terk etti. Kıvanç hemen bir adım ötemde durmaya ve Ozan soğukkanlılığını koruyarak Irmak'a teselli vermeye devam etti.

"Anne!.." diye mırıldandım, Batu'yla birlikte odama giren ve ayakta durmakta zorlanan anneme bakarak, "Babam ölmedi, değil mi?" diye sordum.

Annem bana şaka yapmazdı, yalan söylemezdi. Doğru neyse, canımı acıtabileceğini hiç düşünmeden söylerdi ve bu sefer de öyle yaptı.

"Kaan öldü, Nehir!" dedi hıçkırıklarının arasından ve ben başka hiçbir şey söyleyemeden Batu onu odamdan çıkardı.

Derin nefesler alıp vermeye başladım. Sanki tam olarak şu anda, içimde büyük bir boşluk oluşmuştu ve aldığım her yeni nefes o boşluktan geçerken canımı acıtıyor gibiydi.

Yutkundum. Ellerimi kapattığım yüzümden çekerek saçlarımı geriye ittirdim. Çenemi hafifçe yukarıya kaldırdıktan sonra her gece dertleştiğim tavanıma baktım.

Babam gerçekten de ölmüş müydü?

Başımı salladım, "Ölmüş!" diye bağırıp Kıvanç'ın hemen arkasındaki boy aynama tekme attım.

Kıvanç kollarını bana sardığında, "Bırak!" diye bağırdım. "Babam ölmüş, duymuyor musun?" diye sordum. "Hız yaptığı arabasını bir elektrik direğine çarpmış ve öylece ölmüş!"

"Sakin ol."

"Benim babam kahramandı!" diye bağırdım. "Babam benim kahramanımdı ve bana kahramanların kolay kolay ölmeyeceğini söylemişti!"

O an nasıl yaptım bilmiyorum ama bir anda Kıvanç'ı arkasındaki aynaya doğru ittirebildim ve sadece dört saniye sonra çalışma masamın üzerindeki eşyaları yere attım. Kıvanç aynanın üzerine düşerken, Batu onu tuttu ve ben de cebimdeki telefonu duvara fırlattım.

Telefonum parçalara ayrılarak yere düşerken, "İstemiyorum!" diye bağırdım. "Onun parasıyla alınan hiçbir şeyi istemiyorum!"

Yıllarca daha fazla para kazanmak için hep işini ön planda tutmuş, annem ve benimle ilgilenmeyi aksatmıştı. Ben hep, illaki bir gün dünyanın en zengin insanın babam olacağını ve sonra artık eskisi gibi hem annemle hem de benimle ilgileneceğini umut ederek yaşamıştım. İllaki bir gün eskisi gibi mükemmel bir aile olacaktık ve ben de her gece bunun için dua ederek uyumayı bırakacaktım. İllaki bir gün babam eskisi gibi benim kahramanım olduğunu söyleyecekti ve ben de her dilek hakkımı onların bana eskisi gibi ilgi göstermesi için harcamayacaktım.

"Ölmüş!" diye bağırdım.

Ölmüştü ve artık umut yoktu. Artık ne geceleri dua edebilecek ne de yılbaşında veya doğum günlerimde dilek dileyebilecektim.

"Yedi yaşımdan sonra bana bir kez bile, seni seviyorum kızım, demeden ölmüş!"

Kıvanç, kanayan sağ eline rağmen, delirmişçesine bağıran ve odadaki eşyaları etrafına fırlatmaya devam eden beni tutmaya çalıştı.

"Yedi yaşımdan sonra ona bir kez bile sarılmama izin vermeden ölmüş!"

Bu sefer ittirmedim ve beni tutmasına izin verdim. Kıvanç'ın kanlı eli benim çıplak koluma dokunurken, hıçkırarak ağlamaya başladım.

"Benim kahramanım ölmüş!"

"Ağlama!" diye bağırdı Kıvanç.

Bilincimi kaybeder gibi oldum ve Kıvanç'ın üzerine yığıldım fakat sonra bir anda gözlerimi açtım ve doğrulmaya çalıştım. Hatırladım ve tekrar ağlamaya başlamadan hemen önce, "Baba!" diye feryat edercesine bağırdım.

--

Birkaç saat sonra Damla ve Ozan gittiler. Gece yarısına doğru önce Cem'i sonra ise Batu'yu çok fazla ısrar ederek evlerine yollayabildim. Deniz'e İnci'yi hastaneye bırakması için rica ettim ve o da beni kırmayıp kabul edince, Deniz ve İnci de gittiler. Saat gece yarısını geçerken, odamda sadece Irmak, Kıvanç ve ben kaldığımızda, "Geç oldu, siz de artık gidin." dedim.

"Bu gece burada kalacağım." dedi Irmak.

Aslında, yalnız kalmak istemiyorum, lütfen gitmeyin, demek isterken, "Yalnız kalmak istiyorum, lütfen gidin." dedim.

"Emin misin?"

"Evet."

Hayır...

Irmak kollarını bana sardığında, bakışlarımı Kıvanç'a çevirerek ben de kollarımı Irmak'a sardım. "Yarın sabah hemen

geleceğim, tamam mı?" diye sorarken kollarını benden ayırınca, başımı sallamakla yetindim.

Irmak odamdan çıkmak üzereyken, "Irmak'ı evine bırakır mısın Kıvanç?" diye sordum. "Lütfen..."

Bir şey söylemeyip önce Irmak'a sonra bana baktı ve ardından başını salladı. Ben onun arkasını dönüp gideceğini sanırken, o bana doğru birkaç adım atıp hafifçe eğildikten sonra dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp, "İyi geceler." diye fısıldadı.

Irmak ve Kıvanç'ın da gidişinden sonra ağlamayıp sadece düşündüğüm ve tavanıma baktığım dakikaların ardından kapım hafifçe tıklatıldı. Gözlerimi kapımı tıklatan kişiye çevirdiğimde annemi görünce, kalbim anlamsız bir şekilde hızla atmaya başladı.

"Girebilir miyim?" diye çatallaşan sesiyle sorduğunda, başımı salladım ve yattığım yatağımda hafifçe doğruldum.

Annem odama girdikten sonra sırtını kapıya verip kapattı ve sonra büyük birkaç adımda yatağımın boş olan sol tarafına geçti. Ben şaşkınlıkla onun ne yapmaya çalıştığına bakarken, yatağa girdi ve örtümü üzerine örttükten sonra sol kolunu bedenime sardı. Annemle aynı yatakta yatıyor olduğuma ve ben istemeden annemin bana sarılmış olmasına inanamıyorken, can yakıcı bir nefes daha aldım.

"Onu özledim." diye fısıldadı. "Daha şimdiden onu çok özledim."

Annem babama çok fazla âşıktı; bu yüzden şimdi bu kadar çok üzülmesini anlayabiliyordum ama ben? Sadece yedi yıl boyunca sevgi ve ilgi görebildiğim babamın ölümü için neden bu kadar çok üzülmüştüm?

Neden bu kadar çok canım yanıyordu?

"Anne!.." diye fısıldadım.

Ben, babamı bu denli çok sevdiğimi hiç tahmin etmemiştim.

19

Odamın içindeki koca sessizliğin bana nasıl güldüğünü seyrettim.

Her şey farklı ve yabancı geliyordu. Babamın ölümünün üzerinden tam iki gün geçmişti ve bu iki gün içerisinde sanki birkaç yaş daha yaşlanmış gibiydim. Tam olarak neden öldüğünü anlamak için babamın cesedini otopsiye almışlardı ve cenazesi yarındı. Ben ise gecenin üçünde, gözüme uyku girmiyor deyimini test ediyor ve koca sessizliğin benimle nasıl alay ettiğini seyrediyordum.

Babamla benim aramda yedi yaşımdan sonra yakın sayılabilecek bir baba–kız ilişkisi olmamıştı. Annem babama göre daha yakın davranmıştı bana her zaman fakat ben hep babamın da bir gün en az annem gibi bana yakın davranacağını umut etmiştim. Ondan, benimle alışverişe çıkmasını, pasta yapmasını ya da ne bileyim uzunca bir sohbete girmesini falan asla istememiştim. Bana gerçekten içinden gelerek ve hissederek kızım demesini ve aynı Irmak'ın babası gibi uyumadan önce bana iyi geceler dileyip, saçlarımı öpmesini istemiştim. Ben her gece bunun umuduyla uyumuştum fakat artık bunlardan birini bile yapamayacak olan bir babamın olmadığını bilmek, değil sadece umutlarımı öldürmeyi, beni de öldürüyordu.

Sanki içimde bir şeyler ölüyor, ben ölüyor gibiydim.

Annemin de benden aşağı kalır yanı yoktu, hatta benden daha kötü durumda olduğu bile söylenebilirdi. Annem ve babam her ne kadar son yıllarda pek belli etmeseler de

birbirlerine gerçekten âşık olan iki insanlardı ve şimdi babamın ölümü benden daha çok onu etkilemişti. Ben hiç değilse gelen aramalara cevap veriyor, odamdan çıkıyor ve yemek yiyebiliyordum fakat annem son iki günde sadece iki lokma yemek yemiş ve benimle bile sadece bir kez konuşmuştu. Konuştuğumuz konuysa, ailemizin neden bu hale geldiğiydi.

Dün öğle saatlerinde, Ecrin teyze, annemin ağzına bir lokma bile sokmadığını söyleyince, belki ikna ederim düşüncesiyle odasına çıkmıştım. Annemi kendi yatağında uzanmış, ağlamaktan şişmiş gözleriyle duvara boş boş bakıyorken bulmuştum. Yanına gidip hiç çekinmeden yatağın sağ tarafına uzandığımda, ben henüz konuşmadan önce o benim adımı söylemişti.

"Efendim, anneciğim?" diye sorarcasına cevap vermiş, belli belirsiz bir gülümseme takınmak istemiş fakat başarılı olamamıştım.

"Baban seni çok seviyordu." dediğinde ise gözlerime bir anda saatler öncesinde bittiğini sandığım gözyaşlarım hâkim olmuştu.

"Öyleyse neden bu sevgiyi bana hiç göstermedi?"

"Göstermedi mi?" diye şaşırarak sormuştu. "Nasıl bir çocukluk geçirdiğini unutmuş olamazsın..."

"Unutmadım." demiş ve parmak uçlarımla gözlerimi silmiştim. "Her şey harikaydı. Bana olan sevginiz, ilginiz ve tavrınız harikaydı. Dünyadaki en mutlu çocuk bendim fakat sonra ne oldu? Puf! Bir anda sanki her şey uçup gitti..."

"Özür dilerim." dediğinde, kaşlarımı çatmama sebep olmuştu.

"Anne!" demiştim âdeta yalvarırcasına. "Artık lütfen anlat..."

Elinin tersiyle gözyaşlarını sildikten sonra sağ omzunun üzerinde olacak şekilde bana doğru dönerek uzanmıştı. Dudaklarına hapsettiği acı gülümsemeyle yüzümü incelerken,

sol elini kaldırmış ve başıma koymuştu. Annem başımı okşarken, ben de gözlerimi kapatmıştım. Yıllarca suskunluğunu koruduğunu biliyordum ama artık anlatır sanmıştım. Anlatır ve onu anlamam için bana zaman verir sanmıştım. Yanılmıştım. Anlatmayarak öylece başımı okşamaya devam etmişti.

Öfkelenerek gözlerimi açmış ve hâlâ başımı okşayan elini ittirdikten sonra yataktan kalkarak, "Bir daha bana sakın dokunma!" diye bağırmıştım.

"Kızım!.."

"Anne!" diye bağırarak devam etmiştim. "Neden? Neden bana böyle davranıyorsun?"

"Ben..."

"Babam öldü!" diye bağırdığımda, dudaklarının titrediğini görmüştüm. "O öldü ve ben ona söylemek istediğim hiçbir şeyi yıllarca asla söyleyemedim. Neden?"

"Özür dilerim..."

"Dileme! Özür falan dileme!" diye bağırdıktan sonra ne yapacağımı bilemeyerek odanın içinde gezdirmiştim gözlerimi.

"Kızım, lütfen sakin ol..."

"Beni mahvettiniz." demiştim tıslayarak. "Yedi yaşıma kadar mükemmel bir yaşam sürmemi sağlayıp, yedi yaşımdan sonra benim yüzüme bile bakmadınız. Size yakın olmama asla izin vermediniz. Geleceğin için deyip durdunuz, nedenini asla açıklamadınız. Ben artık yoruldum, anlıyor musun?"

Susmuş ve hiçbir şey söylemeyerek bana bakmayı sürdürmüştü. Başımı iki yana sallamış ve odadan çıkmak üzere arkamı dönmüştüm. O sırada, "Dur." dediğini duymuştum. Anlatacağını düşünerek ona dönmüştüm ve uzandığı yatağından doğrulduğunu görmüştüm. Yanındaki boşluğa elini vurarak, "Gel, otur." demişti.

"Her şeyi anlatacak mısın bana?" diye umutla sorduğumda, gülümseyerek başını sallamıştı.

İstediği gibi gidip yanına oturduktan sonra beklenti dolu bakışlarımı üzerine dikmiştim ve sonra anlatmıştı.

Aksoy Kuralları'nı... Yıllardır süregelen, artık âdeta geleneğe dönüşen Aksoy Kuralları'nı anlatmıştı bana. Sırf çocuk, gençlik yıllarında kendi ayakları üzerinde durabilsin, ebeveynlerine çok fazla bağlanmasın ve onları kaybettikten sonra bile yaşamına aynı güçlü adımları atarak devam edebilsin diye koyulan birkaç ufak ve bana göre saçma olan kurallardı Aksoy Kuralları.

Kurallara göre; çocuk okula başlayana dek aile çocukla istediği gibi ilgilenebilir fakat okula başladıktan sonra okulu bitirene dek aile hiçbir şekilde çocukla ilgilenemezdi. Ona ilgi veya sevgi gösteremez ve çocuğun tüm bakımı evdeki çalışanlara bırakılırdı. Çocuğun on sekizinci yaş gününden sonra ise ona büyük bir hisse verilir ve aile çocukla istediği gibi ilgilenmeye devam edebilirdi. Aile eğer bu kurala uymaz ise ailenin şirketteki tüm hisseleri ellerinden alınır ve âdeta beş parasız bırakılırdı.

Babam ve annem de sırf şirketteki hisseleri ellerinden alınmasın, beş parasız kalmasınlar ve benim iyi bir geleceğim olsun diye bu kurala boyun eğmek zorunda kalmış; ben okula başlayana dek benim mükemmel bir yaşam sürmemi sağlayıp, başladıktan sonra ise beni Salim amca ile Ecrin teyzeye emanet etmişler.

Anlayamıyordum.

Bu kuralları koyanın da bu kurallara uyanların da nasıl bir kafaya sahip olduklarını bir türlü anlayamıyordum. Sırf hisseleri ellerinden alınmasın, rahat bir yaşam sürelim diye bu kurallara boyun eğen anne ve babamın nasıl bir kafaya sahip olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Ben olsaydım, diyorum kendi kendime. Annemin yerinde ben olsaydım, ben de çocuğumun geleceği için ona yıllarca bir yabancıymış gibi davranır mıydım?

--

Gözlerimi kısarak ve onlara sinsi bakışlar yükleyerek babama bakmaya devam ediyorum. Oldukça dikkatli bir şekilde yapbozdan kuleyi inşa etmeye çalışmaya devam ediyor. İnşa ettiği kulenin en tepesine koyacağı yapbozu eline aldığı sırada kuleye doğru güçlüce üflüyorum. Kule, üflememin etkisine dayanamıyor ve kendisini bırakıveriyor. Yapboz parçaları dört bir yana dağılırken, babam bana kaşlarını çatarak bakıyor ve ben kahkahalarla gülmeye başlıyorum.

"... ama Nehir, hep böyle yapıyorsun yahu!" diyor babam sahte bir kızgınlıkla. "Göksu, şu kızına bir şey söyle..."

Annem bizi hiç umursamayıp televizyondaki filmi izlemeye devam ederken, ellerimi çenemin altında birleştirip, şirince babama bakıyorum. "Bir daha yapsana... Söz, bu sefer yıkmayacağım."

Babam ise kaşlarını çatmaya devam edip, kollarını göğsünde çaprazladıktan sonra, "Yapmayacağım, küstüm ben sana." diyor.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyor ve itiraz istemeyen ses tonumu hafifçe yükselterek, "Kaan, ne diyorsam onu yap!" diye emrediyorum.

... fakat bu hiçbir şeyi değiştirmiyor ve karşılıklı bakışmaya devam ediyoruz. Pes ediyorum ve başımı hafifçe eğiyorum. Kısa bir süre sonra küçük bedenimi kendi göğsüne yaslıyor ve saçlarıma bıraktığı öpücükten hemen sonra, "Seni her zaman seveceğim." diyor.

Şımarık bir tavır takınarak, "Tabii ki seveceksin çünkü ben senin kızınım." diyorum.

Dikkatini televizyondan alıp bize veren annem, "Bak bak bak..." diye gülerek konuşuyor.

Şımarık bir tavır takınmayı bırakarak, "Babalar kızlarını her zaman severler, değil mi anne?" diye soruyorum.

Annemden hızlı davranan babam, "Her zaman." diye fısıldıyor.

"Peki." diyorum, sondaki harfi gereğinden fazla uzatarak. "Babalar kızlarını asla bırakmazlar, değil mi?"

"Asla." diye fısıldıyor ve ardından saçlarıma küçük bir öpücük daha bırakıyor.

--

Yanağımda hissettiğim dokunuş ile gözlerimi rahatsızca kırpıştırarak açtım ve biraz önce yanağıma dokunduğunu düşündüğüm kişiye şaşkınlıkla bakakaldım.

Şaşkın bakışlarımın altında kalan Damla, oturduğu yatağımdan kalktı ve hafifçe gülümseyerek, "Günaydın." dedi.

"Senin ne işin var burada?" diye öfkelenerek sorduğumda, suratındaki gülümsemenin kaybolmasına sebep olmuştum.

"Ben, şey... Özür dilerim, uyandırmak istememiştim. Geldiğimde ağlıyordun ve ben sadece-"

"Damla!" diyerek sözünü kestim. "Eve nasıl girdin?"

"Aslında ilk başta elimi kolumu sallayarak girmeyi düşünüyordum fakat korumalarınız eve kimseyi kabul etmediğinizi söyledi. Küçük bir tartışma yaşadık, yine de beni içeriye almadılar. Ben de senin odanın balkonuna tırmanmaya çalıştım; çalışırken yere düştüm ve bir tane saksınızı kırdım, aynı zamanda da bileğimi incittim. İş bu hali alınca, Ecrin denen kadın beni içeriye aldı ve ben de-"

"Tamam." diyerek tekrar sözünü kestikten sonra, "Neden geldin?" diye sordum.

"Ben sadece... Seni en iyi anlayabilecek tek kişinin ben olduğumu düşündüm..." Hafif dalgalı saçlarını geriye doğru attırdıktan sonra şimdiye dek bağırıp çağırmamamdan cesaret almış olmalı ki tekrar yatağımın kenarına oturdu. "İkimizin arasında her zaman asla erimeyecek olan buzdan duvarlar vardı, bunu ikimiz de biliyoruz. O buzdan duvarlar varlığını

hâlâ koruyor olabilir fakat bilmeni isterim ki çevrendekilerden seni en iyi anlayabilecek olan tek kişi benim ve ben senin yanındayım. Beni sevmiyorsun, belki de benden nefret ediyorsun fakat yine de yanındayım."

Bunları söyleyen kişi, kendisini deli gibi seven Batu'yu, Batu'nun kardeşim dediği Kıvanç'la aldatan Damla mıydı? İlk hatadan sonra pişman olduğu halde, hem beni hem de Batu'yu aptal yerine koyarak ikinci kez Batu'yu, kardeşim dediği Kıvanç'la aldatan Damla mıydı gerçekten? İnanması güçtü ve ben inanmayacaktım.

"Yanımda olduğuna, beni nasıl inandırabilirsin ki?" diye sordum, sesimde ona asla inanmayacağımı belirten tonlar gizliydi.

Bir süre soruma yanıt verebilmek için düşündü, ardından biçimli kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Sarılırım?" diye sorarcasına konuştu.

... ve sonra sarıldık.

Henüz bir hafta önce dövdüğüm, nefret ettiğim, çok kıskandığım kızdan teselli bulmak amacıyla ona sarıldığıma inanamıyordum. Bazen aptalca düşünüp hareket edebiliyordum ve tam olarak şu an o bazenlerde olduğumu bilmeme rağmen kollarımı Damla'dan ayırmayıp ağlamaya devam ediyordum.

"Ağla..." diye fısıldadı kulağıma doğru ve çok kısa bir süre sonra, "Ağlarsan rahatlarsın." diye ağlayarak devam etti.

Uzunca bir süre birbirimize sarılarak kendi babalarımız ve acılarımız için ağladık. Acıya karışan, kaybetmek üzere olduğumuz umutlarımız için ağladık.

Sarılmayı ilk kesen ve gözyaşlarını ilk akıtmayı bırakan Damla oldu. Kendi gözyaşlarını akıtmayı bıraktıktan sonra ise yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silerek hafifçe gülümsedi.

"Kıvanç nasıl?" diye sordum; babam dışında herhangi bir şeyi veya birini düşünmek ve daha fazla ağlamamak istemiştim.

"İyi değil." diye dürüstçe cevapladıktan sonra sağ yanağımdan henüz şimdi akan yaşı sildi. "Dün sabah seni görmeye gelmiş fakat korumalarınız onu da eve almamış. Kıvanç tabii ki de arkasını dönüp gitmek yerine zorluk çıkarmış ve sonra da korumalarınız tarafından dövülmüş."

"Ne?" diye şaşkınlıkla sordum.

Son iki gündür birçok kez aramıştı, hiçbir aramasını cevaplandırmamış veya attığı hiçbir mesajı okumamıştım fakat evime kadar gelip üstüne bir de dövüleceğini hiç ama hiç düşünmemiştim.

"Merak etme, sadece sol gözünde hafif bir morluk var ve dudağının kenarı patlamış..."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye sorduğumda, başını iki yana salladı.

"Kıvanç, senin de onun gibi olduğunu düşünmüş ve yalnızlığın sana daha iyi geleceğini düşündüğü için bir daha ne gelmiş ne aramış ne de mesaj atmış. Bilirsin, Kıvanç üzgün olduğunda yalnızlığı tercih eder ve yanında kimseyi görmek istemez. Senin de öyle olduğunu düşünüyor fakat bence yanılıyor." dedikten hemen sonra, "Öyle misin?" diye sordu.

"Sanırım değilim." dedim omuzlarımı düşürerek.

Yalnızlık iyi gelmiyordu, daha fazla düşünmeme sebep oluyor ve beni çıkmaza sokuyordu.

"Öyleyse insanların yanında olmasına, sana yardımcı olmalarına izin ver. En başta da Kıvanç'ın..."

Diğerlerinin yanımda olmalarına veya bana yardımcı olmalarına izin verebilirdim, herkese izin verebilirdim ama Kıvanç'a... Veremezdim. Başımı iki yana sallarken, "Kıvanç artık benim için bitti." diye fısıldadım.

--

Öğleye doğru evimiz her zamankinin aksine siyahlara bürünen insanlarla doldu. Her şey bana tuhaf gelirken ve

babamın her an bir yerlerden çıkıp döneceğini düşünürken, saatin geldiğini söyleyen adamdan sonra otomobillere bindik ve mezarlığa gittik.

Babam, yağmurlu bir günde fazla hız yaptığı otomobilini, alkollü olduğu için direğe çarpmış ve ölmüştü. Otopsi sonuçlarından sonra babamın alkollü olduğu, alkollüyken direği görmemiş ya da direksiyonun hâkimiyetini kaybetmiş olabileceğinden kaza yapmış olduğu öne sürülmüştü. Ölüm sebebinin bu kadar basit olması, hâlâ tüm bu şeylerin sadece kötü bir şakadan ibaret olduğunu bana düşündürtüyordu.

Her ne kadar tam olarak şu anda kazılan mezarın içine koyulan babamın cesedinin üzerine toprak atıyor olsalar da ben hâlâ tüm bu şeylerin sadece kötü bir şakadan ibaret olduğunu düşünüyordum ve düşünecektim de...

Gözlerime biriken yaşların akmasına izin vermemeye çalışarak, üzerine toprak atılan ve herkesin çoktan ölü olarak kabul ettiği babamı seyretmeye devam ettim. Kısa bir süre sonra önce sol omzumda daha sonra da sağ omzumda birer elin varlığını hissettim. Sırasıyla ellerin sahiplerine baktığımda, sol tarafımda Irmak'ın, sağ tarafımda ise Deniz'in olduğunu gördüm. Hiçbir şey demediler, ben de hiçbir şey demedim ve yere çökmüş, bağırarak ağlayan anneme baktım.

"Nehir!" diyen Batu'nun sesini duydum, bakışlarımı ona çevirdim.

Her şey bir anda oldu.

Batu'nun bana seslenişi, bakışlarımı ona çevirip suratını görmem ve sanki sadece onun suratını görmeyi bekliyormuşum gibi bir anda hıçkırıklara boğulmam... Ardından Batu'nun kollarını bana sarması, bana eşlik eden Irmak ve Deniz'in gözyaşları ve Cem'in bir köşede sessizce oturup kimseyle muhatap olmaması... Mezarlığın çıkışına yakın duran Damla'nın ben ağlamaya başladıktan hemen sonra ağlamaya başlaması ve Ozan'ın ona destek olmak amacıyla sarılması... Rüya'nın

benden herhangi bir işaret bekliyormuşçasına bana bakması ve onun hemen yanındaki annemin benim hıçkırıklarımı duyduktan sonra çok daha fazla ağlamaya başlaması... Kıvanç'ın yere düşer gibi olduğumda bana doğru birkaç adım atması ama sonra onu görmek bile istemediğimi hatırlamasıyla yerinde çakılı kalması...

Her şey bir anda oldu ve bitti.

İmam daha önce hiç duymadığım duaları okudu; annemi sakinleştirmeye çalıştılar, annem bayıldı; annem için güçlü davranmaya çalıştım ve ayıldığında onun yanında durdum. Mezar tamamen kapatıldığında ise hep birlikte dua ettik. Mezarlığı terk eden birçok kişi oldu ve annem ağlamayı kestiğinde, artık bizim de gitme vaktimizin geldiğini anladım. Gitmek istemediğim, bu yüzden de sesimi hiç çıkarmadığım kısa bir sürenin ardından bize doğru yaklaşan dayımı gördüm. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken, annemin yanından kalktım ve tam o sırada önümde ayakta dikilen dayımın boynuna kollarımı doladım.

"Metin dayı!.." dedim hıçkırıklarımın arasından. "Geleceğini..." diye devam edip, "Hiç düşünmemiştim." diye ekledim.

Annem ve babam evlendikten sonra annem ailesiyle ilişkisini kesmişti. Metin dayım, annemin en büyük abisiydi ve ben onunla birkaç yılda bir de olsa görüşürdüm ama yine de babamın cenazesine gelmesini hiç beklememiştim.

Kollarını benden ayırmadan hemen önce, "Annen nasıl?" diye sordu ve kollarını ayırmasından hemen ardından, yerde oturan ve babamın mezarına boş boş bakan annemi gösterdim.

Başımı hafifçe okşadıktan sonra annemin yanına, yere oturduğunda, ben de onlara arkamı döndüm ve hâlâ gitmemiş olan Kıvanç'a baktım. Bir süre ikimiz de hiç konuşmadık ve birbirimize öylece bakmaya devam ettik. Daha sonra ona sarılmayı ve ona sarıldığımda hissettiğim güven duygusunu özlediğimi fark edince, Kıvanç'a doğru birkaç adım attım.

Bundan cesaret almış ve bunu bekliyor olmalıydı ki ona attığım küçük adımların aksine bana büyük adımlar attı.

Kollarımı onun boynuna doladığımda, o da kollarını benim belime doladı ve hiç konuşmadan uzun bir süre boyunca öylece kaldık. Kollarımızı birbirimizden ayırdığımızda ise sağ elini yavaşça yanağıma koydu ve bir şey söylememeye devam etti.

"Güzelim!.." diyen Rüya'nın varlığını yanımızda hissettiğimizde ise sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi bir anda yanağımdaki elini çekti. Bunu umursamadım ve hemen sağımda duran Rüya'ya döndüm. "Gitme vakti geldi..."

Bakışlarımı tekrar Kıvanç'a çevirdim ve başını hafifçe salladığını gördükten sonra ben de başımı hafifçe salladım. Aile dostlarımız, babamın şirketten arkadaş ve çalışanları, annemin şirketten veya dernekten arkadaşları, uzaktan yakından tüm akrabalarımız, okul arkadaşlarım ve aileleri, herkes teker teker mezarlıktan ayrıldı. Irmak, Deniz, Cem ve Batu yalnız kalmak istediğimi bildikleri için bana tekrar başsağlığı dilediler ve ardından aileleriyle birlikte otomobillerine binip gittiler. Ozan ve Damla da aynı onlar gibi bir kez daha başsağlığı dilediler ve yanlarına Kıvanç'ı da alarak gittiler.

Annemin ikinci kez bayılmasını istemediğimiz için, annem, dayım, ben ve Rüya da bir süre sonra mezarlıktan ayrılmak zorunda kaldık. Eve geldiğimizde, annem uyumak istediğini söyleyip yatak odasına çıktı ve dayım da onu kontrol etmek için peşinden gitti. Rüya ve ben ise odama geçtik ve odamdaki koca sessizliğin benimle hâlâ alay edip etmediğini test ettim.

"Böyle mi devam edecek?" diye soran Rüya, testimi tamamlamama izin vermezken, sorusuyla neyi kast ettiğini anlayamadığımı fark ettim.

Yatağıma girip uzandıktan sonra örtümü üzerime güzelce örttüm ve tam o anda ne demek istediğini anlayınca, konuyu

değiştirmek isteyerek, Rüya'nın bacaklarındaki dövmelere bakıp, "Ben de mi dövme yaptırsam?" diye sordum.

"Böyle davranmaya devam mı edeceksin Nehir?" diye sorduğunda, bakışlarım Rüya'nın sağ bacağındaki aslan dövmesine takılmıştı.

Bakışlarımı bacaklarından çekip, henüz birkaç gün önce boyattığını düşündüğüm grimsi saçlarına çevirerek, "Saçlarımı mı boyatsam?" diye sordum.

"Nehir!" diye bu sefer uyarıcı bir tonla konuştuğunda, sabrını zorladığımı bilmeme rağmen, "Belki de boyatmak yerine kestirmeliyim?" diye sorarcasına konuştum.

"Nehir, yemin ederim sana buradan bir çarparım, dövme falan yaptırmana gerek kalmaz." Konuyu değiştirmeye çalışmayı kestim ve gözlerimi hafifçe kısarak ona baktım. "Ne zamana kadar böyle davranmaya devam edeceksin?"

Gözlerimi kapatırken derin bir nefes aldım ve tekrar açtığımda, "Sadece, acımın dindiğini hissedene kadar." diye cevapladım.

"Acın dinmeyecek." diye gerçeği bir anda yüzüme vurduğunda, ne söylemem gerektiğini bilemedim. "Acın asla dinmeyecek; bir süre sonra dindiğini sanacaksın fakat asla öyle olmayacak. Aklına her geldiğinde canın acıyacak. Geçmeyecek."

"Geçecek demişlerdi."

"Geçtiğini sanacaksın ama geçmeyecek."

"... ama-"

"Unuttuğunu sanacaksın, artık umursamadığını falan ... fakat gün gelecek tek bir söz, ses ya da görüntü tekrar sana onu hatırlatacak. Zaten bir süre sonra da ilk seferki kadar acıtmayacak çünkü alışmış olacaksın..."

"Ben..."

"Sen, Kıvanç'ı affetmelisin."

Kaşlarımı hafifçe çattım. Neden Kıvanç'ı affetmeliydim? Ona ihtiyacım olduğu için mi, yoksa onu hâlâ çok sevdiğim için mi? Neden Kıvanç'a ihtiyacım vardı? Beni anladığını düşündüğüm için mi, yoksa gerçekten beni anlayabildiği için mi? Neden Kıvanç'ı hâlâ çok seviyordum? Sevmek istediğim için mi, yoksa sadece sevdiğim için mi?

"Hislerini kapat." diye fısıldadı Rüya ve düşünce havuzumdan çıkmamı sağladı. Kaşlarımı daha da çatarak ona bakmayı sürdürdüm. "Şey gibi... Hani, Vampir Günlükleri dizisinde Elena acı çekmek istemediği için insanlığını kapatmıştı ya... İşte onun gibi, sen de insanlığını değil de hislerini kapat."

"... ama..." dedim itiraz edercesine. "Hissetmezsem, yaşayamam ki..." diye devam ettim.

"Hislerini kapat ve acı çekme... Mutluluğu, şaşkınlığı, öfkeyi ya da heyecanı hisset. Hislerini sadece acıya kapat ve daha fazla kendini harap etme."

"Demesi kolay." dedim burun kıvırırcasına. "Kapat deyince kapatılacak bir şey değil ki bu!"

Dişlerini göstererek sırıttı, "Denendi, onaylandı." dedi.

Kaşlarımı çatmayı bırakıp, "Nasıl?" diye sordum merakla.

Yaramaz bir kız çocuğu gibi kıkırdadıktan sonra yaptığı yaramazlığı anlatacakmışçasına büyük bir heyecanla, "Beyin aptal bir organdır. Ona ne dersen, inanır ve yapar." dedi. "Eğer ona daha fazla düşünmek, ağlamak veya acı çekmek istemediğini söylersen, düşünmez, ağlamaz veya acı çekmezsin."

Gözlerimi kaçırıp, tekrar onun gözleriyle buluşturduktan sonra, "Hislerimi kapatayım yani?" diye sordum.

Başını sallayarak, "Hislerini kapat ve eski Nehir ol." dediğinde, ben de başımı salladım ve gözlerimi kapattım.

Sihirli olduğunu düşündüğüm sözcükleri söylediğimde, hislerimin kapanacağını da sanıyordum fakat öyle olmadı.

Hayal kırıklığı ile gözlerimi açtığımda, Rüya'nın umut dolu bakışlarını gördüm ve ardından, "İşe yaradı, değil mi?" diye umutla sorduğunu duydum.

Hafifçe gülümseyerek, "İşe yaradı." diye yalan söyledim.

20

Evimden dışarıya adımımı atmadığım dört günün sonunda artık fosilleşebileceğimi hissediyordum. Ne ben ne de annem, odalarımızdan çıkmıyorduk, dayım ise sürekli ikimizi de konuşturabilmek ya da güldürebilmek için bir şeyler yapıyordu. Son dört gündür banyo yapmamıştım ve sadece bedenimin değil, saçlarımın da artık kokmaya başladığının farkındaydım.

Bugün saat on gibi uyanmıştım ve gün içerisinde banyo yapmaya karar vermiştim. Banyo yapabilmek için yatağımdan kalktığım sırada ise odama iki kişi girmişti. Irmak ve Deniz!

Irmak, "Nehir'e hücum!" diye bağırmış ve üzerime atlamıştı, onun ardından da Deniz... Irmak yalnızca beş saniye sonra, "Bu koku nereden geliyor be?" diyerek benden uzaklaşmıştı.

Şirince gülümseyip, "Benden..." dediğimde ise Deniz de benden uzaklaşmıştı.

"Kaç yıldır yıkanmıyorsun kızım sen?" diye azarlarcasına sormuştu Deniz ve sonrasında beni zorla banyoya sokmuşlardı.

Şimdiyse banyo yapıp üzerime temiz kıyafetlerimi giymiş bir halde karşılarında dikiliyordum. İkisinde de tuhaf bir sevinç vardı ve bu sevincin sebebini merak etmeden yapamıyordum.

"Seni bir yere götüreceğiz Sümüklü!" diyen Irmak, ağızlarındaki bakladan tatmama izin verdiğinde, kaşlarımı hafifçe çattım. Ağızlarındaki bakladan tatmama izin vermek mi?

Kendi kullandığım tabire karşılık yüzümü buruşturduğum sırada, "Sadece üçümüz olacağız, eskisi gibi..." diye devam etti.

"Cem ve hatta Batu bile olmayacak." dedi Deniz ve bu daha da meraklanmama sebep oldu.

--

Otomobilden indiğimizde, önünde durduğumuz binanın üstünde duran koca tabeladaki yazıyı okuduktan sonra, "Çocukları sevmediğimi bilmiyor musunuz?" diye sordum öfkeyle.

Irmak dilini şaklatıp, bilmiş bir edayla, "Onlar sadece çocuk değiller." deyince, gözlerimi devirdim.

"Amacınızı anladım, tamam mı? Benden çok daha kötü şeyler yaşamış olanları dinleyip, halime şükretmemi falan isteyeceksiniz ama hayır, istemiyorum, gelmeyeceğim."

"Yürü Nehir!" dedi Deniz ve ardından kolumu sertçe tutarak bahçe kapısından geçmemi sağladı.

Çocuk Esirgeme Kurumu'nun binasına girdiğimizde, Deniz kolumu bıraktı ve kurumun müdürüyle konuşmaya gitti. Irmak ve ben ise o sırada benim geri gitmek istememin tartışmasını yapıyorduk. Deniz gelmeden önce, kaçabilmek için kurduğum planı uygulamaya geçecektim ki birinin bacağımı sıkarcasına tutmasıyla erteledim ve bacağımı tutan kişiye döndüm.

Sarı, bukle bukle saçları olan küçük kız, şirin bir şekilde bana bakıyorken, kaşlarımı çatmaktan başka hiçbir şey yapmayarak, "Bir şey mi istemiştin?" diye sordum.

Küçük elini kaldırıp, saçlarımı işaret ederek, "Saçların çok güzel, benim olabilirler mi?" diye sorduğunda, kaşlarımı daha da çattım.

"Kendi saçların neyine yetmiyor?"

"Kendim için istemiyorum ki... Arkadaşım için istiyorum." dedikten sonra utançla gülümsedi ve bir sırrı açığa çıkıyormuşçasına fısıldayarak, "Arkadaşımın saçları yok ve bu onu

çok üzüyor. Benim saçlarım var ve üstelik çok güzeller... Güzel saçlarım var diye de artık benimle konuşmak istemiyor. Benimle konuşsun diye saçlarımı kestim ama yeniden uzadılar... Müdüre Anne'ye, kestiğim saçlarımı arkadaşıma vermek istediğimi söyledim fakat bana kızdı ve kabul etmedi. Eğer sen kendi saçlarını kesip arkadaşıma vermek istersen belki sana kızmaz..." dediğinde, Irmak'a döndüm ve Irmak'ın da en az benim kadar şaşkın olduğunu görünce, tekrar küçük kıza döndüm.

"Arkadaşının neden saçları yok?" diye sorduğumda, küçük ellerini iki yanında açtı ve dudaklarını bilmiyorum dercesine büktü.

"Hepsini değil, yarısını versen de olur ki..." deyince, arkadaşının nerede olduğunu sormak için dudaklarımı araladım.

Sonrasında yanımıza gelen kadın ve Deniz'i görünce, dudaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Kadın eğilerek küçük kızı kucağına aldıktan sonra, "Size de arkadaşından bahsetti, değil mi?" diye sordu.

"Evet..."

"Aslında öyle biri yok, hayali-"

"Hayır, var!" diye bağırdı küçük kız ve kadın özür dilercesine bizlere baktıktan sonra yanımızdan ayrıldı.

Onların ardından, Deniz'in yönlendirmesiyle arka bahçeye çıktık. Hayatımda ilk kez bir Çocuk Esirgeme Kurumu'na geldiğim için etrafımdaki her şey bana çok fazla tuhaf geliyordu. Bahçeye çıkarken kullandığımız basamakların duvarlarındaki tabloların hepsi çocuklar tarafından yapılmıştı ve bu bile bana çok fazla tuhaf gelmişti. Müdüre, çocukların odalarına girmemize izin vermemişti fakat bahçede onlarla sohbet etmemize izin vermişti. Bahçeye çıktığımızda ve ben etrafta koşuşturan çocukları gördüğümde, sıkıntıyla alt dudağımı

ısırdım. Bebekleri seviyordum ama çocukları gerçekten hiç mi hiç sevmiyordum.

Deniz, çocuklar bizi fark etmeden önce kulağıma doğru eğilerek, "Onlara sakın acıma, başkalarının kendilerine acımasından nefret ederler." dediğinde, başımı sallamakla yetinmiştim.

Küçük bir kız çocuğu, Deniz'i görünce, gözlerini kısarak bize doğru yürümeye başladı. Bir adım ötemizde durduğunda, Deniz, hafifçe eğilerek kızın elini tuttu ve kızın elini nazikçe öptükten sonra kulağına bir şeyler fısıldadı. Kızın dudakları geniş bir gülümsemeyle aydınlanırken, çok kısa bir süre sonra kız, kollarını Deniz'in boynuna doladı. Bakışlarım, yanımızdan biraz önce ayrılan Irmak'ı ararken, onu, tahminen bizden birkaç yaş küçük olan bir kızla konuşurken buldum. Kız, bakışlarına yüklediği öfkeyle Irmak'a hararetli bir şekilde bir şeyler anlatırken, Irmak hiçbir şey söylemeden onu dinliyordu.

Deniz veya Irmak'ı seyretmek istemediğimi fark ettiğimde, boş olan banka yöneldim ve oturdum. Etrafımdaki çocukları seyrettiğim ve kendi düşüncelerime daldığım kısa bir sürenin sonunda, "Burası benim yerim." diyen kişi dikkatimi çekti.

Esmer, en fazla on yaşında olan küçük kıza baktıktan sonra oldukça umursamaz bir tavırla, "Ee, ne olmuş yani?" diye sordum.

"Yani kalk."

"Allah, Allah." dedim meydan okurcasına. "Kalkmazsam ne olur?"

"Seni yerim." dedi, sesinde tehditkâr bir hava vardı.

"Oturacak başka bir yer yok, burada otursam ne olur ki!"

"Tamam, tamam." dedi ve ardından yanıma oturduktan sonra, "Acıdım, otur." diye alay edercesine devam etti.

"Adın ne senin?" diye sordum, bu sırada bakışlarım kirpiklerine takılmıştı. Uzun ve gür kirpikleri vardı.

"Hayal."

"Benimki de Nehir."

"Neden buradasın Nehir?" diye sorduğunda, kızın bir anda yirmi yıl yaşlanmış gibi bana baktığını fark ettim.

"Arkadaşlarım zorla getirdiler." diye cevapladığımda, yavaşça başını salladı ve gözünün önüne düşen saçlarını eliyle geriye doğru attı.

"Benim arkadaşlarım acayip salak..." dedikten sonra etrafına burun kıvırarak baktı ve ardından bana dönerek, "Senin arkadaşların da öyle mi?" diye sordu.

Kızın yaşına göre fazla olan olgunluğu ve bilmişliği beni rahatsız ederken, "Pek değil." dedim. Biraz önceki gibi yavaşça başını salladığında ise "Sen neden arkadaşlarının salak olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"... çünkü hemen her şeye ağlıyorlar..."

Gözlerimi şaşkınlıkla büyüterek ona bakıp, "Ay, ben de nefret ederim öyle çocuklardan!" diye bağırırcasına konuştum. Sonunda kendim gibi düşünen birini bulmuştum ya... Benden mutlusu yoktu! "Çak, kız!" deyip sağ elimi kaldırdığımda, dişlerini göstererek güldü ve elime güçlüce bir beşlik çaktı.

Hemen ardından, salıncakta sallanan çocuğu işaret ederek, "Mesela bu, Mete... Dokuz gün önce babası ölmüş, buraya yedi gün önce geldi ve tam yedi gündür ağlıyor." dedi.

Bir süre Mete'ye bakarak sustum, ardından Hayal'e dönerek, "Babasını kaybettikten sonra ağlaması sence de normal değil mi?" diye sordum.

"Normal... Normal ama bir–iki gün ağlarsan normal..." dedikten sonra kaşlarını çatarak, "Yedi gün boyunca ağlamak da ne demek?" diye sorgularcasına konuştu. "Burada ailesini kaybeden onlarca çocuk var, onlar hiç bu kadar ağlamadılar..."

Kaşlarımı hafifçe çatarak, "Sen de mi aileni kaybettin?" diye sordum ve sonra pişman oldum çünkü ben, bana bu sorunun sorulmasını hiç istemezdim.

... ama sandığımın aksine ne sessizleşti ne de üzgün bir ifade takındı. Gülümseyerek başını salladı ve "Dört kardeştik. Annem ve babamla birlikte toplam altı kişiydik. Van Depremi'ni biliyorsun, değil mi? Tüm ailemi o depremde kaybettim ben." dedikten sonra başını hafifçe eğdi. "Kardeşlerimin ve abimin enkazın altından çıkarılan bedenlerini gördüm." Başını kaldırıp tekrar bana baktı. "Sadece ben ve dayım kurtulabildik. Annemler, teyzemler ve dedem öldü. Sonra dayım beni bu şehre getirdi." Hafifçe omuz silkerek, "Geçen yıl dayım da araba kazasında ölünce..." dedikten sonra, "Bu sefer de Müdüre Anne beni buraya getirdi." diye devam etti.

Kaşlarımı çatarak ona bakarken, Deniz'in sözü aklıma geldi ve tek bir yorumda dahi bulunmadım.

"Şu, Mete..." dedim konuyu değiştirmek amacıyla. "Nasıl bir çocuk?"

Mete'nin adını duyduğunda utangaç bir şekilde gülümsediğini görünce, gülerek omzuna vurdum ve "Kız sen ona âşık mısın?" diye sordum.

Sorumla birlikte gülümsemesi yüzünde yayılırken, gülerek bir kez daha omzuna vurdum. Fazla güçlü vurmuş olmalıyım ki yere düştü.

"Ay, Hayal!" diye bağırırken, eş zamanlı olarak eğildim ve onu yerden kaldırırken özür diledim.

Gülümseyerek elini havada sallarken, "Alışkınım ben düşmeye." dedi. "Düşünce de kaldırılmaya..."

Ben? Ben de alışkın mıydım düşmeye? Peki ya, düştükten sonra kaldırılmaya?

—

Yemek vakti geldiğinde, Hayal koşturarak yanımdan ayrılmıştı. Bu sırada Irmak başka bir çocukla sohbet ederken, Deniz hâlâ aynı kızla ve kızın birkaç arkadaşıyla oyun oynuyordu. Deniz koşuyor, çocuklar Deniz'i yakalamaya çalışıyorlar, yakaladıklarında ise Deniz'in üstüne çıkıp onu gıdıklıyorlardı. Bahçede bulunan herkes çok fazla eğlenirken, benim aklım hep Hayal ve ailesindeydi.

"Baksana!" diye bir ses duyduğumda, dikkatimi yanımda dikilen ve bana seslenen çocuğa verdim.

"İnanmıyorum, gerçekten sensin."

Çocuk gözlerini kocaman açarak yanıma oturduğunda, kaşlarımı hafifçe çatmadan edememiştim.

"Kimim?" diye merak ederek sorduğumda, yüzüme işaret parmağıyla dokunup gerçek olup olmadığımı kontrol etti.

Kısa bir süre sonra ise gerçekliğimden ve düşündüğü kişi olmamdan emin olmuş olmalı ki kendinden emin bir tavırla sırıtarak, "Solucan?" dedi.

Kıvanç'ın bana taktığı lakabı bu çocuğun ağzından duymak, beni şaşırtmaktan ziyade öfkelendirirken, "Git işine." dedim.

Omzuyla benim omzuma vurup, aynı sırıtmayla, "Hadi hadi..." dediğinde, kaşlarımı daha da çattım.

"Kaç yaşındasın çocuk sen?" diye öfkeyle soluduğumda, dalga geçermişçesine dudaklarını bükerek, "On yedi." diye cevapladı sorumu.

Çocukla aynı yaşta olmamız şaşırmama sebep olurken, "Kıvanç abi senin neşeli bir kız olduğunu söylemişti ama görüyorum ki hiç de öyle değilsin." deyince, daha da şaşırmadan edemedim.

"Kıvanç'ı nereden tanıyorsun?" diyerek aklıma gelen ilk soruyu sorduğumda, omuz silkti.

"Buraya gelmiş olman, o iki salak arkadaşının başının altından mı çıktı sanıyorsun?" diye sorarken, Irmak ve Deniz'i

işaret etmişti. Ona, onu anlamadığımı belirten bakışlar yolladığımda ise "Kıvanç diyorum." dedi. "Buraya gelmenin senin için iyi olacağını düşündü ve tüm bunları o organize etti." diye de devam etti.

Kıvanç'ın sırf ben iyi olayım diye böyle bir şey düşünüp organize etmesi, beni özel ve mutlu hissettirirken, hiçbir şey söylemeyip derin sessizliğime gömülmeye devam ettim.

Yarım saatlik bir sessizliğin sonunda, buraya geldiğimden beri yerinden hiç kalkmayan ve başını yerden hiç kaldırmayan küçük çocuğun yanına gitmek istedim ve oturduğum banktan kalkıp ona doğru ilerledim. Küçük çocuğun yanına vardığımda, ona neden yalnız başına oturduğunu sorup, ben de yanına bağdaş kurarak oturdum.

"Ben çok sakar biriyim, bu yüzden de kimse benimle arkadaşlık yapmıyor." deyip, hayranlıkla incelediğim kıvırcık ve kumral saçlarından gözlerimi alamadığım sırada, "Sakar olmak suç mu?" diye sordu.

"Hayır, sakar olmak bir suç değil ve aslına bakarsan ben de çok sakarımdır."

"Gerçekten mi?" diye heyecanlanarak sorduktan sonra, "... ama dünyadaki tek sakarın ben olduğumu söylemişlerdi." dedi.

Gülerek, "Hayır, tek sen değilsin, ben de varım." dediğimde, şirin bir şekilde güldü. Belli ki dünyadaki tek sakarın kendisinin olmadığını bilmek onu mutlu etmişti.

Kısa bir süre sonra, "Sen... Babası ölen o Solucan kız mısın?" diye sorduğunda, sertçe yutkundum ve başımı hafifçe salladım. Küçük elleriyle sağ elimi tutup, "Üzülüyor musun?" diye sordu.

Ne söylemem gerektiğini bilemedim. Henüz sekiz yaşlarındaki çocuğa bu sorunun cevabı nasıl verilebilirdi ki? Ölüyorum, diyemezdim. Ciddiye alarak ortalığı ayağa kaldırabilirdi. Canım acıyor, diyemezdim. İlaç getirmeye kalkabilirdi.

Hayır, deyip yalan söyleyemezdim. Kalpsiz olduğumu düşünerek benden nefret edebilirdi.

Bu yüzden ben de "Üzülüyorum." dedim sadece.

Elimi daha da sıkı tutup, "Birkaç ay önce benim de babam ve annem trafik kazasında öldü. İlk başlarda onları çok özlüyor ve öldükleri için çok üzülüyordum fakat artık eskisi kadar çok özlemiyor ve üzülmüyorum. Müdüre Anne, büyüyünce geçecek, dedi." dedikten sonra, "Müdüre Anne bana yalan söylemez ki..." diye devam etti. "Geçecek dediyse geçecektir."

"Tabii ki geçecektir." dedim, kendim bile bu konuda emin değilken.

"Hem baksana." dedi ve elimi tutmayı bıraktı. "Senin sadece baban ölmüş, annen ölmemiş... Bence annenin hâlâ hayatta olması seni mutlu etmeli."

Ayağa kalkarak pantolonunun arkasını silkeledikten sonra yanımdan koşarak uzaklaştı. Haklıydı. Ben sadece babamı kaybetmiştim, yıllardır hiç ilgisini ve sevgisini hissedemediğim babamı... Ya o otomobilin içinde annem de olsaydı? Ya aynı günde her ikisini de kaybetseydim ve Aksoylardan hiç kimse bana bakmayı kabul etmeseydiler?

Derin bir nefes alırken, oldukça yavaş hareket ederek ayağa kalktım. Kaybım büyüktü fakat acım dayanılmayacak kadar büyük değildi. Yanımda ve arkamda olanlarla yoluma devam etmek zorundaydım. Eski ben olmak zorundaydım. Mutlu, umutlu ve her zaman güleç...

--

16 Mayıs, annemin nihayet bir hayatı olduğunu hatırladığı ve evden dışarıya adım attığı günün tarihiydi. Günlerdir annem dışarıya bir kez bile olsun adımını atmamıştı ve ben de onu evde yalnız başına bırakmak istemediğimden, pek az dışarıya çıkmıştım. Irmak, Deniz, Batu, Cem, Rüya, İnci ve hatta Damla bile okuldan çıktıktan sonra hemen yanıma geliyor ve

kafamı dağıtmak için türlü türlü şeyler yapıyorlardı. Kıvanç da benimle görüşmek veya konuşmak için yollar aramıştı fakat ben o yolların önüne hep taşlar koymuştum. Kıvanç'ı günlerdir görmüyordum ve dürüst olmak gerekirse bu gerçekten de benim için hiç sorun değildi. Herkes ve hatta Batu bile Kıvanç'ı affetmem gerektiği kanısındayken, ben henüz bu konuda düşünmek bile istemediğimi sert bir dille belirtmiştim. Onca şeye rağmen ve babamın acısı henüz tazeyken, Kıvanç'la olan ilişkimi düşünemezdim.

"Elif gidiyor." dedi Deniz ve düşüncelerimden uzaklaşmamı sağladı. Kaşlarımı çatarak ona bakmaya başladığımda, "Laan!" diye bağırarak oturduğu yerden kalktı. "Elif gidiyor!"

Deniz odamdan koşturarak çıktığında, ben de arkasından koşturmaya başladım ve evden çıkıp, yol boyunca koşmaya devam ettik. Nereye, neden, ne zaman ve nasıl gidiyor, diye soramadım. Koştuk, koştuk ve Bordo Caddesi'ne vardığımızda koşmayı bıraktık. Deniz kısa bir soluklanmamın ardından, "Elif gidiyor." diye mırıldandı ve sanki yeni hatırlamış gibi bir anda yine koşmaya başladı.

Ben neden onun peşinden koşmuştum ve neden hâlâ koşmaya devam ediyordum? Bilmiyordum ama Elif'in geçen sefer gittiğimizdeki evin önüne kadar koştuğumuzda, geri dönmeyi gerçekten istemeye başlamıştım fakat Deniz kapıyı çalmak yerine, omuz atarak kırınca, bu isteğimden vazgeçtim ve onun ardından ben de eve girdim.

"Elif!" diye öfkeyle bağırdı. Deniz'i ilk kez böylesine öfkeli görüyordum. "Neredesin?"

Elif cevap vermedi ve banyonun ışığı bize Elif'in banyoda olduğunu düşündürttü. Deniz hiç duraksamadan banyo kapısının önüne geldi ve banyo kapısını bu sefer omuz atarak kırmak yerine yumruk yaptığı eliyle çaldı. İçeriden ses gelmedi ve Deniz, "Elif, güzelim, kapıyı açar mısın?" diye sordu.

"Kapı zaten açık, Bücür!" dedi Elif ve Deniz kısa bir anlığına şaşkın şaşkın kapıya baktıktan sonra kapının kulpunu çevirdi.

Ben, olduğum yerde kalmayı tercih ettim ve açık kapıdan onları seyretmeye başladım.

Elif, banyo aynasının önünde dikilmiş, sağ elinde tuttuğu makasla saçlarını kesmeye çalışıyordu.

Deniz banyoya girer girmez, hiç nazik olmayan bir tavırla Elif'in elindeki makası aldı ve "Ne yapıyorsun kızım sen?" diye bağırdı.

Deniz'in varlığını ve sorusunu hiç umursamadan, yüzüne buruk bir gülümseme takındı ve aynadaki yansımasına bakmaya devam etti. Üzerinde siyah bir pantolon ile siyah bir sutyen vardı. Güzel görünüyordu fakat güzel görünmesinden daha çok, üzgün görünüyordu.

"Seyhan'dan ayrılıyorum." dediğinde, Deniz'in suratında bir hüzün belirdi ve bu hüzün, benim de üzülmeme sebep oldu.

"Onu geç, onu zaten sonra konuşacağız." dedi Deniz, pek umursamıyormuş gibi duruyordu fakat umursadığından emindim. "Saçlarını neden kesiyordun, onu söyle bana?"

Elif, aynadaki yansımasına bakmaya devam ediyorken, Deniz onun çıplak sırtına, suratındaki hüzünle birlikte bakıyordu. Olayın iç yüzünü bilmesem, Deniz'in tam olarak şimdi iyi niyetli bakışlarla Elif'in çıplak sırtına baktığını düşünebilirdim fakat biliyordum ve bakışlarında o anlamın olmadığından da emindim.

"Saçlarımı kesiyordum çünkü... Gittiğim yeni şehirde, yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Bir eskort olarak değil de... Ne bileyim, küçük bir pastanede bir çalışan olmak istiyorum. Mutlu olmak, evlenmek ve en önemlisi de çocuk sahibi olmak istiyorum."

"Gidemezsin." dedi Deniz.

Sesindeki çaresizliği fark edebilmiştim. Elif gidecekti, bu konuda kararı kesindi ve Deniz'e söz hakkı bile düşmüyordu.

Elif, gerçek olmayan bir kahkaha attıktan sonra, "Makası ver." dedi.

"Gitmeyeceğini söyle."

"Makası ver, Bücür!"

"Gitmeyeceğini söyle Elif!"

"Gideceğim. Bu şehirden, buradaki herkesten nefret ediyorum ve kurtulmak istiyorum! Daha fazla hiç tanımadığım erkeklerin altına girmek veya insanların kölesi gibi yaşamak istemiyorum! Anlamıyor musun, Bücür, benim artık kaçmam lazım..."

"Beni bırakamazsın." dedi Deniz ve sağ elini yavaşça Elif'in omzunun üzerine koydu. Belki de bu dokunuş, Deniz'in, Elif'e olan ilk ve son dokunuşuydu...

"Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu Elif, benim bile canım acır gibi oldu. Deniz'in suratında önce bir şok dalgası, sonra yine hüzün gezinmeye başladı.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Saçlarını ben keseceğim." dedi Deniz ve biraz önce Elif'in elinden aldığı makası sağ eline alarak, Elif'in saçlarının bitiş hizasına doğru kaldırdı.

"Benden hoşlanıyor musun sen?" diye sordu Elif. Sorusuna yanıt olarak, yuh kızım, bunu görmemek için kör olman gerekir, diye bağırmak istedim fakat yapamadım.

"Ben-"

"Üvey babamdan hamileydim." diyerek Deniz'in sözünü kesti ve Deniz'le beni aynı anda şoka soktu. "On beş yaşımdayken bana tecavüz etti ve ben kimseye bir şey söyleyemedim. Bir ay sonra annem onun tarafından zehirlenerek öldürüldü ve ben yine kimseye bir şey söyleyemedim. Hamile olduğumu anladığımızda ise..." Elif'in sesinin titrediğini ve sağ elini banyo lavabosunun tezgâhına koyduğunu fark ettiğimde,

bu âna şahit olmak isteyip istemeyeceğimi düşünmeye başladım. "Beni şişleyerek, henüz bir aylık bile olmamış olan bebeğimin ölmesine sebep oldu."

"Elif-"

"Yaram iyileştiğinde evden kaçtım fakat yine kimseye bir şey söyleyemedim. Birkaç gün sokakta yaşadım sonra ise kendimi eskort olarak buldum."

"Ben..."

"Eskort olmak benim seçimim değildi ama işler yoluna girdiği halde bu pisliğe devam etmek benim seçimimdi ve çok pişmanım. Üvey babam tarafından tecavüze uğradığım ilk an kimseye bir şey söylemediğim, annemi zehirleyerek öldürdüğünde kimseye bir şey söylemediğim, bebeğimin ölmesine sebep olmasına rağmen kimseye bir şey söylemediğim için ve eskort olarak tam beş yılımı geçirdiğim için pişmanım. Sustuğum ve tüm bunlara göz yumduğum için çok pişmanım."

"Peki ama... Neden şimdi?" diye sordu Deniz.

Ben de bu sorunun cevabını çok merak etmiştim. Beş yılın ardından neden şimdi gitmek ve tüm bu şeylerden kurtulmak istemişti?

"O geldi." dedi ve yüzünü buruşturdu. Ağlamamak için kendisini zor tutarken, "Beni buldu ve... Müşterim olmak istedi..." diye devam etti.

Üvey de olsa bir babanın nasıl böylesine kötü olabileceğini aklım bir türlü almıyordu. Tecavüz etmiş, annesini öldürmüş, bebeğini öldürmüş, hayatını mahvetmiş ve hiçbiri yetmezmiş gibi beş yıl sonra bir kez daha hayatına girmişti. O adamı tanımlayacak tek bir kelime dahi bulamıyordum.

"Şikâyetçi olalım, gerçekleri gün yüzüne çıkarabiliriz. Ben yanındayım ve-"

"Kaçmam lazım, Bücür!" diyerek sözünü kesti Elif. "Hapse de girse, ölse de o adam benim peşimi bırakmayacak.

Anılarımda, zihnimde, her yerimde o var... Ben artık onu hatırlatan bu şehirde kalmak istemiyorum."

Elif, aynadaki yansımasına sırtını çevirip Deniz'e doğru döndü ve sağ elini onun yanağına koydu. Deniz gözlerini kapattı ve Elif'in dokunuşunu hissetmeye çalıştı. O an Elif'in suratında ilk kez masum ve içten bir gülümseme gördüm. Bu benim yüz hatlarımı yumuşatırken, Deniz gözlerini açtı ve "Yapma..." diye fısıldadı.

"Bana âşık değilsin, beni sevmiyorsun... Belki hoşlanıyorsun ama emin ol ileride çok daha iyi ve güzel bir kızla tanışacaksın."

"Ben seni istiyorum." dedi Deniz, küçük bir çocuk gibi diretmek istercesine.

"Derslerine çok çalış ve iyi bir üniversiteyi kazan. Kızların kalplerini kırmayı kes ve boğulmak üzere olduğun bu egondan taviz vermeyi de artık bil."

"Elif-"

"... ve sakın bu masumluğunu kaybetme, Bücür!" dedikten sonra yavaşça uzanıp, dudaklarını Deniz'in dudaklarına değdirdi.

Gözlerimi kapattım. Bu kadarına şahit olmam zaten fazla ayıp ve gereksizdi. Bundan sonrasına şahit olmamam daha iyiydi. Kısa bir süreliğine öylece bekledim. Ardından, Deniz'in, "Aynaya dön." demesiyle öpüşmeyi kestiklerini anlayarak gözlerimi açtım.

Elif, aynadaki yansımasına döndü ve Deniz aceleci davranmayarak yavaş hareketlerle onun beline kadar uzanan saçlarını omzuna kadar yamuk da olsa kesti. Kesme işlemi bittikten sonra Elif aynadaki yansımasındaki saçlarına baktı ve sırıtarak, "Yamuk kesmişsin." dedi.

"Özür dilerim, ilk kez-"

"... ama güzel duruyorlar." diyerek tekrar Deniz'in sözünü kesti Elif ve bir anda yüzünü Deniz'e dönüp, dudaklarına küçük bir buse bıraktıktan sonra, "Seni çok özleyeceğim Deniz!" deyip, kollarını onun boynuna doladı.

Belki de bu öpüşme, onların ilk ve son öpüşmesiydi; bu sarılma, onların ilk ve son sarılmasıydı ve belki de Elif ilk ve son kez Deniz'e adıyla hitap etmişti.

--

Akşama doğru evime vardıktan ve annemin iyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra direkt olarak odama yönelmiş ve yatağıma yatmıştım.

Çok kısa bir süre sonra ise ağlamaya başlamıştım. Bu sefer neye ağladığımı bilmiyordum. Babamın ölmüş olmasına mı? Kıvanç'la hâlâ ayrı olmamıza mı? Batu'nun, Kıvanç ve Damla'dan yediği ikinci ihanete mi? İnci'nin ölüyor olmasına mı, yoksa Elif'in gidiyor olmasına mı?

Ağlayabileceğim çok şey vardı ve ben hangisine ağladığımı dahi bilmiyordum.

Saatlerce ağladım ve göz pınarlarımın kuruduğunu hissettiğim sırada artık uyumak istedim. Müzik dinlemeyi veya şarkı sözü yazmayı bırakalı çok olmuştu. Müziğin bana çok iyi geldiğini biliyordum fakat içimden dinlemek veya yazmak hiç gelmiyordu. Değiştiğimi hissedebiliyordum, yaşadığım onca şeyden sonra az da olsa etrafıma karşı yabancılaştığımın farkındaydım. Eskisinden daha az umutlu ve neşeli olduğumun da farkındaydım.

Ben, oldum olası her insanın ruhunun bir rengi temsil ettiğini düşünürdüm. Umudun renginin mavi olduğunu ve benim ruhumun da umuda bulandığını düşünmüştüm. Mavi olduğumu sanmıştım fakat onca şeyden sonra, hayır, artık mavi olmadığımdan emindim. Artık ruhumun umuda bulanmış olduğunu sanmıyordum. Belki de... Ruhum artık acıya

bulanmıştı ve ben de artık griydim. Acının renginin gri olduğunu düşünüyordum ve eğer gerçekten öyleyse, ruhumun acıya bulandığı bu sıralarda ben griydim.

Umut, acı ve daha niceleri... Önemli olan şey neydi, bilmiyordum. Her hissin ve rengin kendine göre özel ve güzel bir yanı vardı. Ben neydim, kimdim, neydendim? Hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası olmasını istediğimi de sanmıyordum.

Boşluğa düşmeme sebep olacak olan düşüncelerimin bir anda etrafa saçılmasını ve bunun bende bir baş dönmesini yaratmasını sağlayan şey kapımın bir anda açılıp içeriye Kıvanç'ın girmiş olmasıydı. Kısa süreli yaşadığım baş dönmesi etkisini yitirirken, Kıvanç'a bu saatte odamda ne işinin olduğunu sordum.

Hiçbir şey söylemeyip, ardından kapattığı kapımın kilidini çevirdiğinde ise "Odamdan çıkar mısın Kıvanç?" diye sordum.

"Hayır." diye kesin bir dille konuştuktan sonra sert bakışlarını üzerime dikince, onu ne kadar çok özlediğimin farkına vardım.

"Yoksa Solucan'lık yapma sırası sana mı geçti?" diye alay edercesine sorduğumda, omuz silkerek, "Kim bilir?" diye sordu.

Kısa bir süre sonra ona yenik düşeceğimi hissettiğimde, odamdan derhâl çıkmasını istemek için dudaklarımı araladım fakat "Pişmanım." diyerek, henüz söyleyemediğim sözlerimi yutmama sebep oldu. "Sana yaşattığım ve yaptığım her şey için pişmanım."

"Kıvanç-"

"Baban öldüğü için üzgün değilim, babanın ölümünden dolayı üzgün olduğun için üzgünüm. Ağladığında veya üzüldüğünde ben de üzülüyorum çünkü lanet olsun ki sana gerçekten çok değer veriyorum. Babanı geri getiremem, onun yerine de geçemem fakat denerim. Seni iyi, mutlu ve özel hissettirmek için her şeyi denerim."

"Ben..." dedim ve sustum.

Daha fazla bir şey söylemek yerine, üzerindeki siyah tişörtünü tek hamlede başından sıyırdı ve odamın diğer köşesine attı. Susmaya devam ettim ve o da bundan cesaret alarak aynı çabuklukla pantolonunu da çıkardı.

"Olayları hazmetmen, bana olan öfkenin dinmesi ve biraz olsun yalnız kalıp kafanı dinlemen için sana bir aydan fazla zaman verdim ama artık yeter... Sen benim Solucan'ımsın ve ben senden hoşlanıyorum."

"Kıvanç-"

"Nehir!" diyerek, tekrar sözümü kesti ve birkaç büyük adımda yanıma vardıktan sonra yatağıma girdi.

Sol omzunun üzerine olacak şekilde uzandıktan sonra sağ koluyla bedenimi sardı ve beni kendisine doğru çekti. Kokusunu içime çektim, neredeyse ağlayacaktım. Onunla ilgili olan her şeyi çok özlemiştim ve şu anda bana kendi isteğiyle gelip, bir nevi özür diledikten sonra yine kendi isteğiyle sarılmış olması beni delirtecek kadar mutlu etmişti.

"Yanındayım."

"Yanımdasın."

21

Son zamanlarda uyuduğum en rahat uykudan uyanmama sebep olan şey, Kıvanç'ın, parmağını üç saniyede bir yanağıma dokunduruyor oluşuydu.

Göz kapaklarımı ağır bir şekilde araladığım sırada, Kıvanç işaret parmağını sağ yanağıma sokarcasına dokundurup, uzaklaştırıp, tekrar sokarcasına dokunduruyordu. Göz kapaklarımı tamamen açabildiğimde, ters bir ses tonuyla, "Oyun mu oynuyorsun?" diye sordum çünkü uyuyan bir insanın yanağına bu tür bir işkencenin yapılması hiç hoş değildi.

"Evet." diye rahat bir şekilde cevapladığında, sağ elimi kaldırıp yanağıma dokundurduğu işaret parmağını tuttum.

"Bora seni görmek istiyor." deyince, Bora'nın adını duyduğumdan olsa gerek yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı.

"Eh, gidelim öyleyse." dedim ve ondan önce davranarak yatağımdan çıktım.

Banyomu Kıvanç'ın kullanmasını istediğim için, ben gelene kadar işlerini bitirmesini ve kıyafetlerini giymesini söyleyerek odamdan ayrıldım.

Odamın olduğu kattaki banyoya giden yolda karşıma çıkan annem, kaşlarını çatarak bana bakınca, ben de kaşlarımı çatarak ona baktım. Anneme öfkeliydim. Gerçek bir anne–kız ilişkisi yaşamak için babamın ölümünü bekleyen anneme karşı gerçekten de öfkeliydim. Bu yüzden de öfkeli olduğumu kaşlarımı çatarak belli etmeye çalışıyordum.

"Kıvanç dün gece burada mı kaldı?"

Sorusundan sonra ona karşı daha da öfkelenerek, "Evet, bir sorun mu var?" diye sordum. Yıllardır ne eve ne de odama aldığım insanlara hiç karışmayan annem, şimdi karışmayacaktı herhâlde!

"Sorun yok fakat bir dahakine misafir odasında uyuyabilir."

Gözlerimi hafifçe büyüttüm ve eş zamanlı olarak dudaklarım da hafifçe aralandı. Resmen karışıyordu! Bu hakkı kendisinde nasıl bulabiliyordu? Bir anda sanki her şey en başından beri zaten böyleymiş gibi nasıl davranabiliyordu?

"Günaydın." dedim sertçe ve banyoya girdim.

Öfkeden kudururken, önce ellerimi, sonra yüzümü yıkadım ve ardından da saçlarımı taradım. Banyodaki işim yaklaşık on dakikaya bitince ise aceleyle çıkıp, tekrar odama döndüm.

Kıvanç'ı odanın içinde volta atarken bulduğumda, bana öfkelendiğini sanarak özür dilercesine gülümseyip dolabıma yöneldim. Siyah bir kot pantolon ve kırmızı dar bir tişört aldıktan sonra Kıvanç'a dönüp, odamdan çıkmasını istedim. Neyse ki odamdan çıkmamak için ne zorluk çıkardı ne de söylendi. Odamdan çıktıktan sonra aceleyle önce pantolonumu sonra tişörtümü giydim ve yeni telefonumu cebime koyduktan sonra ben de odamdan çıktım.

Mutfağın hemen önünde ayakta dikilen ve hararetli bir şekilde bir şeyler konuşan annem ve Kıvanç, basamaklardan indiğim sırada beni fark ettiler ve sonra da sustular. Yanlarına gittiğimde, onlara biraz önce ne konuştuklarını soracaktım ki annemin, "Kahvaltı yapmadan mı çıkacaksınız?" sorusuyla, sormaktan vazgeçip ona daha da öfkelendim.

Neydi bu şimdi? Yıllardır yapmadığı anneliğini şimdi kusursuz bir şekilde yapmaya falan mı çalışıyordu?

Haftanın sadece iki günü kahvaltı yapan bana, neden şimdi kahvaltı yapıp yapmayacağımı soruyordu? Ona öfkelenmekte

haksız mıydım, yoksa haklı mıydım? Bilmiyordum ama sinirlerimi bozduğu aşikârdı.

"Hayır." dedim ve Kıvanç'la birlikte evimden ayrıldık.

İkimiz de suskunluğumuzu koruyarak, Kıvanç'ın evimizin hemen önüne park ettiği siyah otomobiline yöneldik. Otomobile bindiğimizde, hemen emniyet kemerimi taktım ve Kıvanç'ın da takmasını bekledim.

Emniyet kemerini takmadan motoru çalıştırdığında ise kaşlarımı çatarak, "Emniyet kemerini takar mısın?" diye sordum.

"Ben de bir aydır şu arabaya bindiğimde ne eksik diye düşünüyordum." diye alaycı bir ifadeyle konuştuğunda, yüzümü buruşturarak, "Ha ha." dedim yapmacık bir tavırla. "Çok komik..."

Ardından ikimiz de yine suskunluğumuza gömüldük ve normalde kırk dakikada anca gidebileceğimiz yolu, Kıvanç'ın yaptığı hızdan dolayı yirmi dakikada gittik. Otomobilden indiğimizde, Kıvanç sağ eliyle saçlarını şöyle bir düzeltti ve diğer eliyle önden benim gitmemi işaret ederek adım attı. Karşı çıkmayıp önden ilk ben gittim ve zile de ben bastım. Sadece beş saniye sonra yanımdaydı ve zile ikinci defa basmamın ardından evin kapısı açıldı.

Kapıyı açan kadın, Kıvanç ve bana, "Hoş geldiniz." dediğinde, hafifçe gülümseyerek başımı salladım fakat Kıvanç herhangi bir tepki vermeyerek adımını atıp eve girdi.

Arkasından gözlerimi devirdim, hani önden bendim, diye düşünürken de peşi sıra ilerledim.

Hoplaya zıplaya tırmandığım basamakların ardından, Bora'nın odasının önüne kazasız belasız vardım ve odaya fişek gibi dalarak, "Böö!" diye bağırdım. O an sanki Bora değil de ben sekiz yaşındaydım. "Korktun mu?"

Bora, sorumdan hemen sonra dişlerini göstererek gülmeye başladığında, ben de Kıvanç'ın bana hitaben, "Çocuk musun sen?" diye sormasıyla eş zamanda gülmeye başladım.

Ben ve Bora gülmeyi henüz kesmemişken, Kıvanç bu sefer Bora'ya hitaben, "Yemek yedin mi?" diye sordu.

Bora, başını olumsuz anlamda salladığında, Kıvanç odadan çıkmak amacıyla arkasını döndü.

"Bahçede hep birlikte yiyelim, olur mu Boracığım?" diye araya girip sorduğumda, Bora hevesle başını salladı fakat Kıvanç odadan çıkmadan hemen önce kesin bir tonla, "Hayır." dedi.

Bora'nın suratının düştüğüne şahit olduğumda, biraz önce oturduğum sandalyeden kalktım ve Kıvanç'ın ardından ben de odadan çıktım.

Kıvanç'ı basamaklardan inmek üzereyken yakaladığımda, "Ne olur sanki üçümüz birlikte yesek!" diye hayıflanarak sordum; gözlerini devirdi ve sonra kolundaki elimi nazikçe itti.

"Bora yıllardır o odadan tuvalet ve banyo ihtiyacı haricinde-"

"Neden?" diye sorarak sözünü kestim.

"... çünkü Selen-"

"Selen'inize sıçayım." diyerek, ilk kez Kıvanç'a karşı ağzımı bozdum; öyle ki sözümü bitirir bitirmez Kıvanç kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırdı. "Yani tam öyle demek istemedim de... Şey yani, anladın sen..."

Hemen ardından aklıma gelen fikirle birlikte koşar adımlarla basamakları indim ve mutfağa girip, "Bora, Kıvanç ve ben bahçede kahvaltı yapacağız. On beş dakika içinde masa kurulu olursa, seviniriz." dedim ve tekrar koşar adımlarla basamakları tırmanıp, Kıvanç'ın yanına vardım.

"Ne yaptın sen?"

"Hallettim ben, dert etme sen..." dedim ve kolundan tutarak onu çekiştirmeye başladım. Kahvaltının hazır olduğunu

duyduğumuzda, Kıvanç, Allah'tan kendisine sabır bana da akıl dileyerek, Bora'yı kucağına aldı ve odadan çıkıp, basamakları inmeye başladı. Ben de Selen'in hâlâ evde olmamasını ve geç geleceğini bilmenin mutluluğu ile yine hoplaya zıplaya basamaklardan inmeye başladım.

Bahçeye geçtiğimizde, Kıvanç, Bora'yı masanın başköşesine oturturken, o sırada ben de Bora'nın hemen solundaki sandalyeye oturdum ve dayanamayıp ağzıma bir tane salatalık attım.

Ağzımdaki salatalığı yutmadan hemen önce, "Hava çok güzel, değil mi?" diye sordum, sesimde abartılı bir neşe vardı.

Bora, ne abisiyle bir ay öncesinde kavga ettiğimizi ve küstüğümüzü biliyordu ne henüz şimdi barışma aşamasında olduğumuzu biliyordu ne de babamı kaybettiğimi biliyordu. Her şeyden bihaberdi ve ben onun zihnindeki neşeli, umutlu Nehir'i bozmamak için öyleymişim gibi davranıyordum. Mutsuzdum, gülüşüm samimi bile değildi fakat Bora'yı üzmek, bu dünyadaki istediğim son şeylerden bile olmadığı için rol yapmak zorundaydım.

Kıvanç ve bana kapıyı açan kadın, servis tabaklarına kreplerden koyduğunda, abartılı bir heyecanla elime çatal ve bıçağımı alıp, krepten küçük bir parça kestim ve yedim. Krep, yüz ifademin belirttiği kadar öyle mükemmel olmamıştı fakat Bora'nın iştahının açılması ve heyecanlanması için tuhaf tuhaf mimikler yaptım ve "Harika!" deyip durdum.

Kıvanç bu hareketime karşılık olarak ne göz devirdi ne de somurttu, aksine, içten bir gülümseme ile beni izledi. Sonrasında, Bora'yla, kim daha önce krepini bitirirse başlıklı yarışa girdik. Lokmalarımı en az on kez çiğnediğim ve iki kez çatalımı bilerek yere düşürdüğüm için yarışı tabii ki de Bora kazandı.

Küçük ellerini kaldırıp, "Üzülme, belki bir sonrakinde sen kazanırsın." dediğinde, o an neredeyse Bora'yı reçelin içine bandırıp yiyecektim.

Bunu gerçekten yapıp yapamayacağım hakkında düşünürken, Bora, Kıvanç'ı işaret edince, bu düşünceden vazgeçtim ve Kıvanç'a döndüm; çatalının ucuna batırdığı zeytini büyük bir dikkatle incelerken, en az Bora kadar tatlı ve sevilesi duruyordu. Önce Bora'yı, sonra Kıvanç'ı reçele bandırıp yemek istediğimi fark edince, kendimden korktum ve farkında olmadan masanın altından Kıvanç'ın ayağına tekme attım.

Kıvanç bunu beklemiyor olmalıydı ki yerinde sıçradı ve elindeki çatal masanın üzerine düştü. Bora ve ben, Kıvanç'ın korkarkenki o yüz ifadesine kahkahalarla gülmeye başlamışken, Kıvanç suratını buruşturarak, "Harbiden merak ediyorum... Çocuk musun sen?" diye sordu.

Sorusuna burun kıvırarak cevap verecektim ki yüzünün aldığı yeni ifade kaşlarımı çatmama sebep olurken, saniyeler sonrasında bir çift topuklu ayakkabının çıkardığı sesleri duydum. Ağır hareketlerle arkamı dönünce ise kaşlarını çatmış ve öfkeden yüzü kızarmış olan Selen'i gördüm.

Selen, bir bana, bir Bora'ya ve bir de Kıvanç'a bakarken, selam vermek için dudaklarımı araladım.

"Bora'nın burada ne işi var?" diye avazı çıktığı kadar bağırdığında ise dudaklarımı tekrar kapattım.

Tamam, kızacağını zaten bekliyordum fakat bu kadar kızacağını da tahmin etmemiştim.

"Kahvaltı yapıyoruz." dedi Kıvanç.

O an kendimi gerçekten de suçlu hissettim. Selen girdiği sinir krizlerinde hıncını Kıvanç'tan çıkaran ruh hastası bir kadındı ve şimdi herhangi bir sinir krizine girerse, Kıvanç'a olacakların suçlusu ben olacaktım.

"Benim evimde, benim bahçemde ve benim masamda oturup da oğlumla kahvaltı yapma hakkını sana kim verdi?" diye sorduğunda, soruyu ilk başta Kıvanç'a sorduğunu sandım fakat sonra doğrudan bana baktığını görünce, bana sorduğunu anladım.

"Ben, yani kendim..."

"Kusura bakma tatlım!" dedi yapmacık bir gülümsemeyle. "Evime, soylu bir aileye sahip olmayanları almıyorum. Babacığının öldüğünü ve tüm hisselerinin Kenan Aksoy'a verildiğini duydum. Eh, artık bir babaya sahip olmadığına ve eskisi kadar zengin olmadığınıza göre... İn misin, cin misin, yoksa hırsız mısın bilemeyeceğim... Bu yüzden de-"

"Ne?" diye sorarak sözünü kestim.

"Süleyman!" diye bağırdı, eş zamanlı olarak bahçeye iri yapılı bir adam girdi. "Şu kızı dışarı atın!"

"Selen-" diye konuşmaya başlayan Kıvanç'ın sözünü, "Cidden mi?" diye sorarak kestim. "Bu kadar basit bir kadın gibi davranmak zorunda mısın?"

"Sen bana ne dediğinin-"

"Evet, farkındayım." dedim ve hışımla oturduğum yerden kalktım. "Sırf parası için hiç sevmediğin bir adamla evlenecek kadar basit bir kadınsın. Oğlundan utanacak ve onu gizli çocuk olarak yaşatacak kadar basit bir kadınsın. Sırf oğlundan utanıyorsun diye onu insan yerine koymayıp, aşağılayıp, dövecek kadar basit bir kadınsın. Sırf Kıvanç kusursuz diye onu kıskanıp, aşağılayıp, dövecek kadar basit bir kadınsın. Sen öylesine ba-"

Sol yanağımda hissettiğim keskin acıdan sonra Kıvanç'ın Selen'i ittirmesi ve onunla âdeta gürleyerek tartışmasını seyretmek yerine, yavaşça Bora'ya döndüm. Yanına gittim, hafifçe eğilerek onu kucağıma aldıktan sonra eve doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım.

Bora'nın küçük ellerini kaldırıp, "Yanağın kanıyor." demesiyle acı bir gülümseme eşliğinde ona baktım.

Yanağım sızlıyordu, büyük ihtimalle o uzun ve iğrenç tırnağı yanağımı çizmişti. Bu muameleyi hak etmemiştim; ağlamak istiyordum fakat Bora'nın gözleri önünde ağlamak istemiyordum.

Basamaklardan çıkacağım sırada karşıma çıkan adam kaşlarımı çatmama sebep olurken, "Bora Bey'i odasına ben götürebilirim." deyince, teşekkür ettim ve Bora'yı kollarımın arasından almasına izin verdim.

Bora'ya öpücük yollayıp gülümsedikten sonra arkamı döndüm ve koşar adımlarla bahçeye çıktım.

"Yeter artık!" diye bağırıyordu Kıvanç, ben bahçeye girdiğim sırada.

Buna karşılık olarak Selen kahkaha attı ve ona doğru hışımla gelen beni görünce, "Bu kız hâlâ burada mı?" diye sordu.

Hayatımda nadir olarak yaşadığım şeylerden birini yine yaşadım ve her şey yine bir anda oldu.

Selen'in üzerine atladım.

Tamam, öfkelenince kendimi tutamadığım oluyordu fakat bunu yapabileceğimi ben bile bilmiyordum. Selen'in üzerine atladığımda, Selen hazırlıksız ve kafam kadar topukları olan ayakkabısını giymiş olduğu için yere yığıldı, ben de onun üzerine düştüm. Kıvanç olayı idrak edene kadar, Selen ve ben saç başa girmiş, çığlıklar eşliğinde kavgaya tutuşmuştuk. Kıvanç bizi ayırmaya çalıştığında, Selen karnıma tekme attı ve bu benim biraz olsun duraksamama sebep oldu. Bu sırada nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde Selen'in Kıvanç'ın göğsüne doğru attığı tabak yere düştü ve parçalara ayrıldı. Kıvanç'ın canının acıyıp acımadığını düşündüğüm sırada ise karnımın üzerinde oturan Selen'in varlığını fark ettim.

"Kıvanç'ı nasıl sevebilirsin?" diye bağırarak sorduğunda ve saçlarımı çekmeye devam ettiğinde, ona karşılık vermeyi bıraktım. "Onu nasıl bu kadar çok sevebilirsin?"

"Ben-"

"Asla sevilmeyecek!" diye bağırdığında, gözlerinin dolduğunu gördüm. "Bora'yı kimse senin Kıvanç'ı sevdiğin gibi sevmeyecek!" Saçlarımı çekmeyi bıraktı, nefes nefese kalmışken, "Kimse ona âşık olmayacak, hiç sevgilisi olmayacak, asla evlenemeyecek..." diye devam etti.

"Selen!.."

"Kıvanç'ın hayatını mahvetmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum, onu dövüyorum, aşağılıyorum, arkadaşlarından soyutluyorum, hak ettiği parasını elinden alıyorum ... ama nasıl olur? Nasıl hâlâ benim oğlumdan çok daha iyi bir durumda olabilir?" diye acı çekercesine sorduktan sonra bana dokunmayı bırakıp, dağılmış olan saçlarını düzeltmeye çalıştı.

Gözlerinden birkaç yaş birden aktığında ise Selen'in hemen arkasında dikilen adamı fark ettim. İlk başta adamın kim veya neden burada olduğunu anlayamasam da sonrasında adamın Kıvanç'a aşırı derecede çok benzediğini fark ederek, adamın Kıvanç'ın babası olduğu kanısına vardım.

Adamın ateş saçan bakışlarının hedefinin Selen olduğunu gördüğümde ise hafifçe gülümseyerek Selen'e baktım ve "İşte şimdi sıçtın." dedim.

--

Kıvançların daimi şoförü Emin amca otomobili durduğunda, teşekkür ederek otomobilden indim. Selen'in kendi ağzıyla ve isteğiyle gerçekleri itiraf etmesinin, tüm bunlara Kıvanç'ın babasının şahit olmasının ardından, evde bir hengâme çıkmıştı. Kıvanç, Emin amcayla konuşup beni apar topar evinden yollamıştı ve ben evden çıkmadan önce Kıvanç'ın babasının,

Selen'e, "Tüm bunlar ne demek oluyor Selen?" diye bağırarak sorduğunu duymuştum.

Ben evden çıktıktan sonra neler yaşanmıştı? Kıvanç'ın babası artık Kıvanç'a mı, yoksa hâlâ Selen'e mi inanıyordu? Bora ve Kıvanç iyi miydi? Zihnimde türlü türlü sorular varken, Emin amcaya evimin adresini vermiştim. Yolu henüz yarılamışken, Deniz beni arayıp, "Bize gelmelisin." dediğinden, Emin amcaya rica etmiştim ve beni Denizlere bırakmıştı.

Şimdi ise zihnimdeki soruların karışıklığından kurtulmak isterken, Denizlerin evinin kapı ziline basmış, kapının açılmasını bekliyordum. Elif'in gidişinden dolayı üzgün olduğunu ve beni de bu yüzden çağırmış olabileceğini düşündüğüm sırada, kapıyı, Denizlerin evinde üç yıldır çalışan kadın açtı. Gülümseyip, hiçbir şey söylemeden içeriye girdikten sonra Barlas amcayla karşılaştım.

"Nasılsın Nehirciğim?"

"İyiyim." diye yalan söyledikten sonra, "Sen nasılsın Barlas amca?" diye sordum.

Omuz silkerek, "Bizim şu kerkenezle uğraşıyorum işte..." dedi.

Kullandığı kelime beni gülümsetirken, "Ben ona bir bakayım öyleyse." dedim ve Deniz'in odasına doğru yol aldım.

Odasının kapısını açtığımda, Deniz'i odasında göremedim ve bu, kaşlarımı çatıp, "Deniz?" diye sorarcasına konuşmama sebep oldu.

"Buradayım." diye konuştuğunda, birkaç adımda odanın tam ortasında durdum ve etrafıma bakındım.

"Neredesin lan, mal?" diye sahte bir kızgınlıkla sorduğumda, en son odasına girdiğimden bu yana odasına gizli bir bölme yaptırıp yaptırmadığını düşündüm.

"Masanın altında..."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkarken, çalışma masasına yöneldim ve hafifçe eğilerek, bacaklarını kendisine doğru çekmiş halde masanın altında oturmuş olan Deniz'e baktım. Yanındaki üç litrelik kola şişesiyle bana neredeyse ağlayacakmış gibi bakıyordu.

"Hasta mısın çocuk sen?" diye sordum şaşkınlıkla. Bir insan neden kola şişesini alarak masanın altında otururdu ki?

"Hasta değilim, yastayım..."

"Ya saçma sapan triplere girme de çık şu masanın altından!"

"Depresyondayım ben..."

"Depresyonda olunca masanın altında mı oturuyorsun sen?" diye sorduğumda, kaşlarını hafifçe çattı.

"Depresyona girince masanın altında oturulmuyor mu? Oturulmuyorsa bile eğer otururşak depresyondan çıkmış mı oluyoruz?" diye saf saf sorunca, masanın altından çıkmayacağını anlayıp, ben de tam karşısına bağdaş kurarak oturdum.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Kızım, ben hayatımda ilk kez depresyona girdim, nasıl girildiğini bilmediğim için de masanın altında oturayım, öyle gireyim dedim. Yanlışsa bile ne var yani, ne olmuş?"

Ani çıkışından dolayı, "Hayır, bir şey olmamış da... Ne bileyim." diye gevelercesine konuştum.

"Şu an sence depresyonda mıyımdır? Bilirsin, hiç anlamam bu işlerden..."

Hafifçe gülümseyerek, "Şu kola şişesini neden yanına aldın?" diye sordum.

Omuz silkerek, "Sarhoş olmak için." deyince, gülerek başımı salladım.

"Sen basbayağı depresyona girmişsin be Deniz!.." deyip dalga geçtim fakat dalga geçtiğimi anlamadı, başını sallayarak dudaklarını büktü. Neden depresyona girdiğini sorana

dek tek kelime dahi etmeyeceğini anladığımda, "Peki, neden depresyona girdin?" diye sordum.

"... çünkü gitti." dedi. "Gittiği için çok üzgünüm. İnsanlar aşk acısı çekince depresyona girer, değil mi? Lanet soksun, diğer insanlar gibi depresyona bile giremiyorum."

Lanet mi soksun, diye sordum zihnime. Evet, soksun, diye de cevapladım.

"Elif'e gerçekten âşık mıydın?"

"Bilmiyorum... Ona âşık olduğumu düşünmüştüm. Onu ilk gördüğümde güzelliği başımı döndürmüştü, kabul fakat onu tanıdıkça beni bozmak veya üzmek için bana ettiği tüm o laflar ondan soğumama sebep oldu. Soğumuş olsam da başım dönmeden edemiyordu." dedikten sonra hülyalı bakışlarıyla, "Çok güzel ve masum değil miydi?" diye sordu.

"Güzeldi." dedim.

"Ben... Sanırım Elif'in de dediği gibi ondan sadece hoşlanıyorum. Emin değilim... Eğer gerçekten ona âşık olsaydım, kolundan tutup, otur oturduğun yerde kadın, demez miydim?"

"Derdin." dedim gülümseyerek.

"... ama demedim." deyip, kola şişesini eline aldı ve birkaç yudum içip, tekrar yerine bıraktıktan sonra, "Ben galiba İnci'den de hoşlanıyorum." diye devam etti.

Yuh, saçmalama, yok artık, gibi şaşırdığımı belli eden sözler söylemedim. Bu durum zaten ortadaydı. İnci'nin hastaneye yatmasından sonra Deniz onu iki günde bir de olsa ziyaret ediyor ve İnci'nin temiz kalbi karşısında boş kalamıyordu. İnci, artık eski tanıdığımız İnci gibiydi ve Deniz artık İnci'nin kendisine olan sevgisine inanıyordu. Elif'ten hoşlanıyordu çünkü Elif zor kızı oynuyordu ve bu, Deniz'in ona ilgi duymasına sebep oluyordu. İnci'den de hoşlanıyordu çünkü İnci, Deniz'i gerçekten çok seviyordu ve bunu belli ederek Deniz'in egosunun okşanmasına sebep oluyordu. Belki ikisine

olan hisleri de gelip geçiciydi, gerçek değildi fakat şimdi ikisine de ufak da olsa hisler beslediği aşikârdı.

"İnci biliyor mu senin ondan hoşlandığını?" diye sordum çünkü eğer biliyorsa, bu dünyada İnci'den daha mutlusu yoktu.

"Hayır, henüz söylemedim..."

Kolasından birkaç yudum daha içtiğinde, elimi uzatıp şişesini aldım ve "Değer mi bir kız için bu kadar üzülmeye?" diye sordum.

"Değmez mi?" diye safça sorduğunda, başımı iki yana salladım.

"Değmez tabii... Hem, o kendisi kaybetti. Sen Deniz Soykan'sın. Senin gibisini bir daha zor bulur o!"

"Haklısın aslında." dedi ve gözlerini kısıp etrafında dolaştırdıktan sonra, "Benim gibisini asla bulamaz." diye devam etti. Gözlerini gözlerime sabitledikten sonra ise "Deniz Soykan'ım ben!" dedi.

Gülerek, "... ve Deniz Soykan olmak, herhangi bir kızın gidişinin ardından depresyona girmemeyi gerektirir." dediğimde, aceleyle masasının altından çıktı ve ben de oturduğum yerden kalktım.

"Ne depresyonu?" diye kaşlarını çatarak sordu. "Tek başıma masamın altında kaç saat oturabilirim, diye deney yapıyordum bir kere..."

Sonraki bir saat boyunca, Deniz, kendisinin ne kadar harika, mükemmel ve müthiş bir varlık olduğundan bahsetti. Odanın içerisi Deniz'in egosu kokmaya başladığında, fazla ego kokusundan öleceğimi düşünmeye başladım ve tam o sırada mucizevi bir şekilde telefonum çalmaya başladı.

"O kadar harikayım ki telefonun bile benim yanımda bir başka çalıyor." diyen Deniz'e karşılık olarak gözlerimi devirdim ve Kıvanç'tan gelen aramayı cevapladım.

"Efen-"

"Neredesin?" diyerek sözümü kestiğinde, sesindeki öfkenin kırıntılarını duyabilmiştim.

"Deniz'in evindeyim."

"Seni almaya geliyorum, konum at." diye emir verdikten sonra aramayı sonlandırdı ve şaşkına çevirdiği beni, hâlâ kendini övmeye devam eden Deniz'le yalnız bıraktı.

Bir saate yakın sürenin sonunda, Kıvançların dağ evinin önünde durduk ve Kıvanç yol boyunca tek kelime etmediği gibi otomobilden indiğimizde de etmemeye devam etti. Dağ evine gideceğimizi sanırken, Kıvanç'ın kendi ağaç evine yöneldiğini gördüğümde, yükseklik korkum aklıma geldi ve "Kıvanç!" diye seslendim.

"Solucan!" diyerek bana döndü. "Gerçekten çok sinirliyim ve şu anda senin fobinle uğraşacak kafa yok bende."

Dağ evine kısa bir anlığına baktıktan sonra, "Eve gitsek, olmaz mı?" diye sordum.

"Olmaz, ilaçlandı."

Kıvanç şu anda gerçekten de söylediği gibi sinirli ve bana tahammül edemeyecek gibi duruyordu. Bu yüzden ben de başka bir şey söylemeyip, Kıvanç'ın hızlı hareket ederek ip merdivenini tırmanmasından sonra geçen seferki gibi gözlerimi kapatıp oldukça yavaş hareket ederek, bu sefer tırmanmayı başarabildim.

Ağaç evinin içine girdiğimde, Kıvanç'ı, tişörtünü çoktan çıkarmış, pantolonunu da bacaklarından sıyırıyorken buldum. Üzerimdekilere kısa bir bakış attıktan sonra omuz silktim ve Kıvanç yatağa geçmem için emredene kadar hareket dahi etmedim. Eğer isteseydim, Kıvanç'la dağ evine gelmeyebilirdim, ağaç evine kadar çıkmayabilirdim, hatta onunla hiç konuşmayabilirdim bile fakat şu anda aslında sinirli değil de üzgün olduğu için böyle hırçın davrandığını bildiğimden, ona karşı çıkmıyor ve dediklerini yapıyordum. Kıvanç böyle bir

çocuktu. Üzgün olduğunda ya hırçınlaşır tek bir kişiye zarar verirdi ya da içine kapanıp kimseyle konuşmazdı. Eh, çoğu zamanda o tek bir kişi ben olduğumdan yine böyle olmuştu.

Yatağa geçmemi emrettiğinde, yatağın sol tarafına yaklaşıp sağ omzumun üzerine uzandım ve onun da sağ tarafına geçmesini bekledim fakat o benimle yüz yüze gelmek yerine, kalan boş tarafa yaklaşıp sırtını bana dönerek yattı.

Tam, bana doğru yüzünü dönmesini isteyecektim ki "Babam inanmadı." diyerek beni şoke etti. Bir insan nasıl olur da bu kadar kör ve aptal olabilirdi? Kendi kulaklarıyla duyup, gözleriyle şahit olduktan sonra bile nasıl olur da inanmazdı? "Selen, sana şaka yaptığını söyledi ve babam yine ona inandı. Ona yine gerçekleri anlatmaya çalıştım fakat diğerlerinde olduğu gibi Selen yine onu kandırdı ve yine şımarık, iftiracı piç kurusu olan ben oldum."

Babası Kıvanç'a iftiracı piç kurusu mu demişti?

"Sonra Bora, babamı görmek istediğini söyledi ve her şeyi korkusuzca babama anlattı. Ne annesini kaybetmekten korktu ne de babamın ona da inanmayacağından... Neden daha önceden değil de şimdi böyle bir şey yaptı bilmiyorum fakat babam Bora'yı dinledikten sonra olayları hiç sorgulamadı. Hemen telefonunu çıkarıp birisini aradı ve sadece on dakika sonrasında evimize gelen üç görevli, Selen'i evimizden zorla çıkardılar."

Ona biraz daha yaklaşıp, burnumu sırtına değdirdikten sonra, "Mutlu olman gerekmez mi? Sonuçta Selen'den kurtuldunuz." dedim.

"Bana inanmadı, Selen'e ve sonra da Bora'ya inandı. Bora'ya inanması dert değil de... O kaltağa körü körüne inanıp bana bir an olsun inanmaması... Ne bileyim..."

"Koydu mu?" diye sordum, cevap vermedi.

Uzun bir sessizliğin ardından yavaşça bana doğru döndü ve an itibariyle biraz önce istediğim pozisyona gelmiş olduk.

Birkaç saniye yüzümün neredeyse her noktasını inceledi ve ardından, "Nehir?" dedi sorarcasına. Gözlerim onun gözlerine takılı kalmışken, nedensizce gülümsedim. "Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak mı? Bir daha asla bana karşı eskisi gibi olmayacak mısın?"

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım ve sanki bunca şey yaşanmamış gibi, "Nasıl?" diye sordum. Gözlerime bakmaya devam etti. Sessiz kaldığı bir dakikalık süre zarfında ise dudaklarını birkaç kez aralayıp, kapattı.

En sonunda ise "Benim Solucan'ım gibi, benim Nehir'im gibi?" diye sorarcasına konuştu.

Dişlerimi göstererek güldüm. Beni öldürdün, demek istedim. Beni, Solucan'ını, sen öldürdün Kıvanç!..

Sustum ve ona gülerek bakmaya devam ettim. Neden güldüğümü anlamadığı birkaç saniyenin ardından, gülüşümden rahatsız olmuşçasına kaşlarını çatarak, "Neden gülüyorsun?" diye sordu.

Sol elimi yavaşça kaldırıp, onun sağ yanağına koydum. Güldüğünde hafifçe kısılan gözlerinin hemen yanında ve dudaklarının hemen altında oluşan ince çizgilerde başparmağımı gezdirirken, "Yüzündeki acı hoşuma gitti." diye fısıldadım. "Kıvanç!.." diye devam edip, ona doğru uzandım ve çenesini yavaşça öptüm. "Solucan her kimse, onu gerçekten önemsiyor olmalısın."

22

"Nehir?"

Kaşlarımı çattım.

"Nehir!.."

Kaşlarımı daha da çattım.

"Nehir!"

Kaşlarımı daha da çatmak yerine, gözlerimi araladım ve bana seslenen Kıvanç'a öfkeyle bakmaya başladım. Beni neden uyandırdığıyla ilgili tartışmaya dönecek bir konuşma başlatacaktım ki elindeki tepsiyi görmemle gözlerimin irice açılması bir oldu.

"Oha." dedim şaşkınlıkla. Baktığım tepsiye o da kısa bir anlığına baktı ve ardından yarım ağız gülerek bana çevirdi bakışlarını. "Sen, Kıvanç Vuran, yatağıma kahvaltı tepsisi mi getirdin?"

Omuz silkti ve tepsiyi yatağın boşta kalan tarafına koyduktan sonra bir adım geriye bağdaş kurarak oturdu. Yattığım yerden yavaşça doğruldum ve tepsinin içindekilere baktım. Peynir, siyah ve yeşil zeytin, vişne ve kayısı reçeli, bal, kakaolu helva, küçük küçük doğranmış domatesler ve salatalıklar, krep, iki bardak portakal suyu...

"Vay canına..." dedim ve içi portakal suyu dolu olan bardaklardan tekine uzandım.

"Adam gibi ye, yatağa dökersen sana temizlettiririm, ona göre..."

Hayret ederek, ona doğru baktım. Kaşlarını kaldırıp indirirken, eş zamanlı olarak da omuz silkti. Bense bu hareketine karşılık olarak gülerek, "Sen gerçekten dünyanın en romantik odunusun." dedim.

"Eyvallah."

Gülerek başımı iki yana salladım ve portakal suyumdan bir yudum daha aldıktan sonra, "İyi de sen bunları nasıl hazırladın?" diye sordum.

"Hazırlamadım, hazırlattım." dediğinde, gözlerimi devirmeden edemedim.

Bardağı tepsiye bıraktıktan sonra hunharca kahvaltımı yapmaya başladım. Krepin ne kadar lezzetli olduğundan heyecanlı bir şekilde bahsettiğim sırada bir anda bana doğru uzandı ve dudaklarını alt dudağımın sol köşesine bastırdı.

Nazik davranarak emdikten sonra ise geri çekilip, gülümseyerek, "Vişne reçeli vardı, dikkatimi dağıtıyordu." dedi.

Utanarak başımı eğdiğimde, saçlarım yüzümü kapattı ve bunu umursamayıp kahvaltımı yapmaya devam ettim. Doyduğumu hissettiğim an yemeyi bırakıp, portakal suyumdan geriye kalan son yudumları içtim.

Bardağı tepsiye bırakarak derin bir nefes verdiğim sırada, "Babamdan haber var." dedi.

"Ne haberi?"

"Selen'i, Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları bölümüne yatırmışlar." dediğinde, gözlerim irice açıldı. Neredeyse kendimi tutamayıp, ayağa kalkacak ve sevinç dansımı yapacaktım. "Birkaç ay orada tedavi görecekmiş. Babam o kaltaktan boşanacak mı ya da bundan sonra ne yapacak hiçbir fikrim-"

"Peki, Bora?" diye sordum. Ne Selen'in kendisi ne de Kıvanç'ın babası beni ilgilendirmiyordu. Ben Bora'nın ne halde olduğunu merak ediyordum.

"Bilmiyorum... Seni evine bıraktıktan sonra ona bakmaya gideceğim."

"Ben de gelebilir miyim?" diye sordum yüzsüzce. En son gidişimde aile faciasına yol açmıştım fakat hâlâ evlerine gitmek istediğimi hiç çekinmeden belirtebiliyordum.

"Devamsızlıktan sınıfta kalacaksın, okula git." dediğinde, her ne kadar itiraz etmek istesem de Bora ve Kıvanç'ın yalnız kalmasının daha doğru olacağını düşününce, başımı salladım.

--

Uzun zamandır okula gitmiyordum, belki on, belki on beş gündür... Annem rapor alarak bunu halledebileceğimizi söylediğinden, bu durumu kafaya taktığım söylenemezdi fakat yine de derslerimden daha fazla geriye kalmak istemediğim için Kıvanç'ın beni evime bırakmasından sonra hızlı davranarak çabucak hazırlanmış ve okuluma gitmiştim.

Sınıfıma girene kadar insanların tuhaf bakışlarına maruz kalmıştım ve sınıfıma girdiğimde de bu tür bakışlara maruz kalmaya devam etmiştim. Başını masamızın üzerine koymuş ve büyük ihtimalle hâlâ Elif'in gidişinden dolayı üzgün olan Deniz'in yanına oturduğumda, tam ona selam verecektim ki aniden daha önce varlıklarını fark etmediğim Irmak ve Cem, önümüzdeki sandalyelere ters bir şekilde oturdular.

"Günaydın." dedim bu ani oturuşlarına anlam veremediğimi ses tonuma da yansıtarak.

"Geceyi Kıvanç'la mı geçirdin?" diye sordu Irmak, sorguya çekercesine. Ona, Kıvanç'la barışmak üzere olduğumuzu söylememiştim.

"Evet..." dedim kendimi suçlu hissederken.

Deniz bir anda başını masamızdan kaldırdı ve "Sevişti-niz mi?" diye sordu.

"Deniz!" dedim öfkelenerek.

"Ne var kızım!" diye söylendi. "Ben Elif'le bir gece geçirsem, kız ertesi gün çocuk doğurur be!"

"Yavaş, kardeşim!" dedi Cem. Deniz omuz silktikten sonra başını tekrar masamıza koyduğunu görünce, "Elif'ten sonra bu iyice bir tuhaflaşmadı mı?" diye ekledi.

"Rabia'dan sonraki seni de gördük Cemciğim!" diyerek, Deniz'i koruyan Irmak'a gülerek baktım.

"Cem!" diyerek, başını masamızdan tekrar kaldırdı Deniz. "Yanlış anlamazsan bir şey soracağım kardeşim!"

"Sor kardeşim!"

"Pardon ama o kızın neresi kuğu?"

"Neden öyle söyledin?" diye sordum.

Deniz ve Batu, kızı görmüştü fakat ne hikmetse ben ve Irmak hâlâ bu kızı görememiştik.

"Ya kız bildiğin kaslı!" dedikten sonra, "Kollarından ve bacaklarından kas akıyor, kas!" diye devam etti.

"Senden kaslı diye kıskanıyor musun?" diye gözlerini kısarak sordu Cem.

"Ulan sorun da bu ya." dedi Deniz ve sağ kolunu kaldırıp kasını gösterdikten sonra, "Kız benden daha kaslı." diye devam etti.

Deniz, düzenli olarak spora giden ve dolayısıyla da kasları olan bir çocuktu. Cem ise nadiren spora giderdi ve kasları Deniz kadar göze çarpmıyordu, hatta yok denecek kadar azdı. Eğer Rabia'nın kasları Deniz'in kaslarından gerçekten fazlaysa, Cem, Rabia'nın yanındayken komik durabilirdi.

"Sohbetinize gerçekten doyum olmuyor fakat benim biyolojiye çalışmam gerek. Biliyorsunuz, iki gün sonra sınav var falan..." diyerek, oturduğu yerden kalktı Irmak. Onun ardından da Cem, "Pis, kassız, kıskanç!" diyerek oturduğu yerden kalktı.

Cem'in söyleyiş tarzı beni güldürürken, Deniz masamızın altından karikatür defterini çıkardı ve üzerine koyduktan sonra açık olan sayfaya bakmaya başladı. Merak ederek ben de baktım ve siyah uzun saçları olan bir kızın, aynada kendine bakıyorken, arkasında duran erkeğin onun saçlarını kestiğini gördüm. Elif'i ve kendisini çizdiğini anlamam yalnızca iki saniyemi alırken, hafifçe gülümsedim.

"Neden eskisi gibi +19 karikatür çizmiyorsun?" diye sorduğumda, bir süre daha aynı sayfaya baktı ve ardından bir anda o sayfayı yırtıp, "Çiziyorum." dedikten sonra yeni sayfaya çizmeye başladı.

Elif'i ve kendisini çizdiği sayfayı bir anda yırtmış olması beni şaşkına çevirirken, sadece dört dakikada yeni bir çizim yapmıştı. Çizdiği çıplak kadının, vücudunda elini koyduğu yere bakarken, "Sapıklığından hiç ödün vermiyorsun, tebrik ederim." dedim.

Bana dönüp göz kırparak, "Teşekkür ederim güzelim!" deyince, gözlerimi devirdim ve sınıftan içeriye giren öğretmenimize dikkatimi verdim.

--

Okul çıkışında, Deniz, Cem ve ben, Irmaklara gitmeye karar vererek, Irmakların otomobiline bindik. Garip bir şekilde otomobilin içinde sinir bozucu bir sessizlik başladı ve bu sessizlik acayip sıkılmamamıza neden olunca, "Cem, bir espri yap da kendimize gelelim be!" dedim.

Irmak, "Cem, ne olur, yapma..." deyince, Deniz de hemen ardından, "Cem, espri yaparsan seni öttürürüm." dedi ve bunun üzerine Cem sırıtmaya başladı.

Dudaklarımı bükerek sahte bir hüzünle, "... ama Cem is my idol..." dedim çünkü ben ve Cem, Irmak ve Deniz'i sinir etmeye bayılıyorduk.

"Ooo..." dedi Cem ve ardından, "İşte bu itirafın üzerine güzel bir espri patlatabilirim!" dedi.

"Allah'ım, sana geliyorum!" dedi Deniz abartılı bir şekilde ve Cem herhangi bir espriyi patlatmak için dudaklarını araladığında, Deniz'in telefonu çalmaya başladı.

Cem bana dönerek, telefon konuşması kapanınca esprisini patlatacağına dair bir işaret yaptıktan sonra cebinden kendi telefonunu çıkardığında, dikkatimi Deniz'e verdim.

Gelen aramayı cevaplandırdığından beri karşı taraf konuşuyor, Deniz ise ifadesiz bir suratla karşı tarafı dinliyordu. Kısa bir süre sonra, "Ne?" diye inanamıyormuşçasına sordu. Karşı taraf konuşmaya devam ederken, ben de Deniz'in şaşkın suratına kaşlarımı çatarak bakmaya devam ettim. "Tamam." dedi kekeleyerek ve ardından telefonunu kulağından uzaklaştırdı.

"Sorun ne?" diye sordu Irmak.

Cem telefonunu cebine koyunca, üçümüzün de dikkati Deniz'de toplanmış oldu. Deniz sertçe yutkunup, gözlerini otomobilin üst kısmına çevirdikten sonra derin bir nefes alınca, kaşlarımı daha da çattım.

Deniz için söylemesi bu kadar zor olan şey ne olabilirdi ki?

"İnci." dedi ve titrek bir nefes aldı. "İntihar etmiş ve ölmüş."

23

Masamın üzerindeki takvimi alarak bugünün tarihine baktım.

Yaz tatiline yalnızca on yedi gün kalmıştı ve çok değerli öğretmenlerimiz, her güne birer tane sınav koyduğundan dolayı, her günümüz bir sonraki gün olacak olan sınava çalışmakla geçiyordu. Bunun yanı sıra son iki ayda yaşadıklarımızı atlatmaya çalışıyorduk.

Kıvanç, Damla'yla ikinci kez ne olduğu belirsiz bir ilişki yaşamıştı. Babam alkollüyken otomobil kullanıp kaza yapmış ve ölmüştü. Batu ve Damla ilişkisi tamamen bitmişti. Elif, adını bile bilmediğimiz bir şehre taşınmıştı. Selen sonunda evden atılmış, Ruh Sağlığı ve Sinir Hastalıkları bölümüne kapatılmıştı. Cem, Rabia'yla işleri hâlâ yoluna koyamamıştı. İnci intihar edip ölmüştü ve olaylara her zaman soğukkanlılıkla bakan Irmak bile bunalıma girmişti.

Deniz, gün geçtikçe eski Deniz olmak için çabalıyor; Irmak, yaşanılanları çoktan unutmuş gibi davranmaya çalışıyor; Cem, üzgün olsa da asla belli etmiyor ve Batu ise son sınavı için derslerine daha sıkı sarılıyordu. Ben mi? Ben... Bilmiyordum. İnci'nin ölümünün suçlularından birinin de ben olduğumu bilmek, beni içten içe kahrediyordu.

Gün geçtikçe daha güçsüz düşen, acı çeken ve yaşamak için hiçbir sebebinin olmadığını öne süren İnci, annesine artık evine gitmek istediğini söylemiş. Doktorlar ilk başta bunu hoş karşılamamış olsa da artık yapılabilecek pek bir şeyin kalmadığını bildiklerinden, İnci'yi taburcu etmişler. İnci'nin bu

hayatta istediği tek şey, Deniz'in onu, onun Deniz'i sevdiği kadar olmasa da sevmesiydi. Son bir ayını Deniz'le harcayan ve Deniz sayesinde çok mutlu olan İnci, daha fazla mutluluğa ve yaşamaya gerek olmadığını düşünerek, odasındaki banyonun küvetinde intihar etmişti. Beklenilenin aksine, İnci'nin ölümünün ardından onun için ağlayan çok kişi olmuştu. Deniz ağlamamıştı çünkü Deniz hayatı boyunca bir kez bile depresyona girmeyip girmeye çalıştığında da beceremeyen bir çocuktu. Çok üzülmüştü; bu, hareket ve sözlerinden belli oluyordu fakat üzülmekten daha çok sinirlenmişti.

"Ulan daha ona ondan çok hoşlandığımı söyleyememiştim!" diye haykırmıştı, onu İnci'nin mezarının başından kaldırmaya çalıştığımızda. "Aptal kız!" diye haykırmaya devam etmişti. "Sana daha, senden çok hoşlandığımı bile söylememiştim!"

İnsanların ağlayışı, Deniz'in haykırışı, edilen dualar ve daha niceleri... Orada bunlar bana, henüz birkaç hafta önce katıldığım babamın cenazesini hatırlatırken, hem İnci için hem de babam için ağlamıştım. İnci hepimizi şaşırtmıştı. Hiç kimse, onun gibi bir kızın, hem de Deniz'in tam da onun yanında olduğu bir zamanda intihar edeceğini tahmin dahi edemezdi... Şımarıkça düşünüp hayatına son vermiş olabilirdi; aptalca düşünüp daha fazla yaşamak istememiş de olabilirdi; çektiği acıya dayanamayıp bir an önce acılarından arınmak istemiş de olabilirdi. Bilmiyorduk.

İnci, tam olarak ne hissetmişti, ne düşünmüştü ve neden intihar etmişti? Bilmiyorduk...

"Lan geri zekâlı, kaç dakika önce sana ayın kaçı olduğunu sordum. Soruyu mu yanlış anladın, ne yapıyorsun sen?" diye öfkeyle konuşan Rüya'nın sesini duyunca, yerimden sıçrayarak ona döndüm.

"Ha, şey ya... Yirmi altısıymış..."

Rüya, okuduğu kitaba geri döndüğünde, omuz silktim ve oturduğum sandalyemden kalkmadan, telefonumun tuş kilidini açıp WhatsApp'a girdim. Kıvanç'ın isminin üzerine tıklayıp ardından profil fotoğrafını açtım ve fotoğrafına gülümseyerek baktıktan sonra kapatıp mesaj yazmaya başladım.

Ne yapıyorsun?

... ve sonra üç dakika boyunca son görülmesine bakarak cevap vermesini bekledim. Üç dakika sonunda yazıyor olduğunu görünce, heyecanla beklemeye devam ettim.

Sigara içiyorum.

Pekâlâ, söylemeyi unuttuğum bir şey vardı... Şu son iki haftadan sonra Kıvanç eski Kıvanç, yani bana, "Sana âşık olmama izin verir misin?" diye sormadan hemen önceki odun Kıvanç olmuştu. Eskisi gibi beni pek umursamıyor, aramıyor ve benimleyken suskunluğunu koruyordu ama önemli değildi, ben onu böyle sevmiştim, sevmeye de devam edecektim.

Bu kadar çok sigara içmeye devam edersen, ileride ölürsün.

Çevrim içi göründüğü yirmi saniyenin ardından tekrar yazıyor olduğunu gördüm.

Yaptıklarıma ve sigarama karışma.

Gözlerimi devirdim.

İyi. O zaman geber.

Mesajı gönderdikten hemen sonra pişman oldum. Şimdi sırf bu mesaj için kavga falan etseydik, vallahi oturur, sinirimden ağlardım. Aslında WhatsApp'ta, mesajı göndermeden önce, "Emin misiniz?" ya da ne bileyim, "Bak yanlış anlayabilir, bence gönderme ama tabii ki sana karışamam ve hâlâ

[illegible] bir mesaj göndermek istiyorsun bunaya bilsin" [illegible] bir şeyler yazabilirdi. Benim gayet mantıklıydı.

Eyvallah, sensiz olmaz.

Kağıtları geçmişteki hocaya kalkarken, dudaklarının bir kıpırtı aradım. Ne diyeceğini bilmemekliğim ile dalıp onunla ortaya çıkarmadım ve cevap yazdım.

Mal 2)

Mesajını göndermişken sonra hiçbir cevabı gibi pişman oldum ve yine aynı düşünceyi düşünmeye başladım. Benim ya ben mesaj yazmamalıydım ya da Whatsapp'a neden öyle bir özellik eklenmeliydi.

Mal deme, felekte olayım.

"Mal" dediğim ve sadece iki saniye sonra kızıp, "Ne olur" diye ekledi.

Aynı kalem yıldığında sıkıntı kızıdım yanıma hiçbir, olmadık zamanlarda sonra bilgisayarımın ekranını ona değiş ve yazdım. Kısa bir süreliğine mesajları okudu, sonradan gülücük sonra baktı.

"Sen bu gücüğü daha önceden de mal diyor muydun?"

Başımı salladım, "Yani son bir aydır o kadar da zaman aynı değil, hem de ona mal diyorum. Tabii bir defasında mal dediğime sorduğum yüzünü, onun aynı anda..." derken kağıtımı çekerek, "Hem ne alakası var?" diye sordum.

"Kızım, anlamadın mı ya?" diye sorduğunda sonra, "Ona mal demem için bir şeyinde onun için hoşuna gitmiyor." diye bana aşırı derecede sorgu yolun bir açıklamaya yapınca, dudaklarımı ağzımda ona bakıma ve ne zamanlı olarak ağzımı sustuktan sonra, "Ağzına ne ya ağzını, öyle kalacaksın bir yüz." dedi.

Kuşa evine gittiğinde, onunla karşılaşmak istediğini söyledi. Kuş Kerem'in evine davet etti. Kerem kuşa bir şeyler ikram etti. Kuş Kerem'e bir şeyler anlatmaya başladı. Kerem kuşu dikkatle dinliyordu. Kuş anlatmayı bitirdiğinde Kerem kuşa bir şeyler söyledi. Kuş Kerem'in söylediklerini dinledikten sonra Kerem'e teşekkür etti ve evinden ayrıldı. Kerem kuşu kapıya kadar uğurladı. Kuş Kerem'e bir daha gelmek istediğini söyledi. Kerem kuşa her zaman gelebileceğini söyledi. Kuş, yolları çok sevdiğini söyledi. Kerem kuşa bir daha ne zaman gelmek istediğini sordu. Kuş, en kısa zamanda geleceğini söyledi. Kerem kuşa güle güle dedi. Kuş Kerem'e veda etti ve uçmaya başladı. Kerem kuşu uzun süre gözleriyle takip etti. Kuş gözden kaybolduktan sonra Kerem içeri girdi.

"Ne yapıyordun sen?" diye sordu Gülen Kuş, yani Kerem'e. Kerem gülümseyerek ne olduğunu düşünmeye başladı. Kuşla ne konuştuğunu hatırlamaya çalıştı. "Aydınlık kuşla ne konuşabilirsin ki, ne yapıyorsun diyelim?"

Kelebeğin yan kanatlarını yırtıcı yaratık, yaprağı ise kuş kanadına benzetmişti. Ne aydınlık ne de kuşla konuşmuştu. Hatta yapı normal bir kuşa ait.

Kazandım!

Çiğdem elindeki oyuncağı kaldırıp ne olduğunu gösterdiğinde ona sıkıca sarılan Kerem onun kollarının kuş gibi uzun olduğunu fark etti. "Kazandın Kerem, harika bir kazandın!" diye bağırdı.

"Kalbin aynen bir kelebek..."

Kelebeğin ona daha da çok benzemesi için kanatlarını yapıştırdı. Kerem çiğdeki oyuncağı bir şekilde yapıştırmıştı.

kendimi tutamayarak Kıvanç'ın önünde olduğumu unutup sevinç dansımı edebilirdim.

Kapı tekrar açıldığında ve odaya annem girdiğinde, kollarımı Kıvanç'tan ayırdım ve annemin, "Sana bir şey mi yaptı, neden çığlık attın?" diye sorduğunu duydum.

Annemin bu tuhaf tepkisi karşısında kaşlarımı çatarak ona bakarken, başımı iki yana sallayarak, "Hayır, bir şey yapmadı." dedim.

"Pekâlâ..." dedi ve odadan çıkmak amacıyla açtığı kapımı kapatır gibi oldu fakat hemen sonra, "Ha bu arada... Kıvanç, seni bilmem ama Nehir'in yarın okula gitmesi gerek... On dakika daha kal, sonra evine git, tamam mı?" deyip, Kıvanç'ın cevabını beklemeden, kapımı kapatarak odamdan çıktı.

Annem odamdan çıkar çıkmaz ise "... ama sikerim ben böyle işi." diye öfkeyle soludu Kıvanç.

--

"Ciddi misin sen?" diye sordu annem şaşkınlıkla.

Başımı sallarken, "Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum." dedim.

Irmak gibi, bakım yaptırdığımda; Elif gibi, saçlarımı kestirdiğimde veya Damla gibi, alışveriş yaptığımda yeni bir başlangıç yaptığına inanacak olan bir kız değildim. Son zamanlardaki yaşadıklarımı maalesef ki hâlâ atlatamamıştım ve yeni bir başlangıcın, bunları atlatmamda yardımının olacağına inanıyordum. Yeni bir başlangıç derken de önce evimi sonra da okulumu değiştirmekten bahsediyordum. Babamın hatıralarının olduğu evde daha fazla yaşamak istemediğimi fark ettikten sonra okulumda da daha fazla bulunmak istemediğimi anlamıştım. Evim bana, babamı ve hayal kırıklıklarımı; okulum ise Kıvanç'ın bana yaptıklarını ve İnci'yi hatırlatıyordu. Evet, yeni okulum ve yeni evim bana bu yaşadıklarımı unutturmayacaktı fakat her an aklımda olmamalarını sağlayabilirdi.

Yeni bir okulda Irmaklar olmadan yapabilir miyim bilmiyordum fakat artık Soykan Fen ve Sanat Koleji'nde bir an bile olsa bulunmak istemiyordum. Irmaklara bunu anlattığımda, bana epey kızacak ve belki de küseceklerdi ama ben hayatımda bir kez olsun kendimi düşünmek, tabiri caizse bencil olmak istiyordum. Ne Irmakları ne de Kıvanç'ı düşünecektim.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "Başka bir eve taşınabiliriz, bunu ben de düşünüyordum fakat okul..." dedi ve sustu.

"Soykan Anadolu Koleji'nde okuyabilirim. Hem zaten Fen Bölümü'nde okuyamayacak kadar başarısız ve Sanat Bölümü'nde okuyamayacak kadar yeteneksizim."

"Kendine haksızlık-"

"Öyle, anne!.." dedim sözünü keserek, ardından gülümsedim ve "Lütfen yeni bir başlangıç yapmam için bana yardımcı ol. Birlikte yeni bir başlangıç yapalım." diye devam ettim.

"Senin istediğin gibi olsun." dedi ve ardından kollarını benim bedenime sardı.

Ben de kendi kollarımı onun bedenine sardım ve uzun bir süre boyunca öylece kaldık. Ardından, Irmaklarla da bu kararımı paylaşmak istediğimi fark ettim ve kollarımı ondan ayırıp yanağına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra basamakları koşar adımlarla indim.

Odama girdiğimde, yatağımın üzerindeki telefonumu aldım ve Irmak'ın ismine bastım, bu kızı gerçekten seviyordum. Aramamı üçüncü çalışta, "Efendim, Sümüklü?" diye açmasına rağmen gerçekten seviyordum. Aslında rağmen kelimesi burada yersiz olmuştu çünkü Irmak'ın bana Sümüklü diye hitap etmesini de seviyordum.

"Canım biraz sıkkın." dedim ve canımın neye sıkıldığını sormayacağını bildiğimden, "Bugün bir şeyler yapalım mı?" diye sordum.

"Hıım... Bir saat sonra Ozan'la lunaparka gidecektik, şimdi onu arayıp buluşmayı iptal edersem küser. Seni geri çevirmek de istemiyorum." dedikten sonra, "Bu yüzden..." dedi neşeli bir ses tonuyla. "Sen de gel!"

Gözlerimi devirdim. Âdeta birbiri için yaratılmış, mükemmel iki sevgilinin yanında sap olarak dolaş mı? Ah, hayır... Derin bir iç çekerek, "Yok, kalsın." dedim.

"Kıvanç da gelsin, hem tek kalmamış olursun."

Kahkaha atarak, "Kıvanç ve lunapark mı?" diye sordum. Hemen sonrasında, yatağıma kahvaltı tepsisi getiren romantik Kıvanç gözlerimin önüne geldi ve "Tamam, geliyoruz." diye devam ettim.

Irmak'la olan aramamı sonlandırıp, Kıvanç'ı aradım fakat tabii ki beyefendi aramamı cevaplandırmadı. Yılmadım, açana kadar aramamı devam ettim ve yedinci aramamın sonunda, "Ne var?" diye âdeta gürleyerek cevapladı.

"Ozan ve Irmak lunaparka gidiyormuş, biz de gidelim mi?" diye şirin bir şekilde sorduğumda, ofladığını duydum.

"Çocuklaşma..."

"Ya ama lütfen Kıvanç!.. Çok istiyorum!"

"Benim neden gelmem gerekiyor?"

"... çünkü ben öyle istiyorum." diyerek onun taklidini yaptığımda güleceğini sanmıştım fakat bir kez daha ofladığını duydum.

"Pekâlâ, geleceğim fakat sadece canım şu an öyle istediği için... Yani sen istediğin için falan değil." dediğinde, dişlerimi göstererek sessizce güldüm ve içimden, ya sen hele bunları geç ya, geç, diyerek Kıvanç'ı alaya aldım.

"Tamam, o zaman ben hazırlanmaya başlıyorum?"

"Yarım saate gelirim."

"Tamam..."

... ve sonra kapattı. Ne bir hoşça kal ne bir görüşürüz ne bir öptüm ne de bir seni seviyorum demeden... Tamam, ondan Ozan'ın Irmak'a dediği gibi her aramanın sonunda seni seviyorum deyip aramayı öyle kapatmasını beklemiyordum; tamam, aynı Deniz gibi, hangi kızla konuşursa konuşsun her aramanın sonunda öptüm deyip, aramayı öyle kapatmasını da beklemiyordum; tamam, hoşça kal veya görüşürüz de demesin ama insan hiç olmazsa kapatıyorum ya da ne bileyim kapattığını belirten bir tek kelime bile söylemez mi? Kıvanç söylemedi, söylemez de...

Vakit kaybetmek istemediğim için telefonumu yatağımın üzerine bıraktım ve kendimi banyoma attım. Banyoda en fazla on beş dakikamı harcadıktan sonra koşar adımlarla odama döndüm ve dolabıma yöneldim. Siyah kot pantolonumu ve turuncu tişörtümü giydikten sonra siyah çoraplarımı ayaklarıma geçirdim. Saçlarımı kurutmayıp taradıktan ve salaş bir örgü yaptıktan sonra parfüm sıktım ve saate bakınca, Kıvanç'ın eğer dakik davranırsa gelmesine beş dakika kaldığını fark ettim. Çok değil, birazcık makyajdan sonra telefonumu elime aldım ve odamdan çıktım.

Mutfağa girdiğimde annemi göremedim ve gerçekten alışkın olduğum için bunu hiç sorun etmeyip, buzdolabından kendime bir tane elma aldım. Elmayı yıkadıktan sonra her zaman oturduğum sandalyeme kuruldum ve buzdolabıyla bakışmaya başladık.

Elmamdan büyük bir ısırık aldıktan sonra, "Bunca şeyi içinde barındırmak nasıl bir duygu?" diye sordum çünkü mesela ben içimde bir yerlerde birçok duyguyu, yani nasıl desem, hüznü, sevinci, acıyı, mutluluğu, heyecanı ve öfkeyi aynı anda barındırsaydım, kendimi pek iyi hissetmezdim. "Yani nasıl desem... İçinde hem meyveler hem sebzeler hem kahvaltılıklar hem de içecekler var. Üstelik içinde dünden kalmış yemekler bile var! Tüm bunlara-" Bir anda hıçkırınca, sözüm yarıda

kesildi. Henüz ilk hıçkırığıma kızamamışken, ikinci bir hıçkırık beni tuttu ve sonrası geldi.

Hıçkırmaktan ve bir de burnumun akmasından nefret ederdim. Maalesef ki burun akıntısına on saniyede şipşak bir çözüm bulunamamıştı fakat hıçkırığa bulunmuştu.

Birkaç yıl önce, dersin ortasındayken, hıçkırık beni tutmuştu ve âdeta rehin alıp arkadaşlarımdan fidye istemişti. Fidye olarak kimse bir şey vermeyince, Deniz kendini yine benim önüme atarak, beni bu durumdan kurtarmıştı. Şimdi yanımda Deniz olmadığı için kendi kendimi kurtarmam gerekecekti; bu yüzden bir anda ayağa fırladım ve yarısını bitirebildiğim elmamı tezgâhın üzerine bıraktıktan sonra dolaptan bardak çıkarıp kendime su doldurdum, ardından sol elimin işaret ve başparmağıyla burnumu tıkayıp suyu tek içişte bitirdim.

... ve geçmişti. Belki sekiz, belki de on saniyede...

Mutlulukla gülümsediğim sırada kapı zilini duydum ve Kıvanç'ın geldiğinden emin olarak, masamın üzerine bıraktığım telefonumu da alarak mutfaktan çıktım. Beni gördüğünde, gözlerinde herhangi bir ışıltı oluşmadı veya bana küçücük bir tebessüm bile bahşetmedi. Yaptığı tek şey ifadesizce önce suratımı, ardından vücudumu incelemek ve arkasını dönmeden hemen önce, "Gidelim." demek oldu.

Otomobile bindiğimizde, emniyet kemerimi taktım ve Kıvanç'a baktım. Beni şaşırtarak, motoru çalıştırmadan ve bana bir kez dahi bakmadan önce o da emniyet kemerini taktı. Bu konuda onu tebrik etmek için dudaklarımı araladığımda, şansımı fazla zorlamamam gerektiğini düşünerek tekrar kapattım. Motoru çalıştırdıktan sonra otomobili hareket ettirdiğinde radyo çalmaya başladı ve sonra Kıvanç ilk kez benim yanımdayken, radyoda çalan şarkıya eşlik etti. Bir an ben de şarkıya eşlik etmek istesem de anın büyüsünü bozmak istemedim ve etmedim.

Şarkı bittiğinde, dudaklarımın arasından, "Sesin çok güzel." itirafı çıktı ve ona ilk kez hem de bilinçsizce bunu itiraf ettiğimi fark ettim.

"Biliyorum." Gözlerimi kıstım, başımı aniden ondan yana çevirdim. Bir süre gözlerimden ışınlar çıktı ve Kıvanç'ın güzel cildine zarar verdi. Acısını nihayet hissedebildiğinde ise o da başını benden yana çevirdi. "Ne var kızım, doğru söze ne denir?" diye sordu. "Hem sesim çok güzel olmasaydı bunca insan sesime iltifat etmezdi herhâlde!"

Bir ona baktım, bir de ondan daha büyük olan egosuna... Sonra döndüm ve kendime dedim ki; ya sabır...

Yabancı bir şarkı çalmaya başladığında, sırf şarkıyı söyleyen kadına ayıp olmasın diye içimden de olsa ona eşlik etmeye başladım. Ayıp olabilirdi çünkü Kıvanç ona eşlik etmiyordu. Yani mesela, ben şarkıcı olsam ve insanlar şarkılarımı dinlerken bana eşlik etmeseler, çok kırılırdım. Bu yüzden iyi ki de şarkıcı değildim. Zaten istesem de olamazdım ama konumuz bu değil.

"Bora nasıl?" diye sordum, hem konu açmak hem de zihnimi dağıtmak amacıyla.

Cevap vermek yerine sanki ben hiç soru sormamışım gibi davranıp, sol elini yavaş hareket ettirerek cebine soktu ve cebinden sigara paketini çıkardı. Direksiyonu tutan sağ elini direksiyondan çekip paketten bir sigara dalı alıp yaktıktan sonra dudaklarının arasına koydu ve sağ eli tekrar direksiyonu tuttu. Kendi tarafındaki yani şoför koltuğunun camını biraz olsun açtıktan sonra sigarasından derin bir nefes çekti ve nefesi cama doğru üflerken, "İyi." diye cevap verdi.

Merhaba, kısa ve oldukça geç cevap veren Kıvanç Vuran!

Devirdiğim gözlerimi, direksiyonu tutan sağ eline çevirdim. Uzun parmaklarıyla eli, kelimenin tam anlamıyla kusursuzdu. Ellerinin bir sanatçıya ait olduğu açık bir şekilde

belliydi fakat eğer Kıvanç'ı tanımasaydım, sadece eline bakarak onun resimle uğraştığını düşünebilirdim. Gerçi onu tanıdıktan sonra bile resim çizip çizmediğini, ona sorana dek çiziyor olarak düşünmüştüm ya, neyse...

Gözlerimi onun güzel ellerinden alıp güzel yüzüne çevirdim. Kaşları ne çok kalın ne de çok inceydi. Mesela kendiminkilerle kıyaslayacak olursam, benim kaşlarım Kıvanç'ın kaşlarından daha kalın ve seyrekti. Dudakları da ne çok kalın ne de çok inceydi. Mesela yine kendiminkilerle kıyaslayacak olursam, benim dudaklarım Kıvanç'ın dudaklarından daha kalındı ve rengi daha solgundu. Birkaç gündür okula gitmediği için sakallarını uzatmıştı ve bu onu birkaç yaş daha büyük gösterirken, daha karizmatik de göstermişti. Saçları, Deniz veya Cem'inki kadar uzun veya Batu'nunki kadar kısa değildi. Çoğu zaman saçlarının ön tarafını hafifçe kaldırıp sola doğru attırıyordu ve bu ona az da olsa serseri havası katıyordu.

"Tamam, biliyorum. Çok fazla kusursuz, karizmatik ve yakışıklı bir suratım var fakat bebeğim, arabayı durduralı çok oluyor. Artık diyorum, insen mi?"

Önce kendisini övüp sonra bana kapalı bir şekilde laf sokmuştu. Afallayarak başımı salladım ve sonra kapıyı açıp otomobilden bir an önce indim. Yüzüm kızarmamıştı çünkü böyle şeylerde utanacak bir kız değildim fakat bozulmuştum ve bunun intikamını pekâlâ da alacaktım.

Ozan ve Irmak'la buluştuktan sonra kısa bir selamlaşma faslı yaşadık ve ardından lunaparkı gezmeye başladık. Ozan, Irmak ve ben, kendimize pamuk şeker aldığımızda, Kıvanç tabii ki de bunu çocuksu buldu ve kendisine pamuk şeker almadı. Hunharca yediğim, Kıvanç'a da yedirmeye çalıştığım dakikaların sonunda ellerim ve ağzımın etrafı hep şeker olmuştu. Ozan, çarpışan arabalara binmeyi teklif ettiğinde, Kıvanç bunu da çocuksu buldu ve kabul etmedi. Ozan ve Irmak,

çarpışan arabalara binmeye gittiklerinde, Kıvanç'ın sigara paketinden bir tane sigara dalı çıkardığını gördüm.

"Kıvanç?" diye seslendim. Sigara dalını yaktı ve mırıltıyla cevap verdi. "Lavaboya gidelim mi?" diye sorduğum sırada ise sigara dalı dudaklarının arasındaki yerini çoktan almıştı bile.

"Ne yapacaksın?" diye sorduğunda, sigarası düşecek gibi olmuş fakat düşmemişti.

Aslına bakılırsa, işeyeceğim, Kıvanç, demek ya da lavaboda ne yapılır, diyerek onu bozmak istesem de "Ağzımın etrafı hep şeker oldu, yıkayacağım." dedim.

"Ben yıkarım?" diye sorarcasına konuştuğunda, kaşlarımı çattım.

"Yanında su mu taşıyorsun?"

"Hayır." dedi ve hafifçe gülümsedi. Bakışları dudaklarıma kayarken, "Öperim, yıkamış olurum, olmaz mı?" diye sordu.

Bakışlarımı kaçırıp, "Korku evine mi girsek?" diye sordum.

Kabul etmedi. Sonraki üç dakika boyunca ne yapmak istemiş olursam olayım hiçbirini kabul etmedi ve ben de en sonunda öfkelenip, olduğum yere çöktüm. Bağdaş kurarak oturup dizlerimi dirseklerime dayadıktan sonra çenemi iki elimin arasına koydum ve kaşlarımı çatmaya devam ettim. Etrafımızdaki insanlar halime gülmeye ve beni işaret etmeye başladıklarında, Kıvanç da beni işaret ederek, "Tanımıyorum." dedi ve birkaç adımda yanımdan uzaklaştı.

Bu hareketi ile ona şaşkınca baktım ve bir anda ayağa kalkıp, "Beklesene!" diyerek peşinden koşturdum. İnsanlar arkamdan gülmeye devam ediyordu fakat bu gerçekten hiç umurumda değildi. Yanına vardığımda, sol koluna hafifçe dokundum ve bu onun bedenini bana doğru çevirmesine sebep oldu.

"Buraya keyfimi kaçırmak için mi geldin?" diye sorduğumda, ellerini ceplerine koyup omuz silkerek, "Evet." dedi dürüstçe.

"Gıcıksın!" diye bağırdım.

"Aptalsın." dedi oldukça normal bir ses tonuyla.

"Pisliğin tekisin!"

"Geri zekâlısın."

"Kaba ve odunsun!"

"Yüzsüzsün."

"Egoistsin!"

"Solucan'sın..."

Sustum çünkü onun da dediği gibi doğru söze ne denirdi ki...

"Tamam, hadi şuna binelim." dedi ve henüz neye olduğunu anlamamış olmama rağmen jeton almaya gitti.

Peşinden gidecekken, telefonumun çalmasıyla duraksadım ve cebimdeki telefonumu çıkarıp, annemden gelen aramayı, "Efendim?" diyerek cevapladım.

"Neredesin?" diye çok fazla ilgili anne rolüne devam ettiğini kanıtlarcasına sordu.

"Dışarıdayım."

"Kiminle?"

Gözlerimi devirip, "Kıvanç, Ozan ve Irmak." dedim.

"Ne zaman geleceksin?"

"Anne, iyi misin?"

"Akşam yemeği için seni bekleyeyim mi?"

Son zamanlarda öğle ve akşam yemeklerini birlikte yediğimiz aklıma gelirken, "Hayır." dedim. "İki saat sonra ancak gelirim." diye devam ettim. Telefonu kapatmak üzereyken, boştaki sol elim Kıvanç tarafından tutuldu ve bir anda beni çekelemeye başladı.

"Hey!"

"Ne var?"

"Neye bineceğiz?" diye sorduktan sonra önünde durduğumuz şeye gözlerimi kocaman açarak baktım. "Yok artık!"

Yüzünü bana çevirdi, dudakları hafifçe kıvrıldı ve "Var artık." dedikten sonra tekrar çekelemeye başladı.

"Yahu binmeyeceğim!"

"Bineceksin!"

"Hayır!"

"Evet!"

"İmdat! Zorla dönme dolaba bindiriyorlar!"

... ve bindirdiler. Dönme dolap çalışmaya başladığında, ortadaki yuvarlak, kalın demire sıkıca tutundum ve gözlerimi yumdum.

"Aç gözlerini..."

"Hayır." dedim başımı iki yana sallarken. "Ayrıca dua et seni seviyorum, yoksa seni dönme dolap en tepedeyken aşağıya atardım!"

"Atabilir miydin cidden?" diye alayla sordu. Atamazdım. Başım dönerdi ve onunla birlikte ben de aşağıya düşerdim.

"Öleceğiz. Kıvanç, öleceğiz ve bu senin yüzünden olacak..."

"Gözlerini aç Solucan!"

"Ne diye beni bu lanet şeye bindirdin ki?"

"Yükseklik fobini yenmen için..."

"Fobimi yenmek gibi bir isteğim yoktu!" dedim gözlerimi açıp öfkeyle ona bakarken. Sonrasında gökyüzüyle karşılaştım ve gözlerimi tekrar kapatırken, "Öleceğiz..." diye fısıldadım.

Oflayıp, "Madem öleceğiz, o zaman ölmeden önce son bir kez daha öpüşelim." dedi, hemen ardından dudaklarını benimkilere bastırıp, ellerini enseme koydu. Demiri tutan parmaklarım gevşerken, dudaklarımdaki dudaklarının baskısı

bir anda kayboldu. Gözlerimi açıp ona baktığımda, kaşlarını çattığını ve yüzünü ekşittiğini gördüm.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Dudaklarına ne sürdün?"

"Nem-"

"Bundan sonra dudaklarına hiçbir şey sürme." diye sert bir tonla konuştuktan sonra elinin tersiyle kendi dudaklarını sildi.

"Neden?"

"... çünkü sevmiyorum, süreceksen bile benimle öpüşeceğin günlerde sürme."

"Hangi günlerde öpüşeceğiz?"

"Her gün."

Tişörtünün alt kısmını kaldırdıktan sonra ucuyla dudaklarımı sildi. Kaşlarımı çatarak ona baktığım bu süre zarfından sonra bana yaklaşarak dudaklarımı kısa bir anlığına inceledi ve sonra başparmağını üzerinde gezdirdi. Sanırım tüm kremin geçtiğine inanmak istiyordu.

Parmağını dudaklarımın üzerinden çektikten sonra tişörtünün alt kısmıyla bir kez daha sildi ve "Bu da bunun bedeli olsun." dedi.

Ona, bedelin ne olacağını sormama izin vermeden, dudaklarımı tekrar öpmeye başladı ve üç saniye sonra alt dudağımı ısırdı. Canımın yandığını hissettiğimde, onu ittirmeye çalıştım. Dudaklarımız kısa bir süreliğine ayrıldı fakat Kıvanç benden daha atik davranarak dudaklarımı tekrar öpmeye başlayıp üç saniye sonra alt dudağımı sertçe ısırdı.

Acıyla inleyerek onu ittirdiğimde, bu sefer karşı koymadı ve dudaklarını kendi isteğiyle benimkilerden ayırdıktan sonra güldü. Buna karşılık olarak öfkeyle, "Ne yaptığını sanıyorsun sen ya?" diye sordum.

"Sanıyorum ki ilk dönme dolap maceranı korkusuz bir şekilde atlattın." dediğinde, dönme dolabın dönmeyi bıraktığını fark ettim. "Bence bana küçük bir teşekkür borçlusun."

Sırf yükseklikten korkmayayım diye zihnimi farklı şeylerle oyalamak amacıyla bunu yaptığını kastetmiş olsa da ona inanmıyordum, inanmayacaktım da... Tam ona inanmadığımı söyleyecektim ki görevli kapıyı açtı ve Kıvanç hiç de centilmen bir erkek gibi davranmayarak benden önce inip benim inmeme de yardım etmedi.

Arkasından gözlerimi devirdim ve kendi başıma inip onun peşi sıra ilerledim. Kıvanç'ın arkası bana dönükken, dudağıma herhangi bir zararın gelip gelmediğini merak ettim ve telefonumun kamerasından dudaklarıma baktım. Şimdilik bir şeyi yoktu.

24

Kıvanç otomobili durduğunda, emniyet kemerimin kilini açtım ve ellerimi birleştirip, otomobilden inmek yerine oturmaya devam ettim. Kıvanç, inmemi söylemek yerine elini cebine soktu ve sigara paketini çıkardı. Bu, bugün içeceği ve sadece benim gördüğüm beşinci sigarasıydı. Gözlerimi kırpmadan sigara dalını nasıl yaktığını ve sonra dudaklarının arasına nasıl koyduğunu dikkatle izledim.

"Ne var Solucan, ne var?" diye sorarak bana döndü.

"Seni seviyorum." dedim omuz silkerek.

Bunu tam olarak şimdi, çok yersiz olacağını bilmeme rağmen söylemek istemiş ve söylemiştim. Herhangi bir şey kazanmış veya kaybetmiş miydim? Hayır... Değişen hiçbir şey olmamıştı.

"Eyvallah."

Söylediğim kelimeye aldırmayarak, "Peki ya sen?" diye sordum. "Sen de kendini seviyor musun?"

"Evet." dedi bir an bile duraksamadan. "İnsan sevilmek istiyorsa, işe önce kendini severek başlamalı ki insanlar da onu sevebilsin. Kendini sevmeyen bir insanı diğer insanlar da sevemez."

Belki birilerinin hayat felsefesi olarak algılayabileceği sözlerinde, cımbızla çekip kurtardığım ve sonra ise aklıma taktığım tek bir şey vardı. Onu da "Sen sevilmek mi istiyorsun?" diye sorarak dile getirmiştim.

"İn artık. İşlerim var, gitmem lazım." diyerek beni açıkça kovduğunda, kaşlarımı şaşkınlıkla havaya kaldırdım.

Kıvanç sevilmek isteyen bir çocuk muydu? Tamam, Ushan'ın öyle bir çocuk olduğundan emindim çünkü bunu açıkça belli edip söylüyordu ama Kıvanç?

"İniyorum." dedim ve kapıya uzandım fakat hemen sonrasında karar değiştirerek ona döndüm.

Ellerimle yüzünü avuçlayıp kendime yaklaştırdım ve dudaklarına kısa ve küçük bir öpücük bıraktım.

Geri çekildiğimde, kaşlarını çattı ve "Bu neydi böyle?" diye sordu. "Veda öpücüğü falan mı?"

Gülümseyerek, "Kim bilir?" diye sordum.

"Bebeğim!.." dedi hafifçe gülümserken. "Veda öpücüğü dediğin böyle olmaz."

Gülerek, "Peki, nasıl olur?" diye sorduğumda, sırıttı.

"Böyle olur." dedikten sonra bu sefer o elleriyle yüzümü avuçlayıp kendine yaklaştırdı ve dudaklarıma gerçekten uzun ve asla küçük sayılmayacak bir öpücük bıraktı.

Yüzümdeki ellerini ve dudaklarımdaki dudaklarını çektiğinde, güldüm ve bir şey söylemeden kapıyı açıp otomobilden indim. Beş saniye bile olsa beklemeden ya da ona el sallama izin vermeden, gaza bastı ve birkaç saniye içerisinde gözden kayboldu. Ben ise bu tavrı karşısında, böyle şeylere artık alışkın olduğum için herhangi bir tepki vermeyerek evime yöneldim.

Kapıyı üç kez çalmama rağmen kimse açmayınca, cebimdeki anahtarımı çıkarıp anahtar deliğine soktum ve çevirdim. Ecrin teyze hariç tüm çalışanlarımızın izinde olduğunu hatırladığımda, Ecrin teyze ve annemin nerede olduğunu merak ederek eve girdim.

Eve girdiğimde, "Anne!" diye seslenerek, evin her köşesine, buzdolabının içine bile baktıktan sonra annemin evde

olmadığına kanaat getirerek odama girdim ve ardımdan odamın kapısını kapattım.

Üzerimdekilerden kurtulmadan önce kendimi yatağıma boylu boyunca attım ve tavanımla bakışmaya başladım. Uzun bir süre tavanımla bakıştık, dertleştik ve bu bakışmayla dertleşmeyi telefonumun titremesi yüzünden kesmek zorunda kaldık. Acele etmeyerek cebimden telefonumu çıkardım ve gelen mesajımı açtım.

Kimden: Ushan

Uzun zamandır görüşmüyoruz. Yarın buluşup bir şeyler yapalım mı?

Dediği gibi gerçekten de uzun zamandır görüşmüyorduk ve hatta büyük bir ihtimalle babamın ölümünden bile bihaberdi. Telefonumla birlikte numaramı da değiştirdikten sonra yeni numaramı pek az kişiye vermiştim ve Ushan o kişilerin arasında değildi. Numaramı nereden bulduğunu merak ettim ve bunu o sormak için mesaj yazmaya başladım fakat başka bir mesaj daha geldi.

Kimden: Ushan

Ha ayrıca numaranı değiştirmişsin, bulana kadar götümü yırttım.

Yazdığım fakat henüz göndermediğim mesajımı sildim ve yerine gülerek başka bir mesaj yazıp, yolladım.

Kime: Ushan

Hastaneye git de diksinler :)

Mesajı yollamamın üzerinden tam dört dakika geçmesine rağmen Ushan'dan herhangi bir mesaj gelmeyince, yaptığım esprinin onu öldürdüğünü düşünerek numarasını aramayı tuşladım. Dördüncü çalışta aramamı cevapladığında, o

konuşmadan hemen önce endişeyle, "Ushan?" diye sorarcasına konuştum.

"Evet." dedi düz bir sesle ve bu, kaşlarımı çatmama sebep oldu.

"Mesajıma neden cevap yazmadın, salak mısın?"

"Ben sadece... Düşünüyordum."

"Ne düşünüyordun?" diye sorarken, yattığım yatağımda doğrulup bağdaş kurarak oturdum.

"Nasıl bir kızı sevdiğimi..."

"Evet, salaksın." dedim ve aramayı sonlandırdım.

Üzerimi değiştirmeden önce, bir süredir açmış olduğum Twitter hesabıma girmek istedim ve girdikten sonra yaklaşık on dakikamı ana sayfada dolaşarak harcadım. Kıvanç'ın yer bildirimi yaptığı tweetini gördüğümde ise aklıma dâhiyane bir fikir gelince sinsice gülümsedim ve WhatsApp'a girdim. Kıvanç'la olan sohbet kutumu açtıktan sonra Kıvanç'a mesaj yazmaya başladım fakat hemen sonra çevrim içi olduğunu görünce, yazdığım mesajı sildim ve başka bir mesaj yazıp, yolladım.

Kiminle konuşuyorsun sen?

Pekâlâ, az da olsa saçmalamış olabilirdim. Öyle ki çevrim içi kalmaya devam ettiği ve mesajımı kesinlikle gördüğü halde mesajıma cevap vermemişti. Kaşlarımı çatarak, bu konu hakkında daha sonra onunla tartışmaya karar verdim ve dâhiyane fikrimi uygulamaya koyuldum.

Twitter şifreni verir misin? Kendim hakkımda tweet paylaşacağım da :D

Mesajı yolladıktan sonra kahkaha atmaya başladım. Kıvanç'ın bana Twitter şifresini vermesi şöyle dursun, dolabının şifresini bile vermesi imkânsız gibi bir şeydi. Şifresini

verdiğini ve benim de kendi hakkımda çılgınlar gibi tweetler attığımı hayal edince, kahkahamı önleyemiyordum.

Bir süre çevrim içi kalmaya devam etti, ardından yazıyor olduğunu gördüm. Heyecanlanarak yatağımda ayağa kalktım ve yatağımın üzerinde volta atmaya başladım.

Sadece beş saniye sonra yolladığı harf ve sayılardan oluşan abudik gubidik mesajın Kıvanç'ın Twitter şifresi olduğunu anladığımda, yatağımın üzerinde zıplamaya başladım. Sadece dört saniye sonra ise yere kapaklandım. Dizimin acısıyla inledim fakat sonra sanki hiç yere düşmemişim gibi tavanıma karşı olan havamın bozulmaması için ayağa kalktım ve yatağıma uzandım. Tavanıma karşı olan havam önemliydi tabii...

Vakit kaybetmeden Twitter'a girdim tekrar ve hesap eklemeye basarak, Kıvanç'ın önce kullanıcı adını sonra ise şifresini yazarak hesabına girdim. Direkt olarak tweet atacaktım ki merakıma yenik düşerek gelen kutusunu açtım. Gelen ve açılmayan dokuz tane mesajı vardı. O an Kıvanç'ın diğer insanlarla nasıl mesajlaştığını merak ettim fakat Twitter'dan şimdiye dek kimseye cevap yazmadığını kendi gözlerimle görünce, hayal kırıklığı ile gelen kutusundan çıkıp, profiline girdim. Atacağım tweeti çok düşündüm. Yazdım, güldüm, sildim; yazdım, kahkaha attım, sildim; yazdım, sildim...

En sonunda çok da düşünmeyerek bir tweet attım ve yalnızca otuz saniye sonra Kıvanç'tan mesaj aldım.

@SolucanNehir her şeyimsin, mi? Cidden mi?

Kahkaha atarak, mesajına cevap yazdım.

Hahahahahhaha
Hatta puhahahahah
Ve hatta zuhahahahah

Aldığım karşılık ise WhatsApp engeli oldu.

Buna üzülmedim, yani üzüldüm ama çok üzülmedim ve attığım tweeti silip silmediğini merak ederek Twitter'a girdim. Silmediğini görünce, daha da cesaretlenerek ikinci bir tweet atmaya karar verdim. İkinci tweeti yazarken, kapı zilini duydum ve telefonumu yatağımın üzerine bırakarak kapıyı açmak için koşar adımlarla odamdan ayrıldım.

Annemin olduğunu sanıp, ne bir kim o sorusunu sorarak ne de dürbünden kimin geldiğine bakarak kapıyı açtım ve daha önce hiç görmediğim bir adamla karşılaşınca, kaşlarımı hafifçe çattım.

"Merhaba Nehir Hanım!" dedi adam hafifçe gülümseyerek.

Çalışanlardan biri olduğunu sanarak, "Merhaba?" diye sorarcasına konuştum.

"Anneniz evde mi?"

Çalışanlardan biri olduğuna emin olarak, "Hayır." dedim.

Yapmacık bir tavırla, "Oh, oh, ne güzel..." diye konuştuktan sonra bana doğru bir adım atınca, kaşlarımı çattım ve kapıyı kapatmak istedim fakat adamın burnuma kapattığı bez ile gözlerimin kapanması bunu yapmama engel oldu.

--

Burnuma dolan ağır sigara kokusu öksürmeme sebep olurken, boğazımın acıdığını hissettim. İki kez üst üste öksürdükten sonra tutulmak üzere olan boynumu hafifçe kaldırıp, gözlerimi kırpıştırarak açtım.

"Küçük kuşumuz sonunda uyandı, ha?" diye keyifle konuşan adamı ilk başta bulamadı gözlerim.

Etrafıma bakındım ve bana epey tanıdık gelen bu evin salonunun tam ortasında, sandalyeye bağlı bir şekilde oturtulduğumu ve o keyifle konuşan adamın ise tam karşımdaki deri koltukta oturduğunu gördüm.

"Sen de kimsin?" diye fazla rahat bir şekilde sorduğumda, her an bir yerlerden Gay Boy'un çıkabileceğini düşünüyordum.

Geçen sefer Umut Güven beni kaçırttığında, Gay Boy'la bu salonda oturup, dertleşip, çekirdek çitleyip, kola içip, üstelik bir de film izlemiştik. Yine öyle bir şey olacağından neredeyse emin olduğumdan rahattım ve Gay Boy'un yani Selman'ın her an salona girmesini bekliyordum.

Adam bana cevap vermeyince, gözlerimi salonun girişinden çekip adama diktim. Gözlerini kırpmadan bana bakmaya ve sigarasını içmeye devam ediyordu. Kıvanç'ın içtiği sigaralar ince ve uzun dallardı fakat bu adamın sigarası kalın ve uzun olduğu gibi daha kötü kokuyordu. Sanki daha ağır ve zehirli... Kısa bir süre sonra Umut Güven'in bu sefer Gay Boy'a değil de başka bir adama yani bu sigara içen adama beni kaçırttığını anladım ve endişeye kapıldım çünkü bu adam bana bakmak ve sigara içmek dışında başka hiçbir şey yapmıyordu.

Eğer saatlerce bana bu şekilde bakmaya ve sigara içmeye devam ederse ya psikolojik baskıdan ya da sigara zehrinden ölebilirdim. Bunu ona söylemek için dudaklarımı araladığım sırada benden önce davranarak, kanımı donduran o cümleyi söyledi.

"Ben Umut Güven ve galiba sen de Kıvanç'ın her şeyi oluyorsun, ha?"

25

Kıvanç'tan

Sıkıntıyla çenemi sıvazladıktan sonra bir kez daha fakat bu sefer daha sert bir şekilde, isminin üzerine dokundum. Çalan telefonu, önceki otuz üç aramamda olduğu gibi yine cevaplanmazken, öfkelenerek telefonumu fırlatmak amacıyla elimi havaya kaldırdım.

Ozan elimdeki telefonumu, "Hoop." diyerek aldıktan sonra, "Sakin ol kardeşim!" dedi.

"Sakin falan olamam!" diye âdeta gürlercesine konuştuktan sonra, "Sen Irmak'ı ara, ben de Batu'yu arayacağım." dedim. Ozan, Irmak'ı aramak için telefonunu cebinden çıkarırken, ben çoktan Batu'yu aramıştım bile.

"Efendim?" diyerek aramamı cevapladığında, hâl hatır sorma faslını es geçerek direkt olarak, "Nehir yanında mı?" diye sordum.

"Hayır, ne oldu?"

"Aramalarımı cevaplamıyor."

"Trip atıyordur?"

"Ozan'ın aramalarını da cevaplamıyor?"

Rahat bir edayla, "İkinize de trip atıyordur?" diye sorarcasına konuştuğunda, hiçbir şey söylemeyerek aramayı sonlandırdım ve eş zamanlı olarak Irmak'la olan konuşmasını sonlandıran Ozan'a sorup, "Neredeymiş?" diye sordum.

"Irmak da bilmiyor."

Gözlerimi yumarken alt dudağımı ısırdım ve hemen sonrasında, "Şunların yavşak bir arkadaşları vardı, neydi adı... Siyah ve uzun saçlı, hani salak salak her şeye gülüyor falan..." diye konuşarak, Nehir'in sevdiği fakat benim hiç sevmediğim o çocuğu tarif etmeye çalıştım.

"Cem mi?" diye sorduğunda, hafızamı yokladım.

"Sanırım, evet." dedikten sonra, "Numarası var mı sende?" diye sordum.

"Var." dediğinde, başka bir zaman olsa gözlerimi devirip, "Olmasaydı şaşardım zaten." diyerek dalga geçerdim.

Ozan'ın rehberinde en az altı yüz kişi vardı ve Ozan bu altı yüz kişiden en fazla yüzünü gerçekten tanıyordu. Garip bir şekilde, tanıştığı ya da merhabalaştığı herkesin numarasını rehberine kaydediyordu. Cem'in numarasının onda olmaması tuhaf kaçardı ki zaten vardı. Ozan, Cem yavşağının numarasını söylediğinde, numarayı tuşladıktan hemen sonra aramaya bastım ve Ozan da Deniz'i aradı.

Yavşak Cem aramamı ikinci çalışta, "Alo?" diyerek cevapladığında, öfkemi dizginlemeye çalışarak, derin bir nefes aldım.

"Ben Kıvanç." dedikten hemen sonra, "Nehir yanında mı?" diye sordum.

"Hangi Kıvanç?" diye aşırı derecede aptalca bir soru sorduğunda, ilk başta ne diyeceğimi bilemedim.

Nehir'in sevgilisi olan Kıvanç? Hayır... Nehir'in yanında dolaştığı Kıvanç? Hayır... Kıvanç Vuran? Belki...

Soyadımla birlikte ismimi söyleyeceğim sırada daha da öfkelenerek, "Sana ne lan hangi Kıvanç olduğumdan?" diye sordum. "Nehir yanında mı, değil mi, sen onu söyle!"

"Değil." dedikten hemen sonra, "Neden ki?" diye sordu.

"Aramalarıma cevap vermiyor."

"Sıçıyordur." diye basit bir şekilde cevapladığında, hangi insanın tam yirmi dakika boyunca sıçabileceğini düşündüm.

"Siktir git." dedikten hemen sonra ise aramayı sonlandırdım.

Öfkeden ellerimin titrediğini fark ettiğim sırada Ozan da aramasını sonlandırdı ve konuşmak yerine başını iki yana sallayarak, Nehir'in, Deniz'in yanında da olmadığını belirtti.

"Evine gidiyorum." diyerek oturduğum yerden kalktım.

"Irmak'a söyledim, o çoktan yola çıktı bile." dediğinde ise kısa süreliğine düşündükten sonra nefesimi sesli bir şekilde vererek tekrar oturdum.

"Onu WhatsApp'tan engelledim diye bunu yapıyor olamaz, değil mi?" diye sorduğumda, kaşlarımı kaldırmıştım. Eğer gerçekten sırf onu WhatsApp'tan engellediğim için bunu yapıyorsa elimden çok çekeceği vardı.

"Valla bu kız milletini anlamak zor, olur mu olur..."

Bir anda aklıma gelen fikir ile Nehir'in annesini aramaya karar verdim. Daha önce bunu neden düşünmediğimizi sorgulamak yerine rehberime girerek Göksu Aksoy ismini buldum ve aramaya bastım.

"Buyurun?" diyerek açan Göksu'ya karşılık olarak, "Merhaba, ben Kıvanç." diyerek selam verdim.

"Merhaba Kıvançcığım!.."

"Nehir sizin yanınızda mı?"

"Hayır." dedikten hemen sonra, "Ben de senin yanında olduğunu sanıyordum?" diye sorarcasına konuştu.

"Son yarım saattir aramalarımı açmıyor."

"Telefonu odasındaydı."

"Nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Irmaklar-"

"Hayır, değil, hepsini aradım." diyerek sözünü kestim.

"Belki de dolaşmaya çıkmıştır."

"Eve gelirse, beni arar mısınız?"

"Tabii." dediğinde aramayı sonlandırdım ve kadının aşırı rahatlığı sebebiyle daha da öfkelendim.

Kızın ortada yok be kadın, az endişelen, kalk bir çevrendekileri ara!

Son bir ihtimal olarak rehberimden Ushan'ın adını buldum ve onu aradım. Eğer Nehir onun yanındaysa, elimden daha çok çekeceği vardı çünkü Ushan, Nehir'in bana âşık olduğunu bilmesine rağmen onun etrafında dolanmaya devam eden piçin tekiydi ve ondan hiç hoşlanmıyor, Nehir'in onunla görüşmesini istemiyordum. Maalesef ki iyilik meleği ve çoğu zaman burnunun dikine giden sevgili Nehir'imiz, beni dinlemeyip, onunla gizli gizli görüşüyordu.

"Hayırdır?" diyerek aramamı cevaplayan Ushan'a henüz ilk saniyede kıl olup aramayı sonlandırmak istedim fakat Nehir için bunu yapmadım.

"Nehir yanında mı?"

"Hayır..."

"Nerede olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Belki Rüya'yladır." dediğinde, çattığım kaşlarım daha da çatıldı.

Rüya da kimdi? Daha da önemlisi, benim tanımadığım ve üstelik Nehir'in arkadaşı olan bu kızı Ushan nereden tanıyordu?

"Rüya'nın numarasını ver."

"Bende yok ki." dediğinde, "O zaman bul!" diye bağırdım ve sonra aramayı sonlandırdım.

Artık Ozan da en az ben kadar endişelenmişken, ihtimal bile vermediğim halde, "Damla'yı arasana." dedim. "Belki onunladır..."

--

Saat gece yarısını geçiyordu ve Nehir'den hâlâ en ufak bir iz veya haber yoktu. Göksu, üç saat önce polise gitmiş, Nehir için kayıp ihbarı vermişti. Bunun yanı sıra Irmak ile Cem,

Nehir'in okuldaki diğer arkadaşlarını aramış, Deniz ile Batu, Nehir'in babasının mezarlığına gitmiş ve Ozan ile Damla tüm AVM'leri dolaşmışlardı. Ushan ve bana ise Bordo Caddesi ile hastaneleri dolaşmak kalmıştı. Hiçbir yerde yoktu. Sanki gerçek bir solucan olmuştu da toprağın altına girmiş gibiydi.

Sigaramdan bir nefes daha çektiğimde, Damla öfkelenerek sigaramı elimden aldı ve ucunu kül tablasına bastırarak sönmesini sağladı. Kaşlarımı şaşkınca havaya kaldırarak, "Sigaramı nasıl söndürürsün?" diye sorduğumda, kül tablasındaki içtiğim diğer sigara dallarını gösterdi. Sıkıntıya düştüğümde sigara içerdim, son birkaç saatte bir buçuk paket sigara bitirmiş olabilirdim ve bu sağlığım için kötü olabilirdi ama yine de kimse içtiğim sigaraya karışamazdı. "Bir daha sakın sigarama dokunma!"

"Hıncını Damla'dan çıkarma." dedi Ozan ve ben de ona dönerek daha da öfkeli bir şekilde, "Bana emir verme!" dedim.

Bordo Caddesi'ndeki kişiye özel odaların tekindeydik. Gerek olmadığı halde, Ushan, Irmak, Deniz ve hatta Cem bile yanımızdaydı. Batu ve Damla'yı bir nebze kabul edebilirdim, Ushan'ı da edebilirdim fakat diğerleri? Hele ki Cem?

"Eğer Sümüklü bize kötü bir şaka yapıyorsa, ortaya çıktığında ona çok fena şeyler yapacağım!" dedi Irmak ve belki de ilk kez ona katılarak, "Ben de." dedim.

Odanın içinde kulakları sağır eden bir sessizlik oldu. Bu sessizlik sona erene dek ben üç tane daha sigara içtim. Deniz, Irmak'ı sakinleştirmeye çalıştı. Ozan, bana eşlik ederek iki tane sigara içti. Damla, topuklu ayakkabılarının çıkardığı seslere rağmen odanın içinde volta attı. Cem, telefonuyla uğraştı. Batu, Damla'ya dakika başı oturmasını söyledi. Ushan ise aynı Cem gibi telefonuyla uğraştı. Artık beklemek dışında yapabileceğimiz bir şey olmadığına inandığım sırada ise telefonumun melodisi odanın içini doldurdu. Telefonumu, bıraktığım

sehpanın üzerinden aldıktan sonra yabancı numaradan gelen aramayı cevapladım ve kulağıma götürdüm.

"Kıvanç?" diye sorarcasına konuşan Nehir'in sesini tanıdığımda, rahatlarcasına derin bir nefes alıp verdim ve "Seni doğurtan ebenin ağzına sıçayım ben, neredesin sen?" diye öfkelenerek sordum.

"Kimmiş, kimmiş?" diye merakla soran Irmak'a dönerek, "Nehir." diye cevap verdim.

"İyi miymiş, iyi miymiş?" diye merakla sormaya devam ettiğinde, kızın, endişelendiğinde ikilemeleri fazla kullandığını ve bir kez cevap verdiğimizde çok fazla yüz bulup başka sorular da sorduğunu anlayarak, ona cevap vermedim.

"Birincisi, beni doğurtan ebeme küfür etmemelisin çünkü eğer yaşasaydı çok üzülürdü. İkincisi ise nerede olduğumu bilseydim, söylerdim ama ne yazık ki bilmiyorum."

Bu tarz durumlarda aşırı derecede saçmalayan Nehir, yine öyle yaparak saçmalamıştı ve bu daha birkaç saat olmasına rağmen onun saçmalayışını bile özlememi anlamama sebep olmuştu.

Her ne kadar saçmalaması beni öfkelendirmemiş olsa da sahte bir öfkeyle, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye soludum.

"Şunu saçmalıyor ki... Her şeyin, bir kuş misali avuçlarımın içinde Kıvanç!" diyen Umut Güven'in sesi kulaklarımı doldurunca, dudaklarım hafifçe aralandı ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Etrafımdakiler bana merakla bakıyorken ve Damla konuşmayı dinlemek istiyorken, Umut Güven, "... ve bu avuçlarımın içindeki kuş, çok yakında ölecek." dedi oldukça ciddi bir tavırla.

Yalan söylemiyordu. Şaka veya blöf de yapmıyordu. Ciddiydi. Umut Güven dediğini yapar, yapana kadar ise kendi canını dahi olsa feda ederdi. Nehir'in ölüm düşüncesi zihnimde bin farklı cümle şeklinde gezinirken, sertçe yutkundum.

"Neden?" diye sordum, kendime gelebildiğim sırada.

"Hazel'ımı sen öldürdün Kıvanç!" diye tısladı. "Hazel'ı öldürdüğün gün sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Peki ya, şu aptal kızı ilk kaçırttığım gün sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Ben bir buçuk yıldır bu ânı bekliyorum, bu an için yaşıyorum. O gün hapse girseydin, ne olacaktı? Adalet yerini mi bulmuş olacaktı? Hayır... Peki ya sonra ben sana fiziksel acı çektirseydim, ne olacaktı? Acım dinecek miydi? Hayır..."

"Umut-"

"Yaşattığını yaşa, diye bir söz vardır. Hazel benim her şeyimdi ve sen benim her şeyimi öldürmüştün. Sen tuhaf bir çocuksun Kıvanç!.. Herkesi çok çabuk ve çok sevemiyorsun. Bora'yı çok sevdiğini biliyorum. Aslına bakarsan, ilk başta onu öldürmeyi düşünmüştüm."

"Hayır." diyerek sözünü kestim. Bora ölemezdi.

"Sonra aklıma Hazel'ın Bora'yı ne kadar çok sevdiği geldi ve vazgeçtim çünkü Bora'yı öldürseydim, Hazel bana çok kızabilirdi, bu yüzden ben de hep bekledim. Başka birine âşık olmanı bekledim çünkü âşık olduğun kızı öldürürsem, Hazel bana kızmazdı, aksine bu onun çok hoşuna giderdi."

"Ben..."

"Sen sadece sus Kıvanç, sus ve dinle..." dedikten sonra kısa bir sessizlik oldu, ardından Nehir'in acı feryadını duydum.

"Yapma!" diye bağırırken, oturduğum yerden kalkmıştım. Nehir de ölemezdi!

"Hazel benim her şeyimdi. Sen benim her şeyimi öldürdün Kıvanç, bu yüzden ben de senin her şeyini öldüreceğim. Tam olarak şimdi, o çok sevdiğin, âşık olduğun her şeyin ellerimin arasındayken, onu öldüreceğim ve sen de aynı benim gibi her şeyini kurtaramayacaksın."

"Hayır..."

"Acıysa acı..." diye mırıldandı. "Her şey kısasa kısas olacak..."

Aramayı sonlandırdığında, yaptığım tek şey biraz önce oturduğum koltuğa yıkılırcasına oturmak ve sertçe yutkunmak olmuştu. Etrafımdaki insanlar konuşuyordu, sorular soruyorlardı ve birkaçı bana dokunuyordu. Sesler birbirine karışıyorken, hiçbir şeyi algılayamıyor ve tepki veremiyordum.

"Umut Güven." diye fısıldadım çok sonra. "Nehir'i öldürecek."

Sesler karışmaya devam ederken fısıldadığım bu cümle, odanın ortasına bomba misali düşmüştü ve bir yıkımı doğurmuştu. Birbirine karışan sesler kesilmiş, odanın içinde gürültülü bir sessizlik doğmuştu. Görüşüm netti ve insanların dehşete kapılan yüz ifadelerini görebiliyordum. Irmak ağlıyordu, her zamanki gibi... Deniz ve Cem ne yapacağını bilemez bir ifadeyle ortalıkta dolanıyordu. Ozan, Irmak'ı teselli etmeye çalışıyordu. Damla, Batu'nun yanındaydı. Ushan ise aynı ben gibi tepki vermeden etrafındaki insanları seyrediyordu.

"Çekil lan önümden!" diye bağırarak konuşan kız, odaya gelen sesiyle bir anda içerinin havasını değiştirmişti. Kızın sesi kendime gelmemi sağlarken, "Sen kime dokunduğunu sanıyorsun?" diye bağırarak devam etmişti. "Kıvanç'la görüşeyim var ya, seni doğduğuna pişman ettireceğim!"

Batu, kızın cırtlak sesine daha fazla tahammül edememiş olmalı ki oturduğu yerden kalktı ve odanın kapısını açtı. Tam o sırada içeriye cırtlak sesin sahibi olduğunu sandığım kız düşerek girdi.

Oturduğum yerden kalktım, eş zamanlı olarak etrafındaki insanlara şaşkınlıkla bakan kız, bakışlarını bende durduğunda, "Kıvanç, benim, Rüya!" diye bağırdı. O Rüya bu Rüya mıydı?

"Tamam, bırak." dedim, Nehir'in arkadaşı Rüya olduğunu söyleyen kızı odadan çıkarmaya çalışan adama.

Başını sallayıp ardından kapıyı da kapatarak odadan çıkan adamdan sonra, "Şu adamlara birileri terbiye versin, hiç hoşlanmadım." dedi Rüya ve ayağa kalkıp ellerini çırparak,

"Selam, ben Rüya, Nehir'in kadim dostuyum ve ne yazık ki ona birkaç saattir ulaşamıyorum... Göksu teyze, Nehir'in kayıp olabileceğini söyledi bana ve sonra da beni buraya yönlendirdi. Son durum nedir?" diye gerçekten hızlı diyebileceğimiz bir şekilde konuştu.

Kimse ona cevap vermezken, Irmak gözyaşlarını silerek oturduğu koltuktan kalktı ve Rüya'ya doğru birkaç adım attıktan sonra, "Selam, ben Irmak, Nehir'in ultra kadim dostuyum ve ne yazık ki biz de ona birkaç saattir ulaşamıyoruz ve evet, Nehir kayıp ve son durum bu." dedi.

Olası bir yersiz tartışmanın çıkmaması için Ushan'a işaret verdim ve Ushan, kızın kolunu tutup onu odanın köşesine çektikten sonra bir şeyler anlatmaya başladı. Kısa bir süre sonra Rüya, "Başını dinlemediğim için film koptu şu an bende, tekrar başa dönerek anlatabilir misin?" diye sorunca, daha fazla burada kalamayacağımı düşünerek odanın kapısına yöneldim.

"Nereye?" diye sordu Batu, ben odadan çıkmadan hemen önce.

"Burada öylece oturamam, bir şeyler yapacağım."

"Biz de gelelim." dedi Cem ve ayağa kalktı.

"Esprilerinle mi kurtaracaksın Nehir'i?" diye sorduğumda, yüzünü asarak ve az da olsa bozularak kalktığı gibi tekrar oturdu.

Ushan, Rüya'yla konuşmayı kesip bana doğru gelirken, "Ben de geleceğim, seninki kadar olmasa da benim de adamlarım var." dedi. Haklıydı ve adamlarıyla birlikte işime yarayabilirdi.

Ushan ve ben odadan çıktıktan sonra ardımızdan Ozan ve Batu da çıktı. Kaşlarımı çatarak ikisine baktığımda, Batu açıklama yapmadı, Ozan ise "Irmak'ın ultra kadim dostunu kurtarmak benim de görevimdir." dedi.

Omuz silktim ve arkamı dönerek koridoru yürümeye başladım, tam o sırada topuklu ayakkabıların çıkardığı tak tak seslerini ve ardından adımın seslenildiğini duydum. Kaşlarımı daha da çatarak arkamı döndüm ve koşar adımlarla bize doğru gelmekte olan Damla'yı gördüm.

"Ben de geleceğim!"

Damla'nın heyecanla söylediği cümlenin ardından, benden önce davranan Ozan oflayarak, "Kızım, bir git işine Allah aşkına ya, senin bize ne yardımın olabilir?" diye sordu.

"Ne bileyim." dedi Damla. "Adamları ayartırım falan..."

Ushan başını sallayarak, "En iyi yaptığı şey, bence de gelmeli." deyince, bakışlarımı Batu'ya çevirdim. Hâlâ yüzleşememiştik ve yüzleşememiş olmamız, aramızdaki bağın her geçen gün biraz daha kırılmasına sebep oluyordu.

Ozan ve Batu kısa bir düşünme sessizliğine çekildiğinde, başımı onaylarcasına salladım ve sonrasında diğerlerine söz hakkı düşmeyince, tekrar yürümeye başladık.

Bordo Caddesi'nin çıkışına geldiğimizde, önümüzü her zaman muhatap olduğum ve her zaman sözümü dinleyen üç adam kesti. Kaşlarımı çatarak onlara bakmaya başladığımda, esmer olan, "Umut Güven'in emridir, bu gece bu caddeden çıkamayacaksınız." dedi.

"Ne?" diye alay edercesine sordum.

Hani kısasa kısastı? O gün Umut Güven kızını o otomobilden indirtebilir veya otomobile hiç bindirtmeyebilirdi fakat şimdi bana Nehir'i kurtarmam için en ufak bir şans bile vermiyordu.

Ushan'a kısa bir bakış attığımda, omuz silkti ve biraz önce konuşan esmer adama yumruk attı. Ozan, esmerin solundakine kafa atarken, ben de sağındakine yumruk attım. Batu, Damla'nın elinden tuttu ve koşmaya başladılar. Adamlar olayın farkına varmadan hemen önce ise biz de koşmaya başladık.

Caddeden çıkmak üzereyken, "Kaçmalarına izin vermeyin!" diye bağırdığını duydum birinin.

Koşmaya devam ederken Ushan'ın elindeki silahı gördüğümde, "Sakın ateş etme!" diye bağırdım çünkü biliyordum, çok da mantıklı düşünen bir çocuk olmadığından edebilirdi.

Batu ve Damla caddeden çıkmış, benim otomobilime doğru koşarlarken, Ushan'ın, "Ben daha sonra geleceğim!" dediğini ve ardından otomobilimin aksi yönüne doğru koştuğunu gördüm.

Arkasından hiçbir şey diyemedim ve Ozan'la birlikte koşmaya devam ettik. Adamlar ateş etmeye başladıklarında, otomobile binmiştik. Motoru çalıştırdığımda, iki kurşun arka cama isabet etti ve Damla'nın çığlığı otomobilin içini doldurdu. Otomobili drift yaparak caddeden çıkardım ve adamların peşimizde olmadıklarından emin olana dek hızımı asla düşürmedim.

"Tamam, peşimizde kimse yok." dedi Batuhan ve bu az da olsa hızımı düşürmeme sebep oldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Damla.

Aklıma tek bir yer geliyordu ve her ne kadar az ihtimal veriyor olsam da oraya gidecektim. Damla'nın sorusuna cevap vermeyerek, hızımı biraz daha düşürdüm ve cebimden telefonumu çıkardıktan sonra bana yardım edeceğine inandığım arkadaşlarımı, Ushan'ın deyişiyle adamlarımı aradım.

On beş dakika sonra otomobilimi Umut Güven'in devasa büyüklükteki malikânesinin yakınlarında durdum. Umut Güven'in malikânesine gelmiştik gelmesine de Nehir'in burada olduğunu öğrenmek için eve girmekten başka bir çaremiz yoktu ve ben bunu nasıl yapacağımızı henüz bilmiyordum.

Ozan, "Plan ne?" diye sordu.

"Umarım sadece üç erkek ve bir kız olan bizlerin, Nehir'i kurtarabileceğini düşünmüyorsundur." diyen Damla'ya dikiz aynasından bakarak, "Düşünüyorum." dedim.

"Allah aşkına, bu kızı neden getirdik buraya?" diye sordu Ozan. Bunu kız olduğu için Damla'yı aşağılamak niyetinde söylememişti, Damla için endişelendiğinden söylemişti.

"Çok konuşma, geldim işte!" dedi Damla.

Batuhan ise onları umursamayarak, "Aradıklarından gelenler olmayacak mı?" diye sordu.

"Sadece on kişi." diye cevap verdim. Umut Güven'den korkmayan ve bana yardım edebilecek olan sadece on kişi vardı.

"Eh, dört kişi olmamızdan iyidir." dedi Damla ve o an onu getirdiğimize pişman oldum.

"Ushan mesaj atmış, yirmi kişiyle birlikte geliyor." diyen Ozan'a döndüğümde, Nehir'i kurtardıktan sonra Ushan'a teşekkür etmeyi aklımın bir köşesine not ettim.

Benim topladığım on kişinin ve Ushan'la beraber onun da topladığı yirmi kişinin gelmesini beklediğimiz yirmi dakikanın sonunda, Damla, "Benim sıram, değil mi?" diye sordu.

Arkamı dönerek, direkt olarak Batu'ya baktığımda, gözlerindeki endişeyi gördüm. Nehir için endişelendiği yetmezmiş gibi şimdi bir de Damla için endişeleniyordu. Damla'nın bu işi başarıyla tamamlayabileceği kesin değildi, gerçekten bu görev onun için tehlikeliydi ve Batu da bu yüzden haklı olarak endişeliydi. Damla'nın neden bize yardım etmek istediğine bir türlü anlam veremezken, içeri girmemizde epey yardımının dokunacağını bildiğim için başımı salladım.

Damla otomobilden indiğinde, biz de indik ve ona planı son bir kez daha anlattım. Planı anlatmayı kestiğimde, başını sallayıp arkasını döndü ve eş zamanlı olarak, Ozan'ın, "Damla!" dediğini duyduk. Damla yavaşça bize döndüğünde,

"Bunu yapmak zorunda değilsin." diye devam etti. Haklıydı, Damla bunu yapmak zorunda değildi.

"Biliyorum ama yapmak istiyorum." dedi gülümseyerek.

Batu hiçbir şey söylemedi. Ozan tereddüt ederek bana döndüğünde, bakışlarındaki, gitmesine izin verme, anlamını yakaladım ve hayatımda belki de ilk kez bencil davranmayarak, "Yapma." dedim.

"Çocuklar!.." dedi Damla gülerek. "Hiçbir şey olmayacak..." Gülmeye devam ederken, Ozan'ın kolunun altına girdi ve "Ben Damla Sakin'im." dedi. "Bana bir şey olmaz."

"Yapmasın abi!" dedi Ozan ve Damla kendini çekip kollarını onun boynuna doladı.

Batu'ya döndüm, hâlâ hiçbir şey söylemiyor ve Damla'ya bakıyordu. Damla belki de olanlar için kendini suçluyor ve bu şekilde hem Batu'ya hem de Nehir'e kendini affettirmek istiyordu. Batu ve Nehir beni henüz affetmemişti fakat Damla eğer bu görevi başarıyla tamamlarsa, onu affedebilirlerdi. Eline geçen bu fırsatı tepmemeliydi ve tepmemeye çalıştığı da bariz oluyordu.

Ozan'ın boynundan kollarını ayırdıktan sonra sol yanağından makas alıp, kendi parmak uçlarını öperek, "Oh, mis." dedi gülerek.

"Ya." dedi Ozan ve o anda Ozan'ın neredeyse ağlamak üzere olduğunun farkına vardım.

Arkadaşlığımızın başlangıcından bu yana ne zaman üçümüzden biri şehir dışına çıkacak olursa, Damla onun yanağından makas alır ve sonra kendi parmak uçlarını öperek, "Oh, mis." derdi gülerek. Bu, Damla'nın dilinde bir çeşit vedaydı. Bu sefer hiçbirimiz şehir dışına çıkmıyorduk fakat Damla yine bu hareketi yapmıştı ve sonra Damla'nın bu hareketinin altındaki anlamını çok iyi bilen Ozan, arkasını dönerek bizden uzaklaşmıştı.

"Kıvanç!" dedi Damla ve düşüncelerimden sıyrılıp ona döndüm. "Ben içeriye girdikten sonra sana mesaj atacağım, çok geç kalmayın, olur mu?"

"Kalmayız." dedim ve eş zamanlı olarak kollarını benim de boynuma doladı.

"Kalırsanız da..." dedi fısıldayarak kulağıma doğru. "Batu hep mutlu olsun, olur mu?"

"Düşünme bunları." diye fısıldadım. "Hiçbir şey olmayacak. Sen de Batu da hep mutlu olacaksınız."

Kollarını benden ayırdıktan sonra Batu'ya döndü ve Batu sanki dakikalardır gözünü bile kırpmadan Damla'ya bakmıyormuş gibi bir anda gözlerini kaçırdı ve bunu gören Damla gülerek, "Eşek!.." diye fısıldadı.

Batu, gözlerini tekrar Damla'ya çevirdiğinde, Damla gülümsedi ve ellerini Batu'nun omzuna koyup, parmak uçlarında yükselerek Batu'nun dudaklarının kenarına küçük bir öpücük kondurdu. Batu'nun yerinde olsaydım, sevdiğim kızın bu kadar küçük bir öpücüğüyle yetinmez, kızı kendime çeker ve dudaklarını sertçe öperdim ama Batu yetindi ve put gibi dikilmeye devam etti.

Damla, eve doğru ilerlemeye başladığında, Ozan'ın yanına yaklaşıp, "Kız gibi ağlama lan, bir bok olacağı yok." diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Ozan bir dakika sonra nihayet sakinleşebildiğinde ise biz de Damla'nın arkasından yavaş adımlarla ilerlemeye başladık.

Evin bahçesine yaklaştığımızda, telefonumu titrediğini hissederek cebimden çıkardım ve Ushan'dan gelen aramayı, telefonumu kulağıma götürdükten sonra, "Geldiniz mi?" diye sorarak cevapladım.

"Evet, arabaları park ettik, şu anda sizi görüyoruz."

"Ozan işaret verdiğinde gelin."

"Tamamdır."

Aramayı sonlandırdıktan sonra Batu ve Ozan gibi kafamı uzatarak, Damla'yı izlemeye başladım.

Damla, bahçeden içeriye ürkek adımlarla girdiğinde, tehlikede olduğundan korktuğunu sandım fakat sonra, "Çocuklar, merhaba!.." diye söze başladığında, rol yaptığını anladım. "Kayboldum ve şansa bakın ki telefonumun şarjı bitti... Acaba birinizin telefonunu kullanabilir miyim?"

Şu adamları ayartma işinde gerçekten iyi olduğunu kanıtlamasını sağlayan şey, böylesine basit bir numaraya bile kanıp cebinden çıkardığı telefonu Damla'ya uzatan adamdı. Damla, gülümseyerek ve adamın eline bilerek tahrik edici bir dokunuş bırakarak telefonu eline aldığında, bakışlarım çok kısa bir anlığına Batu'ya kaymıştı. Damla, telefonla birkaç saniye uğraşıp ardından telefonu kulağına götürdüğünde, yine birkaç saniye bekledikten sonra, "Açmadılar." dedi hayal kırıklığıyla.

"Şansına küs." dedi adam ve Damla'nın elindeki telefonunu aldı.

"Sabaha kadar sizin evde kalsam, olmaz mı?"

"Yuh." dedi Ozan ve dirseğimle karnına vurdum.

"Hayır." diyen adam, telefonunu veren salağın yanında duruyordu.

"... ama gidecek bir yerim yok ve ben çok korkuyorum..."

"Hayır..."

"O zaman polisi arayabilir miyim?" diye sordu Damla ve adamlar polis lafını duyunca, birbirlerine bakmaya başladılar.

Kısa bir süre sonra, "Geç içeri." dedi biraz önce şiddetle karşı çıkan adam. Damla, olduğu yerde zıplayıp ellerini çırptı ve teşekkür ederek iki korumayı da yanaklarından öpüp eve girdi.

"Bu şimdi neden onları öptü ki?" diye sorarak Damla'yı hâlâ deli gibi kıskandığını kanıtlamış oldu Batuhan.

Üçümüzün de epey gerildiği ve saklanmak için uğraştığı iki dakikanın sonunda ise Damla'dan mesaj geldi.

Gönderen: Damla

Nehir şu anda evin arka bahçesindeymiş, adamlar konuşurlarken duydum. Tuvaletim var, diyerek tuvalete girdim ve kendimi tuvalete kilitledim. Adamlar olayı çakmadan hem beni hem de Nehir'i kurtarsanız iyi olur.

Ozan ve Batu da benimle birlikte mesajı okuduktan sonra Ozan arkasını dönüp Ushanlara işaret verdi. Ardından üçümüz de saklandığımız yerden çıktık ve yaşadığım bunca zamandır, bana ait olduğunu hissettiğim ilk şeyin hayatını kurtarmak için yürümeye başladım.

26

Kıstığım gözlerimle kendisinin Umut Güven olduğunu iddia eden adama bakmaya devam ederken, "Yahu sen ne kadar boş ve işsiz bir insansın böyle?" deyip, "Hiç mi işin gücün yok da benim gibi birini hem de ikinci kez kaçırtıyorsun?" diye sorduktan sonra, "Hayır, kaçırtacak insan mı bulamadın anlamıyorum ki... Hobi olarak insan mı kaçırtıyorsun? Ne yapıyorsun sen?" diye sorgularcasına devam ettim.

Sigarasının ucunu kül tablasına bastırarak sigarasını söndürdükten sonra oflayarak, "Ne çok ve boş konuşuyorsun sen böyle." dedi âdeta beni taklit ederek.

Beni taklit etmeye çalıştığını fakat başarılı olamadığını ona söyleyecekken, son anda vazgeçerek, "Bir defasında çok ve boş konuştuğum için bir adamı delirtmiştim. Bunu biliyor muydun?" dedim.

Kafasını iki yana sallayarak, "Hiç şaşırmadım, peki sen bunu biliyor muydun?" dedi alay edercesine.

Sonrasında sustuk.

Öksüre öksüre, çoğu zaman oflaya puflaya, az da olsa yuhala yuhalaya geçirdiğim saatlerin sonunda, Umut Güven de sıkılmış olmalıydı ki karşımda bir şeyler yiyip içmeyi bırakıp, cebinden telefonunu çıkardı ve kulağına dayadı. Kiminle ve ne konuşacağını merak ettiğim saniyelerin sonunda, oturduğu deri koltuğundan kalktı ve bana yöneldi.

Telefonunu kulağıma götürmeden hemen önce ise "Kıvanç." dedi.

Eş zamanlı olarak arama cevaplanınca, "Kıvanç?" diye sorarcasına konuştum.

"Seni doğurtan ebenin ağzına sıçayım ben, neredesin sen?" diye öfkeyle sorduğunda, kaşlarımı hafifçe çattım. Kaçırtıldığımı biliyor muydu? Biliyorsa sesimi duyduğu ilk anda böyle bir tepki vermesi şart mıydı? Yani, ne bileyim... Küçük bir seni özledim temalı konuşma ile giriş-

Tamam, pekâlâ...

"Birincisi, beni doğurtan ebeme küfür etmemelisin çünkü eğer yaşasaydı çok üzülürdü. İkincisi ise nerede olduğumu bilseydim, söylerdim ama ne yazık ki bilmiyorum."

Umu Güven'in tuhaf bakışlarına maruz kaldığım birkaç saniyenin sonunda, Kıvanç beni hiç şaşırtmayarak, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye soludu.

Umut Güven, kulağıma tuttuğu telefonu bir anda kendi kulağına götürdü ve "Şunu saçmalıyor ki... Her şeyin, bir kuş misali avuçlarımın içinde Kıvanç!" dedi kötü adam sesiyle. Kötü adam sesi tam olarak nasıl olurdu, bu dakikaya kadar bilmiyordum fakat an itibariyle artık biliyordum. "... ve bu avuçlarımın içindeki kuş, çok yakında ölecek." diye oldukça ciddi bir tavırla ve aynı kötü adam sesiyle devam ederken, biraz önceki deri koltuğuna kurulmuştu.

Kıvanç'ın bir şeyler söylediğini düşündüğüm saniyelerin sonunda, "Hazel'ımı sen öldürdün Kıvanç!" diye tıslarcasına konuştu. "Hazel'ı öldürdüğün gün sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Peki ya, şu aptal kızı ilk kaçırttığım gün sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Ben bir buçuk yıldır bu ânı bekliyorum, bu an için yaşıyorum. O gün hapse girseydin, ne olacaktı? Adalet yerini mi bulmuş olacaktı? Hayır... Peki ya sonra ben sana fiziksel acı çektirseydim, ne olacaktı? Acım dinecek miydi? Hayır..."

Duraksadı.

"Yaşattığını yaşa, diye bir söz vardır. Hazel benim her şeyimdi ve sen benim her şeyimi öldürmüştün. Sen tuhaf bir çocuksun Kıvanç!.. Herkesi çok çabuk ve çok sevemiyorsun. Bora'yı çok sevdiğini biliyorum. Aslına bakarsan, ilk başta onu öldürmeyi düşünmüştüm."

Tekrar duraksadı.

"Sonra aklıma Hazel'ın Bora'yı ne kadar çok sevdiği geldi ve vazgeçtim çünkü Bora'yı öldürseydim, Hazel bana çok kızabilirdi, bu yüzden ben de hep bekledim. Başka birine âşık olmanı bekledim çünkü âşık olduğun kızı öldürürsem, Hazel bana kızmazdı, aksine bu onun çok hoşuna giderdi."

Tekrar duraksadı, büyük ihtimalle Kıvanç söylediklerine karşılık olarak bir şeyler söylüyordu ve bence de söylemesi gerekirdi. Ben hayatımda bu kadar saçma bir düşünce duymamıştım!

"Sen sadece sus Kıvanç, sus ve dinle." dedikten sonra tekrar duraksadı, boşta olan sağ elini havaya kaldırdı ve sadece iki saniye sonra yanağıma okkalı bir tokat yedim.

Okkalı tokat, bağlı olduğum sandalyeyle birlikte sağa doğru yere düşmeme sebep olurken, eş zamanlı olarak çığlık attım.

Başım yere çarptığında, acıyla inledim ve Umut Güven'in, "Hazel benim her şeyimdi. Sen benim her şeyimi öldürdün Kıvanç, bu yüzden ben de senin her şeyini öldüreceğim. Tam olarak şimdi, o çok sevdiğin, âşık olduğun her şeyin ellerimin arasındayken, onu öldüreceğim ve sen de aynı benim gibi her şeyini kurtaramayacaksın." dediğini duydum.

Kaşlarımı çattım, başımdaki ağrı hafifler gibi olmuştu ve Umut Güven'in asıl amacını anlayan beynim, bana güçlü durmam gerektiğini haykırıyor gibiydi.

"Acıysa acı..." diye mırıldanıp, "Her şey kısasa kısas olacak..." diye devam ettikten sonra kulağına götürdüğü telefonunu tekrar cebine koydu.

Güçlü durmam gerektiğini haykıran beynim, herhangi bir şey söylememi emretti. Ondan korkmadığımı ve canımı asla acıtamayacağını anlamasını sağlayacak herhangi bir şey söylememi emretti.

"Sadece üç dakika içerisinde ne kadar da dokuz kez her şey kelimesini kullanabilen bir adam..."

... ve ben her zamanki gibi beynimin emrettiği şeyi yapmak yerine hiç düşünmeden konuşarak, sonucuna katlanmak zorunda kaldım. Katlandığım sonuç ne miydi? En az 42 numara olduğunu tahmin ettiğim bir ayakkabının hızla bana doğru gelmesi...

--

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda, hâlâ aynı salonda, yerde ve aynı pozisyonda olduğumun farkına vardım. Boğazımdaki ve dudaklarımdaki kuruluğu hissettiğimde ise birinin, "Efendim, kız uyandı!" diye bağırdığını duydum.

"Kızı bahçeye çıkarın!" diye bağıran gür sesin sahibini hemen tanıdım.

Umut Güven... En az kızı kadar tuhaf ve saçma bir kafaya sahip olan adam.

Birkaç dakika daha aynı pozisyonda yatmaya devam ettim ve bir adam geldi, beni çözdükten sonra insan olduğumu unutarak kolumdan sertçe tuttu ve çekelemeye çalıştı. Kolumu ondan kurtarmaya çalışıp, kendimin yürüyebileceğini söyledim. Ölüme de olsa kendim yürüyerek gidebilirdim!

"Çok konuşma."

Adam, tuttuğu kolumu daha da sert ve güçlü bir şekilde çektiğinde, hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalıştım çünkü eğer çalışmasaydım yere kapaklanabilirdim. Arkamızdan gelen adım seslerini duyduğumda, merak ederek başımı arkama doğru çevirdim ve ağır adımlarla peşimizden gelen Umut Güven ve korumaları olduğunu düşündüğüm beş adamı gördüm.

Başımı tekrar önüme doğru çevirirken, kendimi bir anda boşluğa düşüyormuşum gibi hissettim ve sadece birkaç saniye sonra sırtım yerle buluşunca da çığlık attım. Yerde iki kez yuvarlandığım ve sonrasında yüzüstü uzandığım o kısacık anın sonrasında sırtımdaki ağrı her geçen saniye artıyordu. Sırtımdaki ağrıyı umursamamaya çalışarak, başımı hafifçe kaldırdım ve nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Dört duvarın arasındaydım ve bu duvarların oluşturduğu geniş alanın en ortasında, hurdaya dönmüş bir otomobil vardı.

Kolumdan tutulup hiç de nazik olmayan bir tavırla yerden kaldırıldığımda, bulunduğum bu alanın bir havuz olduğunu fark ettim. Boş bir havuz, içindeki hurdaya dönmüş bir otomobil ve ben... Belki de hayatımda ilk kez mantığımla düşünmüştüm ve mantığımla düşündüğüm bu şey, bir daha asla mantığımla düşünmeyeceğime dair kendime söz vermeme sebep olmuştu.

Gerçekten de bana düşündüğüm o şeyi yapmazlardı, değil mi?

"Elinizi çabuk tutun!"

Umut Güven'in emrinden hemen sonra dört tane adam havuzun içine atladı. Biri yanıma geldi ve debelenen benim diğer kolumu tutarak beni otomobile doğru sürüklemeye başladı. "Bırakın!" diye bağırdım. Otomobilin sağ ön koltuğunun hemen yanına geldiğimizde, debelenmeyi kestim ve başımı kaldırıp, "Sen de aynı kızın gibi ruh hastası bir psikopatsın!" diye bağırdım.

Bunun cevabı ise ağzımın ortasına doğru küçük bir tokat yemek oldu. Tekrar debelenmeye başlamama rağmen adamlar beni sağ ön koltuğa oturttular. Kel olan adam emniyet kemerimi takmaya çalışırken, onun kafasına vurdum ve hatta bir kez de ısırmaya çalıştım fakat diğeri tarafından ağzımın ortasına doğru küçük bir tokat daha yiyince bunda başarısız oldum.

Ağzımın ortasına doğru vuran adam beni iple koltuğa bağlarken, etkisiz eleman misali hareketsiz kaldığım o sırada başımı sol omzuma doğru çevirdiğimde, karşılaştığım manzara âdeta şok geçirmeme sebep oldu.

Yanımda bir adet Kıvanç Vuran maketi vardı.

Sertçe yutkunduğumda, sanki kan yutmuşum gibi yüzümü buruşturmuştum. Yanımdaki maket Kıvanç direksiyonu tutuyor ve yola bakıyorken, benim Kıvanç'ıma ne de çok benzediğini düşündüm. Maketti ama çok gerçekçi duruyordu.

Otomobilin kapısı gürültüyle kapatıldığında, gözlerimin sızladığını fark ettim. Bu iş gerçekten de iyice kötüye gidiyordu. Ben, geçen sefer ki gibi Kıvanç'ı ve beni korkuturlar, sonra ise beni serbest bırakırlar diye düşünürken, bunlar gerçekten de Hazel nasıl ölmüşse beni de öyle öldürmek istiyorlardı.

"Seni ruh hastası psikopat!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım.

Sadece başımı ve ayaklarımı oynatabiliyordum, yanımdaki maket Kıvanç'sa bu konuda bana hiç yardımcı olmuyordu.

"Kurtarsana beni, mal!" diye tıslarcasına konuştum.

Cevap vermedi, veremezdi de...

... ve sonra havuzun içine dört tane bahçe hortumu attıklarını gördüm. Gözlerim kocaman olurken, tekrar çırpınmaya başladım. Göğüslerimin ve karnımın üzerindeki kalın halat ipi canımı acıtırken, ayaklarımı kaldırmaya çalıştım. Ayaklarımı kaldırıp otomobilin ön camına vuracaktım. Bunun ne işime yaracağını bilmiyordum fakat zaten yapamadım. Hortumlardan akan su havuzu doldurmaya başladığında, hareket etmeyi kesmiştim.

Ölmek istemiyordum. Çektiğim onca acıya rağmen intihar etmemiş olan ben, şimdi bu şekilde ölmek istemiyordum. Hayatımın tek bir anında bile olsa umut etmekten vazgeçmemiştim. Evet, bazen umudumu kaybeder gibi olmuştum,

bazen umudum acıya karışmıştı fakat asla umudumu tam anlamıyla kaybetmemiştim çünkü nefes alındığı sürece umudun var olduğunu ve benim, umudum kadar güzel ve de özel olduğumu biliyordum.

Yaşamak istiyordum.

Daha yaşayacak, görecek ve duyacak çok şeyim vardı. Mesela en basitinden Kıvanç'ın gerçekten de birinin gözünü midesine sokup sokmadığını öğrenmeli ya da Kıvanç'ı kolundan tuttuğum gibi nikâh salonuna götürüp onu kendimle zorla evlendirmeliydim. Annemle daha çok vakit geçirmeli, onunla alışverişe çıkmalı, korktuğum gecelerde yaşıma başıma bakmadan onunla uyumalıydım. Arkadaşlarımın sorunları vardı, onlara destek olmam ve benim gibi umutlu olmaları gerektiğini onlara anlatmalıydım. Üniversite sınavına girmeli, bir iş sahibi olmalı ve günün birinde anne olmalıydım. Bunca yaşanacak şey varken, ben hâlâ umutluyken, otomobilin açık olan camlarından içeriye dolan su yüzünden boğularak ölemezdim.

Otomobilin içindeki su yükselmeye devam ederken, bacaklarım soğuk suyu hissetti ve titredim. Etrafıma bakındım fakat görebildiğim tek şey dolmakta olan havuzun duvarıydı. Bacağımın üst tarafı ıslandığında, titreyerek derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapatıp bildiğim tüm duaları okumaya başladım. Allah'ın varlığına inanıyordum fakat İslam ya da diğer dinler hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Küçüklüğümden bu yana, yetiştirilme tarzımdan olsa gerek, dinlere önem verme veya onları araştırma gereksinimi duymamıştım. Bildiğim birkaç dua tabii ki vardı fakat oruç ya da namaz gibi şeylerle de hiç işim olmamıştı.

Patlayan silahların seslerini duymaya başlamamla dua etmeyi kesip gözlerimi kocaman açmam bir oldu. Silahları patlatan kimdi ve neden patlatıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Korkmuştum ve bu silahları patlatan kişi veya kişilerin benim

lehime mi, yoksa aleyhime mi olduğunu bile bilmememe rağmen yardım istemek için bağırmaya başlamıştım. Otomobilin içindeki su göğüslerime kadar yükselmişken, bağırmaya devam ettim.

Kimse gelmedi.

İçerdeki su yükselmeye ve ben de bağırmaya devam ettim. Umut kırıntılarım artık teker teker suyun içine düştüğünde, onların yüzme bilip bilmediğinden emin olmadığım için endişelenmiştim. Kalbim korkuyla atmaya başladığında, umut kırıntılarımın yüzmeye ve yüzerek benden uzaklaşmaya başladıklarını gördüm.

Otomobilin içindeki su çeneme kadar yükseldiğinde, ağlıyordum. Birkaç dakika önce ettiğim duaların hiçbirinin kabul olmadığı gerçeğinin farkına varmam, daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başlamama sebep oldu.

Hiç kimse gelmedi.

İçerideki su burnuma kadar yükseldiğinde, nefes almayı kestim. Bir süre suyun altında nefessiz kalarak bekledim ve çok kısa bir süre sonra ise gözlerim kapandı, bilincimi kaybettim.

--

Dudaklarımda hissettiğim dokunuşun hemen ardından öksürmeye başladım ve eş zamanlı olarak istemsizce su kustum.

"Nehir?" diye sorarcasına konuştu biri.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve görüşümün netleşmesini bekledim. Patlayan silahların sesleri kesilmemişti. Beton bir zeminin üzerinde boylu boyunca yattığımı ve kafamın biraz önce bana seslenen kişinin elinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordum.

Görüşüm netleştiğinde, ıslak saçları ve endişeli yüzüyle bana bakan Ushan'la karşılaştım.

"Beni duyuyor musun?" diye sorduğunda, saçlarından akan birkaç su damlası yüzüme damlamıştı.

Başımı hafifçe salladığımda, beni sıkıca tutarak kendine yaklaştırdı. Kafam, göğsüyle bir bütünü oluştururken, kollarıyla bedenimi sıkı sıkıya sarmalamıştı.

"Öleceğini sanmıştım."

Ben de, dedim içimden. Ben de öleceğimi sanmış ve çok korkmuştum.

Sebepsizce öksürmeye başladığımda, beni biraz olsun kendinden uzaklaştırdı ve alnıma yapışan ıslak saçlarımı eliyle geriye doğru ittirirken, "Adamlar hâlâ bizimkilerle çatışma halindeler. Topuklasak iyi olur." dedi.

Bizimkiler derken kimi kast ettiğini anlamayarak meraklandım. Kıvanç da o çatışma halinde olan kişilerin arasında mıydı?

Bunu Ushan'a sormak istedim fakat Ushan aniden sol elini ensemin altına koyup, beni kucağına almak için hareketlenince, vazgeçtim. Bedenim yerle bağlantısını henüz kesmişken, bir el silah sesi daha duyuldu.

Gözlerim kısa bir anlığına kapanıp tekrar açıldığında, eş zamanlı olarak bedenim yere düştü. Ushan'ın yüzündeki acıyı gördüm; kafası göğsüme düştüğünde, fark ettiğim gerçek üzerine acı bir feryat kopardım.

--

Başımı kendi kucağına koyduğunda, gözlerimi kapattım.

Kaçırılmıştım, bir havuzun içindeki hurdaya dönmüş otomobile bağlanmıştım ve boğulmak üzereyken, korkudan bayıldıktan hemen sonra kurtarılmıştım.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Kıvanç.

Titrek bir nefes aldım, konuşmak için dudaklarımı araladım.

"Seninle tanıştığımız ilk günlerde..." diye söze başladım. "İkimizin de ilaca, ışığa, güneşe ihtiyacı vardı. Birbirimize sarıldık, güneşi tam ortamıza aldık. Birbirimizin ilacı olduk ve aynı ışıktan, güneşten faydalandık..." Sustum ve gözlerim

hâlâ kapalıyken, Kıvanç saçlarımı okşuyorken devam ettim. "Sonraki zamanlarda aramızda gerçekleşen tüm o kötü olaylar sebebiyle birbirimizden uzaklaştık, yalnızlaştık." Titrek bir nefes daha aldım. "Işığa, güneşe ihtiyacım var... İlacımı bulmam, güneşimden faydalanmam gerek... Benim güneşe ihtiyacım var Kıvanç!"

"Gözlerini açarsan, belki başını da kaldırırsan görebilirsin güneşini."

Gülümsedim.

Gözlerimi açamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi. Üşüyordum, bulunduğum ortam sessizdi fakat beynimin içinde hâlâ patlayan silahların sesleri vardı. Annemi istiyordum, bir bebek kadar âciz ve çaresizdim. Kıvanç, ıslak saçlarımı okşuyordu, tanımadığım biri otomobili sürüyordu ve ben daha fazla konuşamayacak kadar bitik durumdaydım.

Sağ elimi Kıvanç'ın varlığını hissedebilmek için hafifçe kaldırdığımda, sol eliyle sağ elimi tuttu.

"Buradayım..." diye fısıldadı yüzüme doğru. "Senin yanındayım." diye devam etti.

Konuşmadım, konuşamadım ve sonra uykunun ruhumu ele geçirmesine izin verdim.

27

Elimdeki kalemi, masamın üzerinde duran boş kâğıdın yanına yavaşça bıraktım. Kâğıda ne yazmam gerektiğini düşünürken, aklıma yine o gün geldi.

Ozan son anda polislere haber vermeyi akıl edebildiğinden, girilen o çatışmaya Kıvançların yanı sıra polisler de katılmıştı. Umut Güven, çatışma esnasında vurulup ölmüştü. Umut Güven'i vuran kimdi? Bilinmiyordu. Umut Güven'in ölümü hem bizlerin hem polislerin hem de kendi adamlarının işine geldiği için ölümünün üzerinde çok fazla durulmamıştı. Batu çatışmaya katılmayıp, kendini tuvalete kilitleyen Damla'yı Umut Güven'in evinden güvenli bir şekilde çıkarmıştı. Ozan ve Kıvanç, daha önce deneyimleri olmadığı halde Umut Güven'in adamlarıyla çatışmaya başlamış, Ushan ise beni kurtarmak için havuza atlamıştı.

O gün Ushan'ın başı göğsümün üzerine düştüğünde ve ben feryadı kopardığımda, silah sesleri kesilmemişti. İnsanlar bağırmaya, silahlar patlamaya devam etmiş ve ben de korkuyla, "Ushan!.." diye mırıldanmıştım.

Ağlamaya başlamıştım, doğrulmaya çalışmış fakat başarılı olamamıştım. Ushan'ın boğuk çıkan sesiyle bana bir şeyler söylediğini duymuş fakat anlayamamıştım. "Sakın..." diye fısıldamıştım. Alt dudağımı ısırmış, yutkunmuştum. "Sakın, ölme..." diye devam etmiştim.

Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyorken, Ushan'ın başını kaldırıp yüzüne bakmaya çalışmıştım. Başını biraz olsun kaldırabildiğimde, ağzından akan kanı görmüş ve tüm hücrelerimin

bir anda buz kestiğini sanmıştım. Kapanan gözlerinin ardından başı tekrar göğsümün üzerine düşmüş ve ben tekrar yardım istemek amacıyla bağırmıştım. O kadar çok yorulmuştum ki bağırırken ruhumu bedenimden ayırıyorlar sanıyordum.

Etraftaki insanlar birbirleriyle çatışmaya ve asla bizi görmemeye devam ederlerken, "Sakın sen de ölme!" diye bağırmıştım.

Önce babamı, ardından da İnci'yi kaybettikten sonra Ushan'ı da kaybetmeye dayanamazdım fakat tüm çırpınışlarıma ve bağırışlarıma rağmen...

Öldü.

Ushan Yazgı, son nefesini benim yanımda, ağzından kanlar akıyorken verdi.

Günler sonrasında kararımı kesinleştirmiştim, bunca şeyden sonra artık yaşamamın hiçbir anlamı yoktu. İntihar mektubumu yazdıktan sonra kendimi bir şekilde öldürecektim çünkü artık dayanamıyordum.

Önümdeki kâğıda hüzünle baktıktan hemen sonra kalemi tekrar elime aldım ve yazmaya başladım.

Sevgili 2060'daki kendim,

Sen o kadar aptal bir kızsın ki bu satırları yazmadan sadece iki dakika önce, bilinçaltına ceza vermek amacıyla, gerçek olmayan düşüncelerinle boğuştun.

Kahkaha atarak, yazmayı bıraktım. Ushan Yazgı'nın orada öylece öldüğünü düşünerek, benden daha aptal olduğunu düşündüğüm bilinçaltımın üzülmesi için elimden geleni yapmış fakat gerçeği bildiğim için başarılı olamamıştım.

Telefonum çalmaya başladığında, kahkaha atmayı keserek, oturduğum sandalyemden kalktım ve yatağımın üzerindeki

telefonumu elime aldıktan sonra yatağıma uzanarak aramayı cevaplandırdım.

"Günaydın, kaçırılan sarışın kız!"

"Günaydın, kaçırılan sarışın kızın kurtarıcısı olan sarışın çocuk!"

Ushan Yazgı ölmemişti, ben sadece bilinçaltımdaki benden daha aptal olduğunu düşündüğüm Nehir'e küçük bir şaka yapmak istemiştim, o kadar; çünkü Rüya'nın da dediği gibi ben ne dersem, beynim yani bilinçaltım ona inanırdı. Hep ben mi üzülecektim? Birazcık da bilinçaltımdaki Nehir üzülseydi!

Gülerek, "Okulun son günü ha?" diye sorarcasına konuştu.

Görmeyeceğini bilmeme rağmen başımı salladım ve ben de gülerek, "Sınıfta kalacağına dair bahse girerim Ushan!" dedim.

"Bence sınıfta kalacak olan biri varsa o da sensin, malum devamsızlık günlerin falan..."

Hahahaayt, güleyim de boşa gitmesin, kahkahasından attım ve "Raporlarla o iş halloldu canım!" dedim.

"Senin o canım diyen dilini keserim." dediğinde, her ne kadar ses tonu küçük bir çocuğu seviyor gibi çıkmış olsa da korkmadan edemedim.

Bu yüzden de kaşlarımı çatarak, "Bi' git abdest al gel." dedikten sonra telefonu suratına kapattım.

Ushan beni kurtarmak isterken, Umut Güven'in adamları tarafından sırtından vurulmuş ve sonra da bayılmıştı. Çatışma sona erdiğinde ve Kıvanç beni evden çıkardığında, Ushan için çoktan ambulans çağırılmış ve hastaneye kaldırılmıştı. Doktorlar kurşunu çıkarmış ve Ushan yaklaşık on gün boyunca hastanede kalmıştı. Birkaç gün önce hastaneden taburcu edilmişti ve şimdi sağlık durumu gayet iyiydi fakat yine de kendisine dikkat etmesi gerekiyordu. Ushan tüm bunları yaşarken, ben ona bir can borçlu olduğumu bildiğimden, her an onun yanında olmaya çalışıyordum. Kıvanç bu işten pek

memnun değildi fakat o da benim Ushan'a bir can borçlu olduğumu bildiği için sesini çıkaramıyordu.

Kıvanç'ı hâlâ affettiğimi söyleyemezdim. Tamam, birlikte uyuyor, sarılıyor, öpüşüyorduk ve ona onu sevdiğimi hiç gocunmadan söyleyebiliyordum fakat hiçbiri eskisi gibi hissettirmiyordu. Eskisi gibi onu gerçekten hissedemiyordum. Umutla çıktığım bu yolda acıya karışmış, mavi olduğumu düşündüğüm sırada ise griye çalınmıştım. Toparlanmaya çalışıyordum. Acıyı ve üzerimdeki griliği atmaya çalışıyordum. Belki zor ve uzun bir süre sonra ancak başarabilecektim fakat başarabileceğimden emindim. Tüm bunların Kıvanç da farkındaydı. Eskisi kadar hissedemediğimi ama hissetmek istediğimin o da farkındaydı. Deniyordum, o da affedilmek için çabalıyordu fakat uzun bir süre boyunca ona kendimi eskisi gibi tam anlamıyla bırakamayacağımı ikimiz de biliyorduk; bu yüzden bana çok karışmamaya çalışıyor, çoğu zaman ise başarısız oluyordu.

Annem ise beni kaybetme korkusunu yaşadığından beri sanki kusursuz anne rolüne kendini fazla kaptırmamış gibi bu sefer de hem kusursuz hem de korumacı anne rolünü üstlenmişti. Dışarı çıkarken, gittiğim yere vardığımda, dönmek ve otomobilden inmek üzereyken hep ona haber veriyordum. Olay bundan ibaret olsa yine iyiydi... Konuştuğum insanlara, yediğim yiyeceklere, içtiğim içeceklere ve hatta baktığım yönlere bile karışmaya başlamıştı. Bunun normal olmadığını biliyordum ve annemin bir an önce bir doktora görünmesi gerektiğini düşünüyordum.

Irmak ve Ozan çiftinin ilişkisi mükemmel ve sorunsuz bir şekilde sürmeye devam ediyordu. Irmak ara sıra da olsa saçma sapan konular sebebiyle trip atmasa ve Ozan da aşırı umursamaz davranışlar sergilemese, mükemmelin de ötesinde bir ilişkileri olacaktı ama bu da onların nazarlığıydı. Hayır, kıskandığım için kesinlikle sormuyorum ama insan bu kadar

mükemmel ve sorunsuz bir ilişkiden bir süre sonra sıkılmaz mıydı? Bence sıkılırdı, sıkılmazsa bile sıkılmalıydı.

Deniz, Elif'in gidişinin ve İnci'nin ölümünün acısını neredeyse atlatmak üzereydi çünkü o Deniz'di. Hayatı boyunca bir kez bile depresyona girmemiş, depresyona nasıl girildiğini bile bilmeyen, hiçbir şeyi kafasına takmayan bir çocuktu. Elif'in gidişi de İnci'nin ölümü de üst üste gelmiş ve Deniz gerçekten üzülmüştü. Sonrasında üzülmeyi kendine yedirememiş ve eskisi gibi olmaya karar vermiş ve olmuştu. Sadece birkaç gün sonra sanki hiç Elif gitmemiş ve İnci ölmemiş gibi davranmaya başlamıştı fakat ben biliyordum, yalnız kaldığında ne kadar çok üzüldüğünü biliyordum.

Cem ise her zaman eğlenceli, güleç bir çocuk olmaya devam ederken ve arada iğrenç espriler yapıp herkesin kötü eleştirilerine maruz kalıyorken, büyük darbeyi aşktan yana yemişti. Henüz aşkını dahi itiraf edemediği, beyaz kuğusu, Rabia'sı okuldan ayrılmıştı. Cem, Rabia'nın nereye gittiğini bile bilmiyordu. Rabia'nın okullar kapanmadan on gün önce bir anda okuldan ayrılması, Cem'in bir hafta boyunca hiç konuşmamasına sebep olmuştu. Son iki gündür Batu'nun zoruyla bizlerle konuşmaya başlamıştı fakat hâlâ üzgün olduğunu, gülerken gamzesinin çok da belli olmamasından anlayabiliyorduk.

Batu demişken... Damla'nın benim kurtarılmamda büyük bir payının olması sebebiyle onunla arasındaki buzdan duvarları kırmak üzereydi, hatta Damla'ya bunu söylemek için onunla buluşmuştu fakat o gün Damla'dan öğrendiği gerçek ile âdeta yıkılmıştı. Damla, manken olmak için Amerika'ya gidecekti. Batu bu gerçeği öğrendiğinde ise eski kabuğuna geri çekilerek, Damla'ya onu affedebileceğini bile söylemeden oradan uzaklaşmıştı. Yani Damla, Batu'nun onu affetmek istediğini bilmiyordu ve eğer Batu veya ben söylememeye devam edersek, bilmeyecekti de...

Ben Damla'yla aramdaki buzdan duvarları çoktan kırmıştım bile çünkü gerçekten tehlikeli olmasına rağmen sırf beni kurtarmak için eve casus misali girmişti ve ben bunu bile bile ona eskisi gibi davranamazdım. Damla'nın Batu'dan yana da ikinci bir şansı hak ettiğine inancım tamdı fakat Batu benden onun Damla'yı affetmek istediğini Damla'ya söylememi rica etmişti ve ben de onu kırmayarak bu ilişkiye burnumu sokmayacaktım.

Derin bir nefes alarak tekrar sandalyeme kuruldum ve kalemimi elime aldıktan sonra gelecekteki kendime yaşadığım son gelişmeleri aktarmak için yazmaya başladım.

Sen gerçekten aptal bir kızsın fakat şöyle bir gerçek var ki aptallığımla, aptallığınla, aptallığımızla gurur duyuyorum!

Bilmen gereken çok şey var Nehir!.. Olayları en başından anlatacağım ve eğer üşenmeden okursan, mektubun sonunda seni gerçek bir Solucan ilan edeceğim!

Sana son yazdığımdan bu yana çok fazla şey yaşadın, çok fazla acı çektin ve değiştin. Bordo Caddesi'ni yaptıran ve adı Umut Güven olan adam tarafından kaçırtıldın. Doğum gününde çok sevdiğin Kıvanç'ının acılarıyla tanıştın ve o an onun kusurların kusursuz çocuğu olduğunu düşündün.

Arkadaşın Deniz, eskort bir kıza âşık oldu ve Deniz'e âşık olan kız da kusarak zayıflama hastalığına yakalandı. Eskort kız, yani Elif, Deniz'e bir an bile olsun yüz vermeyip şehirden ayrıldı ve sonra hastalığı sebebiyle hastanede günlerini geçiren Deniz'e âşık olan kız, yani İnci, intihar ederek öldü. Deniz çok üzüldü çünkü ikisinden de çok hoşlanmıştı. Deniz üzüldü diye sen de üzüldün çünkü Deniz senin en yakın arkadaşın ve sen onun acısını hissedebiliyorsun.

Arkadaşın Irmak'ın hayatı, gayet tıkırında ilerliyor ve bu seni az da olsa kıskandırıyorken aslında çok mutlu ediyor.

Arkadaşın Cem, aşktan ilk darbesini yedi ve son günlerde çok üzgün. Cem her zaman her şeye gülen bir çocuk ve sen onu üzgün görmeye dayanamıyorsun.

Arkadaşın Batu, onun söylediğine göre girdiği üniversite sınavlarından çok yüksek puanlar alacak. Maşallah de... Ancak diğerleri gibi bu çocuğun da aşktan yana yüzü hiç gülmüyor. Sevdiği kız, Batu'yu kardeşim dediği kişiyle aldattı, yetmedi bir daha aldattı ve tüm bunlara rağmen Batu tam onu affetmeye hazırlanmışken, kız Amerika'ya gideceğini söyledi.

Arkadaşın Rüya, garip bir şekilde hayatına girdi ve tuhaf kişiliği ile hayatından çıkmayı hiç ama hiç düşünmüyor. Onu seviyorsun, o da seni seviyor.

Ushan seni arkadaştan öte görüyor, seviyor... Tamam, böyle pat diye yazınca pek hoş durmadı çünkü sen şu anda yaşlısın ve bunu okuyunca gözlerin yuvalarından fırlayabilir veya kalp krizi geçirebilirsin. Şöyle söyleyeyim... Arkadaşın olmayan, aslına bakarsak, neyin olduğu belli olmayan Ushan, bir anda sana karşı tuhaf davranmaya başladı. İlk başlarda aptal olduğun için bir şey anlamadın ve günün birinde Ushan seni sevdiğini söyledi.

Umut Güven tarafından iki kez kaçırıldın ve o ruh hastası psikopat adam kendi kızı nasıl öldüyse seni de öyle öldürmeye çalıştı. Boş bir havuzun içindeki hurdaya dönmüş olan otomobilin sağ ön koltuğuna seni iple bağlattı ve bil bakalım o otomobilin şoför koltuğunda kim vardı? Maketten yapılmış Kıvanç Ouranl Havuzun içi suyla doldurulmaya başlandı ve sen öleceğini sandın. Neyse ki son anda Kıvançlar seni kurtarmaya geldi ve seni kurtaran Ushan oldu. Ushan vuruldu ve sen ne yapacağını bilemedin. Merak etme, seni kandırmayacağım, Ushan yaşıyor.

O gün senin kurtulman için yapılan çatışmada ölen birkaç kişi vardı ve onlardan biri de Umut Güven'di. Umut Güven'in ölümü, sanıldığının aksine konuşulmadı, kimsenin gözyaşı dökmesine sebep olmadı fakat seni üzdü çünkü bir şeyi, birini hatırladın.

Şimdi yazacağım şeyi kaldırabilecek misin, yoksa bu senin ölümüne mi sebep olacak bilmiyorum ama bilmen gerekiyor ki on yedinci yaş gününden yalnızca üç ay sonra baban öldü. Eğer hâlâ yaşıyorsan, bilmeni isterim ki bu satırları yazarken canın çok acıyor.

İnsanlar geçecek diyorlar ve geçiyor, yavaş yavaş geçiyor ama hissediyorsun. Geçtiğini hissediyorsun ve aslında bu daha çok acıtıyor. Gülebiliyorsun, eğlenebiliyorsun, o zihninden çıkıveriyor ve sen farklı konularla uğraşabiliyorsun... Aslına bakarsan, bunlar acının geçtiğini değil, acıya alıştığını gösteriyor. Aklına geldiğinde suçlu hissediyorsun ama hayatını onun yasını tutarak yaşamaman gerektiğini de biliyorsun. Tam anlamıyla geçmiyor, acı her zaman ufak da olsa var oluyor ama bir müddet sonra alışıyorsun.

Henüz yaşayacağın çok şey var. Gerçekleştirmen gereken onlarca hayalin, tanışman gereken binlerce insan, yapman gereken on binlerce aptalca hareket, söylemen gereken milyonlarca söz var. Tüm bunları istemiyorsan bile, sen meraklı bir kızsın ve zihnindeki soruların cevaplarını yaşayarak öğrenmek istiyorsun.

Kıvanç sana âşık olacak mı, olacaksa ne zaman? Ushan'ın Ezgi'yle ilişkisinin akıbeti ne olacak? Deniz kalbini yeniden birine açabilecek mi? Elif geri dönecek mi? Irmak'ın hayatı hep tıkırında mı ilerleyecek, yoksa yoluna taşlar dizilecek mi? Damla Amerika'ya gittiğinde, Batu ne halde olacak? Cem, Rabia'nın ardından başka bir kıza kalbini açacak mı, yoksa gitmesine rağmen cesaretini toplayıp Rabia'ya aşkını itiraf mı edecek? Rüya tuhaf

kişiliğinden ödün vererek onu anlamana izin verecek mi? Annenle aranızdaki ilişki bu şekilde mi devam edecek, yoksa eskiye mi döneceksiniz? Yeni bir eve taşındığında, eski odandaki yıllardır dertleştiğin tavanını özleyecek misin? Yeni okulunda işler nasıl gelişecek ve tanıştığın yeni kişiler hayatında nasıl bir yer edinecek?

Zihninde cevabını sadece yaşayarak öğrenebileceğin bunca soru varken, henüz ölmek için çok erken.

Maviydin, gri oldun. Umuttun, acıya karıştın.

Yapabilecek hiçbir şeyin yok ve ne yazık ki bu seni üzüyor. Çabalıyorsun. Eskisi gibi hissetmek için çabalıyorsun ve inanıyorsun da... Kendine inancın tam çünkü her şeye rağmen senin umudun var çünkü biliyorsun, umudunla güzel ve de özelsin sen.

Sen busun. Karıştığın onca acıya rağmen hayata umut çerçevesi içinde bakarak, hayatta kalmayı başarabilen Nehir Aksoy'sun.

... çünkü sen busun. Kıvanç'ın bir hayvan türünün adıyla çağırdığı Solucan kızsın sen.

Kıvanç'ın Solucan'ısın.

Kalemimi bıraktım ve kâğıdı ikiye katladıktan sonra çekmeceme attım. Ayağa kalkıp vücudumu gerdikten sonra yatağımın üzerindeki telefonumu aldım ve saate bakarak henüz yarım saatimin olduğunu gördüm. Telefonumu tekrar yatağımın üzerine bıraktım ve ardından dolabıma yöneldim. Kırmızı kot pantolonumu ve siyah geniş tişörtümü giydikten sonra saçlarımı yapmak için banyoma gittim. On dakika kadar banyomda oyalandım ve salık bıraktığım saçlarımla birlikte tekrar odama geldim. Yapacak herhangi bir şeyimin kalmadığını fark edince, masamın üzerindeki dörde katlamış olduğum siyah kâğıdı elime alıp arka cebime koyduktan sonra yatağımın üzerindeki telefonumu da elime aldım ve odamdan çıkıp, basamakları inerek mutfağa gittim.

Annemi kahvaltı yaparken bulduğumda, ben de hemen yanına oturdum, birlikte kahvaltı yapmaya başladık ve ben ne yazık ki kendimi tutamayarak, Cem Derin esprilerinden tam üç tane anneme yaptım. Neyse ki esprilerimden sonra yediklerini çıkarmak yerine sadece yüzünü buruşturdu. Doyduğumu hissettiğim sırada sandalyenin sırtlığına sırtımı dayadım ve sağ elimi karnımın üzerine koydum.

"Cem birazdan gelir." dediğimde, ağzında yemek olduğundan sadece homurtulu bir ses çıkardı ve dediğim gibi de oldu.

Sadece beş dakika sonra kapı zili çalmaya başladı, annemin yanağından öptüğüm gibi koşturarak kapıyı açtım ve Cem'le karşılaştım.

"Çok şıksın, bebek!" deyip göz kırptığında, "Sen de öyle..." diyerek dudaklarımı aşağıya doğru sarkıttım ve başka diyecek bir şey bulamayınca, kafamı sallayarak, "Cem!" deyip devam ettim.

Güldükten sonra kolunu omzuma attı ve beni kendisine çekerek, "Geçen sefer tanıştığın motorcu arkadaşlarımı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet." dediğimde, "Peki ya, şu, kulağında küpe olan, en az benim kadar yakışıklı ve sarışın motorcu çocuğu hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet." diye tekrarladığımda, "Hah, işte. Kendileri sana talip." deyince, başımı ondan uzaklaştırdım ve kaşlarımı çattım.

"Hayatımda Kıvanç Vuran gibi bir varlık varken bunu demeye utanmıyor musun?" diye sordum sahte bir kızgınlıkla.

Dudaklarını bükerken, kaşlarını hafifçe havaya kaldırdı ve "Kıvanç senin neyin ki?" diye sordu.

Bakışlarım baygınlaşırken, "Âşık olduğum, benden hoşlanan çocuk." dedim.

Gülerek, "Yani sevgilin değil... Kale boş, bebek, talipler her an gol atabilirler." dedi.

--

Portakallı keklere, gözlerimde sanki dolar işareti varmış gibi bakarken, ellerimi birbirine sürttüm ve sırıtarak keklerden bir tane aldım.

"Annem bizim için yaptı." dedi Batu ve ben de kekimden bir ısırık aldıktan sonra, "Çok yaşa Mesude teyze!" deyince, ağzımdaki birkaç parçanın Deniz'in yüzüne doğru uçuşa geçmesine sebep oldum.

"Ulan başkası olsa yalayarak temizle derdim ama şimdi sen olunca ve tükürdüğün yer de yüzüm olunca, tuhaf kaçacağı için demiyorum. Yalayarak olmasa da temizle!" diye öfkelenen Deniz'e gözlerimi kısarak baktığımda, Batu beni kurtarmak için önündeki peçetelerden Deniz'e uzattı.

Deniz yüzünü silerken, Cem, "Pişt, bakın..." dedikten sonra, "Şimdi size eski ve bilindik olan ama benim daha da komikleştirdiğim bir espriyi yapacağım." diye devam edince, ben hariç herkesten itiraz nidaları yükseldi.

Cem ise bu itiraz nidalarını hiç ama hiç umursamayarak, yumruk yaptığı sağ elini masanın üstünde kapı çalarmışçasına vurarak, "Tık tık! Kim o? Ben aşk! De siktir lo!" dedi.

Cem'in hevesle ve ağzını eğerek konuşmasından sonra diğerleri kaşları çatık bir şekilde Cem'e bakmaya başlayınca, ağzımdaki yiyecekleri umursamayarak kahkaha attım. Kabul, bu seferkini ben de anlamamıştım ama Cem esprilerine gülünmeyince üzülen bir çocuktu ve ben Cem'in son zamanlarda üzülme kotasını doldurduğunu düşündüğümden, içimden gelmemiş olsa da kahkaha atmak zorunda kalmıştım. Ben gülünce, her zamanki gibi Cem de gülmeye başladı ve ben de yine her zamanki gibi Cem'in gülüşüne gülmeye başladım.

"Espri yapacak ve yaptığı espriye gülecek olan, yan masaya geçebilir mi lütfen?" diye sordu Deniz.

Bizi resmen masadan kovduğu için, Cem'le aynı anda dudaklarımızı büktük fakat sonra dudak bükmenin gereksiz olduğunu aynı anda fark ederek, bunu yapmayı kestik ve keklerden yemeye devam ettik.

İkinci derse doğru, kantin öğrencilerle dolmaya başladığında, yine boş geçeceğinden emin olduğumuz için derse girmedik ve bahçeye çıktık. Kıvanç'ın nerede olduğunu merak ederken, onu telefondan aramak istedim fakat nedensizce sonra vazgeçtim.

Bahçede çardakta otururken, Irmak kafama bir tane kabuklu fıstık atınca, düşüncelerimden sıyrılıp, "Ne?" diye sorarcasına konuştum.

"Kadim dostun Rüya'yla bizi ne zaman tanıştırmayı düşünüyordun?" diye sordu.

Birilerinin kıskançlık damarımı mı tutmuş, diye düşünürken, içimden kendi kendime güldüm, sonra tükürüğüm boğazıma takıldı ve öksürmeye başladım.

"Bak bak bak... Diyecek bir şey bulamayınca hemen de öksürürmüş." dedi Deniz.

Öksürmeyi nihayet kesebildiğimde, "Kıskandınız mı?" diye sorduktan sonra gülmeye başladım.

Cem beni yalnız bırakmayıp gülmeye başladığında, Irmak ve Deniz kollarını göğüslerinde birleştirip aynı anda, "Hayır!" ve "Hiç de bile!" dediler.

"Parkta tanıştık." dediğimde, Irmak tek kaşını kaldırarak, "Kız tüm enlerini neredeyse bildiğini söyledi?" diye sorarcasına konuştu.

"Hayır ya..." deyip, kaşlarımı çatarak, "Mübalağa yapmış siz de inanmışsınız." diye devam ettim.

"Mübalağa ne ya?" diye sordu Cem.

"Çok cahilsin, keşke ölsen." dedim ve saniyeler sonra pişman olarak, "Ay, ölme!" diye devam ettim feryat edercesine.

Şakasına söylemiş olduğum bu söz, dua niyetine geçseydi ve Cem tam olarak şimdi ölseydi... Düşüncesi bile gözlerimin yaşlarla dolmasına yetmişti.

Irmak, "Abartı sanatı." dediğinde, onlara çaktırmadan başımı yan tarafa çevirdim ve gözlerimi sildim.

"Ya onu bunu bırakın da sen gerçekten seneye başka bir okula mı kaydolacaksın?" diye soran Batu'ya dönerek, başımı salladım. Onlara bu gerçeği henüz üç gün önce söyleyebilmiştim ve bana epey kızmışlardı.

"Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum." dedikten hemen sonra, "Hem bu arkadaşlığımızın biteceği anlamına gelmiyor ki!" diye devam ettim.

"Arkadaşlığımızın bitmesi mi?" diye hayretle sordu Deniz. "Başka bir okula kaydolduğunda, bizimle iletişimi kesebileceğini mi düşündün yani?" Ağzımı itiraz etmek için açtığımda, elini kaldırarak beni susturdu. "Anladım ben seni, anladım." Baygın bakışlarımla ona bakarken, kaşlarını kaldırdı. "Hayır ya, ne anlaması? Ben anlamam kızım, İstesen de istemesen de her gün tepene bineceğim. Hele bir de okuldaki erkekler sana yavşarsa var ya... Kavga var Cemo!"

Deniz'in içine yine neyin girdiğini düşündüğüm sırada, Irmak yüzünü buruşturarak, "Cemo mu?" diye sordu.

"Beğenemedin mi Irmoş'um?"

Gülerek, "Irmoş'um mu?" diye sordum.

"Evet, Nehirişko!"

"Ben sorgulamayacağım bile." dedi Batu ve Deniz sırıtarak Batu'nun sırtını sıvazladıktan sonra, "Sen bizim Batuş'umuzsun, kısırlı spaydim benim!" dedi.

Deniz ve onun tuhaflıkları... Küfür etme alışkanlığı olmadığı için öfkelendiğinde hayvan adlarıyla hakaret eden, +18 çizim yapıp bunlara +19 karikatür diyen ve ismi kısaltayım derken isme ek ekleyen Deniz...

"Nehir!" diyerek adımın seslenildiğini duyduğumda, başımı hızla çevirdim ve yanına gitmem için işaret veren Kıvanç'la karşılaştım.

"Siz devam edin, ben şey yapıp geleyim." dedim ve oturduğum yerden yavaşça kalktım.

"Hıhı." dedi Deniz, alay edercesine. "Sen bir şey yap da gel..."

Deniz'in alayıyla daha sonra uğraşmaya karar vererek, hiçbir şey demedim ve Kıvanç'a doğru ilerledim. Yanına vardığımda, elini uzatarak yakası açılmış olan tişörtümü düzeltti ve "Bora ateşlenmiş, eve geçiyorum. Sen de gelmek ister misin?" diye sordu.

Endişeye kapılarak başımı salladım ve yürümeye başladık. "Ne kadar ateşlenmiş? Mesela ateşinin derecesi 38 gibi mi, yoksa 40 gibi mi? Eğer 42 gibiyse-"

"Solucan!" diyerek sözümü kesti. "Bilmiyorum, eve gittiğimizde öğreneceğiz."

"Pekâlâ..."

Arkamı dönerek Irmaklara el salladım ve sonra hızlı adımlarla bahçeden çıkmak üzere yürüyen Kıvanç'ın peşine takıldım. Bahçeden çıktıktan sonra konuşmamaya devam ederek yürüdük ve Kıvanç'ın gri otomobilinin yanına geldiğimizde, yine konuşmayarak otomobile bindik. Sağ ön koltuğundaki yerimi aldığımda, hemen emniyet kemerimi taktım ve beklenti dolu bakışlarımı Kıvanç'a diktim. Küçüklüğümden bu yana hangi otomobile binersem bineyim, otomobildekilerin emniyet kemerini takıp takmaması konusuna dikkat ederdim fakat Kıvanç'ı tanıdıktan sonra artık emniyet kemerinin takılıp takılmaması konusu benim için bir takıntıya dönüşmüştü.

Beni şaşırtmayarak emniyet kemerini takmadan motoru çalıştırdığında, "Çocuğum, daha kaç defa söyleyeceğim, şu emniyet kemerini tak, diye?" diyerek, bir anne edasıyla konuştum

ve bunun üzerine dişlerini göstererek gülüp, kafasını iki yanında salladıktan sonra emniyet kemerini taktı.

Rahatlayıp arkama yaslandıktan sonra sırıtarak, "Yakında benimle evleneceksin ve bir sürü çocuğumuz olacak, demedi deme." dedim.

Otomobille okulun çevresinden ayrıldığımız sırada, "Nereden çıkardın bunu?" diye keyifli bir şekilde sorunca, sırıtışım yüzümde daha fazla yayıldı.

"Bir zamanlar seni güldürebilmemin imkânsız olduğunu söylüyordun, şimdiyse neredeyse her söylediğime gülüyorsun. Bence benim sihirli yeteneklerim falan var, üzerindeki etkilerime bir baksana!"

Dilini şaklatıp, "Egon ne zamandan beri yürümeye başladı?" diye sordu.

... ve ben ne demek istediğini dakikalar sonra anladım. Eğer hemen anlasaydım, ona laf sokmak için bir şeyler söyleyebilirdim fakat ne demek istediğini anladığımda, onun bu sözü söylemesinin üzerinden dakikalar geçmiş olduğundan söyleyemedim.

"Kıvanç!.." diye mırıldandım uzun bir sürenin sonunda. Cevap vermediğinde, saçlarımla oynamaya başlayarak, utana sıkıla konuştum. "Cem, kale boşsa gol atmak gerekir, dedi."

"Doğru demiş." diye oldukça rahat bir tavırla konuştuğunda, kaşlarımı hafifçe çatarak ona döndüm.

"Benim kalem de boşmuş?" diye sorarcasına konuştuğumda, işaret parmağını uzatarak kırmızı düğmeye bastı ve otomobilin içini yabancı bir şarkı doldurdu.

"Sence boş mu?"

"Değil mi?" diye sordum ümitlenerek. Hemen ardından, "Yani... Sevgili olmadığımıza göre..." diye devam ettim.

"Sevgili olmak mı?" diye sordu yüzünü buruşturarak. Kaşlarımı çattım, bakışlarını bana çevirerek, "Sence de sevgili olmak artık çok fazla klişeleşmedi mi?" diye sordu.

Bunun üzerine ben de "Sevgili olmak klişeleşti diye hep birlikte amuda mı kalkalım, ne yapalım yani?" diye öfkeyle soludum. Hiçbir şey söylemeyip, bakışlarını tekrar yola çevirince, "Nedir bu klişe olaylara olan nefretiniz?" diye homurdanarak sordum.

"Bana çıkma teklifi mi ediyorsun?" diye alayla sorduğunda, öyle bir amacımın olmamasına rağmen yanaklarımın neredeyse kızarmak üzere olduğunu hissettim.

"Hayır ama kalenin boş olduğunu söylüyorum."

Otomobili bir anda sağa çekerken, "Kale boş değil." diye kendinden emin bir tavırla konuştu.

Otomobil durduğunda ve Kıvanç bedenini bana çevirdiğinde, sol kaşımı kaldırarak, "Nasıl değil?" diye sordum.

"Sevgili değiliz fakat biz birbirimize aitiz." deyip, sol elimi elleri arasına alarak, "Sevgililer illaki bir gün ayrılırlar fakat bizim ilişkimizin bir adı olmadığından biz ayrılamayız." dedikten sonra, "En güzeli de bu değil mi?" diye sordu. Cevap vermek için dudaklarımı araladığım sırada ise "Seni bırakmam Solucan! Sen benimsin. Ölene kadar, çocuk yapmasak ve hatta evlenmesek de sen hep benim olacaksın." diye devam etti.

Sol elimi kendi elleri arasına almış olan bir adet romantik Kıvanç Vuran'a gülümseyerek bakarken, sırf gıcıklık olsun diye, "Onca kişi arasından neden ben? Anlatsana biraz." dedim.

Elimi bir anda ittirircesine bıraktıktan sonra, "Dua et son günlerde ettiğim küfürler boyumu aştı, yoksa şimdi sülalene düz girmiştim." dedi.

Öfkelenerek yeniden otomobili çalıştıran bir adet odun Kıvanç Vuran'a somurtarak bakarken, biraz daha konuşup da onu daha fazla öfkelendirmek istemedim.

On dakika sonra Kıvançların evinin önünde durduğumuzda, emniyet kemerimin kilidini açtım ve otomobilden indim. Kıvanç da otomobilden indikten sonra birlikte Kıvanç'ın evine doğru yürümeye başladık. Evinin kapısının önünde durduğumuzda, Kıvanç zili çaldı ve ben de ona baktım. Gözlerini kısarak kapıya bakıyordu ve her zamanki gibi sert mizacı benliğini esir almıştı. Bir an onu ısırmak istedim, sonra vazgeçtim.

Kapı yavaşça açıldığında, Kıvanç bir anda sol elimden tuttu ve beni çekeleyerek önce evinin içine soktu, ardından basamakları tırmandırdı.

Birlikte, el ele Bora'nın odasına girdiğimizde, Bora'yı yatağında oturur vaziyette bulduk. Kıvanç elimi bıraktığında, hızlı adımlarla Bora'nın yanına vardım ve elimin tersiyle alnına dokundum. Elim anormal bir sıcaklık hissetmeyince, bu sefer de dudaklarımı alnına bastırdım. Ateşinin olmadığından emin olunca ise kaşlarımı çatarak Bora'ya baktım ve o da kaşlarını kaldırıp indirerek omzumun üstünden arkama bakmamı işaret etti.

Neler döndüğünü biraz bile olsun anlamazken, arkamı döndüm ve elindeki yaş pastayla birlikte ayakta dikilen Kıvanç'la karşılaştım.

Kıvanç gülümseyerek omuz silktiğinde, tekrar Bora'ya döndüm ve Bora ellerini havaya kaldırarak, "Geçmiş doğum günün kutlu olsun." dedi.

"Oy oy oy..." diyerek, ellerimi, Bora'nın yüzünü avuçlayarak kendime yaklaştırmak için uzattım.

Yüzünü kendi yüzüme yaklaştırdıktan sonra yanaklarına sulu öpücükler kondurdum ve sonra yüzünü serbest bıraktım. Bora dişlerini göstererek gülerken, bakışlarımı pastaya çevirdim ve "Hım..." dedim. "O zaman şimdi mumları üfleyeceğim, öyle mi?" diye sordum.

"Evet, insanlar genelde pastanın üzerindeki mumu üflerler ama sen yok ben üflemek yerine yemek istiyorum dersen, sen bilirsin. Biz hiç karışmayız, değil mi Bora?"

Yapmacık bir gülüş takınarak, "Ha ha ha çok komiksin." dedim Kıvanç'a ve bakışlarımı Bora'ya çevirdikten sonra, "Birlikte üfleyelim mi?" diye sordum.

Bora hevesle başını salladığında, birlikte mumları üfledik ve sonra birbirimizi alkışladık. Kıvanç ise tüm bunları göz devirerek izlemek yerine gülümseyerek izledi. Kıvanç, Bora'nın yanındayken en saf halini takınıyordu ve ben sanırım en çok Bora'nın yanındaki Kıvanç'ı sevmiştim. Aslına bakılırsa, Hazel'dan ve yaşadığı onca acıdan sonra karanlığa bulanan Kıvanç'ın, içinde hâlâ az da olsa aydınlık bir taraf taşımasının tek sebebi Bora'ydı; ne ben ne de bir başkası değildik. Kıvanç hâlâ iyi bir çocuksa bunun tek sebebi Bora'ydı.

"Pastayı bahçede yiyelim." dedi Kıvanç ve düşüncelerimden kısa bir anlığına ayrılarak başımı salladım.

Pastayı bana doğru uzattığında, Bora'yı kucağına alacağını anlayarak elinden aldım ve sonra odadan çıkarak basamaklardan indim. Kıvanç da kucağına aldığı Bora'yla birlikte basamaklardan indi ve direkt olarak bahçeye yöneldi.

Üçümüz de masaya kurulduğumuzda, biraz sonra pasta, çalışanlar tarafından tabaklara koyularak bize ikram edildi. Kıtlıktan çıkmışçasına pasta dilimimi yemeye başladığımda, beni izleyen Bora gülmeye başladı. Dakikalar sonra Kıvanç pasta diliminin henüz yarısını bitirememişken, Bora pastasını bitirmek üzereydi ve ben pasta dilimimi çoktan bitirmiştim bile...

Bora kendisini izlediğimi fark edince, çatalını bıraktı ve ellerini kaldırarak, "Eğer ileride abimle seni evlendiremezsem, evde kalmaman için seninle ben evlenebilirim." dedi.

Gözlerim büyürken kahkaha attım ve elimi uzatarak saçlarını karıştırırken, "Seve seve." dedim.

Kıvanç, bakışlarını pastasından ayırıp bize çevirirken, "Ne oldu?" diye sorunca, Bora omuz silkerken aynı zamanda ellerini ters çevirip, dudak büktü ve ben de onu taklit edip, "Hiç." dedim.

Pastanın tamamını bitirmemizin yarım saat sonrasında, Bora'nın uyku saatinin geldiğini söyleyen Kıvanç, Bora'yı kucağına aldı ve onunla birlikte bahçeden ayrıldı. Gidişinin üzerinden dakikalar geçti ve ben canımın acayip sıkıldığını hissederek, oturduğum sandalyeden kalkıp bahçedeki hamağa uzandım.

Hamakta uyukladığım dakikaların sonunda yüzüme vuran güneşin kesildiğini fark edince, gözlerimi açtım ve dikkatle bana bakan Kıvanç'la karşılaştım. Bir süre ikimiz de konuşmadan birbirimize baktık ve en sonunda dayanamayarak, "Ne var?" diye sordum.

"Yana kay." deyince, önce Kıvanç'a, sonra hamağa baktım ve ardından dilimi şaklatarak, "Taşımaz." dedim.

"Saçmalama ve kay." deyince ise itiraz etmek için dudaklarımı aralayacakken, ikimizin aynı hamakta uzanıyor olmasının romantik olabileceğini düşünerek, uzandığım hamaktan kalktım.

Kaşlarını çattı, hamağa önce onun uzanmasını istediğimi anlayınca ise hiçbir şey söylemeyerek uzandı. Birkaç saniye bekledikten sonra ben de hamağa uzandım fakat onun beklediğinin aksine, yanına uzanmayıp, üstüne çıktım. Kıvanç hamakta sırtüstü uzanırken, ben de an itibariyle onun üzerinde yüzüstü uzanıyordum ve yüzlerimiz birbirine bakıyordu. Kollarımı Kıvanç'ın göğsünün üzerinde, kendi çenemin altında çaprazladım ve sonra gülümseyerek onun kusursuz suratını incelemeye başladım.

İlk birkaç saniye, üstüne çıkmış olmamı garipser bir bakışla bana baktı fakat sonra bakışları normale döndü. Çok kısa bir süre sonra ise gökyüzüne bakarak, "Allah'ım, bu kız beni hak edecek ne yaptı?" diye sordu.

Güldüm ve uzanıp çenesini öptüm. İfadesiz surat duruşu ve boş bakışlarıyla bana baktığı birkaç saniyenin sonunda tekrar ona doğru uzandım ve dudaklarını öpmeye başladım. Bir an bile olsa beklemeyip bana karşılık verdiğinde, hiç de kısa sayılmayacak kadar bir süre boyunca öpüştük.

... ve sonra cebimdeki kâğıdı hatırlayınca, dudaklarımı ondan ayırdım, sağ elimi arka cebime sokup siyah kâğıdı çıkardıktan sonra ona göstererek, "Okur musun?" diye sordum.

"Öpüşmemizi bunun için mi kestin?" diye sinirle soludu.

Kaşlarımı çattım ve yüzüme epey bozulduğumu belli eden bir ifade yerleştirdikten sonra kâğıdı cebime tekrar koymak için hareketlendim fakat benden önce davranarak kâğıdı elimden aldı ve "Nedir bu?" diye sordu.

Üzerinde daha rahat bir şekilde uzandıktan sonra kemiklerimin canını acıtıp acıtmadığını merak ettim ve sonra eğer acıtsaydı, beni çoktan üzerinden ittireceğini düşünüp bunu merak etmekten vazgeçerek, "Senin için bir şarkı yazdım." dedim.

"Benim için?" diye sorarcasına konuştuğunda, hafifçe gülümsedim.

"Bir anda yazılmış bir şarkı değil ama..." dedikten sonra, "Tanıştığımız günden beri yazıyorum, yani üzerinde yaklaşık dokuz aydır çalışıyorum." diye devam ettim.

"Dokuz aydır benim için bir şarkı mı yazıyorsun?"

"Âdeta çocuğumuzmuş gibi, değil mi?" diye sorup, kıkırdayarak, "Eğer şimdi okursan, doğurmuş olacağım." dedim.

Gülmediğini, hatta gülmek yerine kaşlarını çatarak bana bakmaya başladığını fark edince, biraz önce Cem'inkilerden bile daha kötü bir espri yaptığımı anlayarak, "Normalde sadece

beş dakikada bile şarkı sözü yazabiliyorum." diyerek açıklama yapmak istedim. "Ben sadece... Senin için özel bir şarkı sözü yazmak istedim ve bunu dokuz aya sığdırdım."

"Artık okuyabilir miyim?" diye sabırsızca sorduğunda, üzerinde zıplayarak, odunsun, odun, diye bağırmak istedim.

... fakat sadece, "Profesyonel söz yazarı değilim, bu yüzden eksiklerim çok ve güzel olmamış da olabilir. Okuduktan sonra beğenmezsen bile dalga geçmezsen sevinirim." diyebildim.

Bir şey söylemek yerine dörde katladığım siyah kâğıdı açtı ve ikimiz de kâğıdı görebildiğimiz halde mırıldanarak, yazdığım sözleri okumaya başladı.

"Umutsuzdum, mutsuzdum,
Aslında ben çok yorulmuştum.
Kendi yalnızlığımda kaybolmuştum.
Gözlerinde huzuru bulmuştum.
Burası karanlık, korkuyorum.
Sen yoksun, ben çok üşüyorum.
Kim bilir belki de ölüyorum,
Ama önemi yok senin için, evet, biliyorum.
Çok sevdim, fazla kaybettim,
İçimden gelmedi, evet, şimdi fark ettim.
Ben senden gidemezdim, hiç gitmezdim,
Ne yaptın, şimdi ben senden vazgeçtim?
Söyle, bir fikrin varsa hemen söyle,
Yoksa kaybolacağız ikimiz de,
Yalanların içinde, sessizce,
Belki de umudumuz tükendikçe.
Kaybettiğim kendimi sende bulmuştum,
Uykusuz gecelerime ilaç olmuştun.
İmkânsız mıydı beni sevmek?
Bu kadar zor mu seni affetmek?

İnsanlar hep hata yapar,

Anıları yıkar, kalpleri kırar.

Biliyorum, anlıyorum,

Üzgünüm sevgilim ama ben yine de seni seviyorum."

Düzenli nefes alış verişi bedenimi yukarı doğru kaldırıp indirirken, kaşlarımı çatarak ona baktım. Dokuz ay boyunca kafa yorarak ve gerçekten hissederek sadece onun için bir şarkı yazmıştım ve şarkının sözlerini okuduktan sonra tek kelimelik bile olsa yorum yapmıyor muydu cidden?

"Odunun tekisin!" diye tısladım.

"Hayır, hayır sadece..." diye gevelercesine konuşunca, "Sadece ne?" diye sordum.

"Hiç kimse beni böylesine gereksiz işlerle uğraşacak kadar sevmemişti."

Al işte! Yine aynı şeyi yapmıştı! Söylediği cümlenin yarısı hakaretken, yarısı iltifattı ve ben yine hakaret kısmını atlayarak, sadece iltifat kısmına takılmıştım.

"... çünkü hiç kimse seni benim kadar hissetmedi, hissedemez."

Boğuk çıkan sesiyle, "Öyle mi dersin?" diye sordu.

Başımı hafifçe salladığımda, göğsüne yatırdı ve sol kolunu bedenime sardıktan sonra sağ eliyle saçlarımı okşamaya başladı. Dakikalarca ve belki de saatlerce o hamakta o pozisyonda uzanmaya devam ettik. Kalktığımız zaman ikimizin de vücudunun ağrıdan geçilmeyeceğine emin olduğumda, başımı göğsünden ayırmak istedim fakat izin vermedi. Bakışlarımı güzel yüzüne çevirdiğimde, gözlerinin kapalı olduğunu gördüm.

"Uyumayı ben de senin kadar çok seviyorum ve istiyorum fakat almamız gereken bir karne var, bayım!"

"Bayım mı?" diye sordu, gözleri hâlâ kapalı ve yüzünde samimi bir gülümseme varken.

"Hoşuna gitmedi mi?" diye sordum.

Gözleri açmayıp, başını sağ omzuna doğru çevirdi ve "Gitti." diye fısıldadı.

Genişçe gülümsedim. Kıvanç Vuran'ın tek bir kelimesi kalbime hançer misali saplanıp acı verirken, yine tek bir kelimesi kalbimdeki tüm acılara merhem olabiliyordu.

Kısa bir süre sonra, "Kıvanç!.." diye fısıldadım.

"He, hatun!" dedi.

Gülerek, "Hatun mu?" diye sordum.

Gözlerini açıp başını geri doğrulttuğunda, beni taklit ederek, "Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu.

Ben de onu taklit ederek başımı sağ omzuma doğru çevirdim ve "Gitti." diye fısıldadım. Bir şey söylemedi ve ben başımı geri düzeltip tekrar gözlerimi onun güzel yüzüne çevirdiğimde, sağ elimi kaldırarak sol yanağında gezdirdim.

"Umut Güven'in beni öldüreceğini sandığında ne hissettin? Korktun veya endişelendin mi?"

Gözlerini oflayarak devirdi ve bedenimi saran kolunu benden ayırdıktan sonra, "Bazen, acaba senin dudaklarına Japon yapıştırıcı sürsem nasıl olur, diye düşünüyorum. Sonra seni öpemeyeceğim geliyor aklıma ve bundan vazgeçiyorum ama bu yine de bir gün bunu yapmayacağım anlamına gelmiyor." dedi.

Başımı hafifçe kaldırıp, kaşlarımı çatarak, "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum.

"Nasıl anlarsan..."

Muzipçe sırıtarak, "Lunaparka gittiğimiz günü hatırlıyor musun?" diye sordum. "Dudağımı ısırmıştın ve ertesi gün dudağım morarmıştı." Bakışlarına alay eklendiğinde, dudaklarımı bükerek sahte bir hüzünle, "Alt dudağının moraracak olması ne de kötü." dedim ve o ne demek istediğimi anlamadan hemen önce uzanıp alt dudağını sertçe ısırdım.

Beni ittirmeye çalışmasını veya acıyla inlemesini umursamadım ve ısırmaya devam ettim. Birkaç saniye sonra kan tadı aldığımda, geri çekilip Kıvanç'ın dudağına baktım ve dudağının kanadığını görünce, "Ay, Kıvanç, çok özür dilerim!" diye bağırdım.

Bir şey söylemek yerine işaret parmağını alt dudağına dokundurup, görüş hizasına getirerek parmağındaki kana baktı.

Dudağından âdeta damla damla kan akıyordu!

Kaşlarını çatarak bana baktığında, bir anda üzerinden kalktım ve hamaktan indikten sonra iki adım geri atarak ondan olabildiğince uzakta durmaya çalıştım.

Benden hemen sonra o da hamaktan indi ve "Ben seninkini kanatmış mıydım, Allah'ın aptalı?" diye bağırarak sordu.

Sol elinin tersiyle alt dudağını sildiğinde, "Ay, gerçekten özür dilerim. Ay, Kıvanç!.." deyip, ne yapacağımı bilemez bir ifadeyle ona bakmayı sürdürdüm.

Bana doğru bir adım attığında, ben de geri adım attım ve sonra, "Sakın, kaçma..." dedi.

Mahcup bir ifadeyle gülümseyerek, "Sadece şakaydı." dedim ve bir geri adım daha attım.

"Solucan-"

Koşmaya başladım.

Bana kötü bir şey yapmayacağını bildiğimden, kahkaha atarak koşmaya devam ettim. Koşma veya kaçma işlerinde bir numara olduğumu düşündüğüm sırada bir baktım ki Kıvançların mahallesinden çıkmışım. Cep telefonumu bahçedeki masanın üzerine bıraktığımı hatırladığımda, koşmayı bıraktım ve soluklanmaya başladım. Geri dönmemem gerektiğini kendime söyleyerek, hemen yanımdaki iki katlı evin bahçesine girdim.

Evin kapısına doğru ilerlerken, yerde gördüğüm şey sebebiyle duraksadım ve yere bağdaş kurarak otururken, "Solucan?"

diye sorarcasına konuştum. Hemen sonra, "Adaşım!" diye sevinçle bağırdıktan sonra uzanıp onu elime aldım. Kabul, dış görünüşü az da olsa mide bulandırıcıydı fakat o bendim yahu!

... ya da hayır...

"Ben senin annenim." dedim elimdeki kahverengi solucana. Evet, evet ben onun annesiydim. Elimdeki solucan sesini çıkarmadan, elimin üzerinde sürünmeye başladığında, kaşlarımı çatarak ona bakmayı sürdürdüm.

"Rahat dur yoksa bölerim ikiye, ha..." diyerek, elimdeki solucanı, biricik yavrumu tehdit ettim. Eş zamanlı olarak görüş açıma bir çift erkek spor ayakkabısı girince, bakışlarımı kaldırarak ayakkabının sahibine baktım.

Yüzünü buruşturmuş olan ayakkabının sahibi, "Salak mısın sen?" diye sordu bana. Öfkelenerek, "Sensin be salak!" dedim ve elimdeki solucanı, biricik yavrumu beton zemine bıraktıktan sonra ayağa kalktım.

"Şimdi gidiyorum ama bir gün mutlaka senin için geri döneceğim!" dedim biricik yavruma bakarak ve arkamı döndüm. Oldukça havalı bir şekilde yürüyorken, bahçeye giriş amacım aklıma geldi ve arkamı dönüp şirince gülümseyerek, "Şey, rica etsem telefonunuzu kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Önce salak de, sonra telefonumu kullanmak iste ha? Yok ya!" dediğinde, gözlerimi devirdim ve hayattan bezmişçesine ona baktım.

Ardından, "Çok da mühim değildi zaten." diyerek, tekrar arkamı döndüm ve bahçeden çıktım.

Bu dünyadaki telefonu olan tek insan o değildi ya? Tabii ki de başka birini bulabilirdim. Kaldırımda salına salına yürürken, gözüme başka bir ev kestirdim ve eve yöneldim.

Tam o sırada koşarak bana doğru gelen Kıvanç'ı görüp, yerimde zıplayarak, "İmdat! Zorla dudak ısıracak var!" diye bağırdıktan sonra koşmaya başladım.

Abartmıyorum, sadece beş saniye sonra kendimi yerde buldum. Yere düşmeme sebep olan çelmeyi bana takan ve biraz önce bana salak diyen adama öfkeyle bakarken, Kıvanç tişörtümün ense tarafından tutarak beni yerden kaldırdı.

"Eyvallah Mehmet abi!" dedikten sonra bana dönerek, "Yürü bakalım Solucan!" dedi.

Burnumdan soluyarak, "Maşallah Mehmet abi ve hatta inşallah Mehmet abi!" dedim ve sonra Kıvanç'ın beni çekelemesine izin verdim.

--

"Bedel vakti."

Oturduğu yerden kalktı ve çocuk topluluğuna doğru ilerlemeye başladı. Evine götürmesinden hemen sonra bahçedeki masanın üzerindeki telefonumu almıştık ve sonra dudağını kanatmamın bedelini ödeyeceğimi söyleyerek beni tanıştığımız parka getirmişti. On dakika kadar hiç konuşmadan her zamanki oturduğumuz bankta oturmuştuk ve şimdi de küçük bir kız çocuğuyla bana bakarak bir şeyler konuşuyordu.

Kısa bir süre sonra yanıma geldiğinde, yüzünde muzip bir ifade gizliydi. Kaşlarımı çatarak, "Bedel ne?" diye sordum. Açıklama yapmak yerine küçük kız çocuğunun yanına gitmemi söyledi ve ben de sorgulamayarak dediğini yaptım.

Küçük kız çocuğu, ona henüz hiçbir şey sormamama rağmen bana nasıl dans etmem gerektiğini anlattı ve anlatması bittiğinde, beklenti dolu gözleriyle bana bakmaya başladı.

Bense kahkaha atarak Kıvanç'ın yanına gittim ve "Bu dansı etmemi beklemiyorsun herhâlde!" dedim.

Omuz silkerek, "Ya ben de kanatarak ısırırım öyle ödeşiriz ya da çocuklarla dans edersin." dedi.

... ve ben çocuklarla dans etmeyi tercih ettim.

Parkın en ortasında on çocuk ve ben sıraya dizilerek, parktaki tüm ailelerin ve Kıvanç'ın, bizi seyretmelerine izin verdik.

En önde ben ve sağımda o küçük kız çocuğu yani Edrin varken, şarkı sözünü mırıldanmaya başladı Edrin ve hep birlikte dans etmeye başladık.

"Honki ponki toni nok..."

Bacaklarımı bir omuz genişliğinde açıp, sanki altıma çiş yapmışım gibi olduğum yerde sallanmaya başladıktan sonra kollarımı da tavuk misali çırpmaya başladım. Edrin aynı kıtayı üçüncü kez söylemeye başladığında, kendimi gerçekten çiş yapmış gibi hissedince dans etmeyi bıraktım.

Ben dans etmeyi bırakınca, Edrin de dans etmeyi bıraktı ve öfkeyle bana bakarak, "Honki ponki dansımızı yarıda kestin! Çocuklar, hücum!.." diye bağırdı.

... ve sonra tüm çocuklar üzerime atladılar. Çocuklardan boş yere nefret etmediğimi bir kez daha anladığım sırada epey dayak yemiştim fakat önceki gibi bu sefer ben de boş durmadım ve onlara vurmaya çalıştım. Beş yaşlarındaki bir kızın saçını çektiğimde, kız ağlama başlayınca, diğer çocuklar beni taşlamaya başladılar.

"Şeytan mı taşlıyorsunuz lan insafsızlar!" diye öfkeyle bağırdığımda, kahkaha atarak taş atmaya devam ettiler.

Kıvanç Beyefendi nihayet beni çocukların arasından kurtardığında, neredeyse ağlamak üzereydim. Çocuklar dört bir yana koşturmaya başladıklarında, aileleri artık gitme vaktinin geldiğini bağırarak duyurdular ve üç dakika içinde parkta Kıvanç ve benim dışımda kimse kalmadı.

Bir süre sonra Kıvanç ellerini ceplerine koyarak, "Ödeştik." deyince, gözlerimi kısarak ona bakmaya başladım.

"Biraz önce ben resmen şeytan oldum!"

Başını iki yana salladıktan sonra sağ elini cebinden çıkardı ve sol yanağımın üzerine koyarak, "Sen şeytan olamazsın, olsan olsan melek olursun." dedi.

Ay, Kıvanç, çok tatlısın, demek yerine kaşlarımı çatarak, "Canım acıdı." diye mızmızlandım.

"Öpeyim de geçsin." dediğinde, mızmız davranmaya devam ederek dudaklarımı büktüm. "Neresi acıdı?"

Çenemi göstererek, "Şurası." dedim ve hafifçe eğilerek çenemi nazikçe öptü.

"Başka?"

Başımı hafifçe kaldırıp, boynumu göstererek, "Şurası." dedim ve biraz daha eğilerek boynumu da öptü.

Başka neremi öptürebilirim, diye düşünürken, "Bence acıyan başka yerlerin de vardır." dedi bakışları göğüslerimdeyken.

Karnına yumruğumu geçirip, "Mal." diye tıslադıktan sonra biraz önce oturduğumuz banka yöneldim.

Banka oturmamdan hemen önce telefonumun melodisini duydum ve cebimden telefonumu çıkardıktan sonra banka oturup, Batu'dan gelen aramayı, "Efendim?" diyerek cevapladım.

"Neredesiniz?"

"Parktayız." dedikten hemen sonra, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Evet, oldu."

Bankın boş olan sağ tarafına oturan Kıvanç'a kaşlarımı çatarak bakmaya başladığımda, "Ne oldu?" diye sordum.

"Karneler dağıtıldı. Sizin de karnelerinizi aldık ve bil bakalım biraz önce ne öğrendik?"

"Ne bileyim Batu?" diye öfkelenerek sordum. "Çatlatmasana insanı, söyle işte!"

"Kıvanç sınıfta kalmış." diye pat diye söylediğinde, kahkaha atmaya başladım.

"Şaka mı bu?" diye kahkaha atmaya devam ederken sordum.

"Hayır. İnanmıyorsan kendisine sor ve sonra hazır sormuşken elli bir günlük devamsızlığın hesabını da sor."

"Ne? Elli bir gün mü?" diye sorduğum sırada, Batu aramayı sonlandırdı ve ben de hemen ardından Kıvanç'a bakarak, "Çüş." dedim.

"Sensin çüş..."

"Sınıfta kalmışsın?" diye sorarcasına konuştum.

Umursamazca başını sallarken, "Evet, biliyorum." dedi.

"Ne demek biliyorum?" diye azarlarcasına konuştum.

"Kasıtlı olarak sınıfta kaldım." dediğinde, kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Seninle aynı sınıfı paylaşma düşüncesi kulağıma çok hoş geldi ve ben de kasıtlı olarak sınıfta kaldım."

Şaşkınlıktan küçük dilimi yuttuğumu sandığım birkaç saniyenin sonunda, "Benim için mi sınıfta kaldın?" diye sordum.

"Senin için sınıfta kalmayı kabul ettim." diyerek beni düzelttiğinde, kaşlarımı çattım ve bankta ona doğru dönerek sağ bacağımın üzerine oturdum.

"Daha açık konuşur musun?"

O da bankta bana doğru döndü ve "Devamsızlıktan sınıfta kalacaktım fakat çok sevgili müdürümüz bana bir güzellik yapabileceğini söyledi. Vuran Holding ve sesimden dolayı falan..." dedikten sonra, "Seneye farklı bir okula gideceksin ve oradaki kimseyi tanımadığından, hep olmasa da başlarda çok yabancılık çekeceksin. Okula alıştıktan sonra ise orada sana sarkacak olan birçok erkek olacak. Her gün okuluna seni kontrol etmeye gelmek yerine, seninle o okulda okumanın daha mantıklı olacağını düşündüm. Bu yüzden de müdüre herhangi bir güzelliği istemediğimi kesin bir dille belirterek, beni sınıfta bırakmalarını rica ettim." diye devam etti.

"Bu sefer gerçekten içten ve haklı yere söylüyorum ki... Çüş Kıvanç!"

Gülerek önüne döndü ve parka bakarken, "Benimle aynı sınıfı ve sırayı paylaşma şerefine erişebileceğin için heyecanlı olduğunu biliyorum." dedi.

"Yürüyen ego tabiri senin için az bile, bunu biliyor muydun?"

"Evet." dedi gülerek.

Güldüm ve hemen sonra, "Gerçekten de sırf bu yüzden mi sınıfta kaldın?" diye sordum.

Başını çevirmeden, bakışlarını bana dikerek, "Benim ne zaman yalan söylediğimi gördün?" diye sordu.

"Yalan değil de... Ne bileyim, şaka falan yapıyorsundur diye..."

"Şaka yapmıyorum. Bir sonraki sene aynı okula transfer olacağız."

Söylediği şey gerçekten de kulağa çok hoş gelirken, heyecanımdan yerimde duramadığımın farkına vardım. Âdeta kendimi tutamayacak ve tam olarak şimdi burada sevinç dansımı yapacaktım! Tam ayağa kalkmak üzereyken, Kıvanç belimden tuttu ve beni kendine çekerek kucağına oturttu.

Sanki Gülgül'e biniyormuşum gibi Kıvanç'ın kucağına oturduğumda, yüzlerimiz karşı karşıyayken, "Nehir!.." diye fısıldadı. Zaten hızla çarpan kalbim daha da hızlanırken, "Beş ay önce sana bir soru sormuştum. Hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı sallayıp, "Hatırlıyorum." dedim.

Sağ elini kaldırıp yanağımı hafifçe okşadıktan sonra saçlarımı sol kulağımın arkasına sıkıştırdı ve "Son beş aya yakındır yaşadığımız her anı unutalım ve sonra ben de o soruyu sana tekrar sorayım, olur mu?" diye sordu.

Ellerimi ensesinde birleştirdikten sonra gülümseyerek, "Olur." diye fısıldadım.

"Sana âşık olmama izin verir misin?"

Aklıma, tanıştığımız ilk gün gelirken, yüzüme onun her zamanki yüz ifadesini yani ifadesizliğini takınarak, "İzin verirsem beni rahat bırakacak mısın?" diye sordum.

Bunu bir oyuna çevirip, "Hayır, bana yardım etmen gerekecek..." demek yerine, "Hayır, seni öpeceğim." dedi ve bir anda beni öpmeye başladı.

Yaşadığımız son dokuz ayı düşündüm.

Umut kokan okyanusumda mutluluğumu ararken; umutsuzluğun esiri olan cehenneminden çıkarılmayı bekleyen onunla tanışmamı; onu, o cehennemden çıkardıktan sonra bunun bedellerini nasıl ödediğimi; umut kokan okyanusuma acının karışmasını; onun, acının okyanusumu terk edebilmesi için bana aşkı vaat etmesini düşündüm. İkimizin arasındaki henüz adını koymadığımız bu ilişkiyi düşündüm.

Dudaklarımı ondan ayırarak, gözlerimi gözlerine diktim.

"Umutsuz olduğu bir anda, sevmek ister her insan..." diyerek şarkımızın ilk cümlesini söyledikten sonra ikinci cümleyi onun söylemesini istediğim için sustum ve gülümsedim.

Sadece iki saniye sonra ne istediğimi anladı ve gülüp, gözlerini dudaklarıma dikerek, *"Birazcık şanslıysan neden olmasın?"* diyerek, şarkımızın ikinci cümlesini söyledikten sonra tekrar beni öpmeye başladı.

En başından beri hep yanımda olan, aldığım her kararda beni destekleyen aileme,

2008 yılında verdiği ev ödeviyle, yazabildiğimi ve yazmaktan büyük bir keyif aldığımı keşfetmeme sebep olan biricik öğretmenim Hanife Çınar'a,

2011'de yazdıklarımı Facebook'ta paylaşmamın üzerine, okuyan ve maalesef asıl kimliklerini hiçbir zaman öğrenemediğim o hayalet sekiz kişiye,

2013'te Wattpad'de yazmaya devam etmemle hikâyelerimin bölümlerine yorum yapan o elli kişiye,

2014'ten beri büyük bir güvenle ve sabırla beni destekleyen on binlerce kişiye,

... ve hem beni hem de kitaplarımı daha önceden bilmiyor olmasına rağmen bu kitabı satın almış olan herkese teşekkür ederim.

Ben bu kitapta yalnızca Nehir'in değil; neredeyse tüm karakterlerin acılarını anlattım ve bunu benim hayatımdan veya sizin hayatınızdan örnekler alarak yaptım. Ne yüzünden olduğu önemli değil; bu kitaptaki ve hayattaki herkesin ufacık bile olsa acıları var ve illaki bir gün herkesin umutları acıya karışıyor. Önemli olan, acıya karışan umutlarımıza rağmen,

asla pes etmemek ve yaşamak için illaki bir sebep aramamak. Acı insanı olgunlaştırır, diye bir söz var ve bu söz bence çok doğru... Bu kitapta Nehir'in acıya karışan umutları, onun biraz olsun yüzsüzlük ve çocukluk yapmayı bırakmasına ve büyümesine, yani olgunlaşmasına, sebep oldu.

İlk kitaptaki teşekkürümde umudumuzla güzel ve özel olduğumuzu söylemiştim. Aslına bakarsanız, biz hepimiz acıya karışan umutlarımızla çok daha güzel ve özeliz. Umutlarınız acıya karıştığında sakın endişelenmeyin, pes etmeyin ve yaşamak için bir sebep aramayın.

Umuyorum ki Solucan size acılarınıza ve kusurlarınıza rağmen yaşamanın gerçekten güzel olduğunu anlatabilmiştir.